

AN NEM

Yeraltı Edebiyatı

GEORGES BATAILLE

Ayrıntı Yayınları

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

GEORGES BATAILLE: Fransız yazar. 1897'de Billom'da (Pay-de Dôme) doğdu, 1962'de Paris'te öldü.

Genç yaşta gizemciliğe eğilim gösterdi; Hegel, Nietzsche ve Heidegger'den etkilendi ve kısa bir süre gerçeküstücülüğe yöneldi. *Documents* (1928), *Acéphale* (1937), *Critique* (1936) adlı dergileri çıkardı; "Collège de sociologie"nin çalışmalarını yönetti (1937-1939). Sanat ve edebiyat (*Lascaux ou la Naissance de l'art* [Lascaux ya da Sanatın Doğuşu], 1955; *Edebiyat ve Kötülük* [la Littérature et le mal, çev.: Ayşegül Sönmezay, Ayrıntı Yay., 1993], 1957) ile bunların toplum ve sanatçıyla olan ilişkileri üstüne düşünceleri onu şu sonuca götürdü: Sanatçı aslında bir çilekeştir, fakat ters yönde işleyen bu çile, insanı bütün nimetlerden el çekmeye değil, tam tersine bütün yasakları, özellikle de iki büyük yasağı, yani şehvet ve ölümü aşmaya götürür.

Bu yasaklardan birincisi olan şehveti şu kitaplarında ele aldı: *Gözün Öyküsü* (l'Histoire de l'œil), 1928; *Anus solaire* (Güneş Anüs), 1931; *Madame Edwarda*, 1941; Rahip C. (Abbé C., çev.: Didem Eryar, Kabalcı Yay.), 1950; *Göğün Mavisi* (le Bleu du ciel), 1957; *Erotizm* (l'Érotisme, çev.: Mehmet Mukadder Yakupoğlu, Onur Yay., 1993), 1957. Ölümü incelediği kitabı ise *Eros'un Gözyaşları* (Les larmes d'Eros, çev.: N. Berna Serveryan, Çiviyazıları/Litera Yay., 2001), 1961.

Bu sanat anlayışında, zevk ile "katlanılmaz"ın birleştiği her an, bir iç deneyimin varabileceği son ve tek noktadır; bu alandaki kitapları da şunlardır: *İç Deney* (l'Expérience intérieure, çev.: Mehmet Mukadder Yakupoğlu, Yapı Kredi Yay., 1995), 1943; *la Part maudite* (Lanetli Yan), 1949.

Bataille'ın, dilin sınırları ve bu sınırları aşmanın imkânsızlığıyla ilgilenen yazarlar üstünde, özellikle de Jacques Derrida, Michel Foucault ve Roland Barthes gibi çağdaş Fransız yazarları üstünde önemli etkileri oldu. Tüm eserleri, 1972'de Foucault'nun da desteğiyle basıldı.

Bataille, gerçeküstücülüğe ilişkin ilginç konumunu ortaya koyarken, André Breton ve Jean-Paul Sartre gibi bu akımın öncü isimleriyle sıkı polemiklere girişti. Toplumbilim ve antropolojiye duyduğu ilginin bir sonucu olarak ünlü Fransız bilim adamı Marcel Mauss'un etkisiyle "yasak ve yasakların ihlali" üstünde yaptığı çalışmalar *erotizm* konusundaki düşüncelerinin belirginleşmesini sağladı.

Bataille, siyasal kimliğiyle de ön saflarda yer aldı; 1935 yılında Halk Cephesi döneminde devrimci aydınlarla oluşan bir "Karşı Saldırı" grubu oluşturdu. Grupta dönemin ünlü yazarları André Breton, Paul Eluard, Maurice Heine, Pierre Klossowski, Benjamin Péret de yer alıyordu. Faşistlerin Nietzsche'yi yanlış yorumladıklarını ve bozduklarını ortaya koydu. Bütün çalışmalarında psikanaliz ve diyalektik materyalizmin yöntemlerinden yararlandı.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Annem

Georges Bataille

Ayrıntı: 432
Yeraltı edebiyatı dizisi: 22

Annem
Georges Bataille

Fransızcadan çeviren
Yaşar Avunç

Yayıma hazırlayan
Alev Özgüner

Kitabın özgün adı
Madame Edwarda, Le bleu du ciel, Ma mère, Le mort, Histoire de l'oeil, 1979 Éditions Pauvert

Histoire de l'oeil a été publié avec le soutien du centre national du livre-Ministère français chargé de la culture
Gözün Öyküsü Fransız Kültür Bakanlığı-Ulusal Kitap Merkezi'nin desteğiyle yayımlandı.

© Georges Bataille
Türkçe yayım hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Deniz Çelikoğlu

Düzelti
Ayten Koçal

Baskı ve cilt
Sena Ofset (0 212) 613 38 46

Birinci basım 2004
Baskı adedi 2000

ISBN 975-539-428-1

AYRINTI YAYINLARI
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr
Dizdariye Çeşmesi Sk. No.: 23/1 34400 Çemberlitaş-İst. Tel.: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

Annem

Georges Bataille

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

İçindekiler

—Madam Edwarda *9*

—Göğün mavisi *33*

—Annem 135

—Ölü adam 235

—Gözün öyküsü *265*

Madam Edwarda

1941'de, daha sonra 1945'te çok az sayıda basılan *Madam Edwarda*, yazarına Pierre Angélique takma adı verilerek ilk kez 1956'da yayımlandı. Yalnızca önsözün altında Georges Bataille'ın imzası vardı. *Madam Edwarda* ancak 1967'de kesin olarak gerçek yazarının adıyla yayımlanmış oldu.

Yayıncının notu

Önsöz

Ölümden daha korkunç bir şey yoktur ve ölümün işini durdurmak en büyük gücü gerektirir.

HEGEL

Madam Edwarda'nın yazarı, kitabının ciddiliği üzerine kendisi dikkati çekmiştir. Bununla birlikte, teması cinsel yaşam olan yazıları hafife almak âdet olduğu için, bana üstünde durmak iyi olur gibi geliyor. Kitapta herhangi bir değişiklik yapmamayı umduğumdan –ya da böyle bir niyetim olduğundan– değil. Ama önsözümü okuyan okurdan zevk (o zevk ki, aşk oyunlarında, çılgınca bir yoğunluğa ulaşır) ve acı (ölüm acıyı yatıştırır, doğru, ama önce, en kötüsünü yaşatır) konusunda kısa bir süre iyice düşünmesini istiyorum. Bir koşullar bütünü bizi insanın

(insanlığın?) hem sonsuz zevkten hem de sonsuz acıdan uzaklaşmış bir görüntüsüne ulaştırır: En yaygın yasaklardan kimileri cinsel yaşamla, kimileri de ölümle ilgilidir, öyle ki gerek cinsel yaşam, gerekse ölüm, dine bağlı kutsal bir alan oluşturmuşlardır. En güç iş, yalnızca varlığın yokoluşunun koşullarına ilişkin yasaklar ciddi bir görünüm kazandığında ve ortaya çıkmasının (tüm genetik etkinlik) koşullarına ilişkin yasaklar hafife alındığında başladı. Çoğunluğun derin eğilimine karşı çıkmayı düşünmüyorum: Bu eğilim, üreme organlarına gülen bir insan isteyen yazgıyı dile getiriyor. Ama, zevkle acının karşıtlığını belirten bu gülme (acıyla ölüm saygıya layıktır, oysa zevk gülünçtür ve küçük görülmeye adanmıştır), aynı zamanda aralarındaki temel yakınlığı da belirtir. Gülme artık saygın değildir, nefretin belirtisidir. Gülme, ciddi görünmediği zaman insanı tiksindiren bir görünüş karşısında kabul ettiğimiz bir uzlaşma tutumudur. Aynı şekilde, ciddi olarak, trajik olarak ele alındığında, erotizm de tam bir altüst oluşu simgeler.

Önce, cinsellikle ilgili yasağın bir önyargı olduğunu ve bundan kurtulmanın zamanı geldiğini öne süren o bayağı sözlerin ne derece boş olduklarını belirtmek isterim. Zevk gibi güçlü bir duyguya eşlik eden sıkılma, utanma duygularının kendileri de akılsızlığın kanıtları değiller mi? Sanki sonunda her şeyi silip süpürerek hayvanlık, parçalayıp yeme, pisliklere karşı kayıtsız kalma dönemine geri dönmemiz gerekiyor. Sanki tüm insanlık, duyarlığın ve zekânın da eklendiği, önce tiksinme ve onu izleyen sevgi gibi büyük ve şiddetli eğilimlerden doğmamıştı. Ama nedeni edepsizlik olan gülmeye karşılık hiçbir şey göstermek istemeyip, kısmen de olsa, yalnızca gülmenin yol açtığı bir görüşe yeniden dönebiliriz.

Gerçekten de, utanılacak bir ceza şeklini haklı kılan da gülmedir. Gülme, bizi, içinde bir yasaklama ilkesinin, zorunlu, kaçınılmaz utanma duygularını yasaklama ilkesinin kapalı bir ikiyüzlülüğe, söz konusu olan şeyin anlaşılmazlığına dönüştüğü bir yola sokar. Şakada en uçta bir kural tanımamaya, erotizmin gerçeğini ciddiye almayı –*trajik* gibi görmeyi demek istiyorum– reddetme eşlik eder.

Erotizmin, açık açık, bir acının bilinci içinde betimlendiği bu küçük kitabın önsözü benim için, dokunaklı olmasını istediğim bir çağrı fırsatıdır. Zihnin sapması, ve, sanki, kendine sırtını dönmesi, inatla kendi gerçeğinin karikatürüne dönüşmesi benim gözümde şaşırtıcı bir şey

değildir. Eğer insan yalan söyleme gereksinimini duyuyorsa, ne de olsa, keyfi bilir! Belki onur sahibi olan insan da insanlık kitlesi içinde kaybolup gider... Ama nihayet: Gözlerini açıp da *meydana geleni, olanı* açıkça görme isteğiyle şiddetli ve hayranlık verici olarak birleşen şeyi hiçbir zaman unutmayacağım. Sonsuz zevk konusunda hiçbir şey bilmeseydim, sonsuz acı konusunda hiçbir şey bilmeseydim, *meydana geleni* de bilemeyecektim!

Anlaşalım. Pierre Angélique bize şöyle söylemeye özen gösterdi: Hiçbir şey bilmiyoruz ve zifiri karanlığın içindeyiz. Ama, hiç olmazsa, bizi aldatan şeyi, bizi üzüntümüzü bilmekten, daha doğrusu, neşenin acıyla aynı şey olduğunu, ölümle aynı şey olduğunu bilmekten uzaklaştıran şeyi görebiliriz.

Kahkahanın bizi uzaklaştırdığı, alay etmenin yol açtığı şey, sonsuz zevkle sonsuz acının özdeşliğidir: Varlıkla ölümün özdeşliği, parlak bir perspektife açılan bilgi ile kesin karanlığın özdeşliği. Bu gerçeğe, kuşkusuz, sonunda gülebileceğiz; tiksindirici olabilen şeye karşın durmayan, ama bu kez tiksintisi bizi çökerten mutlak bir gülmeyle gülebileceğiz.

Doyuma ulaşma içinde kendimizi kaybettiğimiz o esrimenin sonuna kadar gitmek için her zaman onun dolaysız sınırını koymalıyız. Bu sınır tiksintidir. Tiksintinin beni uyandıracağı ana yaklaşırken, beni çılgınlığa kayan bir neşe durumuna getirebilir olan yalnızca başkalarının acısı ya da benim kendi acım değildir, ama aynı zamanda arzuyla benzerliğini göremediğim bir tiksinme şekli de yoktur. Tiksinti, bir zaman gelir, sevgi ile karışır diyemem, ama sevgiyi bilinçaltına atamaz, yok edemezse, *tiksinti sevgiyi güçlendirir!* Tehlike uyuşturur, ama o kadar çok değil; arzuyu uyandırabilir. Esrimeye, uzak da olsa, ölüm, yani bizi yok eden şey perspektifi içinde ulaşamayız yoksa.

İnsan hayvandan kimi duyguların onu en derin şekilde yaralamasıyla, yok etmesiyle ayrılır. Bu duygular kişiye ve yaşama biçimlerine göre değişir. Ama içimizde ölümden tiksinmeye yol açan kan görme, kusmuk kokusu, kimi zaman bizde acıdan daha acımasızca etkileyen bir bulantı durumunu yaşatır. Aşırı başdönmesine bağlı bu duygulara dayanamayız. Kimileri, bir yılana, bu yılan zararsız olsa da, dokunmaktansa ölmeyi yeğlerler. İçinde ölümün, artık yalnızca yok olma anlamına değil, aynı zamanda *her ne pahasına olursa olsun* yok olmamamız gerektiği halde *ister istemez* yok olduğumuz dayanılmaz hareket

anlamına geldiği bir alan vardır. İşte tam da bu *her ne pahasına olursa olsun,* bu *ister istemez,* sonsuz sevinç ve adlandırılamaz ama harika esrime anını seçerler. Eğer bizi aşmayan, *ister istemez* bizi aşmayan, *her ne pahasına olursa olsun* olmaması gereken hiçbir şey yoksa, vargücümüzle yöneldiğimiz, ama vargücümüzle de ittiğimiz o *çılgın* ana ulaşamayız.

Yalnızca cinsel esrimeye özgü olmayan, çeşitli dinlerin mistiklerinin, her şeyden önce Hıristiyan mistiklerinin aynı şekilde yaşadıkları bu çok şaşırtıcı aşma olmasaydı, zevk hor görülecek bir şey olurdu. Varlık bize varlığın *dayanılmaz* bir kendini aşması içinde verilmiştir; ölüm kadar da dayanılmazdır. Ve, bu varlık mademki ölümle, verildiği gibi de bizden alındığına göre, onu ölüm *duygusu* içinde, öldüğümüzü sandığımız o dayanılmaz anlarda aramalıyız, çünkü tiksintinin eksiksizliği ve neşenin eksiksizliği aynı zamana rastladığında, içimizdeki varlık artık yalnızca fazlalıktır.

Düşünme bile (etraflıca düşünme) içimizde yalnızca aşırılık içinde tamamlanır. Eğer görme olanağını aşan şeyi görmüyorsak, esrimede, doyuma ulaşmanın dayanılmaz olması gibi, görmenin dayanılmaz olduğunu görmüyorsak, eğer düşünme olanağını aşan şeyi düşünmüyorsak, gerçek, aşırılığın temsil edilmesi dışında ne anlama gelir?..*

Bir çığlıkla kendi kendisinin hoşgörüsüzlüğü içine gömülüp yok olan bu dokunaklı etraflıca düşünmenin sonunda Tanrı'yı buluyoruz. Bu *çılgın* kitabın anlamı, aşırılığı şudur: Bu uzun öykü öz niteliklerinin bütünlüğü içinde Tanrı'nın kendisini ortaya koyuyor; ve bu Tanrı, bu-

* Varlıkla aşırılığın bu tanımının, aşırılık temeli aştığına göre, felsefe açısından temellenemeyeceğini eklediğim için özür diliyorum: Aşırılık, varlığın önce, her şeyden önce, her türlü sınırın dışında olduğu şeyin kendisidir. Varlık kuşkusuz sınırlar içinde de bulunur: Bu sınırlar konuşmamızı sağlarlar (ben de konuşuyorum, ama konuşurken, sözün yalnızca aklıma gelmeyeceğini değil, aklıma gelmediğini de unutmuyorum). Yöntemli bir biçimde sıralanmış bu tümceler olasıdırlar (büyük ölçüde olasıdırlar, çünkü aşırılık istisnadır; bu, doğaüstü bir şeydir, bu, mucizedir...); ve aşırılık sevgiyi belirtir – sevgiyi değilse tiksintiyi, *olduğundan daha çok olan her şeyi* belirtir, ama olanaksızlıkları önceden bellidir. Öyle ki, hiçbir zaman bağlı değilimdir; hiçbir zaman boyunduruk altına girmem, ama içinde bulunduğum aşırılığa kaçmayan varlıkla yetinme olanaksızlığını kanıtlayacak olan yalnızca ölümün benden ayırdığı egemenliğimi saklı tutarım. Onsuz yazamayacağım bilgiyi reddetmiyorum, ama yazan bu el *can çekişiyor* ve adandığı bu ölümle, yazarken kabul edilmiş sınırlardan kaçıp kurtuluyor (yazan elle kabul edilmiş, ama ölen elle reddedilmiş sınırlardan).

nunla birlikte, tüm ötekiler gibi tamı tamına bir sokak kızıdır. Ama mistisizmin söyleyemediğini (söyleyeceği sırada gücü tükeniyordu) erotizm söylüyor: Tanrı, eğer tüm anlamlarında Tanrı'nın aşılması değilse, hiçbir şey değildir; bayağı varlık anlamında, tiksinti ve kokuşmuşluk anlamında; nihayet, hiçbir şey anlamında... Zararı dokunmadan, dile, sözcükleri aşan sözcüğü, *Tanrı* sözcüğünü ekleyemeyiz; ekler eklemez de, kendi kendini aşan bu sözcük, başdöndürücü bir hızla, sınırlarını yok eder. Hiçbir şey karşısında gerilemez, kendisini beklemenin olanaksız olduğu her yerdedir: Kendisi de bir *aşırılıktır*.

Bundan en ufak bir kuşkusu olan hemen susar. Ya da, çıkış yolu ararken ve kendi oyununa geldiğini bilerek, onda kendisini yok edebilen, Tanrı'ya benzer kılan, hiçliğe benzer kılan şeyi arar.*

Tüm kitapların en densizinin bizi içine soktuğu bu tuhaf yolda, bununla birlikte, birkaç keşifte daha bulunabiliriz.

Örneğin, rasgele, mutluluğun keşfi...

Neşe tam da ölüm perpektifi içinde bulunabilecektir (böylece, karşıtı olan hüzün görünümü altında gizlenmiştir).

Bu dünyada en önemli şeyin şehvet olduğunu düşünmeye hiçbir bakımdan eğilimli değilim. İnsan cinsel organıyla sınırlı değildir. Ama bu utanç verici organ ona gizini öğretir.** Doyuma ulaşma zihne açık zararlı perspektife bağlı olduğu için, hile yapıp, tiksintiye olduğunca az yaklaşarak, neşeye ulaşmaya çalışmamız olasıdır. Arzuyu kışkırtan ya da son kasılmaya yol açan görüntüler genellikle kuşkuludur, karanlıktır: Eğer amaçları tiksintiyse, ölümse, bunu her zaman sinsice yaparlar. Sade'ın açısından bile, ölüm *ötekinin* üstüne çevrilmiştir ve *öteki*

---

* Bakınız, işte gülme sayesinde kafası, ruhu aydınlanan ve *sınırın ne olduğunu bilmeyen şeyi* sınırlandırmamak lütfunda bulunan bir adam tarafından önerilmiş ilk tanrıbilim. Siz ki felsefecilerin metinleri üstünde uzun süre çalışmış birisinizdir, coşkulu bir kafayla okuduğunuz günü kaydediniz! Bu insanları, onlar tarafından anlaşılmaz bir şekilde olmasa da susturan kişi, düşüncelerini nasıl açıklayabilir?

** Zaten aşırılığın cinsel üretmenin tam ilkesi olduğunu gösterebilirdim: Gerçekten de, koruyucu Tanrı yapıtında gizinin çözülebilir (anlaşılabilir) kalmasını istemiş! İnsandan hiçbir şey esirgenebilir miydi? Topraktan yoksun kaldığını fark ettiği gün bile, ona topraktan Tanrı tarafından yoksun bırakıldığı söylenmiş! Ama, en yoksul insan, çocuğunu küfründen kurtardığında, küfrederek, sınırını küçümseyerek, kendisinin Tanrı olduğunu küfredip söyleyerek bunun tadını çıkarır. Öyle ki, *yaratılma* çözümlenemez, aşıldığı için aşma inancından başka bir zihinsel harekete indirgenemez bir şeydir.

her şeyden önce yaşamın çok hoş bir ifadesidir. Erotizmin alanı kurtuluş yolu olmaksızın hileye adanmıştır. Eros hareketine yol açan nesne, olduğundan başka biri yerine koyar kendisini. Öyle ki, erotizm konusunda, haklı olanlar çilecilerdir. Çileciler güzelliğin şeytanın tuzağı olduğunu söylüyorlar: Gerçekten de yalnızca güzellik, aşkın kaynağı olan bir düzensizlik, şiddet ve kötülük gereksinimini hoş görülebilir kılar. Ben burada şekilleri artan ve yaşamı körükörüne aşmayı ölümün sınırlarına taşıyan, en şiddetlisini saf aşkın bize sinsice tanıttığı coşkunlukları ayrıntılı olarak inceleyemem. Kuşkusuz, çilecilikteki mahkûm ediş kabadır, kalleşçedir, acımasızdır, ama ölümün gerçeğinden uzaklaşmamızı engelleyen sarsıntıyla da uyuşuyor. Cinsel aşka, yalnızca tüm yaşamın sahip olduğu bir üstünlüğü vermek için neden yoktur, ama ışığı tam da karanlığın çöktüğü noktaya tutmasaydık, olduğumuz gibi, varlığın tiksintiye yansımasından oluştuğumuzu nasıl bilecektik? Varlık, *her ne pahasına olursa olsun* kaçması gereken o bulantı verici boşluğa gömülseydi?..

Kuşkusuz daha korkunç bir şey olamaz! Kiliselerin girişindeki cehennem resimleri bize ne kadar gülünç görünmeliydi! Cehennem, Tanrı'nın bize kendisi hakkında istemeyerek verdiği zayıf fikirdir! Ama, sınırsız kayıp ölçüsünde de *varlık*'ın zaferini buluyoruz –ki bu *varlık*'ın, ölümlü olmasını isteyen hareketle uyumu dışında hiçbir eksiği olmamıştır. Varlık kendi kendini o korkunç dansa davet eder, bu dansın bağlaması dansın ritmidir ve yalnızca uyuştuğu tiksintiyi bilerek, bu dansı olduğu gibi kabul etmeliyiz. Eğer canımız istemiyorsa, bundan daha acı verici bir şey yoktur. Ve hiçbir zaman acı verici an eksik olmayacaktır: Eksik olursa, nasıl üstesinden geliriz? Ama ölüme, işkenceye, neşeye tamamen *açık varlık*, açık ve can çekişen, acı çeken ve mutlu varlık şimdiden donuk ışığı içinde görünüyor: Bu ışık kutsaldır. Ve bu varlığın belki çarpık ağzından çıkardığı, ama çıkardığı çığlık sürekli bir sessizlik içinde kaybolmuş sonsuz bir *alleluia*'dır.

Georges Bataille

Eğer her şeyden korkuyorsan, bu kitabı oku, ama önce beni dinle: Eğer gülüyorsan, korkuyorsun da ondandır. Kitap sana cansız bir şey gibi gelir. Olabilir. Ama yine de eğer, olur ya, okumayı bilmiyorsan... korkman mı gerekirdi?.. Yalnız mısın? Üşüyor musun? İnsanın ne kadar "sen", budala ve çıplak olduğunu biliyor musun?

VAROLUŞ KORKUM SONUNDA MUTLAK EGEMEN OLDU. ÖLMÜŞ EGEMENLİĞİM SOKAKTA. ANLAŞILAMAZ – ÇEVRESİNDE BİR MEZAR SESSİZLİĞİ – KORKUNÇ BİR ŞEYİN BEKLENTİSİ İÇİNDE BÜZÜLÜP SAKLANMIŞ – AMA YİNE DE HÜZNÜ HİÇBİR ŞEYE ALDIRMIYOR.

Bir sokağın köşesinde kaygı, pis ve başdöndürücü bir kaygı beni fenalaştırdı (belki bir tuvaletin merdivenlerinde iki kaçak kız gördüğüm için). Bu gibi anlarda kusma isteği duyarım. Soyunmam ya da gözetlediğim kızları soymam gerekirdi: Çirkin bedenlerin ılıklığı beni rahatlatabilirdi böylece. Ama ben en zavallı çareye başvurdum: Tezgâhta bir pernod isteyip yuvarladım; o bar senin, bu bar benim, gezip durdum, ta ki...

Gece iyice bastırmıştı.

Poissonnière kavşağından Saint-Denis Sokağı'na kadar uzanan bu elverişli sokaklarda aylak aylak dolaşmaya başladım. Yalnızlık ve karanlık sarhoşluğumun hakkından geldi. Issız sokaklarda gece çıplaktı ve

ben onun gibi soyunmak istedim: Pantolonumu çıkartıp koluma aldım; gecenin serinliğini bacaklarımda yoğunlaştırmak istiyordum, esritici bir özgürlük beni alıp götürüyordu. Kendimi büyümüş gibi hissediyordum. Dikleşmiş cinsel organımı elimde tutuyordum.

(Konuya girmem güç. Bundan kaçınıp "gerçeğe yakın" kalabilirdim. Dolambaçlı yollara başvurmak yararımaydı. Ama bu iş böyledir işte, başlangıç dolambaçsızdır. Devam ediyorum... Daha güç...)

Bir gürültüden kaygılanıp yeniden pantolonumu giydim ve Aynalar'a yollandım: Orada ışığa yeniden kavuştum: Bir sürü kızın ortasında Madam Edwarda çıplaktı, yorgunluktan dili sarkıyordu. Benim zevkime göre çok hoştu. Onu seçtim. Gelip yanıma oturdu. Garsona yanıt verecek zamanı ancak buldum; Edwarda'ya yapışmıştım, o da kendini bıraktı: Dudaklarımız kötü bir öpüşmeyle birleşti. Salon erkekler ve kadınlarla tıklım tıklım doluydu ve oyun ıssız yerde sürdü: Bir an eli kaydı, ansızın cam gibi kırıldım ve külotumun içinde titredim; ellerimle kalçalarını kavrayıp Madam Edwarda'yı hissettim; o da aynı zamanda kıvranıyordu ve daha irileşmiş, dönmüş gözlerinde dehşet, boğazında uzayan bir sıkışma duygusu vardı.

Utanılacak biri olmak istediğimi ya da daha çok, mutlaka böyle olmam gerektiğini anımsadım. Seslerin, ışıkların, dumanın kargaşası içinde gülüşmeler duyar gibi oldum. Ama artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Edwarda'yı kollarımın arasında sıktım, bana gülümsedi: Hemen, buz kesmiş bir halde, içimde yeni bir şok hissettim, üstüme tepeden sanki bir sessizlik çöküp beni dondurmuştu. Ne gövdesi ne başı olan, yalnızca süzülen kanatlardan ibaret melekler gibi yükselmiştim, ama bu basitti: Mutsuz oldum ve kendimi, insanın kendini TANRI'nın huzurunda hissettiği gibi, terk edilmiş hissettim; bu daha kötüydü ve sarhoşluktan daha çılgınca bir şeydi. Ve, üstüme çöken bu yüceliğin Edwarda ile tatmayı düşündüğüm zevkleri benden çaldığını düşünerek hüzünlendim.

Kendimi saçma buldum: Edwarda ile ben iki laf bile etmemiştik. Bir an büyük bir rahatsızlık duydum. Durumum hakkında hiçbir şey söyleyemezdim: Uğultu ve ışıklar içinde gece üstüme çöküyordu! Masayı altüst etmek, her şeyi devirmek istedim: Masa sağlamlaştırılmış, yere tespit edilmişti. Bir insan daha komik hiçbir şeye katlanamaz. Her şey yok olmuştu, salon ve Madam Edwarda. Yalnızca gece...

Sersemlemiş halimden beni bir ses, fazla insani bir ses kurtardı. Madam Edwarda'nın incecik vücudu gibi sesi de müstehcendi:

— Paçavralarımı görmek ister misin?

İki elimle masaya tutunup, ona doğru döndüm. Oturmuş, ayırdığı bir bacağını yüksekte tutuyordu; yarığı daha iyi açmak için derisini iki eliyle çekiştiriyordu. Böylece, Edwarda'nın "paçavraları" bana bakıyorlardı, çok kıllı ve pembe, iğrenç bir ahtapot gibi canlı idiler. Yavaşça mırıldandım:

— Neden yapıyorsun bunu?

— Görüyorsun, dedi, ben TANRI'yım...

— Deliyim ben...

— Hayır, hayır, bakmalısın: Bak!

Boğuk sesi yumuşadı, neredeyse çocuksu bir hal aldı ve bana bıkkınlıkla, yüzünde kendini bırakmışlığın sonsuz gülümsemesi, "Öyle zevk aldım ki!" dedi.

Ama o kışkırtıcı pozisyonunu sürdürüyordu. Buyurdu:

— Öp!

— Ama... başkalarının önünde... diyerek karşı çıktım.

— Elbette!

Titriyordum: Kımıldamadan ona bakıyordum, bana öyle tatlı tatlı gülümsüyordu ki titriyordum. Sonunda diz çöktüm, sendeledim ve dudaklarımı o açık yaranın üstüne koydum. Çıplak uyluğu kulağımı okşadı: Bir çalkantı sesi duyuyormuşum gibi geldi bana, aynı sesi kulağınızı büyük deniz kabuklarına dayayarak da duyarsınız. Genelevin saçmalığı ve çevremi saran karışıklık içinde (boğuluyor gibiydim, kızarmıştım, terliyordum), sanki Edwarda ile ben denizin önünde rüzgârlı bir gecede kaybolmuşuz gibi, tuhaf bir şekilde kalakaldım.

Namusluca giyinmiş, iriyarı ve güzel bir kadından gelen bir başka ses duydum:

— Çocuklarım, dedi bu erkeksi ses, çıkmalısınız.

Yönetici yardımcısı kadın paramı aldı, ayağa kalkıp o rahat çıplaklığı içinde salondan geçen Edwarda'yı izledim. Ama, kızlar ve müşterilerle dolup taşan masaların ortasından bu basit geçiş, ardında kendisiyle sevişecek adam olduğu halde "çıkan hanımefendi", bu kaba usul, o sırada benim için yalnızca şaşırtıcı bir formaliteydi: Madam Edwarda'nın mozaik döşemeli zeminde topukları, bu uzun, müstehcen bede-

nin belini kıra kıra yürümesi, bu beyaz bedenden içime çektiğim, doyuma ulaşan acı kadın kokusu... Madam Edwarda önümde almış başını gidiyordu... bulutlarda. Salonun onun mutluluğuna karşı, adımlarının ölçülü ağırlığına karşı gürültülü kayıtsızlığı, krallara yaraşır bir kutsama, bir çiçek bayramı gibiydi: Ölümün kendisi de bayram yapıyordu, çünkü genelevin çıplaklığı kasap bıçağını gerektirir.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....duvarları kaplayan, tavanı bile oluşturan aynalar çiftleşmenin hayvansal görüntüsünü çoğaltıyorlardı: En ufak bir harekette yorgun yüreklerimiz boşluğa açılıyor, bu boşlukta yansımalarımızın sonsuzluğu bizi yitiriyordu.

Zevk sonunda bizi yatağa devirdi. Ayağa kalkıp ciddiyetle bakıştık. Madam Edwarda beni büyülüyordu, ondan ne daha güzel ne de daha çıplak bir kız görmüştüm şimdiye kadar. Gözlerini benden ayırmadan bir çekmeceden beyaz ipekten bir çift çorap aldı: Yatağın üstüne oturup giydi bu çorapları. Çıplak olma coşkusu bütün benliğini sarıyordu: Bu kez de bacaklarını ayırdı ve açıldı; bedenlerimizin acı çıplaklığı bizi aynı yürek yorgunluğu içine atıyordu. Beyaz bir bolero geçirdi sırtına, çıplaklığını bir dominonun* altında gizledi: Dominonun kukuletası başını örtüyor, dantelden sakallı bir kurt maskesi yüzünü gizliyordu. Böylece giyindikten sonra benden uzaklaşıp:

— Çıkalım! dedi.

— Ama... Çıkabilir misin sen? diye sordum.

— Çabuk ol, kuşum, çıplak olarak çıkamazsın! diye karşılık verdi neşeyle.

Bana giysilerimi uzatıp giyinmeme yardım etti, ama bunu yaparken, ara sıra, oynaklığı, teninden tenime, sinsice bir alışverişi elden bı-

* Balolarda giyilen kukuletalı bir giysi. (ç.n.)

rakmıyordu. Dar bir merdivenden indik, burada bir hizmetçiye rastladık. Sokağın ani karanlığında Edwarda'yı siyahlar içinde, kaçar gibi görmek beni şaşırttı. Acele ediyordu benden kaçarken: Yüzünü gizleyen kurt maskesi onu hayvanlaştırıyordu. Hava soğuk değildi, ama ben titriyordum. Yabancı Edwarda, başlarımızın üstünde yıldızlı, boş ve çılgın bir gökyüzü: Sallandığımı düşündüm, ama yürüdüm.

Gecenin bu saatinde sokak ıssızdı. Edwarda ansızın huysuzlaşıp, tek sözcük söylemeden, yalnız başına koşmaya başladı. Saint-Denis kapısı önündeydi: Durdu. Ben kımıldamamıştım: Edwarda da benim gibi kımıldamadan, kapının altında, kemerin ortasında bekliyordu. Kapkaraydı, basitti, bir boşluk gibi kaygı vericiydi: Gülmediğini ve, hatta, onun, tamı tamına, şimdi, kendisini örten giysinin altında olmadığını fark ettim. O zaman –sarhoşluğum tümüyle geçmişti– O'nun yalan söylemediğini, TANRI olduğunu anladım. Varlığı bir taşın anlaşılmaz basitliğine sahipti: Kentin ortasındayken, dağda, cansız yalnızlıkların ortasında gece olduğumu sanıyordum.

Kendimi O'ndan kurtulmuş hissettim – bu kara taşın önünde yalnızdım. Önümde dünyanın en ıssız şeyini keşfetmiş, titriyordum. Hiçbir ölçüde, durumumun komik iğrençliği gözümden kaçmıyordu: Şimdiki görünüşü beni daha bir an önce donduran durumumun... Değişim insan kayıyormuş gibi gerçekleşmişti. Madam Edwarda'da yas –acısız ve gözyaşı akıtmadan– boş bir sessizliğe yol açmıştı. Bununla birlikte, bilmek istedim: Anında öylesine çıplak olan ve bana biraz önce neşeyle "kuşum" diye seslenen bu kadın... Karşıya geçtim, kaygım durmamı söylüyordu, ama yürüdüm.

Sessizce, soldaki direğe doğru, kayar gibi gitti. Bu anıtsal kapının çok yakınındaydım: Taş kemerin altına girdiğimde, domino sessiz sedasız yok oldu. Soluğumu tutarak dinledim: Bu kadar iyi anladığıma şaşıyordum: Koştuğu sırada vargücüyle koşacağını, kapının altına doğru atılacağını, durduğunda da, bir tür yokluk içinde, uzakta, olası gülmelerin ötesinde, asılı olacağını bilmiştim. Artık görmüyordum onu; bir ölüm karanlığı çöküyordu tonozlardan. Bir an bile düşünmediğim hal-

de, bir "can çekişme" süresinin başladığını "biliyordum". Acı çekmeyi, daha ileriye gitmeyi, düşsem de "boşluğa" kadar bile gitmeyi kabul ediyor, istiyordum. Gizini öğrenmekte sabırsızlanıp, ölümün ona egemen olduğundan bir an bile kuşku duymaksızın biliyordum, bilmek istiyordum.

Tonozun altında inlerken, dehşete düşmüştüm, gülüyordum:

— Bu kemerin hiçliğini aşacak olan tek erkek benim!

Kaçabileceğini, sonsuza dek yok olabileceğini düşünerek titriyordum. Bunu kabul ederek titriyordum, ama hayal ederek de deliye döndüm: Koşup direğin çevresini dolaştım. Aynı hızla sağdaki direğin çevresinde de bir tur attım: Edwarda yok olmuştu, buna inanamıyordum. Kapının önünde bitkin bir halde duruyordum, umutsuzluğa kapılmak üzereydim ki bulvarın öteki yanında, karanlıkta kaybolan, devinimsiz dominoyu fark ettim: Edwarda, hâlâ açıkça dalgın haliyle, boşalmış bir terasın önünde ayakta duruyordu. Ona doğru gittim: Çılgın gibi görünüyordu, elbette bir başka dünyadan gelmişti ve sokaklarda, bir hayalet değil de, geç vakit bastırmış bir sis gibiydi. Önümde yavaşça geriledi, boş terastaki bir masaya çarpacak kadar.

Sanki kendisini uyandırıyormuşum gibi, cansız bir sesle sordu:

—Neredeyim?

Umutsuzluk içinde, ona üstümüzdeki boş gökyüzünü gösterdim. Baktı: Bir an, maskesinin altında, yıldız tarlalarının içinde kaybolan dalgın gözleriyle, öylece kaldı. Ona destek oluyordum: İki eliyle önü kapalı dominoyu sıkı sıkı tutuyordu. Çırpınmalı bir biçimde kıvranmaya başladı. Acı çekiyordu, ağlıyor sandım, ama sanki dünya ve içindeki sıkıntı, onu boğarak hıçkıra hıçkıra ağlamasını engelliyordu. Anlaşılmaz bir tiksintiyle beni iterek ayrıldı: Ansızın çıldırarak, koştu, birdenbire durdu, dominonun kumaşını havaya kaldırdı, kıçını sallayıp poz alarak kaba etlerini gösterdi, sonra geri gelip üstüme atladı. Bir vahşilik rüzgârı yerden havalandırıyordu onu. Büyük bir öfkeyle yüzüme vurdu, delice bir kavga pozunda yumruklarını sıkıp vurdu. Sendeleyip yere düştüm, koşarak kaçtı.

Tam olarak kalkmamıştım yerden, diz çökmüş durumdaydım ki geri geldi. Kısık, akıl almaz bir sesle bağırıp çağırmaya başladı, gökyüzüne doğru haykırıyordu ve kolları dehşet havasını dövüyorlardı.

— Boğulur gibi oluyorum, diye bağırdı, ama sen, beş para etmez

herif, BANA VIZ GELİYORSUN SEN!..

Sonunda sesi, kasılıp bir tür hırıltıya dönüştü, ellerini boğmak için uzattı ve olduğu yere yığıldı.

Solunum spazmı geçiriyordu, bölünmüş bir solucan gibi kasılıp kıvrılmaya başladı. Üstüne eğilip dişleriyle parçalayarak yutmakta olduğu maskenin dantelini çekmek zorunda kaldım. Hareketlerindeki düzensizlik yüzünden, önündeki kıllı bölgeye kadar her yeri çıplak kalmıştı: Çıplaklığında şimdi bir anlamsızlık, aynı zamanda bir ölü kadın giysisinin aşırı anlamlılığı vardı. İşin en tuhafı da –hem de en kaygı verici olanı– Madam Edwarda'nın içine kapandığı sessizlikti: Acısıyla artık iletişim olası değildi ve bu olanaksızlığın içine daldım – en az boş gökyüzü kadar ıssız ve düşmanca olan bu yürek karanlığının içine. Vücudunun balık gibi sıçramaları, kötüleşmiş yüzünün yansıttığı iğrenç kudurganlık içimdeki yaşamı kavuruyor, tiksintiye varıncaya kadar paramparça ediyordu.

(Açıklıyorum: Madam Edwarda'nın TANRI olduğunu söylediğimde, burada ironiye bir pay bırakmak boşunadır. Ama TANRI bir genelev orospusu ve bir çılgın kadın olsun, bu da anlamsızdır. Gerektiğinde, hüznümle alay edilmesinden mutlu oluyorum: Beni yalnızca yüreği, kimsenin hiçbir zaman iyileştirmek istemediği, iyi olmaz bir yara almış kişi anlar... ve yaralı hangi insan bu yaradan başka bir yara yüzünden "ölmeyi" kabul ederdi?)

Çaresi bulunmaz bir şeyin bilinci, o gece, Edwarda'nın yanında diz çökmüşken, en azından, yazdığım şu saatteki kadar belirgin ve soğuktu. Acısı içimde bir okun gerçekliğiydi: Okun yüreğe ölümle birlikte saplandığı bilinir; hiçliğin bekleyişi içinde, varlığı sürüp giden şeyin anlamı, yaşamımın boşuna takılıp kaldığı dökün tülerin anlamına denk. Bu kadar kara bir sessizliğin karşısında, umutsuzluğumun içinde bir sıçrama oldu; Edwarda'nın kasılmaları beni kendimden koparıp alarak karanlık bir başka dünyaya atıyorlardı, acımadan, tıpkı hükümlüyü cellada teslim eder gibi.

İşkenceye adanan kişi, sonu gelmez bir bekleyişten sonra, güpegündüz, tam da o korkunç şeyin gerçekleşeceği yere geldiğinde, hazırlıkları görür; yüreği yerinden çıkacak gibi çarpmaktadır: Daralmış ufkunda her nesne, her yüz ağır bir anlam kazanır ve artık kurtulma zamanının geçmiş olduğu mengeneyi sıkıştırmaya yardım eder. Madam Edwarda'yı yerde kıvranırken gördüğümde, benzer bir içe kapanma durumuna girdim, ama içimde gerçekleşen değişiklik kapanmama yol açmıyordu: Edwarda'nın mutsuzluğunun beni karşı karşıya getirdiği ufuk oynaktı, tıpkı, bir kaygının nesnesi gibi; yüreği parçalanmış, altüst olmuş durumda, kötüleşip, kendimden nefret etmek koşuluyla, bir güç hissediyordum içimde. Beni mahveden başdöndürücü bir kayma bana bir kayıtsızlık alanı açmıştı; artık kaygı, arzu söz konusu değildi: Coşkunun bu kadar duyarsızlaştıran esritmesi, durmanın tam bir olanaksızlığından doğuyordu.

(Burada soyunmam, sözcüklerle oynamam, tümcelerin yavaşlığını izlemem gerekiyorsa, bu düşkırıklığına uğratıcı bir şeydir. Eğer hiç kimse söylediklerimi, giysiyi ve şekli atıp, çıplaklığa indirgemezse, boşuna yazıyorum demektir. [Aynı zamanda, çoktan biliyorum, çabam boşuna: Gözümü alan –ve beni sersemleştiren– şimşek kuşkusuz yalnızca gözlerimi kör edecektir.] Bununla birlikte, Madam Edwarda bir düşün hayaleti değildir, terleri mendilimi sırılsıklam etti: Ben de onun tarafından yönlendirip geldiğim bu noktada yönlendirmek isterdim. Bu kitap bir gize sahip, bu gizi açığa vurmamalıyım: Tüm sözcüklerden daha uzakta o.)

Sonunda kriz yatıştı. Kısa bir süre çırpınma devam etti, ama Edwarda artık o kadar aşırı öfke içinde değildi: Soluğu geri geldi, yüz çizgileri gevşeyip iğrenç olmaktan çıktı. Bitkin durumda, kısa bir süre, yolun üzerine, yanına uzandım. Giysimle onu örttüm. Ağır değildi, onu taşımaya karar verdim: Bulvarda taksi durağı yakındaydı. Kollarımın arasında kımıldamadan öylece kaldı. Yol uzun sürdü, üç kez durmak zorunda kaldım; bununla birlikte, Edwarda yaşama döndü ve, vardığımızda, ayakta durmak istedi: Bir adım attı ve sendeledi. Onu tuttum, bu durumda arabaya bindi.

Güçlükle:

—... henüz değil... beklesin... dedi.

Şoföre kalkmamasını söyledim; yorgunluktan kendimden geçmiş durumda, ben de bindim ve kendimi Edwarda'nın yanına atıverdim.

Uzun süre sessiz kaldık, Madam Edwarda, şoför ve ben; yerlerimizde kımıldamadan, sanki araba gidiyormuş gibi.

Sonunda Edwarda bana:

— Hale gitsin, dedi.

Şoföre söyledim ve hareket ettik.

Adam bizi karanlık sokaklardan götürdü. Edwarda, dingin ve ağır haliyle, dominosunun bağlarını çözdü, domino aşağıya kaydı; artık maske de yoktu yüzünde; bolerosunu çıkardı ve kendi kendine alçak sesle:

— Bir hayvan gibi çıplağım, dedi.

Aradaki camı vurarak arabayı durdurdu ve indi. Dokunacak kadar şoföre yaklaştı ve ona:

— Görüyorsun... çıplağım... gel, dedi.

Şoför kımıldamadan bu "hayvana" baktı: uzaklaşarak bir bacağını yukarıya kaldırmıştı Edwarda, adamın yarığını görmesini istiyordu. Adam da tek sözcük söylemeden ve acele etmeden koltuğundan indi. Güçlü ve kaba biriydi. Edwarda ona sarıldı, ağzına yapışıp bir elini külotunun içine daldırdı. Şoförün pantolonunu bacakları boyunca aşağıya indirdi ve:

— Arabaya gel, dedi.

Şoför gelip benim yanıma oturdu. Ardından gelen Edwarda, şehvetli haliyle, üstüne çıkıp adamı eliyle içine soktu. Ben kımıldamadan bakıyordum; ağır ve sinsice birtakım hareketler yapmaya başladı; bunlardan son derecede zevk aldığı açıkça görülüyordu. Adam da ona karşılık veriyor, tüm bedeniyle işe hoyratça katılıyordu: Bu iki insanın açıkça ortaya dökülmüş yakınlığı sonunda, sevişmeleri, yavaş yavaş, içinde sevgiye yer olmayan bir aşırılığa vardı. Şoför, soluk soluğa, sırtüstü devrilmişti. Arabanın tavan lambasını yaktım. Edwarda, başını arkaya atmış, ata binmiş gibi şoförün üstünde dimdik duruyordu, saçları sarkmıştı. Ensesini alttan tutup, dönmüş gözlerini gördüm.

Kendisini taşıyan elinin üstünde gerildi, gerilme hırıltısını artırdı. Gözleri düzeldi, hatta kendisi bir an yatışmış gibi göründü. Beni gördü: Bakışından, o sırada, olanaksızdan dönüp geldiğini anladım ve derinliklerinde başdöndürücü bir değişmezlik gördüm. Kaynağında onu sular içinde bırakan kabarma, gözyaşlarıyla taştı: Gözyaşları sel gibi akmaya başladı. Bu gözlerde aşk ölmüştü, bir tan soğuğu yayıyorlardı, içinde ölümü okuduğum bir saydamlığa sahiptiler. Ve her şey bu hül-

yalı bakışlarda düğümlenmişti: Çıplak bedenler, teni yaran parmaklar, kaygım ve dudaklardaki salyanın anısı, ölümün içine bu körü körüne kayışa katkıda bulunmayan hiçbir şey yoktu.

Edwarda'nın içine yürek sızlatacak derecede akan zevki –kaynak suları çeşmesi– alışılmamış bir biçimde uzuyordu: Şehvet seli, varlığını daha bir güzel göstermeyi, çıplaklığını daha çıplak, utanmazlığını daha utanç verici yapmayı sürdürüyordu. Vücudu, yüzü esrimiş, kendilerini sözle anlatılamaz bir cıvıldaşmaya bırakmışlarken, o bu tatlılığı içinde hafifçe gülümsedi: Beni duyarsızlığımın ta içinde gördü; hüznümün derinliklerinde, onun neşe selinin coştuğunu hissettim. Kaygım, istemiş olabileceğim zevke karşı çıkıyordu: Edwarda'nın acılı zevki bende çok yorucu bir mucize duygusu uyandırdı. Üzüntüm ve coşkunluğum bana az gibi görünüyorlardı, ama bunlar sahip olduğum ve soğuk bir sessizliğin dibinde "yüreğim" diye adlandırdığım yüceliğin esrimesine yanıt veren içimdeki eşsiz yüceliklerdi.

Son titremeler sardı Edwarda'yı yavaş yavaş, sonra, hâlâ ateş püsküren bedeni gevşedi: Taksinin dip tarafında şoför, sevişme bittikten sonra uzanmıştı. Ben Edwarda'yı ensesinin altından tutmayı sürdürüyordum: Düğüm çözüldü, onun uzanmasına yardım ettim, terini sildim. Donuk gözlerle bakarak kendini bırakmıştı. Işığı söndürmüştüm: Bir çocuk gibi uyur uyanıktı. Aynı uyku bizi ağırlaştırdı, Edwarda'yı, şoförü ve beni.

(Devam etmek mi? İstiyordum, ama aldırmıyorum şimdi. Yararı yok çünkü. Yazdığım sırada canımı sıkan şeyi söylüyorum: Her şey anlamsız mı acaba? Yoksa her şeyin bir anlamı mı var? Bunu düşünmek beni hasta ediyor. Sabahları uyanıyorum – milyonlarca insan gibi; kız çocukları, erkek çocukları, bebekler, yaşlılar; hiçbir zaman dağılmamış uykular... Ben ve bu milyonlar, bizim uyanmamızın bir anlamı var mı? Gizli bir anlamı? Elbette gizli! Ama hiçbir şeyin anlamı yoksa, boşuna çaba harcıyorum: Kurnazlıklardan yararlanıp gerileyeceğim. Kendimi koyverip anlamsızlığa satacağım: Benim için bu, bana işkence eden, beni öldüren cellat; en ufak bir umut ışığı yok. Ama ya bir anlam varsa? Bugün bilmiyorum bunu. Yarın mı? Ne bileyim? "Benim" işkencem olmayan bir anlam düşünemiyorum, bakın bunu iyi biliyorum. Ve şimdilik: Anlamsızlık! Bay Anlamsızlık yazıyor, deli olduğunu anlıyor: Bu korkunç bir şey. Ama deliliği, bu anlamsızlık –ansızın "cid-

di"leştiği için– tam olarak "anlam" mı? (hayır, Hegel'in bir deli kadının "kutsanması" ile bir ilgisi yok...) Yaşamım ancak anlamsız olması koşuluyla bir anlam taşır; deli olayım: Anlayabilen anlasın, ölen anlasın... böylece, varlık işte burada, nedenini bilmeden, soğuktan titreyerek... sonsuz büyüklük, gece onu kuşatıyor ve kesinlikle bile bile orada bulunuyor... "bilmemek" için. Ama TANRI? Onun hakkında ne diyorsunuz Rahat ve Güzel Konuşan baylar, İnançlı baylar? – Hiç olmazsa Tanrı biliyor mu? TANRI, eğer "bilseydi" domuz olurdu.* Tanrım (üzüntü içinde, "yüreğime" bırakıyorum bunu) kurtarın beni, kör et onları! Öyküye devam edecek miyim?)

Bitirdim.

Kısa bir süre bizi taksinin içine hapseden uykudan hasta olarak ilk önce ben uyandım... Geriye kalansa ironi, ölümün uzun bekleyişi...

* Dedim ki: "Tanrı, eğer 'bilseydi' domuz olurdu." Düşünceyi sonuna kadar kavrayacak kişinin (sanıyorum, bu kişi o zaman iyi temizlenmemiş, " saçı başı dağınık" olacaktır), iyi de, ne gibi bir insan yanı olacaktır, ötede, her şeyin ötesinde... daha uzakta, daha daha uzakta?.. KENDİSİ, bir boşluğun üstünde esrimiş durumda... Ve şimdi? TİTRİYORUM.

Göğün mavisi

André Masson'a

Önsöz

Az ya da çok, her insan kendisine yaşamın birçok gerçeğini açıklayan öykülere, romanlara *bağlı kalır. Her insanı, yalnızca, kimi zaman kendinden geçerek okuduğu bu öyküler yazgıyla karşı karşıya getirir. Öyleyse,* öykülerin *ne olduklarını,* romanın *yenilenmesi ya da daha iyi sürüp gitmesi için gerekli çabaları nasıl yönlendirmek gerektiğini tutkuyla araştırmalıyız.*

Bilinen anlatım biçimlerinin yol açtığı bıkkınlığa çare olacak çeşitli teknikler bulma kaygısı gerçekten de zihinleri meşgul ediyor. Ama, –bir romanın ne olabildiğini *bilmek istiyorsak– önce bir temelin fark edilmeyip, iyice belirtilmemesini pek anlamıyorum. Yaşamın olanaklarını açıklayan öykü ille de bir şeyi gerektirmez, ama bir* aşırı istek *anını gerektirir ki bu istek olmasa yazar bu* aşırı *olanakları görmez olur-*

du. Şuna inanıyorum: Yalnızca boğucu, dayanılmaz bir deneyim yazara, uzlaşımlarla zorla kabul ettirilmiş dar sınırlardan bıkmış bir okurun beklediği uzak bir görüşe ulaşma olanağını verir.

Yazarın önemli derecede zorlanmamış *olduğu kitaplara nasıl takılıp kalabiliriz?*

Bu ilkeyi dile getirmek istedim. Doğruluğunu kanıtlamaktan vazgeçiyorum.

Savımı destekleyen birtakım kitap başlıklarını vermekle yetiniyorum (birkaç başlık... başkalarını da verebilirdim, ama amacımın ölçüsü, düzensizlik): Wurtering Heights (Rüzgârlı Bayır), Dava, Geçmiş Zaman Peşinde, Kırmızı ve Siyah, Eugénie de Franval, L'arrêt de mort (Ölüm Kararı), Sarrazine, Budala...*

Düşüncelerimi de kabaca anlatmak istedim.

Ama, yalnızca ansızın bir çılgınlığa kapılmanın ya da acı çekmiş olmanın, öykülere önemli bir şey açıklama gücü verdiğini ileri sürmüyorum. Beni yıkan bir acının tek başına Göğün Mavisi*'ndeki korkunç aykırılıkların temel nedeni olduğunu söyleyebilmek için burada bundan söz ettim. Bu aykırılıklar* Göğün Mavisi*'nin temelini oluşturuyor. Ama şimdi, bu temelin, 1935'te yazılmış bu kitabı yayımlamaktan vazgeçmem için yeterli bir neden olduğunu düşünmekten çok uzağım. Bugün, basılmadan önceki metni okuyup etkilenen dostlarım beni bu metni yayımlamaya isteklendirdiler. Sonunda onların düşüncelerine uydum. Ama, hatta bir bakıma, metnin varlığını unutmuştum.*

1936'da artık bu işi düşünmemeye karar vermiştim.

Zaten, bu arada, İspanya Savaşı ve Dünya Savaşı bu romanın yapısına bağlı tarihsel olayları anlamsız duruma getirmişlerdi: Trajedinin kendisiyle karşı karşıyayken, bunu haber veren işeretlere ne diye ilgi göstermeliydi?

Bu neden kitabın kendi içinde bana esinlediği hoşnutsuzluğa, huzursuzluğa yanıt veriyordu. Ama bu koşullar bugün o kadar uzakta kaldılar ki, sanki olayın en civcivli zamanında yazılmış olan öyküm, yazarının kendi seçimiyle, anlamını yitirmiş bir geçmişte kalan öteki

---

* *Eugénie de Franval,* Marquis de Sade (*Aşk Suçları* adlı kitabında); *Ölüm Kararı,* Maurice Blanchot; *Sarrazine,* Balzac, oldukça az tanınmış ama doruktaki yapıtlarından biri.

koşullarla aynı koşullarda ortaya çıkıyor. Bugün kitabın yayımlandığı sıradaki anlayışımdan uzaktayım; ama, sonunda, zamanında kesin bir sonuca götürücü olan bu neden artık önem taşımadığı için, kararı dostlarıma bırakıyorum.

Londra'da bir mahalle batakhanesinde, bodrum katında, çok pis, tuhaf bir yerde, Dirty sarhoştu. Hem de zil zurna, ben yanındaydım (cam kırığından yaralanmış olan elim hâlâ sargılıydı). O gün Dirty'nin üstünde görkemli bir akşam giysisi vardı (ama benim sakalım uzamıştı, saçlarım dağınıktı). Şiddetli bir kasılma içinde o uzun bacaklarını geriyordu. Batakhane, gözleri gitgide daha da korkunç bir hal alan adamlarla doluydu. Bu huzursuz insan gözleri sönmüş sigaraları andırıyorlardı. Dirty iki eliyle çıplak uyluklarını sımsıkı kavramıştı. Pis bir perdeyi ısırarak inildiyordu. Sarhoş olduğu kadar da güzeldi: fıldır fıldır dönen, öfkeli gözlerini gaz lambasına dikmişti.

— Ne var? diye haykırdı.

Aynı zamanda, bir toz bulutuna ateş eden bir top gibi irkilip sıçra-

dı. Gözleri yerinden fırlamış haliyle bir korkuluğa benziyordu, gözyaşları sel gibi akmaya başladı..

— Troppmann! diye haykırdı yeniden.

Gözlerini gitgide daha çok açarak bana bakıyordu. Kirli uzun elleriyle başını okşadı; yaralı adam başını. Alnını ateşten ıpıslaktı. Dirty, çılgınca bir yalvarmayla, kusar gibi ağlıyordu. Öyle hıçkırarak ağlıyordu ki, saçları gözyaşlarıyla sırılsıklam oldu.

Bu iğrenç orjiden önceki sahne –ki bu orjiden sonra yerde yatan iki bedenin çevresinde sıçanlar dolaşmak zorunda kaldılar– her bakımdan Dostoyevski'ye yaraşır bir sahne oldu...

Sarhoşluk bizi bir sapmaya, en kötü saplantıya en kötü yanıtı aramaya sürüklemişti.

Kör kütük sarhoş olacak derecede içkiyi kaçırmadan önce, kendimizi Savoy Oteli'nin bir odasına atmayı başarabilmiştik. Dirty asansörcünün çok çirkin olduğunu (güzel üniformasına karşın, bir mezarcıyı andırıyordu) fark etmişti.

Bunu bana belli belirsiz bir biçimde gülerek söyledi. Şimdiden peltek peltek konuşuyordu, sarhoş bir kadın gibi konuşuyordu:

— Biliyor musun –hıçkırıklarla sarsıldığı için, sözüne her an yarıda kesip, yeniden başlıyordu– çocuktum... anımsıyorum... buraya annemle geldim... buraya... on yıl kadar oluyor... o zaman herhalde on iki yaşındaydım... Annem, İngiltere kraliçesi havalarında yaşlı, iri bir kadındı... O zaman, tam da asansörden çıkarken asansörcü, işte bu adam...

— Hangisi?.. Bu mu?..

— Evet. Ta kendisi. Asansörü iyi ayarlamamış... Fazla yükseğe çıktı asansör... Annem boylu boyunca yere serildi... balıklama atlamıştı, cump... annem...

Dirty kahkahayı bastı ve delirmiş gibi gülmekten alamıyordu kendini.

Sözcükleri güçlükle arayıp bularak dedim ki:

— Kes şu gülmeyi. Öykünü kesinlikle bitiremeyeceksin.

Gülmeyi bırakıp bağırarak konuşmaya başladı:

— Ah! Ah! Saçmalamaya başladım... gidiyorum... Hayır, hayır, öykümü bitireceğim... annemse... kımıldamıyordu... etekleri havalanmıştı... o kocaman etekleri... ölü gibiydi... kımıldamıyordu artık... Yerden kaldırıp yatağa götürdüler... kusmaya başladı... adamakıllı sarhoştu... ama, az önce öyle görünmüyordu... bu kadın... bir buldog köpeğini an-

dırıyordu... korkutuyordu...

Utanarak Dirty'ye dedim ki:

— Onun gibi ben de senin önüne yatıp uzanmak isterdim...

— Kusar mıydın? diye sordu Dirty, gülmeden.

Dudaklarımdan öptü.

— Belki.

Banyoya gittim. Çok solgundum ve hiç nedeni yokken, aynada uzun uzun kendimi seyrettim:

Saçlarım iğrenç bir şekilde dağınıktı, neredeyse bayağıydım, yüzüm şişmişti, yüz çizgilerim için çirkin bile denemezdi, yatağından yeni kalkmış bir adamın tiksindirici hali vardı üstümde.

Dirty odada yalnızdı; geniş bir odaydı burası, tavandaki bir sürü lambayla aydınlatılmıştı. Sanki hiç durmamaması gerekiyormuş gibi dosdoğru yürüyerek geziniyordu: Tam anlamıyla bir deli gibi görünüyordu.

Uygunsuz denecek derecede dekolteydi. Sarı saçları ışıkların altında benim için dayanılmaz olan bir parlaklık sergiliyorlardı.

Bununla birlikte Dirty bana bir arılık duygusu veriyordu – onda, zevk ve eğlence düşkünlüğünde bile, öyle bir saflık vardı ki, kimi zaman, ayaklarına kapanmak isterdim: oysa bu beni korkutuyordu. Artık gücünün kalmadığını görüyordum. Neredeyse yere düşecekti. Güçlükle solumaya başladı, bir hayvan gibi soluyordu, boğulacak gibiydi. Kötü, ürkek bakışları beni deli edecekti. Ansızın durdu: Herhalde giysisinin altında bacaklarını büküyordu. Kesinlikle birazdan saçma sapan bir şey yapacaktı..

Oda hizmetçisini çağırmak için zili çaldı.

Bir süre sonra içeriye oldukça güzel, kızıl saçlı, taze tenli bir oda hizmetçisi girdi: Bu kadar lüks bir yerde az duyulan bir kokudan soluğu tıkanmış gibi göründü. Ayaktakımının gittiği bir genelev kokusunu andırıyordu bu koku. Dirty duvara dayanmadan ayakta duramayacak durumdaydı. Çok acı çekiyor gibi bir hali vardı. Bilmiyorum o gün bu ucuz parfümleri nereden bulmuştu, ama, kendini içine düşürdüğü bu sözle anlatılamaz durumda, parfüm kokusuna karışan ekşi bir kıç ve koltukaltı kokusu da yayıyordu ki bu kimi ilaçların pis kokusunu andırıyordu. Aynı zamanda viski kokuyordu, geğirdikçe...

Genç İngiliz hizmetçi afallamıştı.

— Siz, dedi Dirty, size gereksinimim var, ama önce gidip asansörcüyü getirmeniz gerekiyor: Ona söyleyecek bir sözüm var.

Hizmetçi ortadan kayboldu ve bu kez titremeye başlayan Dirty gidip bir sandalyeye oturdu. Yanına, yere bir şişeyle bir bardağı güçlükle koyabildi. Gözkapakları ağırlaşıyordu.

Etrafına bakınıp beni aradı, ama ben artık orada değildim, şaşkına döndü. Umutsuz bir sesle bağırdı:

— Troppmann!

Yanıt alamadı.

Ayağa kalktı ve birçok kez düşecek gibi oldu. Banyonun girişine kadar gelebildi: Beni bir sandalyenin üstüne çökmüş, solgun ve bitkin bir halde gördü; sapıtıp sağ elimdeki sargıyı açmıştım. Bir havluyla durdurmaya çalıştığım kan sık aralıklarla yere damlıyordu. Dirty, karşımda, hayvansı gözleriyle bana bakıyordu. Yüzümü sildim; böylece alnım ve burnum kan içinde kaldı. Elektrik ışığı gözümü kamaştırıyordu. Dayanılmaz bir şeydi: Bu ışık gözleri adamakıllı yoruyordu.

Kapıya vuruldu ve oda hizmetçisi, arkasında asansörcüyle, içeriye girdi yeniden.

Dirty sandalyeye çöktü. Bana çok uzun gibi gelen bir süre geçtikten sonra, hiçbir şey görmeksizin, başı önünde asansörcüye sordu:

— 1924'te burada mıydınız?

Asansörcü evet diye yanıtladı.

— Size şunu sormak istiyorum: Yaşlı iri bir kadıncağızı... asansörden düşerek çıkıp da yere kusan kadıncağızı... anımsıyor musunuz?

Dirty hiçbir şey görmeden, sanki dudakları ölü dudaklarıymış gibi sözleri sıralıyordu.

Son derece tedirgin olan iki hizmetkâr, birbirlerini yoklamak ve incelemek için yan gözle bakışıyorlardı.

— Anımsıyorum, doğru, dedi asansörcü.

(Kırk yaşlarında olan bu adamın yüzü serseri bir mezarcı yüzüne benziyordu, ama kaygan olan bu yüz zeytinyağında salamuraya yatırılmıştı sanki.)

— Bir bardak viskiye ne dersiniz? diye sordu Dirty.

Kimse yanıt vermedi, bu iki insan sıkıntı içinde bekleyerek saygıyla ayakta duruyorlardı.

Dirty çantasını istedi, getirip verdiler. Hareketleri o kadar yavaştı ki çantaya elini daldırması için uzun bir dakika geçti. Aradığını bulduğunda, yalnızca bir tek sözcük söyleyerek yere bir yığın kâğıt para fırlattı:

— Paylaşın...

Mezarcı yapacak bir iş bulmuştu. Bu değerli yığını yerden aldı ve paraları yüksek sesle saymaya başladı. Yirmi adet banknot vardı. Onunu oda hizmetçisi kadına verdi.

— Gidebilir miyiz? diye sordu bir süre sonra.

— Hayır, henüz değil, rica ederim, oturun.

Dirty boğuluyor gibiydi, yüzüne kan hücum etmişti. Hizmetçi ve asansörcü büyük bir saygı göstererek hâlâ ayakta duruyorlardu, ama onlar da kızarmış ve kaygılı bir hal almışlardı, bu da gerek bahşişin şaşırtıcı derecede büyük oluşundan, gerekse karşı karşıya bulundukları inanılmaz ve anlaşılmaz durumdan ileri geliyordu.

Dirty sessizce sandalyede oturuyordu. Uzun bir süre geçti. Bedenlerin içindeki kalp atışları duyulabilecekti neredeyse. Yüzüm kan içinde, solgun ve bitkin halde kapıya kadar gittim, hıçkırık tutmuştu, kusmak üzereydim. Hizmetçiler de dehşet içinde, sandalye ve güzel muhataplarının bacakları boyunca akan bir su sızıntısı gördüler: Sidik bir birikinti oluşturup halının üstüne genişleyerek yayıldı, bu sırada, allak bullak olmuş, kıpkırmızı kesilmiş ve sandalyesinde bıçak altında bir domuz gibi kıvranan genç kızın giysisinin altından, bağırsakların kaba bir şekilde boşalmasının yol açtığı bir gürültü duyuldu...

İğrenen ve titremeye başlayan oda hizmetçisi sakinleşmiş ve mutlu olmuş gibi görünen Dirty'yi yıkamak zorunda kaldı. Dirty silinip sabunlanmasına ses çıkarmıyordu. Asansörcü koku tümüyle kayboluncaya kadar odayı havalandırdı.

Sonra yaramdan akan kanı dindirmek için pansuman yaptı.

Yeniden her şey düzene girmişti: Oda hizmetçisi çamaşır değiştirmeyi tamamlamıştı. Dirty, yıkanmış ve koku sürünmüş, hiç olmadığı kadar güzel, içmeye devam ediyordu, yatağın üstüne uzandı. Asansörcüyü oturttu. Adam onun yanında bir koltuğa oturdu. Bu sırada Dirty sarhoşluktan, bir çocuk gibi, küçük bir kız çocuğu gibi kendini koyvermişti.

Hiçbir şey söylemiyorsa da kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Ara sıra kendi kendine gülüyordu.

— Anlatın bakalım bana, dedi sonunda asansörcüye, bunca yıldır Savoy'dasınız, herhalde birçok iğrenç olay görmüşsünüzdür.

— Oh, o kadar çok değil, dedi asansörcü, kendisini yüreklendirip rahatlatmış gibi görünen viskisini yudumladıktan sonra. Genellikle buradaki müşteriler kibar insanlardır.

— Oh, kibar insanlar, bu da bir yaşam tarzı değil mi: Demek ki, önünüzde yere düşüp yüzü gözü dağılan ve kollarınıza kusan ölmüş annem...

Ve Dirty ahenksiz bir şekilde kahkahayı bastı, bir boşluk içinde, yankı bulmadan.

Konuşmaya devam etti:

— Peki tümünün neden kibar olduklarını biliyor musunuz? Korkuyorlar, anlıyor musunuz, dişleri takırdıyor korkudan, bu yüzden hiçbir şeyi açıkça göstermeye cesaret edemiyorlar. Ben bunu hissediyorum, çünkü ben de korkuyorum, evet, evet, anlıyor musunuz, çocuğum... sizden bile. Ödüm kopuyor...

— Hanımefendi bir bardak su istemezler mi acaba? diye sordu hizmetçi çekinerek.

— Allah kahretsin! diye yanıt verdi Dirty kaba bir şekilde, kıza dilini çıkararak, hastayım ben, anlıyor musunuz, kafamda bir şey var benim.

Ekledi:

— Bu size vız geliyor, ama bana tiksinti veriyor, anlıyor musunuz?

Yavaşça, bir hareketle, sözünü kesmeyi başardım.

Ona bir yudum viski daha içirdim ve asansörcüye dönerek dedim ki:

— İtiraf edin, elinizde olsa, onu boğazlardınız!

— Haklısın, dedi Dirty, cıyak cıyak bağırarak, şu kocaman pençelere bak, şu goril pençelerine, taşak gibi kıllı.

— Ama, dedi şaşkına dönüp ayağa kalkan asansörcü karşı çıkarak, hanımefendi hizmetlerinde olduğumu biliyorlar.

— Haydi ordan, budala, senin taşaklarına gereksinimim olduğunu mu sanıyorsun? Midem bulanıyor.

Kıkırdadı geğirerek.

Hizmetçi koşup bir leğen getirdi. Dürüst uşaklığın cisimleşmiş hali gibiydi. Ben de hareketsiz, solgun bir halde oturmuş, gitgide daha çok içiyordum.

— Hey siz, oradaki, namuslu kız, dedi Dirty bu kez hizmetçiye ses-

lenerek. Mastürbasyon yapıyorsunuz ve ev eşyası düzmek için vitrinlerdeki çaydanlıklara bakıyorsunuz; eğer sizinki gibi bir kıçım olsaydı herkese gösterirdim; yoksa, insan utancından geberir, ama bir gün, kaşınırken kıçının deliğini bulur.

Ansızın, ürkmüş bir halde, hizmetçiye dedim ki:

— Yüzüne su serpin... pekâlâ görüyorsunuz, ateşleniyor.

Hizmetçi hemen ilgilendi. Dirty'nin alnına ıslak bir havlu koydu.

Dirty güçlükle pencereye kadar gitti. Aşağıda Thames Nehri'ni ve arkada Londra'nın karanlıkta daha büyük gözüken en korkunç binalarından birkaçını gördü. Açık havada hemen kustu. Rahatlayınca bana seslendi, görünümün iğrençliğine, ırmağa ve doklara gözümü hiç ayırmadan bakarak alnını tuttum. Otelin yakınındaki aydınlatılmış lüks binalar küstahça beliriyorlardı.

O kadar sıkılmıştım ki Londra'yı seyrederken neredeyse ağlıyordum. Küçük kızların benimle oynadıkları *diabolo* denen makara oyunu ya da *uçtu uçtu ne uçtu* oyunu gibi çocukluk anıları, temiz havayı solurken, asansörcünün goril pençelerine benzeyen ellerinin görüntüsüyle birleşiyorlardı. Olan biten bana zaten önemsiz, birazcık da gülünç gibi geldi. Ben de bomboştum. Bu boşluğu yeni korkunç şeylerle doldurmayı pek düşünmüyordum. Kendimi güçsüz ve alçalmış hissediyordum. Bu tıkanma ve aldırmazlık içinde Dirty'ye sokağa kadar eşlik ettim. Kız beni sürüklüyordu. Bununla birlikte, kendi yıkımına daha yakın bir insan düşünemezdim.

Bedeni bir an bile rahat bırakmayan kaygı, zaten, hayran olunacak bir kolaylığın tek açıklaması: Bulunabildiğimiz her yerde, Savoy'un odasında ya da o batakhanenin içinde olsun, var olan engellere karşın, herhangi bir arzumuzu tatmin edebiliyorduk.

I

Biliyorum.

Onur kırıcı koşullarda öleceğim.

Bugün, bağlı olduğum tek insan için bir korku, tiksinti konusu olmanın tadını çıkarıyorum.

İstediğim şu: bir insanın başına gelebilen, ancak aldırış etmediği en kötü şey.

İçinde "ben"im bulunduğum boş kafa o kadar korkak, o kadar açgözlü oldu ki onu yalnızca ölüm tatmin edebilir.

Birkaç gün önce, –bu, karabasan değil, gerçektir– bir tragedya dekoruna benzeyen bir kente geldim. Bir akşam, –bunu daha acı acı gülmek

için söylüyorum–fır dönerek dans eden iki yaşlı eşcinseli seyreden tek sarhoş ben değildim; bu da düş değil, gerçekti. Gece yarısı Komandör odama girdi: Öğleden sonra mezarının önünden geçmiştim, gururum beni onu alaylı bir şekilde davet etmeye itmişti. Beklenmedik gelişi beni korkuttu.

Önünde titriyordum. Önünde bir yıkıntıydım.

Yanımda ikinci kurban yatıyordu: Dudakları, son derece iğrenç oldukları için, bir ölünün dudaklarını andırıyorlardı. Bunlardan kandan daha iğrenç bir salya akıyordu. O günden bu yana, kabul etmediğim, artık dayanma cesareti bulamadığım bu yalnızlığa mahkûm edildim. Ama, daveti yinelemem için bir çığlık yetebilirdi ve gerçeği görmez bir öfkeye kulak verseydim, artık çekip gidecek olan ben değil, yaşlı adamın cesedi olurdu.

İğrenç bir acıdan sonra, yeniden, her şeye karşın sinsice sürüp giden küstahlık arttı, önce yavaş yavaş, sonra, ansızın, bir parıltıyla gözümü kamaştırdı ve her türlü mantığa karşı ortaya çıkmış bir mutluluk içinde beni kendimden geçirdi.

Şimdi mutluluk başımı döndürüyor, beni sarhoş ediyor.

Haykırarak adını anıyorum onun. Avazım çıktığı kadar bağırarak övüyorum onu.

Budala yüreğimde, budalalık kahkahalarla gülerek şarkı söylüyor.

BAŞARIYORUM!

II
Kötü kehanet

1 Yaşamımın en mutsuz olduğum döneminde –pek haklı gösterilemeyecek nedenlerle ve hiçbir cinsel çekicilik söz konusu olmaksızın– beni kendisine yalnızca tuhaf görünüşü ile çeken bir kadınla buluştum sık sık: Sanki yazgım bu durumda bana uğursuz bir kuşun eşlik etmesini istiyordu. Mayısta Londra'dan döndüğümde şaşkındım, aşırı heyecan içindeydim, neredeyse hastaydım, ama bu tuhaf kız hiçbir şeyin farkına varmadı. Haziranda Paris'ten ayrılıp Prüm'de Dirty'nin yanına gitmiştim; sonra, Dirty kızıp beni terk etmişti. Döndüğümde uygun bir tutumu uzun süre sürdürecek durumda değildim. O "uğursuz kuş"la elimden geldiğince sık sık buluştum. Ama karşısında sinir krizleri geçirdiğim oluyordu.

Bundan kaygı duyuyordu. Bir gün, bana neler olduğunu sordu: Bir

süre sonra da, her an delirebilirmişim gibi bir düşünceye kapıldığını söyledi.

Sinirlenmiştim. Ona dedim ki:

— Kesinlikle hiçbir şeyim yok.

Diretti:

— Konuşmak istememenizi anlıyorum. Kuşkusuz şimdi sizi yalnız bırakmam daha iyi olacak. Proje inceleyecek kadar dingin değilsiniz... Ama yine de size şunu söylemek istiyorum: Kaygılanmaya başladım... Ne yapacaksınız?

En ufak bir kararlılık göstermeden gözlerinin içine baktım. Sanki bir saplantıdan kurtulmak isteyip de kurtulamamışım gibi, şaşkın görünüyordum herhalde. Başını çevirdi. Ona dedim ki:

— Kuşkusuz içki içtiğimi düşünüyorsunuz?

— Hayır, neden? İçtiğiniz oluyor mu?

— Genellikle.

— Bilmiyordum (beni ağırbaşlı, hatta kesinlikle ağırbaşlı bir adam gibi görüyordu ve sarhoşluk başka gerekliliklerle bağdaşamazdı). Ancak... Tükenmiş gibi bir haliniz var.

— Projeye geri dönsek daha iyi olur.

— Çok yorgun olduğunuz açıkça görülüyor... Oturuyorsunuz, ama sanki düşmek üzeresiniz...

— Olabilir.

— Ne var ki?

— Delireceğim.

— Ama neden?

— Acı çekiyorum.

— Ne yapabilirim?

— Hiçbir şey.

— Neyiniz olduğunu bana söyleyemez misiniz?

— Sanmıyorum.

— Karınıza gelmesi için telgraf çekin. Brighton'da kalmak zorunda değil herhalde?

— Hayır, zaten bana yazdı. Gelmemesi daha iyi.

— Bu durumda olduğunuzu biliyor mu?

— Hiçbir şey değiştiremeyeceğini de biliyor.

Kadın şaşırıp kaldı: Herhalde, çekilmez ve korkak biri olduğumu, ama, şimdilik, buradan çıkmama yardım etmesi gerektiğini düşünmüştü.

Sonunda, karar verip bana sert bir tonla şöyle dedi:

— Sizi bu durumda bırakamam. Size evinize... ya da dostlarınızın evine kadar... eşlik edeceğim... nasıl isterseniz...

Sesimi çıkarmadım. Bu sırada kafamda her şey bulanıklaşmaya başlıyordu. Bıkmıştım.

Beni evime kadar götürdü. Artık tek bir söz bile söylemedim.

Onu genellikle Borsa binasının arkasındaki bir bar-restoranda görüyordum. Benimle yemek yemesini istiyordum ondan. Bir yemeği güç bela bitirebiliyorduk. Zaman çene çalmakla geçiyordu.

Yirmi beş yaşında, çirkin, gözle görülecek şekilde pasaklı (daha önceleri çıktığım kadınlar, tersine, iyi giyimli ve güzeldiler) bir kızdı. Soyadı olan Lazare, iç karartıcı görünümüne adından daha iyi uyuyordu. Tuhaftı, hatta oldukça gülünçtü. Ona karşı duyduğum ilgiyi açıklamak güçtü. Bunun akli bir bozukluktan ileri geldiği düşünülebilirdi. Borsa'da rastladığım dostlarım da en azından aynı şeyi düşünüyorlardı.

Kız bu sırada beni ruhsal çöküntüden kurtaran tek insandı: Barın kapısından yeni girmiş oluyordu ki –girişte, şansa ve yazgıya adanmış bu yerde, adamakıllı bitkin, kara silueti uğursuzluğun budalaca ortaya çıkmasıydı– ayağa kalkıyor, gidip onu masama getiriyordum. Kötü dikilmiş ve lekeli siyah giysileri vardı. Yürürken önünde hiçbir şeyi görmüyormuş gibiydi, geçerken sık sık masalara çarpıyordu. Şapka giymiyordu, kısa kesilmiş, kaskatı ve iyi taranmamış saçları, onu, yüzünün iki yanında karga kanatları varmış gibi gösteriyorlardı. Zayıf Yahudilerinkini andıran, sarımtırak kocaman bir burnu vardı ki, çelik çerçeveli gözlüğünün altında bu kanatların arasından dışarıya çıkıyordu.

İnsanları tedirgin ediyordu: Her şeye yabancı birine özgü bir dinginlikle yavaş yavaş konuşuyordu; hastalık, yorgunluk, yoksunluk ya da ölüm, gözünde hiçbir şey önem taşımıyordu. Önceden, başkalarında var olduğunu sandığı şey, en dingin biçimde kayıtsızlıktı. Bilinçliliği ile olduğu kadar sanrılı düşünceleriyle de büyük bir etki uyandırıyordu. Çok önemsediği küçük bir aylık derginin basımı için ona gerekli parayı veriyordum. Burada Moskova'nın resmi komünizminden çok farklı bir komünizmin ilkelerini savunuyordu. Çoğu zaman, kesinlikle deli olduğunu düşünüyordum ve onun oyununa katılmam bana kalırsa

kötü niyetli bir şakaydı. Sanıyorum, anlıyordum onu, çünkü coşkusu benim özel yaşamım kadar dengesiz, kısır, aynı zamanda karışıktı. Beni en çok ilgilendiren şey, onu yoksullar uğruna yaşamını ve kanını vermeye iten hastalık derecesindeki aşırı tutkusuydu. Düşünüyordum da, dökülecek bu kan pis bir bakirenin zavallı kanı olurdu.

3 Lazare bana eşlik etti. Evime girdi. Karımdan gelen bir mektubu okuyabilmek için ondan izin istedim. Sekiz on sayfalık bir mektuptu. Karım artık dayanacak gücü kalmadığını yazıyordu. Her şey benim hatam yüzünden olup bittiği halde, beni kaybettiği için kendini suçluyordu.

Bu mektup beni allak bullak etti. Ağlamamaya çalıştım, ama başaramadım. Tuvalete gidip orada tek başıma ağladım. Kendimi tutamıyordum ve dışarıya çıkarken, hâlâ akan gözyaşlarımı siliyordum.

Lazare'a sırılsıklam olmuş mendilimi göstererek:

— Ağlanacak bir durum, dedim.

— Karınızdan kötü bir haber mi var?

— Hayır, boş verin, şimdi ne yaptığımı bilmiyorum, ama belirli bir neden de yok.

— Ama, kötü bir şey yok, öyle değil mi?

— Karım bana gördüğü bir düşü anlatıyor...

— Nasıl bir düş?

— Önemli değil. İsterseniz siz de okuyabilirsiniz. Ancak pek iyi anlayamazsınız.

Édith'in mektubundan bir sayfayı ona verdim (Lazare'ın bir şey anlayacağını değil de, şaşıracağını düşünüyordum). Kendi kendime diyordum ki: Ben belki megalomanım, ama Lazare, ben ya da herhangi bir başkasının yaşaması gerekir bunu.

Lazare'a okuttuğum bölümün mektupta beni allak bullak eden şeyle hiç ilgisi yoktu.

"Bu gece", diyordu Édith, "bitmek bilmeyen bir düş gördüm, üzerimde dayanılmaz bir etki yaptı. Bu düşü yalnızca kendime saklamaktan korktuğum için sana anlatıyorum.

"İkimiz birçok dostumuzla birlikteydik ve senin, eğer dışarıya çıkarsan, öldürüleceğin söylendi. Nedeni de politik makaleler yazmış ol-

mandı. Dostların bunun önemi olmadığını ileri sürdüler. Sen bir şey söylemedin, ama kıpkırmızı kesildin. Kesinlikle öldürülmek istemiyordun, ama dostların seni sürüklediler ve hepiniz dışarıya çıktınız.

"Seni öldürmek üzere bir adam geldi. Bunun için elinde tuttuğu bir lambayı yakması gerekiyordu. Ben senin yanında yürüyordum ve seni öldüreceğini bana anlatmak isteyen o adam lambayı yaktı: Lambadan bir mermi fırladı ve beni delip geçti.

"Sen bir genç kızla birlikteydin; o anda ne istediğini anlayıp sana dedim ki: 'Mademki seni yakında öldürecekler, hiç olmazsa, yaşadığın sürece, bu genç kızla bir odaya git ve onunla ne yapmak istiyorsan yap.' Sen de bana, 'Pekâlâ' diye yanıt verdin. Genç kızla odaya gittin. Sonra, adam vaktin geldiğini söyledi. Lambayı yeniden yaktı. Sana yöneltilmiş olan ikinci bir mermi fırladı, ama bunun bana isabet edeceğini hissettim, işim bitmişti. Elimi boğazıma götürdüm: boğazım sıcaktı ve kan içinde, yapış yapıştı. Korkunç bir şeydi bu..."

Bir divanda, okumayı sürdüren Lazare'ın yanında oturuyordum. Kendimi tutmaya çalışarak yeniden ağlamaya başladım. Kız düş yüzünden ağlamamı anlamıyordu. Ona dedim ki:

— Size her şeyi anlatamam, ancak tüm sevdiklerime karşı alçakça davrandım. Karım kendini bana adadı. Onu aldattığım zamanlar benim için deli oluyordu. Anlıyor musunuz: Onun düşte gördüğü bu öyküyü okuduğum sırada, tüm yaptıklarımı düşününce, öldürülmeyi istedim...

Bunun üzerine Lazare bana beklenmedik bir şeyle karşılaşmış gibi baktı. Genellikle her şeyi sabit, güvenli bakışlarıyla ölçüp biçen bu kız ansızın soğukkanlılığını kaybetmiş gibi göründü; sanki taş kesilmişti, artık ağzından tek sözcük çıkmıyordu. Yüzüne baktım, ama gözyaşlarını tutamıyordum.

Sersemlemiştim, çocukça bir sızlanma gereksinimi duyuyordum:

— Size her şeyi anlatmalıyım.

Ağlayarak konuşuyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan kayarak ağzıma akıyordu. Lazare'a, Londra'da Dirty'yle yaptığım tüm iğrençlikleri elimden geldiğince hoyratça anlattım.

Karımı, her koşul ve durumda, daha önce de aldattığımı ve Dirty'yi kaybettiğimi anladığımda artık hiçbir şeye dayanamayacak derecede ona tutulduğumu söyledim.

Bu bakireye tüm yaşamımı anlattım. Bunu böyle bir kıza (sarsılmaz bir katılığa indirgenmiş çirkinliğiyle, yaşamını ancak gülünç bir

şekilde sürdürebiliyordu) anlatmış olmak benim için utanç verici bir şeydi.

Başıma gelenlerden hiçbir zaman kimseye söz etmemiştim ve söylediğim her tümce bir alçaklıkmış gibi onurumu kırıyordu.

4 Görünüşte, mutsuz, küçük düşmüş bir insan gibi konuşuyordum, ama bu bir aldatmacaydı. Aslında, Lazare gibi çirkin bir kızın önünde, utanmadan küçümseyen biri olmaya devam ediyordum. Ona dedim ki:

— Her şeyin neden kötü gittiğini size söyleyeceğim: Bu neden size kesinlikle anlaşılmaz gibi görünecek. Hiçbir zaman Dirty'den daha güzel ve daha tahrik edici bir kadına sahip olmadım: Hatta kesinlikle beni deli ediyordu, ama yatakta, onunla birlikteyken iktidarsızdım...

Lazare öykümden hiçbir şey anlamıyor, sinirlenmeye başlıyordu. Sözümü kesti:

— Ama sizi seviyorsa, bu o kadar kötü bir şey miydi?

Kahkahayı bastım ve Lazare bir kez daha sıkılmış gibi göründü.

— İtiraf edin ki, dedim, bundan daha aydınlatıcı bir öykü uydurulamazdı. Birbirlerinden tiksinecek duruma gelmiş şaşkın zevk ve eğlence düşkünleri... Ama... ciddi şekilde konuşsam daha iyi olacak: Ayrıntıları önünüzde ortaya dökmek istemiyorum, ama yine de, bizi anlamak kolay değil. O da benim kadar aşırılıklara alışıktı, oysa ben onu numara yaparak tatmin edemiyordum. (Neredeyse alçak sesle konuşuyordum. Budala durumuna düşmüş gibi hissediyordum kendimi, ama konuşmaya gereksinimim vardı; sıkıldığım için –bu ne kadar budalaca olsa da– Lazare'ın orada olmasını yeğliyordum. O oradaydı, ben de eskisi kadar şaşkın halde değildim.)

Anlatmaya başladım:

— Anlaması güç değil. Ter içinde kalıyordum. Zaman boşuna çabalarla geçiyordu. Sonunda, bedensel açıdan son derecede bitkin bir duruma düşüyordum, ama manevi açıdan bu bitkinlik daha beterdi. Onun için olduğu kadar benim için de. Beni seviyordu, ama yine de, sonunda, bana, kaçak, hatta acı bir gülümsemeyle aptal aptal bakıyordu. Benimle tahrik oluyordu, ben de onunla tahrik oluyordum, ama bu ancak birbirimizden tiksinmeye varıyordu. Anlıyor musunuz, insan tiksindirici oluyor... Her şey olanaksızdı. Kendimi mahvolmuş hissedi-

yor ve o anda, kendimi bir trenin altına atmaktan başka bir şey düşünmüyordum...

Bir süre durdum, sonra ekledim:

— Her zaman bir ceset anısı vardı...

— Ne demek istiyorsunuz?

— Özellikle Londra'da... Prüm'e onu bulmaya gittiğimde, artık bu tür hiçbir olay yaşanmayacağı konusunda anlaşmıştık, ama ne gezer... Aldanmanın bu kadarını düşünemezsiniz. Kendi kendime acaba başkalarıyla değil de neden onunla birlikteyken iktidarsız olduğumu soruyordum. Bir kadını, örneğin bir fahişeyi hor gördüğümde her şey yolunda gidiyordu. Ancak Dirty ile birlikteyken her zaman ayaklarına kapanmak istiyordum. Ona karşı fazla saygı duyuyordum, tam olarak da, ahlâksızlık içine gömüldüğü için ona karşı saygı duyuyordum... Tüm bunlar herhalde sizin için anlaşılmaz şeyler...

Lazare sözümü kesti:

— Gerçekten de anlamıyorum. Sizin gözünüzde ahlâksızlık, bununla geçinen fahişeler için bir aşağılama nedeniyken nasıl olup da bu kadını yüceltme nedeni olur, aklım ermiyor...

Lazare'ın "bu kadın" deyişinde hafif bir küçümseme havası vardı; bu bana çözülemez bir anlamsızlık gibi geldi. Zavallı kızın ellerine baktım: kirli tırnaklar, biraz ölü benzini andıran bir beniz; belli bir yerden çıkarken kuşkusuz yıkanmadığı da aklımdan geçti... Başkaları için çekilmez bir yanı yoktu, ama Lazare bedensel olarak beni tiksindiriyordu. Yüzüne baktım. Böyle sıkıntılı bir durumda, kendimi kovalanıp da bir yere sıkıştırılmış gibi hissettim –neredeyse delirmek üzereydim–, bu hem komik hem de iç karartıcıydı, bileğimin üstünde sanki bir karga, uğursuzluk getiren bir kuş, bir leş kargası vardı.

Beni hor görmek için sonunda geçerli bir neden bulduğunu düşündüm. Ellerime baktım: güneşten kararmışlardı ve temizdiler; açık renkli, yazlık giysilerim iyi durumdaydı. Dirty'nin elleri çoğu zaman göz kamaştırıcı, tırnakları ise taze kan rengindeydi. Bu değersiz ve başkalarını adamakıllı küçümseyen yaratık yüzünden neden canımı sıkacaktım ki? Bir korkak, bir budala olabilirdim ama, bulunduğum şu noktada bunu rahatlıkla kabul ediyordum.

Soruya yanıt verdiğimde –sanki afallamışım gibi uzun süre bekledikten sonra– dayanılmaz bir yalnızlıktan kaçmak için, istediğim tek şey, herhangi bir insanın orada bulunmasından yararlanmaktı. İğrenç görünümüne karşın, bana göre, Lazare'da az da olsa bir yaşam belirtisi vardı. Ona dedim ki:

— Dirty dünyada beni hayranlığa hiçbir zaman zorlamamış olan tek insan... (Bir bakıma, yalan söylüyordum: Tek insan değildi, ama daha derin bir anlamda, bu doğruydu.) Ekledim: Çok zengin oluşu benim için baş döndürücü bir şeydi; böylece başkalarının yüzüne tükürebiliyordu. Sizi de küçümserdi, bundan eminim. Benim gibi değil...

Yorgunluktan bitkin düşmüştüm, gülümsemeye çalıştım. Beklediğimin aksine, Lazare söylediklerimi gözlerini indirmeden dinledi, ama ilgisiz bir hal almıştı. Devam ettim:

— Şimdi, sonuna kadar gitmeyi yeğliyorum... İsterseniz, size her şeyi anlatırım. Bir ara, Prüm'de, ölüsevici olduğum için Dirty ile birlikteyken iktidarsız olduğumu düşündüm.

— Ne diyorsunuz siz?

— Saçma bir şey söylemedim.

— Anlamıyorum...

— Ölüsevicinin ne demek olduğunu biliyor musunuz?

— Neden benimle alay ediyorsunuz?

Sabrım tükeniyordu.

— Sizinle alay etmiyorum.

— Bu ne demek oluyor?

— Pek bir şey değil.

Lazare, sanki küstahça bir çocukluk söz konusuymuş gibi, az tepki gösteriyordu.

— Denediniz mi? diye sordu.

— Hayır. Hiçbir zaman o kadar ileri gitmedim. Tek olay, yaşlı bir kadının kısa bir süre önce ölmüş olduğu bir apartman dairesinde geçirdiğim bir gecede geldi başıma: Kadın, yatağında, herhangi bir ölü gibi, iki mum arasında, kolları iki yanına uzatılmış, ama elleri birleştirilmemiş durumda yatıyordu. Gece boyunca odada hiç kimse yoktu. O sırada farkına vardım.

— Nasıl?

— Sabahın üçüne doğru uyandım. Cesedin bulunduğu odaya gitmek aklıma geldi. Ürkmüştüm, ama korkudan titremem boşunaydı,

ölünün karşısında durmayı sürdürdüm. Sonunda pijamamı çıkardım.

— İşi nereye kadar vardırdınız?

— Kımıldamadım, aklımı oynatacak derecede heyecanlanmıştım; uzaktan bitirdim işi, yalnızca seyrederek.

— Hâlâ güzel bir kadın mıydı?

— Hayır. Tamamen pörsümüştü.

Lazare'ın sonunda öfkeleneceğini düşünüyordum, ama o, günah çıkartan birini dinleyen papaz kadar dinginleşmişti. Sözünü kesmekle yetindi:

— Bu neden iktidarsız olduğunuzu hiç de açıklamıyor, öyle değil mi?

— Hayır, açıklıyor. Ya da en azından, Dirty ile birlikte yaşadığım sırada, nedenin bu olduğunu düşünüyordum. Ne de olsa, fahişelerin benim için cesetlerinkine benzer bir çekiciliği olduğunu anladım. Bir ara, fahişelere, bedenlerini pudralatıp, iki mum arasında yatan ölü taklidi yaptıran bir adamın öyküsünü okumuştum, ama benim için böyle bir şey söz konusu değildi. Dirty'ye yapabileceğimiz şeyden söz ettiğimde kızdı bana...

— Dirty neden sizin hatırınız için ölü taklidi yapmıyordu? Sanırım, bu kadar küçük bir şey için sizi reddetmezdi.

İşi bu kadar ciddiye almasına şaşıp, Lazare'ın yüzüne dikkatle, uzun uzun baktım. İçimden gülmek geliyordu:

— Reddetmedi. Zaten, benzi ölü benzi gibi soluktur. Özellikle de Prüm'de, neredeyse hastaydı. Hatta bir gün bir Katolik papaz çağırmamı önerdi: Önümde, ölmek üzereymiş numarası yaparak, dinsel tören yapılmasını istiyordu, ama bu bana dayanılmaz bir komedi gibi geldi. Elbette gülünçtü, ama özellikle de korkunçtu. Artık dayanacak halimiz kalmamıştı. Bir akşam, yatakta çıplak yatıyordu, ben ise yanında ayakta duruyordum, aynı şekilde çıplaktım. Beni sinirlendirmek istiyor, cesetlerden söz ediyordu... ama boşuna... Yatağın kenarına oturup ağlamaya başladım. Ona zavallı bir budala olduğumu söyledim: Yatağın kenarına yığılmıştım. O ise sapsarı kesilmişti, soğuk ter döküyordu... Dişleri takırdamaya başladı. Ona dokundum, soğuktu. Gözleri dönmüştü. Korkunç bir görünüşü vardı. Hemen, sanki yazgı beni bağırmaya zorlamak için bileğimi tutup büküyormuş gibi, titremeye başladım. O kadar çok korkmuştum ki artık ağlamıyordum. Ağzım kurumuştu. Giyindim. Onu kollarımın arasına alıp konuşmak istedim. Tiksinerek

beni itti. Gerçekten de hastaydı...

Yere kustu. Tüm gece boyunca içtiğimizi söylemeliyim... viski içmiştik.

— Elbette, diyerek sözümü kesti Lazare.

— Neden "elbette"?

Lazare'a hain hain baktım. Devam ettim:

— Bu böyle bitti. O geceden başlayarak, artık kendisine dokunmama katlanamadı.

— Sizi terk mi etti?

— Hemen değil. Hatta birkaç gün birlikte oturmaya devam ettik. Beni eskisi kadar sevdiğini söylüyordu; tersine, kendisini bana bağlı hissediyordu, ama benden nefret ediyordu, önüne geçilmez bir nefretti bu.

— Bu koşullarda, böyle sürmesini isteyemezdiniz.

— Hiçbir şey isteyemezdim, ama beni bırakacağını düşününce aklım başımdan gidiyordu. Öyle bir noktaya gelmiştik ki bizi bir odada görecek olan ilk kişi burada bir ölü var diye düşünebilirdi. Tek sözcük etmeden gidip geliyorduk. Ara sıra, ender olarak, birbirimizin yüzüne uzun uzun bakıyorduk. Bu iş nasıl devam edebilirdi?

— Peki ama, nasıl ayrıldınız?

— Bir gün bana gitmesi gerektiğini söyledi. Nereye gideceğini bildirmek istemiyordu. Kendisine eşlik edip edemeyeceğimi sordum. "Belki" diye yanıt verdi. Birlikte Viyana'ya kadar gittik. Viyana'da otele gitmek üzere bir arabaya bindik. Araba durduğunda, oda işini ayarlayıp kendisini lobide beklememi söyledi: Önce postaneye gitmesi gerekiyordu: Valizleri aldırdım, arabadan çıkmadı. Tek sözcük söylemeden çekip gitti: aklını oynattığını sanıyordum. Uzun süre önce Viyana'ya gitmeyi kararlaştırmıştık ve mektuplarımı alması için kendisine pasaportumu vermiştim. Hem tüm paramız da çantasındaydı. Lobide üç saat bekledim. Öğleden sonraydı. O gün kuvvetli bir rüzgâr vardı, bulutlar alçalmıştı, ama hava o kadar sıcaktı ki soluk alamıyorduk. Geri dönmeyeceği açıktı, ve hemen, ölümün bana yaklaştığını düşündüm.

Bu kez, gözünü hiç ayırmadan bana bakan Lazare heyecanlı gibi görünüyordu. Susmuştum; kendisi, insanca bir tavırla, daha sonra neler ol-

duğunu anlatmamı istedi. Yeniden söze başladım:

— Beni odaya çıkarmalarını söyledim. İçeride iki yatak ve Dirty'nin tüm valizleri vardı... Ölüm beynime girmekteydi... böyle söyleyebilirim... Odada ne yaptığımı şimdi anımsamıyorum.. Bir ara gidip pencereyi açtım: Rüzgâr şiddetli bir gürültü çıkarıyordu; fırtına yaklaşmaktaydı. Sokakta, hemen karşımda, çok uzun siyah bir bayrak vardı. Neredeyse sekiz on metre uzunluğundaydı. Direğini rüzgâr yarı yarıya sökmüştü. Kanat çırpıyormuş gibi bir hali vardı. Düşmüyordu. Rüzgârda, dam hizasında büyük bir gürültüyle şaklıyordu: Düzensiz şekillere girerek açılıyordu, bulutların içine akan simsiyah bir dere gibiydi. Olay öyküme yabancı gibi görünüyor, ama bana sanki beynimde kara bir oyuk açılıyormuş gibi geliyordu ve o gün, hemen öleceğimden emindim. Aşağıya baktım, ama alt katta bir balkon vardı. Boynuma perdenin ipini geçirdim. Sağlam görünüyordu: Bir sandalyenin üstüne çıktım ve ipi bağladım, sonra ne yaptığımı ölçüp biçmek istedim. Bir tekme atıp sandalyeyi devirdiğimde bu işin dönüşü olup olmayacağını bilmiyordum. Ama ipi çözüp sandalyeden indim. Halının üstüne ölü gibi düştüm. Daha fazla ağlayamayacak hale gelinceye kadar ağladım. Sonunda ayağa kalktım. Kafamın kazan gibi olduğunu anımsıyorum. Saçma bir soğukkanlılık içindeydim, aynı zamanda çıldırdığımı hissediyordum. Yazgı ile yüz yüze gelmek bahanesiyle ayağa kalktım. Yeniden pencerenin önüne geldim: O siyah bayrak hâlâ oradaydı, ama bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu; hava iyice kararmıştı, ara sıra şimşek çakıyor ve şiddetli bir gök gürültüsü duyuluyordu...

Tüm bunlar Lazare'ı hiç ilgilendirmiyordu artık. Bana sordu:

— Sizin o siyah bayrağın işi neydi orada?

Onu tedirgin etmek istiyordum, belki bir megaloman gibi konuşmaktan utandığım için; ona gülerek dedim ki:

— Don Juan geldiğinde, akşam yemeği için sofranın üstüne örtülen siyah örtünün öyküsünü biliyor musunuz?

— Sizin bayrağınızla ne ilgisi var bunun?

— Örtünün renginin siyah olmasından başka hiçbir ilgisi yok... O bayrak Dollfuss'un ölümü şerefine asılmıştı.

— Öldürüldüğü sırada Viyana'da mıydınız?

— Hayır, Prüm'de. Ama Viyana'ya ertesi gün geldim.

— Olayın meydana geldiği yere gittiğinize göre, herhalde heyecanlandınız.

— Hayır. (Çirkinliği bir yana, bu kaçık kız, sürekli saplantılarıyla beni ürkütüyordu.) Zaten bu yüzden savaş çıksaydı, düşündüğüm gerçekleşmiş olurdu.

— Ama savaşla düşündüğünüz nasıl gerçekleşmiş olabilirdi? Savaş olsa sevinir miydiniz?

— Neden olmasın?

— Savaşı bir devrimin izleyebileceğini düşünüyor musunuz?

— Ben savaştan söz ediyorum, onu izleyecek olan şeyden değil.

Onu şaşırtmıştım, başka ne söylemiş olsaydım, bu derecede şaşırtamazdım.

Anaç ayaklar

1 Lazare'la eskisi kadar sık karşılaşmıyordum.
Yaşantımın gidişi gitgide daha anormal bir hal almıştı. Şurada burada içki içiyor, belli bir amacım olmaksızın yürüyor ve sonunda bir taksiye binip evime dönüyordum; taksinin arka tarafında, kaybolmuş olan Dirty'yi düşünüyor ve ağlamaya başlıyordum. Artık acı bile çekmiyordum, en ufak bir kaygım da yoktu, kafamda yalnızca tam bir sersemlik hissediyordum, sonu gelmeyecek bir çocukluk söz konusuymuş gibi bir şeydi bu. Yazgıyı kışkırtmak istediğimde, kafamdan geçirebilmiş olduğum aşırılıklara şaşıyordum – eski alaycılığımı ve cesaretimi düşünüyordum: Tüm bunlardan bana geriye kalan yalnızca bir tür budala, belki çok duygulandırıcı, ama ne de olsa gülünç bir budala olduğum izlenimiydi.

Hâlâ Lazare'ı düşünüyor ve her defasında irkiliyordum: Kız, bitkinliğim yüzünden, Viyana'da beni korkutmuş olan o siyah bayrağınkine benzer bir anlam kazanmıştı gözümde. Savaş konusunda birbirimize söylediğimiz hoş olmayan kimi sözlerden sonra, bu uğursuz kehanetlerde yalnızca benim yaşamım için değil, tüm dünya için daha genel bir tehdit görüyordum... Kuşkusuz, olası bir savaş ve tersine, ölümle ilgili her şeyden nefret ettiğini ileri süren Lazare arasında bir bağlantıyı haklı gösterecek gerçek bir şey yoktu; bununla birlikte, kızın her şeyi, duraksaya duraksaya ve uyurgezer gibi yürüyüşü, ses tonu, çevresinde bir tür sessizliğe yol açma yeteneği, özverisinin doymazlığı, ölümle bir anlaşma yaptığı izlenimi uyandırmaya yarayan şeylerdi. Böyle bir yaşantının ancak mutsuzluğa adanmış bir dünya ve erkekler için bir anlamı olabileceğini hissediyordum. Bir gün, kafamda bir şimşek çaktı ve hemen Lazare'la durmadan kafamızı kurcalayan ortak düşüncelerden kurtulmaya karar verdim. Bu beklenmedik temizliğin yaşamımın geri kalanıyla aynı derecede gülünç yanı vardı...

Bu kararın etkisiyle, neşeli bir halde, evimden yaya olarak yola çıktım. Uzun bir yürüyüşten sonra, café de Flore'un terasına ulaştım. Pek iyi tanımadığım insanların oturduğu bir masaya oturdum. Nezaketsiz davrandığımı hissediyor ama kalkıp gitmiyordum. Adamlar çok ciddi bir havada olup biten ve bilinmesi *yararlı* her şeyden söz ediyorlardı. Tümü de bana geçici bir gerçekliğe ait ve boş kafa gibi görünüyorlardı. Birkaç sözcükten başka bir şey söylemeden, onları bir saat boyunca dinledim. Sonra Montparnasse Bulvarı'nda, garın sağ tarafında bir restorana gittim: Burada terasta oturup isteyebileceğim en güzel şeyleri yedim ve kırmızı şarap içmeye başladım, çok da fazla içtim. Yemeğin sonunda, vakit çok geç olmuştu ama ana oğul, bir çift geldi. Anne yaşlı değildi, hâlâ çekici ve inceydi, davranışlarında çok hoş bir serbestlik vardı; bunların önemi yoktu, ama Lazare'ı düşündüğüm için, kadın zengin göründüğü kadar gözüme hoş da göründü. Çok genç olan oğlu önündeydi, neredeyse hiç konuşmuyordu, üstünde gri flanel kumaştan pek şık bir takım elbise vardı. Kahve istedim ve sigara içmeye başladım. Bir hırıltı gibi uzayan acılı bir çığlık duyunca keyfim kaçtı: Bir kedi başka bir kedinin boğazına atılmıştı, hem de terasın kenarlarını oluşturan ağaççıkların dibinde ve tam da bakmakta olduğum o iki kişinin masalarının altında. Genç anne keskin bir çığlık atarak ayağa fırladı: Bembeyaz kesilmişti. Olaya insanların değil, kedilerin neden ol-

duğunu çok geçmeden anlayınca gülmeye başladı (kendisi gülünç değildi, sadeydi). Garsonlar ve patron terasa koştular. Bu işin öteki kediler arasında saldırganlığıyla ünlü bir kedinin marifeti olduğunu söyleyerek gülüyorlardı. Ben de onlarla birlikte gülmeye başlamıştım.

Sonra, keyfimin yerinde olduğunu sanarak restorandan ayrıldım, ama ıssız bir sokakta yürürken, nereye gideceğimi bilemeden, ağlamaya başladım: Ağlamaktan kendimi alamıyordum. O kadar uzun süre yürüdüm ki, sonunda çok uzakta bulunan oturduğum sokağa vardım. Bu sırada hâlâ ağlıyordum. Önümde gürültücü üç genç kız ve iki oğlan kahkahalarla gülüyorlardı: Kızlar güzel değildiler, ama hiç kuşku yok, hafiftiler ve azmışlardı. Ağlamayı bıraktım ve onları kapıma kadar yavaş yavaş izledim: Bu gürültü patırtı beni o derecede uyardı ki evime girmek yerine tereddütsüz geri döndüm. Bir taksiyi durdurup bir dans salonuna, Tabarin'e gittim. Tam içeriye girdiğim sırada neredeyse çıplak bir sürü dansöz pistteydi: Birçoğu güzel ve körpeydi. Pistin kenarında bir yere oturdum (başka yerleri kabul etmemiştim), ama salon ağzına kadar doluydu ve sandalyemin üstünde bulunduğu zemin yükseltilmişti: Sandalye bu yüzden hen an devrilecek gibiydi: Ben de her an dengemi kaybedip dans eden çıplak kızların arasına düşecekmişim gibi hissediyordum kendimi. Kızarmıştım, içerisi çok sıcaktı, yüzümün terini zaten ıslak olan bir mendille silmek zorundaydım, içki bardağımı da masadan alıp ağzıma götürmek güçtü. Bu gülünç durumda, sandalyede oynak bir dengede olan varlığım mutsuzluğun simgesi haline gelmişti: Tersine, ışıklara boğulmuş pistteki dansözler ise erişilmez bir mutluluğun simgesi idiler.

Dansözlerden biri ötekilerden daha narin ve daha güzeldi: Üstünde, kendisini soylu gösteren bir gece elbisesi, çok çekici bir gülümsemeyle geliyordu. Dansın sonunda çırılçıplak kalıyor, ama o sırada, pek inanılmaz bir incelik ve bir güzellik sergiliyordu: Projektörlerin açık mor renkli ölgün ışığı, sedef gibi parlak uzun bedenine, bir hayaletinkini andıran solgun, harika bir görüntü veriyordu. Küçük bir oğlan çocuğu gibi, hayran hayran, çıplak kızına bakıyordum. Kızı o kadar güzeldi ki, sanki ömrümde hiç bu kadar arı, bu kadar az *gerçek* olan bir şey görmemiştim. İkinci kez giysi kopçalarını açma numarası gerçekleştiğinde ise o derecede soluğum kesildi ki, tükenmiş durumda, kendimi sandalyenin üstünde zor tuttum. Salondan çıktım. Bir kahveden bir soka-

ğa, bir sokaktan bir gece otobüsüne, aylak aylak dolaşıp durdum; niyetim olmadığı halde otobüsten indim ve Sphynx'e girdim. Bu salonda her gelene sunulan kızların her birini art arda arzuluyordum; bir odaya çıkmayı düşünmüyordum: Gerçekdışı bir ışık beni tedirgin edip duruyordu. Sonra Dôme'a gittim, gitgide güçten düşüyordum. Tatlı şampanya içerek kızarmış sosis yedim. Güç verici, ama çok kötü idiler. Bu geç saatte, bu berbat yerde, çok az sayıda insan kalmıştı, ahlâk bakımından düşük erkekler, yaşlı ve çirkin kadınlardı bunlar. Daha sonra bir bara girdim, burada pek de güzel sayılamayacak, bayağı bir kadın bir taburede oturmuş, barmenle hırıldayarak fısıl fısıl konuşuyordu. Bir taksiyi durdurdum, bu kez evime döndüm. Vakit sabahın dördünü geçmişti, ama yatıp uyuyacak yerde, tüm kapıları açarak, daktiloda bir rapor yazdım.

Hatır için evimde kalan kayınvalidem (karımın yokluğunda ev işleriyle ilgileniyordu) uyandı. Yatağından kalkmadan, kapısından, dairenin bir ucundan öteki ucuna bağırarak bana seslendi:

— Henri... Édith saat on bire doğru Brighton'dan telefon etti; biliyor musunuz, sizi bulamadığına çok üzüldü.

Gerçekten de bir önceki günden bu yana Édith'in bir mektubunu cebimde taşıyordum. O akşam saat ondan sonra telefon edeceğini yazıyordu. Bunu unutmak için alçak olmam gerekirdi. Üstelik kapımın önüne kadar geldiğim halde eve girmeyip geri dönmüştüm! Bundan daha iğrenç bir şey de düşünemezdim. Utanılacak şekilde yüzüstü bıraktığım karım merak edip bana İngiltere'den telefon ediyor, ben de bu sırada onu unutup, üstümde düşkünlüğüm ve sersemliğimle, berbat yerlerde sürtüyordum. Her şey yanlıştı, acı çekmem bile. Elimden geldiğince yeniden ağlamaya başladım, hıçkırıklarım durmak bilmiyorlardı.

Boşluk sürüyordu. Kafayı çekip ağlayan bir budala: İşte ben gülünç bir şekilde böyle biri olmuştum. Unutulmuş bir insan müsveddesi olma duygusundan kurtulmanın tek çaresi içki üstüne içki içmekti. Sağlığımı yok edeceğimi, hatta belki var olma nedeni olmayan bir yaşamı da sonuna getireceğimi umut ediyordum. Alkolün beni öldüreceğini düşündüm, ama kesin bir düşüncem yoktu. Belki içmeye devam edip ölecektim ya da içkiyi bırakacaktım... Şimdilik hiçbir şeyin önemi yoktu.

2Francis'in Yeri'nin önünde bir taksiden oldukça sarhoş bir durumda indim. Hiçbir şey söylemeden, görmeye geldiğim birkaç arkadaşın yanında bir masaya oturdum. Arkadaşlarla birlikte olmak iyiydi benim için, bu sayede megalomaniden uzaklaşıyordum. İçmiş olan tek kişi ben değildim. Şoförlerin uğrağı bir restorana akşam yemeği için gittik: İçeride yalnızca üç kadın vardı. Az sonra masa, boş ya da yarı yarıya dolu bir sürü kırmızı şarap şişesiyle donandı.

Yanımda oturan kadının adı Xénie idi. Yemeğin sonunda bana köyden döndüğünü ve geceyi geçirmiş olduğu evin tuvaletinde içi beyazımsı bir sıvı ile dolu bir oturak ve oturaktaki bu sıvının ortasında boğulmuş bir sinek gördüğünü söyledi. Bunu, yürek şeklinde bir kremalı tatlı yediğim sırada, süt renginden tiksindiğini bahane ederek anlatmıştı. Kendisi domuz sucuğu yiyor ve bardağına doldurduğum kırmızı şarabı içiyordu. Domuz sucuğu parçalarını çiftlikte çalışan bir işçi kız gibi yutuyordu ki, bu yapmacık bir davranıştı. Aslında, işsiz güçsüz, ama çok zengin bir kızdı. Tabağının önünde, beraberinde getirdiği yeşil kapaklı bir avangard dergiyi gördüm. Dergiyi karıştırırken, bir köy papazının bir dirgenin ucuyla gübreden bir hayvan yüreğini çekip çıkardığı anlatılan bir tümceye rastladım. Gitgide daha sarhoş oluyordum ve bir oturağın içinde boğulmuş o sinek görüntüsü Xénie'nin yüzünün görüntüsüyle birleşiyordu. Xénie solgundu, boynunda sinek ayaklarına benzer iğrenç saç tutamları vardı. Beyaz deri eldivenleri kâğıt örtünün üstündeki ekmek kırıntılarının ve kırmızı şarap lekelerinin yanında tertemizdiler. Masada herkes avazı çıktığı kadar bağırarak konuşuyordu. Bir çatalı sağ elimde gizledim ve bu elimi yavaşça Xénie'nin oyluğuna doğru uzattım.

Bu sırada sesim tam bir sarhoş sesi gibi titrek bir hal almıştı, ama bu bir bakıma komediydi. Ona dedim ki:

— Taze bir yüreğin var senin...

Ansızın gülmeye başladım. Kremalı bir yürek... diye düşünmüştüm (sanki bunun herhangi bir gülünç yanı varmış gibi). Kusma isteğim başgösteriyordu giderek.

Açıkça bunalmıştı, ama kızmadan, uzlaşıcı bir şekilde yanıt verdi:

— Sizi düş kırıklığına uğratacağım, ama bu doğru. Henüz çok içmedim ve sizi eğlendirmek için de yalan söylemek istemiyorum.

— Öyleyse... dedim.

Giysisinin arasından çatalın dişlerini uyluğuna hoyratça batırdım.

Bir çığlık attı ve benden kaçmak için sakarca bir hareket yaparak iki kırmızı şarap bardağını devirdi. Sandalyesini geri itti ve yarasını görmek için eteğini kaldırdı. İç çamaşırı güzeldi, uyluklarının çıplaklığı hoşuma gitti; çatalı daha sivri olan dişlerinden biri derisini delmişti ve kan akıyordu, ama önemsiz bir yaraydı. Hemen atıldım: Dudaklarımı çıplak uyluğunun üstüne yapıştırdım, akmasına neden olduğum o azıcık kanı yutmamı engelleyecek vakti olmadı. Ötekiler, biraz şaşkın bir halde ve sıkıntılı bir gülümsemeyle bakıyorlardı... Ama Xénie'nin, her ne kadar solgun olsa da, aşırılığa kaçmadan ağladığını gördüler. Sandığından daha sarhoştu: Ağlamaya devam etti, ama şimdi koluma dayanıp ağlamaktaydı. Bu sırada devrilmiş olan kırmızı şarap bardağını doldurup ona içirdim.

İçimizden biri ödemeyi yaptı; sonra hesabı paylaştık, ama ben Xénie'nin payını ödemek istedim (sanki onu sahiplenmek istiyordum); sonra Fred Payne'in Yeri'ne gitmeye karar verildi. Hepimiz iki arabaya balık istifi gibi sıkıştık. Küçük salonun sıcaklığı boğucu idi; bir keż Xénie ile, sonra daha önce hiç görmediğim iki kadınla dans ettim. Kapının önüne hava almaya çıkıyor, bu sırada kâh birini, kâh bir başkasını –hatta bir defasında Xénie'yi– komşu barlara viski içmeye sürüklüyordum. Ara sıra salona dönüyordum; sonunda duvara dayanıp kapının önünde durdum. Sarhoştum. Gelip geçenleri seyrediyordum. Arkadaşlarımdan biri, bilmiyorum neden, kemerini çıkarmış, elinde tutuyordu. Bana vermesini istedim. İkiye katladım kemeri ve kadınların önünde, sanki onlara vuracakmışım gibi, sallayarak eğlenmeye başladım. Hava kararmıştı, artık hiçbir şey görmez, hiçbir şey anlamaz olmuştum. Erkeklerle birlikte geçen kadınlarsa hiçbir şey görmemiş gibi davranıyorlardı. İki kız geldi bu sırada, bunlardan biri, bir tehdit gibi kalkan bu kemeri görünce, karşımda durup bana hakaret etmeye, bana duyduğu horgörüyü dile getirmeye başladı: Gerçekten de güzeldi, sarışındı, sert ve soylu bir yüzü vardı. Bana nefretle sırtını dönüp eşikten geçerek Fred Payne'in Yeri'ne girdi. Barın çevresinde sıkışmış içkicilerin ortasına kadar onu izledim.

– Neden bana kızdınız? diye sordum ona kemeri göstererek, şaka yapmak istemiştim. Benimle bir içki için.

Şimdi yüzüme bakarak gülüyordu.

— Pekâlâ, dedi.

Kendisine budala gibi, bir kemer gösteren bu sarhoş adama borçlu

kalmak istemiyormuşçasına ekledi:

— Tutun.

Elinde yumuşak balmumundan yapılma çıplak kadın şeklinde bir bebek tutuyordu; bebeğin alt kısmı kâğıtla sarılıydı; üst kısmını dikkatle, öyle ustaca bir hareketle sıkıyordu ki ki bundan daha uygunsuz bir hareket göremezdiniz. Soluk benizli, kendini pek beğenmiş ve kışkırtıcı haliyle, hiç kuşku yok, bir Almandı. Onunla dans ettim ve ona kim bilir ne saçma şeyler söyledim. Bir şey söylemeden dansın ortasında durdu, ciddi bir tavır takındı ve gözlerini ayırmadan bana bakmaya başladı. Çok küstahtı.

— Bakın, dedi.

Ve eteğini çoraplarından daha yukarıya sıyırdı, bacağı, çiçekli jartiyerleri, çorapları, iç çamaşırı, her şeyi gösterişliydi. Parmağıyla bana çıplak tenini gösteriyordu. Benimle dans etmeyi sürdürdü ve balmumundan o zavallı bebeği elinden bırakmadığını gördüm: Pek değeri olmayan bu tür oyuncaklar müzikhol girişlerinde satılır, satıcı şunun gibi bir sürü basmakalıp sözü kekeler durur: "Haydi, bir dokun da heyecanlan..." Balmumu yumuşaktı, et gibi esnek ve taze idi. Bebeği benden ayrıldıktan sonra bir kez daha salladı; zenci piyanistin önünde tek başına rumba yaparken, bu nesneyi elinde, kendi dansındaki dalgalanmaya benzer, kışkırtıcı bir dalgalanmaya bırakıyordu. Zenci katıla katıla gülerek ona piyanoda eşlik ediyordu; iyi dans ediyordu kız, çevresindeki insanlar el çırpmaya başlamışlardı. Bu sırada bebeği kâğıt külahtan çıkardı ve kahkaha ile gülerek piyanonun üstüne fırlattı. Bebek, kendini bırakan bir beden gibi hafif bir gürültü çıkararak piyanonun tahtasının üstüne düştü; gerçekten de bacakları ayrılıp yayılmıştı, ama ayakları kesikti. Budanmış küçük pembe baldırlar ve açılmış bacaklar hem sinir bozucu hem de baştan çıkarıcı idiler. Bir masanın üstünde bir bıçak bulup o pembe baldırdan bir parça kestim. Yanımdaki geçici kız arkadaşım bu parçayı kapıp ağzıma koydu: Korkunç acı bir mum tadı vardı. Midem bulanarak yere tükürdüm parçayı. Tam anlamıyla da sarhoş değildim; bu kızın ardından bir otel odasına gitsem, olacaklardan korktum (çok az param kalmıştı, oradan ancak ceplerim boş olarak çıkabilirdim, üstelik kendime hakaret ettirip, horlanmaya da boyun eğmek zorunda kalırdım).

Kız benim Xénie ve başkalarıyla konuştuğumu görmüştü; kuşkusuz onlarla kalacağımı ve kendisiyle yatmayacağımı düşünmüş olmalıydı: Ansızın bana hoşça kal dedi ve gözden kayboldu. Az sonra arka-

daşlarım Fred Payne'den ayrıldılar, ben de onları izledim. Yiyip içmek üzere Graff'ın Yeri'ne gittik. Yerimde, sesimi çıkarmadan, hiçbir şey düşünmeden oturuyordum; rahatsızlanmaya başlamıştım. Ellerimin kirli, saçlarımın darmadağın olduğunu bahane ederek banyoya gittim. Ne yaptığımı bilmiyorum. Biraz sonra "Troppmann" diye seslenildiğini duyduğumda yarı uyur haldeydim. Küvetin kenarında, pantolonum inik bir halde oturuyordum. Pantolonumu çekip dışarıya çıktım, bana seslenen arkadaşım kırk beş dakikadır ortadan kaybolmuş olduğumu söyledi.

Gidip başkalarının masasına oturdum, ama, az sonra, yeniden banyoya gitmemi salık verdiler: Benzim kül gibi olmuştu. Gittim, kusa kusa oldukça uzun bir süre geçirdim banyoda. Sonra, herkes dönmek gerektiğini söyledi (saat dört olmuştu bile). Bir arabanın arka bagajında beni evime götürdüler.

Ertesi gün (pazardı) hâlâ hastaydım ve günüm, sanki yaşamayı sürdürmek için tutunacak tek bir dalım kalmamış gibi çekilmez bir uyuşukluk içinde geçti. Saat üçe doğru, gidip birkaç kişiyi görmek düşüncesiyle giyindim ve normal durumda birine benzemeye çalıştım, ama başaramadım. Erkenden yatmak üzere geri döndüm. Ateşim yükselmişti ve burnumun içinde genellikle uzun süren kusmalardan sonra ortaya çıkan bir ağrı vardı; üstelik giysilerim yağmurdan sırılsıklam olmuştu ve soğuk almıştım.

3 Rahatsız bir uyku uyudum. Tüm gece karabasanlar, kötü düşler birbirini kovaladı, sonunda bitkin düştüm. Hiç olmadığım kadar hasta bir halde uyandım. Görmüş olduğum düşü anımsadım: Bir salonun girişinde, sütunlu ve tavanlıklı bir karyolanın, tekerleksiz bir tür cenaze arabasının önünde bulunuyordum: Bu karyola ya da bu cenaze arabasının çevresinde birtakım erkek ve kadınlar vardı, bunlar besbelli bir gece önce birlikte olduğum aynı arkadaşlarımdı. Büyük salon kuşkusuz bir tiyatro salonuydu, bu kadınlarla erkekler oyunculardı, belki de, o kadar olağanüstü olup da beklemenin bana kaygı verdiği bir oyunun yönetmenleriydi. Ben uzakta, aynı zamanda bir tür boş ve yıkık dökük koridorda, güvenilir bir yerdeydim; koridor, sahne karşısındaki izleyici koltukları gibi, karyolanın bulunduğu salona bakıyordu. Beklenen gösteri şaşkınlık verici ve aşırı mizah yüklü olmalıydı: Gerçek bir ce-

sedin ortaya çıkmasını bekliyorduk. Bu sırada o tavanlıklı karyolanın ortasına uzatılmış bir tabut gözüme çarptı: tabutun üst kapağı bir tiyatro perdesi ya da bir satranç kutusu kapağı gibi sessizce kayarak gözden kayboldu, ama ortaya çıkan şey korkunç değildi. Ceset, şekli tanımlanamaz bir nesneydi, pırıl pırıl bir pembe balmumuydu; o sarışın kızın, ayakları kesik bebeğini anımsatıyordu; bundan daha çekici bir şey olamazdı; bu da, orada bulunan sessiz bir hayranlık içindeki insanların alaycı ruh haline uygundu; acımasız ve eğlenceli bir oyun oynanmıştı ki kurbanının kim olduğu bilinmiyordu. Az sonra, hem kaygı verici hem de çekici olan o pembe nesne, adamakıllı büyüdü: Pembe ya da toprak sarısı damarlı beyaz mermere yontulmuş dev bir ceset görünümünü aldı. Cesedin başı çok büyük bir kısrak başından, gövdesi ise bir balık kılçığından ya da yarı yarıya dişsiz, düz bir çizgi halinde gerilmiş kocaman bir altçeneden oluşmaktaydı; bir insanın bacaklarıyla aynı yönde olan bacakları, bu omurganın uzantısıydı; insan ayakları yoktu, bunların yerine uzun ve boğumlu parçalardan oluşan at ayaklarını görülüyordu. Komik ve çok çirkin bu bütün, mermerden bir Yunan heykeli görünümü veriyordu, başında bir askeri kask vardı, bir atın başına konmuş bir hasır şapka gibi tepesine oturtulmuştu. Kendi açımdan, kaygı içinde mi olmalıydım yoksa gülmeli miydim, bilemiyordum; açıkça anlaşıldı ki eğer gülseydim bu heykel, böyle bir ceset, çok tehlikeli bir şakadan başka bir şey olmayacaktı. Ama, eğer titreseydim, üstüme atılıp beni paramparça edecekti. Artık hiçbir şey anlayamaz olmuştum: Yatmakta olan ceset, üstünde zırhlı giysisi ve başında kaskıyla ayakta dikilen saldırgan bir Minerva'ya dönüştü: Bu Minerva'nın kendisi de mermerdendi, ama bir çılgın gibi devinip duruyordu. Hayran kaldığım ama yine de beni afallatan şakasına, korku salarak devam ediyordu. Salonun dip tarafında kahkahalar kopuyordu, ama kimse gülmüyordu. Minerva bir mermer palayla daireler çizip duruyordu: her şeyiyle ölümü düşündürüyordu: Silahının Arapvari şekli olayların geçtiği yeri belirtiyordu: beyaz ve kurşuni mor mermerden anıtlarıyla bir mezarlıktı burası. Kendisi dev gibiydi. Onu ciddiye almam gerekir miydi, bunu bilmem olanaksızdı, hatta daha anlaşılmaz bir hal aldı. Bu sırada, içinde devindiği salondan benim korka korka gelip yerleştiğim koridora inmesi söz konusu olamazdı. Küçülmüştüm ve beni fark ettiğinde, korktuğumu anladı. Korkum onu çekiyordu: Gülünç bir çılgınlık içinde devinip duruyordu. Ansızın indi ve o ölümcül silahını giderek artan bir çılgınlıkla savura savura üstüme atıldı. Son yaklaşmak

üzereydi: Dehşetten donup kalmıştım.

Hemen anladım ki, bu düşte, delirmiş, aynı zamanda ölmüş olan Dirty, Komandör'ün heykelinin* giysisini giymiş, onun görünümünü almıştı, böylece de, tanınmaz duruma gelip, beni yok etmek için üstüme saldırıyordu.

4 Büsbütün hastalanmadan önce, yaşamım baştan başa hastalık derecesinde bir sanrıydı. Uyanıktım, ama her şey gözlerimin önünden kötü bir düş görüyormuşum gibi çok çabuk geçiyordu. Fred Payne'de geçirdiğim geceyi izleyen gün, öğleden sonra, normal yaşama dönmeme yardımcı olacak bir dosta rastlamak umuduyla dışarıya çıktım. Aklıma evine gidip Lazare'ı görmek geldi. Kendimi çok kötü hissediyordum. Ama bu buluşma umduğum gibi olmadı, bir gece sonra göreceğim o düşten daha bunaltıcı bir karabasana benzedi.

Bir pazar günü öğleden sonraydı. Hava sıcaktı, bunaltıcıydı. Lazare'ı oturduğu Turenne Sokağı'ndaki dairesinde bir adamla birlikte buldum; öyle ki adamı fark eder etmez bir belayı savmam gerekecekmiş gibi komik bir düşünce aklımdan geçti... Adam çok uzun boyluydu, en çekilmez şekilde, Landru'nün o popüler görüntüsünü andırıyordu. Kocaman ayakları vardı, cılız bedenine göre çok geniş gelen açık gri bir ceket giymişti. Ceketin kumaşı yer yer eskimiş ve yanmıştı; ceketinden daha koyu renkli olan, eskilikten parlamış pantolonu kıvrım kıvrım inerek yerleri süpürüyordu. Hayran olunacak derecede kibardı. Landru gibi kestane renginde güzel bir sakalı vardı ve dazlak kafalıydı. Sözcükleri seçerek çabuk çabuk konuşuyordu.

Odaya girdiğimde silueti bulutlu gökyüzü fonunda belirmişti: pencerenin önünde ayaktaydı.

İriyarı bir insandı. Lazare beni onunla tanıştırdı ve adını söyleyerek üvey babası olduğunu belirtti (Lazare gibi Yahudi ırkından değildi; herhalde annesinin ikinci kocasıydı). Adı Antoine Melou idi. Bir taşra lisesinde felsefe öğretmeniydi.

Odanın kapısı arkamdan kapanıp da, bu iki kişinin karşısında, tuzağa düşmüşçesine oturmak zorunda kaldığımda, şimdiye kadar hissetmediğim kadar tedirgin edici bir yorgunluk ve kalbimde bir ağrı his-

* Molière'in Don Juan oyununa gönderme. (ç.n.)

settim: Aynı zamanda, yavaş yavaş direnme gücümü kaybedeceğimi düşünüyordum. Lazare bana üvey babasından birçok kez söz etmiş, onun, tümüyle entelektüel açıdan, yaşamında rastladığı en cin gibi, en zeki insan olduğunu belirtmişti. Adamın varlığından son derecede tedirgindim. O sırada hastaydım, yarı deli gibiydim, adam konuşacak yerde ağzını kocaman açmış olsaydı şaşırmazdım: Tek sözcük söylemeden salyasını sakalına akıtacağını düşünüyordum...

Lazare hesapta olmayan bu gelişime kızmıştı, ama üvey babası için aynı şey söylenemezdi: Tanıştırmadan hemen sonra (tanıştırma sırasında put gibi durmuştu) yarı kırık bir koltuğa oturur oturmaz konuşmaya başladı:

— Beyefendi, itiraf edeyim, beni çok derin bir şaşkınlık içinde bırakan bir tartışma konusunda size bilgi vermekte yarar görüyorum...

Lazare o dalgın haline özgü ölçülü sesiyle üvey babasını engellemeyi denedi:

— Sevgili babacığım, böyle bir tartışmanın sonuçsuz olduğunu düşünmüyor musunuz ve de... Troppmann'ı yormaya değmez. Adam bitkin görünüyor.

Başım öne eğik, gözlerim yerde, ayaklarıma dikilmiş durumda, öylece kaldım. Dedim ki:

— Önemi yok. Hiç olmazsa söz konusu olan nedir, onu anlatın, her şeyi anlatmak zorunda değilsiniz.

İnançsızca, neredeyse fısıldar gibi konuşuyordum.

— Bakın, diye yeniden söze başladı Bay Melou, üvey kızım birkaç aydır kafasını tümüyle meşgul eden derin düşüncelerin sonucunu bana açıklamış bulunuyor. Zaten güçlük, kızımın, gözlerimizin önünde gelişen olaylar yüzünden tarihin içine düştüğü çıkmazı açığa çıkarmak için kullandığı çok ustaca ve benim naçiz düşünceme göre, inandırıcı olan kanıtlardaymış gibi görünmüyor bana...

Bu tatlı ve ince ses aşırı bir kibarlık yüklüydü. Adamı dinlemiyordum bile, şimdiden ne söyleyeceğini biliyordum. Sakalından, derisinin kirli görünüşünden, tümcelerin etkisini artırmak için o kocaman elleri havaya kalktığında heceleri vurgulayan bağırsak rengindeki dudaklarından bunalmıştım. Sosyalist umutların yok olduğu konusunda Lazare'la aynı düşüncede olduğunu anladım. Şöyle düşündüm: İşte hapı yutmuş ...ni avanak, yok olmuş sosyalist umutlar... çok hastayım...

Bay Melou, öğretmenlere özgü ses tonuyla, bu kötü dönemde ay-

dınlar dünyasının karşı karşıya kaldığı "kaygı verici ikilem"i açıklamaya devam ediyordu (ona göre, her aydın kişi için tam da günümüzde yaşıyor olmak bir talihsizlikti). Alnını kırıştırarak çaba gösterip şöyle konuştu:

— Sessizliğe mi gömülmeliyiz? Ya da tersine, kendimizi acımasız ve gereksiz bir ölüme adayarak, işçilerin son direnişlerine destek mi olmalıyız?

Bir süre, gözlerinin ayırmadan havada duran eline bakarak sessiz kaldı.

— Louise, dedi sonra, kahramanca bir çözüme eğilim gösteriyor. Beyefendi, işçi sınıfı özgürlük hareketine ait olanaklar konusunda siz ne düşünüyorsunuz, bilemem. Bu sorunu ortaya koymama izin verin... Şimdilik (bunları söyledikten sonra kurnazca bir gülümsemeyle yüzüme baktı; uzun bir süre durdu, sonucu daha iyi değerlendirmek için biraz geri çekilen bir terzi izlenimi veriyordu)... boşlukta, evet, söylenmesi gereken bu (ellerini kavuşturup pek hafifçe ovuşturdu), boşlukta... Sanki keyfi bir sorunun verileri karşısındaymışız gibi. Her zaman, gerçek bir veriden bağımsız olarak, bir ABCD dikdörtgeni tasarlamak hakkımızdır... Kabul buyurursanız, bugünkü durumu şöyle dile getirelim: kaçınılmaz olarak yok olmaya adanmış işçi sınıfı...

Dinliyordum: yok olmaya adanmış işçi sınıfı... Çok fazla dalıp gitmiştim. Ayağa kalkıp kapıyı çarparak çekip gitmeyi bile düşünemiyordum. Lazare'a bakıyordum, ama sersemleşmiştim. Lazare, yazgıya boyun eğmiş, ama dikkatli haliyle, başı önde, çenesi avcunda, dirseği dizinin üstünde, bir başka koltukta oturuyordu. En aşağı üvey babası kadar iğrenç ve ondan daha tehlikeliydi. Kımıldamadan adamın sözünü kesti:

— Kuşkusuz, "siyasal açıdan ölmeye adanmış" demek istiyorsunuz...

O dev kukla kahkahayı bastı. Kıkırdıyordu. Seve seve kabul etti:

— Elbette! Tümünün bedence yok olacaklarını ileri sürmüyorum...

Şöyle söylemekten kendimi alamadım:

— Bundan bana ne?

— Belki iyi anlatamadım, beyefendi...

Bu sırada Lazare bıkkın bir ses tonuyla dedi ki:

— Size *yoldaş* diye seslenmediği için onu bağışlayın, üvey babam meslektaşlarıyla felsefe üzerine tartışmalar yapmaya alışmıştır da...

Bay Melou soğukkanlı bir adamdı. Devam etti.

Çişim gelmişti (çoktan dizlerimi sallamaya başlamıştım):

— Doğrusu ufak, önemsiz bir sorun karşısında bulunuyoruz, öyle ki, ilk bakışta, özü gizliymiş gibi görünüyor (üzgün bir hal aldı, sadece kendisinin fark ettiği bir güçlük onu tüketiyordu, elleriyle bir hareket yaptı), ama sonuçları sizinki gibi bu derece keskin, bu derece meraklı bir zekâdan kaçamaz...

Lazare'a dönüp dedim ki:

— Bağışlayın, ama sizden tuvaletin yerini göstermenizi istemek zorundayım...

Anlamamıştı; bir dakika durakladıktan sonra ayağa kalkıp bana kapıyı gösterdi. Uzun uzun işedim, ardından kusabileceğimi düşündüm ve iki parmağımı boğazıma daldırıp, korkunç bir gürültüyle öksürerek boşa çabalarla kendimi tükettim. Ama yine de bu beni biraz rahatlattı. İkisinin bulunduğu odaya döndüm. Oldukça rahatsız bir halde ayakta durup dedim ki:

— Sorununuz üzerinde düşündüm, ama önce size bir soru soracağım.

Yüzlerinin aldığı şekilden –her ne kadar afallamış olsalar da– bu "iki dostumun" beni dikkatle dinleyeceklerini anladım:

— Sanıyorum ateşim var (gerçekten de ateşten yanmakta olan elimi Lazare'a uzattım).

— Evet, dedi bana Lazare bıkkınlıkla, evinize dönüp yatmalısınız.

— Ama yine de bilmek istediğim bir şey var: İşçi sınıfı hapı yutmuşsa, siz neden komünistsiniz... ya da sosyalistsiniz?.. her ne iseniz...

Gözlerini ayırmadan bana baktılar. Sonra bakıştılar. Sonunda Lazare yanıt verdi, ama onu zar zor duydum:

— Ne olursa olsun, bizim ezilmişlerin yanında olmamız gerekiyor...

Şöyle düşündüm: Kız Hıristiyan. Elbette!.. ben de kalkıp buraya gelmişim... Kendimde değildim, utancımdan yerin dibine girmiştim...

— Neyin uğruna "gerekiyor"? Ne yapmak için?

— İnsan her zaman ruhunu kurtarabilir, dedi Lazare.

Kımıldamadan, hatta gözlerini kaldırmadan tümcesini burada bitirdi. Sarsılmaz bir inancı olduğu izlenimini verdi bana.

Sarardığımı hissettim; yeniden midem adamakıllı bulanmaya başlamıştı... Bununla birlikte ısrar ettim:

— Peki siz, beyefendi? diye sordum.

— Oh... dedi Bay Melou, gözleri zayıf parmaklarını seyre dalmış durumda, şaşkınlığınızı çok çok iyi anlıyorum. Ben de şaşkınım, son de-re-ce şaşkınım. Öyle ki... az önce birkaç sözcükle sorunun unulmadık bir yanını ortaya koydunuz... Oh, oh! (bıyık altından gülümsedi) işte bu son de-re-ce ilginç... Gerçekten de, sevgili kızım, neden biz hâlâ sosyalistiz... ya da komünist?... Evet, neden?..

Beklenmedik derin bir düşünceye dalmış gibi göründü. Yavaş yavaş, uzun sakallı küçük kafası dev gibi gövdesinden aşağıya düşmeye başladı. Kemikli dizlerini gördüm. Sıkıcı bir sessizlikten sonra o koskocaman kollarını açıp, üzgün bir tavırla, yukarıya kaldırdı:

— Olaylar bu noktaya geldi, toprağını fırtına için işleyen köylüye benziyoruz. Adam tarlalarının önünden geçecektir, başı önünde... Dolunun kaçınılmaz olduğunu bilecektir. .....
.....
.....
.....
.....

— Böylece... vakit yaklaşınca... ürününün önünde durur ve tıpkı şimdi benim yaptığım gibi (bu saçma, gülünç kişi sanki o anda yüce bir kişiye dönüştü, ince ve tatlı sesi ansızın soğuk bir hal aldı) kollarını boş yere gökyüzüne kaldıracaktır... yıldırım çarpsın diye beklerken kendisini ve kollarını...

Bunları söyledikten sonra kollarını aşağıya indirdi. Korkunç bir umutsuzluğun tam simgesi olmuştu.

Onu anlamıştım. Çekip gitmezsem, yeniden ağlamaya başlayacaktım: Ben de, adama özenerek, ister istemez, yılgınlık belirten bir hareket yapıp, oradan ayrılmadan önce kısık bir sesle şöyle dedim:

— Hoşça kal, Lazare.

Sonra, sesime imkânsız bir sevecenlik yansıdı:

— Hoşça kalın, beyefendi.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, bende de ne şapka ne palto vardı. Yolun uzun olmadığını düşündüm. Neredeyse bir saat yürüdüm, duracak durumda değildim: Saçlarımı ve giysilerimi sırılsıklam eden yağmur yüzünden donmuştum.

Ertesi gün, tuhaf bir gerçekliğe yaptığım bu kısa yolculuk belleğimden çıkmıştı. Allak bullak bir durumda uyandım. Az önce düşte yaşadığım korku beni bu duruma getirmişti, ürkmüştüm, ateşler içinde yanıyordum. Kayınvalidemin başucuma bıraktığı kahvaltıya dokunmadım. Hâlâ kusmak istiyordum. Bu istek neredeyse evvelki günden beri geçmemişti. Bir şişe kötü kalite şampanya aldırdım. Buz gibi soğutup bir bardak içtim: Birkaç dakika sonra kusmak üzere kalktım. Kustuktan sonra, dönüp yeniden yattım, biraz rahatlamıştım, ama midemin yeniden bulanmaya başlaması uzun sürmedi. Vücudumu bir titreme almıştı, dişlerim takırdıyordu: Kuşkusuz hastaydım, çok kötü bir biçimde acı çekiyordum. Yeniden korkunç bir uykuya daldım: Her şey yerinden kurtulmaya başladı, bunlar karanlık, çok çirkin, şekilsiz şeylerdi, kesinlikle bir yere tutturulmaları gerekirdi; ama hiç olanak yoktu. Yaşamım çürümüş bir madde gibi paramparça olup gidiyordu... Doktor geldi, beni baştan ayağa muayene etti. Sonunda başka bir doktorla birlikte yeniden gelmeye karar verdi; konuşma biçiminden yakında ölebileceğimi anladım (çok acı çekiyor, içimde kısıtırılmış bir şey olduğunu seziyor ve şiddetli bir soluklanma gereksinimi duyuyordum: Bu yüzden öteki günlerdeki gibi ölme isteğim kalmamıştı). Gribe yakalanmıştım, akciğerlerde ciddi hastalık belirtileriyle birlikte seyrediyordu: Bir gün önce farkında olmadan yağmurda soğuk almıştım. Korkunç bir durumda üç gün geçirdim. Kayınvalidem, hizmetçi ve doktorlar dışında kimseyi görmedim. Dördüncü gün daha kötüleşmiştim, ateşim düşmemişti. Hastalığımdan haberi olmayan Xénie telefon etti. Ona odadan dışarı çıkmadığımı ve beni görmeye gelebileceğini söyledim. On beş dakika sonra geldi. Düşündüğümden daha sadeydi. Turenne Sokağı'ndaki o hayaletlerden sonra, bana insan gibi görünüyordu. Bir şişe beyaz şarap getirtip, şarap içerken onu seyretmekten zevk duyacağımı –hem ondan hem de şaraptan hoşlandığım için–, benim ancak haşlanmış sebze suyu ya da portakal suyu içebileceğimi güçlükle anlattım. Şarabı içmekte hiç güçlük çıkarmadı. Ona sarhoş olduğum akşam, kendimi çok mutsuz hissettiğim için içtiğimi söyledim.

Bunun pekâlâ farkına varmış olduğunu söylüyordu:

— Ölmek istermişçesine içiyordunuz. Bir an önce ölmek istermişçesine. Elbette isterdim ki... ama içenlere engel olmaktan hoşlanmam, hem sonra, ben de içmiştim.

Gevezeliği beni adamakıllı bitkin düşürüyordu. Bununla birlikte,

biraz olsun bu bitkinlikten kurtulmaya zorladı beni. Zavallı kızın durumu bu kadar iyi anlamış olmasına şaşıyordum, ama elinden bir şey gelmiyordu. Hatta, daha sonra, hastalığı atlatacağını kabul etsek bile. Elini tutup kendime doğru çektim, dört gündür uzamış olan sert sakalım batsın diye, elini hafifçe yanağında gezdirdim.

Gülerek dedim ki:

— Sakalı bu kadar uzamış bir erkeği öpmek olanaksız.

Elimi çekip uzun uzun öptü. Beni şaşırtmıştı. Ne diyeceğimi bilemedim. Ona gülerek anlatmaya çalıştım – çok hasta insanlar gibi adamakıllı alçak sesle konuşuyordum: Boğazım ağrıyordu:

— Neden elimi öptün? Aslında çok iğrenç biri olduğumu pekâlâ biliyorsun.

Elinden bir şey gelmediğini düşünerek ağlayabilirdim. Hiçbir şeye katlanacak gücüm kalmamıştı.

Bana yalnızca şunları söyledi:

— Bunu biliyorum. Anormal bir cinsel yaşamınız olduğunu herkes biliyor. Ben daha çok, fazlasıyla mutsuz olduğunuzu düşündüm. Çok budala, çok gülen biriyim. Kafamda yalnızca budalaca şeyler var, ama, sizi tanıdığımdan ve alışkanlıklarınızdan söz edildiğini duyduğumdan bu yana, düşündüm de iğrenç alışkanlıkları olan insanların... sizin gibi... belki acı çektikleri için böyle alışkanlıkları var.

Uzun uzun bakıyordum ona. O da hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu. Gözyaşlarımı tutamadığımı gördü. Çok güzel değildi, ama sade ve duygulandırıcı idi: Bu kadar sade olabileceğini hiç düşünemezdim. Kendisini çok sevdiğimi ve benim için her şeyin gerçekdışı olmaya başladığını söyledim: Belki iğrenç biri değildim –iyice düşünüldüğünde– ama mahvolmuş bir insandım. Şimdi, beklediğim gibi, ölsem daha iyi olacaktı. Ateşten ve bu derece derin bir yılgıdan öyle bitkin düşmüştüm ki ona hiçbir şey anlatamıyordum; aslında ben de bir şey anlamıyordum ya...

Bunun üzerine bana neredeyse çılgınca bir sertlikle dedi ki:

— Ölmenizi istemiyorum. Size ben bakacağım. Yaşamanıza yardım etmeyi o kadar istiyorum ki...

Ona söz dinletmeye çalıştım:

— Hayır. Benim için hiçbir şey yapamazsın, artık kimse bir şey yapamaz...

Bunu ona öyle bir içtenlikle, öyle açık bir umutsuzlukla söylemiş-

tim ki ikimiz de sessiz kaldık. Başka herhangi bir şey söylemeye cesaret edemedi. O sırada varlığı hoşuma gitmiyordu.

Uzun süren bu sessizlikten sonra bir düşünce beni içten içe dürtmeye başlamıştı; sanki yaşam, daha doğrusu yaşamdan da öte bir şey söz konusuymuşçasına budalaca, kinci bir düşünceydi bu. Bunun üzerine, ateşler içinde yanarken, ona anlamsız bir öfkeyle dedim ki:

— Dinle beni Xénie –nutuk atmaya başlamış ve nedeni yokken öfkeden kendimden geçmiştim– sen edebi çatışmalara karıştın, herhalde Sade'ı okumuş ve onu müthiş bulmuşsundur – başkaları gibi. Sade'a hayran olanların tümü dolandırıcıdır –anlıyor musun?– dolandırıcı...

Bana sesini çıkarmadan baktı, bir şey söylemeye cesaret edemiyordu. Devam ettim:

— Sinirleniyorum, kuduruyorum, gücüm tükendi, ne söylediğimi bilmiyorum... Peki ama neden bunu yaptılar Sade'a?

Neredeyse bağırıyordum:

— Bok mu yemişlerdi ha, evet mi hayır mı?

O kadar çılgınca hırıldıyordum ki ansızın doğrulabildim ve kısık sesimle, öksürerek, boğazım yırtılırcasına bağırdım:

— İnsanlar uşak... Eğer içlerinden biri efendi gibi görünüyorsa, ötekiler kendini beğenmişlikten çatlar... ama... hiçbir şey karşısında boyun eğmeyenler hapiste ya da toprağın altında... kimileri için hapishane ya da ölüm, tüm ötekiler için uşaklık demektir...

Xénie elini yavaşça alnıma koydu:

— Henri, yalvarırım, –bu sırada, üstüme eğilmiş, acı çeken bir tür periye dönüşüyordu ve neredeyse alçak sesindeki beklenmedik heyecan içimi yakıyordu– konuşmayı bırak... artık konuşamayacak haldesin, çok ateşin var...

Tuhaf bir şekilde, bu hastalıklı coşkunluğumun yerini bir yatışma hali aldı. Sesinin tuhaf ve içe işleyen tonu beni yarı yarıya mutlu bir uyuşukluk içinde bıraktı. Hiçbir şey söylemeden, gülümseyerek, oldukça uzun bir süre Xénie'ye baktım: Üstünde beyaz yakalı, deniz mavisi ipek bir giysi, açık renk çoraplar vardı, beyaz ayakkabılar giymişti; endamlıydı ve bu giysinin içinde güzel görünüyordu; özenle taranmış siyah saçlarının altında yüzü tazeydi. Bu derece hasta olduğuma üzülüyordum.

İçtenlikle ona dedim ki:

— Bugün çok hoşuma gidiyorsun. Seni güzel buluyorum, Xénie. Bana *Henri* diye seslenip *sen* demen hoşuma gitti.

Mutlu olmuş, hatta sevinçten çılgına dönmüş gibi göründü, ama tedirginlikten çılgına dönmüştü. Heyecanlanıp yatağımın yanında diz çöktü ve beni alnımdan öptü; elimi eteğinin altından sokup bacaklarını elledim... Kendimi eskisi kadar bitkin hissediyordum, ama artık acı çekmiyordum. Kapıya vuruldu ve yaşlı hizmetçi yanıt beklemeden içeriye girdi: Xénie elinden geldiğince çabuk davranıp ayağa kalktı. Bir tabloya bakıyormuş gibi yaptı, bir deliye, hatta bir budalaya benzer bir hali vardı. Hizmetçide de bir budala hali vardı: bir termometre ile bir tas haşlama sebze suyu getirmişti. Yaşlı kadının budala hali karşısında bunalmış, tekrar bitkinleşmiştim. Biraz önce Xénie'nin çıplak uyluklarını elimin altında ne kadar diriydi, oysa şimdi her şey sallanıyordu. Belleğim de sallanıyordu: Gerçeklik paramparça olmuştu. Geriye ateşten başka bir şey kalmamıştı, ateş içimde yaşamımı tüketiyordu. Termometreyi kendi kendime yerleştirdim, Xénie'den arkasını dönmesini isteyecek cesaretim yoktu. Yaşlı kadın gitmişti. Xénie benim örtülerin altında, termometreyi sokuncaya kadar çabalayıp durmamı aptal aptal seyretti. Sanıyorum, zavallı kızın beni seyrederken canı gülmek istedi, ama bu gülme isteği onun için işkenceye dönüşmüştü: Şaşkın bir hal aldı, karşımda ayakta duruyordu, ifadesi bozulmuş, saçları dağılmıştı, kıpkırmızıydı; cinsel heyecanı da yüzünden okunmaktaydı.

Önceki günden bu yana ateşim yükselmişti. Aldırmıyordum. Gülümsüyordum ama, bu, açıkça kötü niyetli bir gülümsemeydi. Yanınızdaki kişinin artık nasıl davranacağını bilemediğini görmek de üzücüydü. Ateşimi öğrenmek üzere kayınvalidem de geldi: Bu konuda bir yanıt vermeden, ona, uzun süredir tanıdığı Xénie'nin burada kalıp bana bakacağını söyledim. İsterse Édith'in odasında kalabilirdi. Bunu bıkkınlıkla söyledikten sonra, bu iki kadına bakarak, kötü kötü gülümsemeye başladım.

Kayınvalidem kızına yapmış olduğum tüm kötülüklerden ötürü benden nefret ediyor, ayrıca görgü kurallarına ne zaman aykırı davranılsa, bundan rahatsızlık duyuyordu. Şöyle sordu:

— Édith'e gelmesi için telgraf çekmemi istemez misiniz?

Ne kadar hasta olsa da duruma egemen bir insanın aldırmazlığıyla ve kısık sesimle yanıt verdim:

— Hayır. İstemiyorum. Xénie eğer isterse burada kalabilir.

Ayakta duran Xénie neredeyse titriyordu. Ağlamamak için alt dudağını ısırmaktaydı. Kayınvalidem gülünçtü. Bu duruma uygun bir yüz ifadesi takınmıştı. Boş bakan gözleri fıldır fıldır dönüyor, o uyuşuk haliyle adamakıllı ters düşüyordu. Sonunda Xénie mırıldanarak eşyalarını almaya gideceğini söyledi; sonra, tek sözcük söylemeden, bana da bakmadan odadan çıktı, ama hıçkırıklarını engellediğini anlamıştım.

Gülerek kayınvalideme şöyle dedim:

— İsterse, cehenneme kadar yolu var.

Kayınvalidem Xénie'yi geçirmek için kapıya koştu. Xénie'nin söylediklerimi duyup duymadığını bilmiyordum.

Herkesin ezip geçtiği bir döküntüydüm ve kendi kötülüğüm yazgımın kötülüğüne ekleniyordu. Mutsuzluğu kendim istemiştim ve işte gebermek üzereydim; yalnızdım, alçağın biriydim. Édith'e haber verilmesini yasaklamıştım. Ona bir daha sımsıkı sarılamayacağımı anlayınca içimde kara bir boşluk hissettim. Küçük çocuklarımı tüm sevecenliğimle çağırıyordum: Gelmeyeceklerdi. Kayınvalidem ile yaşlı hizmetçi burada, yanımdaydılar. Gerçekten, her ikisinde de, bir cesedi yıkayıp, ağzının gülünç bir şekilde açık kalmasını önlemek için de çenesini bağlamayı pekâlâ becerecek hal vardı. Gitgide daha çabuk öfkeleniyordum; kayınvalidem bana bir kâfuru iğnesi* yaptı, ama iğnenin ucu körlenmişti, çok canım yandı: Bu bir şey değildi, ama artık bu iğrenç küçük işkencelerden başka da bekleyeceğim bir şey kalmamıştı. Daha sonra her şey yok olacaktı, acı bile; ve acı şu sırada içimde fırtınalı bir yaşamdan bana kalan tek şeydi... Boş bir şey, kara bir şey, düşmanca, dev gibi bir şey sezinliyordum, oysa artık ben yoktum... Doktorlar geldiler gelmesine, ama bitkinlikten kurtulamadım. İstedikleri yerimi dinleyebilir, elle dokunup muayene edebilirlerdi. Artık acıya, tiksintiye, iğrençliğe dayanmaktan, bekleyebildiğimden daha fazlasına dayanmaktan başka yapacak bir şeyim kalmamıştı. Adamlar pek bir şey söylemediler; ağzımdan gereksiz sözler almayı da denemediler. Ertesi sabah yine geleceklerdi, ne var ki ben gerekeni yapmalıydım. Karıma telgraf çekmeliydim. Artık bunu reddedecek durumda değildim.

* Genellikle kalbi ve sinir sistemini güçlendirici eski bir ilaç. (ç.n.)

İki kanadı açık pencereden odama giren güneş doğrudan doğruya yatağımın parlak kırmızı örtüsünü aydınlatıyordu. O sabah bir opera sanatçısı kadın evinde, pencereleri açık durumda, avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söylüyordu. Bitkinliğime karşın, Offenbach'ın *Paris Hayatı* adlı yapıtını tanıdım. Müzik cümleleri kadının genç gırtlağından çıkıp mutlulukla çınlıyorlardı:

Anımsıyor musunuz güzelim
Frascata baronu, Jean-Stanislas
Adında bir adamı?

Yıkıma doğru giden bir durumdayken, kafamı kurcalayıp duran bir soruya alaylı bir yanıt duyduğumu sanıyordum. Çılgın güzel kadın (onu daha önce görmüş ve hatta arzulamıştım), açıkça kendini büyük bir coşkuya kaptırmış, şarkısına devam ediyordu:

Geçen mevsimde
Biri, ricam üzerine,
Büyük bir baloda
Tanıştırdı beni sizinle!
Sevdim sizi, ben,
Söylemeye ne hacet!
Siz beni sevdiniz mi?
Buna inanmadım hiç.

Bugün yazarken, duymuş olduğum büyük bir sevinçle kan beynime hücum etti, öyle çılgınca bir sevinç ki bu, ben de seve seve şarkı söyleyebilirdim.

O gün, tutumumun yol açtığı umutsuzluk içinde, en azından gelip geceyi yanımda geçirmeye karar vermiş olan Xénie, daha fazla gecikmeden bu güneşli odaya girecekti. Banyoda çıkardığı su sesini duyuyordum. Genç kız belki son sözlerimi anlamamıştı. Bundan pişmanlık duymuyordum. Onu kayınvalideme yeğliyordum –en azından onun sayesinde bir süre oyalanabilecektim... Ona belki sürgüyü sormam gerektiğini düşününce durakladım: Onu tiksindirmek umurumda değildi, ama durumumdan utanıyordum; bu işi yatağımda güzel bir kadının yardımıyla ve pis kokular çıkararak yapacak duruma düşmek beni tü-

ketiyordu (bu sırada ölüm korkutacak derecede beni tiksindiriyordu; ama yine de onu isteyebilirdim). Geçen akşam Xénie bir valizle döndüğünde, surat asmış, ağzımı açmadan homurdanmıştım. Tek bir sözcük söyleyebilecek gücüm kalmamış gibi yapmıştım. Pek ölçülü davranmayıp, biraz daha surat asarak öfkeyle ona yanıt bile vermiştim sonunda. Hiçbir şeyin farkında olmamıştı. Her an içeriye girebilirdi: Kurtulmam için seven bir kadının bakımına gereksinimim olduğunu düşünüyordu! Kapıya vurduğunda oturmayı başarabilmiştim (şimdilik biraz iyiye gidiyormuşum gibi geliyordu bana). *Giriniz!* dedim, neredeyse normal bir sesle, hatta sanki rol yapar gibi, biraz tumturaklı bir sesle.

Onu görünce, daha alçak sesle, düş kırıklığının ifadesi olan trajikomik bir tonla ekledim:

— Hayır, gelen ölüm değil... yalnızca zavallı Xénie...

Güzel kız sözde sevgilisine faltaşı gibi açılmış gözleriyle baktı. Ne yapacağını bilemeyerek yatağımın önünde diz çöktü.

Yavaşça bağırdı:

— Neden bu kadar acımasızsın? İyileşmene yardım etmeyi o kadar istiyorum ki.

— Şimdi yalnızca turaş olmama yardım etmeni istiyorum, dedim ona nezaket gereği bir sevimlilikle.

— Ama yorulursun belki. Böyle kalamaz mısın?

— Hayır. Sakalı uzamış bir ölü, hoş bir şey değil bu.

— Neden bana acı çektirmek istiyorsun. Ölmeyeceksin. Hayır. Ölemezsin...

— Beklerken neler çektiğimi düşün. Herkes önceden düşünseydi... Ama ben öldüğümde, Xénie, beni istediğin gibi öpebileceksin, artık acı çekmeyeceğim, artık çekilmez olmayacağım. Tümüyle sana ait olacağım...

— Henri! Bana o kadar acı çektiriyorsun ki artık hangimizin hasta olduğunu bilemiyorum... Bak, ölecek olan sen değilsin, bundan eminim, ama ölümü benim kafama soktun, sanki bir daha hiç çıkmaması gerekiyormuşçasına.

Kısa bir zaman geçti. Belli belirsiz kendimden geçiyordum.

— Haklıydın. Biri yardım etse bile turaş olamayacak kadar yorgunum. Berbere telefon etmek gerek. Beni öpebileceğini söylediğimde darılmaman gerekir, Xénie... Sanki kendim için konuşuyordum. Bili-

yorsun, cesetlere karşı sapıkça bir düşkünlüğüm var...

Xénie hâlâ yatağının bir adım ötesinde, afallamış görünüşüyle, diz çökmüş durumdaydı, benim gülümsememi seyrediyordu.

Sonunda başını öne eğip alçak sesle sordu:

— Ne demek istiyorsun? Yalvarırım, şimdi bana her şeyi söylemelisin, çünkü korkuyorum, çok korkuyorum...

Gülüyordum. Ona Lazare'a anlattıklarımın aynısını anlatacaktım. Ama o gün, durum daha değişikti. Ansızın, gördüğüm düş aklıma geldi: Ömrüm boyunca sevmiş olduğum şey, ay ışığı ya da tayf ışığı altında beyaz mezarlarıyla bir mezarlık olarak, göz kamaştırıcı bir parlaklık içinde ortaya çıkıverdi: aslında bu mezarlık bir genelevdi; mermer mezar taşı canlıydı, yer yer *kıllıydı*...

Xénie'ye baktım. Çocuksu bir korkuyla şöyle düşündüm: *anaç!* Xénie açıkça acı çekiyordu. Dedi ki:

— Konuş... şimdi... konuş... korkuyorum, çıldıracağım...

Konuşmak istiyordum, ama beceremiyordum. Çabaladım:

— Öyleyse sana tüm yaşamımı anlatmam gerekecek.

— Hayır, konuş... bir şeyler söyle yeter... ama artık bana öyle hiçbir şey söylemeden bakma...

— Annem öldüğünde...

(Konuşacak gücüm kalmamıştı. Ansızın bir şey aklıma geldi: Lazare'a, "annem" demeye korkup utanarak "yaşlı bir kadın" demiştim.)

— Annen mi?.. konuş...

— Gündüz ölmüştü. Édith'le birlikte evinde kaldık.

— Karınla mı?

— Karımla. Durmadan bağıra bağıra ağladım. Şey... Gece Édith'in yanında yatıyordum, uyuyordu o...

Yine konuşacak gücüm kalmamıştı. Kendime acıyordum, yapabilseydim, yerlerde yuvarlanır, haykırır, yetişin diye bağırırdım, yatakta can çekişen biri gibi soluğum tükenmek üzereydi... önce Dirty ile konuşmuştum, sonra da Lazare ile... Xénie'den merhamet dilenmeli, ayaklarına kapanmalıydım... Yapamıyordum, ama ondan tüm yüreğimle tiksiniyordum. Budalaca inlemeye ve yalvarmaya devam ediyordu.

— Konuş... Acı bana.. konuş benimle...

— ... Yalınayak, koridorda titreyerek yürüyordum... Cesedin karşısında korkudan ve heyecandan titriyordum, adamakıllı tahrik olmuş-

tım ve kendimden geçmiştim... Pijamamı çıkardım... ve de... anlıyorsun herhalde...

Bu derece hasta olmama karşın gülümsüyordum. Xénie'nin dayanacak hali kalmamıştı, karşımda, başı önünde duruyordu. Neredeyse kımıldamıyordu... ama, bitmek bilmeyen çırpınmalı birkaç saniye sonunda, pes edip kendini bıraktı ve vücudu, cansız gibi yere serildi.

Sayıklayarak şöyle düşündüm: Çekilmez bu kız, zamanı geldiğinde, sonuna kadar gideceğim. Güçlükle yatağın kenarına kaydım. Büyük bir çaba harcamam gerekti. Bir kolumu dışarıya uzatıp eteğinin alt kısmını yakaladım ve yukarıya kaldırdım. Korkunç bir çığlık attı, ama kımıldamıyordu: Titremeye başlamıştı. Yanağı halının üstünde, ağzı açık durumda, hırıldıyordu.

Çıldırmıştım. Ona dedim ki:

— Ölümümü daha çirkinleştirmek için buradasın sen. Şimdi soyun bakalım: Sanki genelevde gebermişim gibi olacak.

Xénie ellerinin üstünde doğruldu ve yeniden o ateşli, kalın sesine kavuştu:

— Bu komediyi sürdürürsen, sonu neye varacak biliyorsun, dedi.

Ayağa kalktı ve yavaş yavaş gidip pencerenin kenarına oturdu: titremeden bana bakıyordu.

— Görüyorsun, kendimi bırakacağım... geriye doğru.

Gerçekten de, sonunu getirirse kendisini boşluğa yuvarlayabilecek bir hareket yapmaya başladı.

Ne kadar iğrenç biri olsam da, bu hareket beni üzdü ve zaten içimde yıkıntıya uğramış her şeye bir de baş dönmesini kattı. Doğruldum. Güçlükle soluyarak dedim ki:

— Gel buraya. Bak, pekâlâ biliyorsun. Seni sevmeseydim, bu kadar acımasız olmazdım. Belki biraz daha fazla acı çekmek istedim.

Acele etmeden aşağıya indi. Yüzü yorgunluktan solmuştu, kendinde değilmiş gibi görünüyordu

Ona Krakatoa Yanardağı'nın öyküsünü anlatırım diye düşündüm. Şimdi bir kaçak vardı kafamın içinde. Ne düşünsem benden kaçıyordu. Bir şey söylemek istiyordum ve hemen arkasından söyleyecek bir şeyim kalmıyordu... Yaşlı hizmetçi bir tepside Xénie'nin kahvaltısını taşıyarak içeriye girdi. Tepsiyi tek ayaklı küçük bir masanın üstüne koydu. Aynı zamanda bana büyük bir bardakta portakal suyu getirmişti, ama dişetlerim ve dilim yandığı için, içme korkum içme isteğime ağır bası-

yordu. Xénie kendi bardağına süt ve kahve koydu. Oysa ben, içmek istediğim halde karar veremiyor, bardağımı elimde tutuyordum. Sabırsızlandığımı gördü. Elimde dolu bir bardak vardı ve ben içindekini içmiyordum. Burada açıkça bir anlamsızlık söz konusuydu. Bunu fark eden Xénie hemen beni bu durumdan kurtarmak istedi. Atıldı, ama öyle bir sakarlıkla ki, ayağa kalkarken, masayı ve tepsiyi devirdi: Kırılan bardak çanak gürültüsü içinde her şey yere döküldü. Bu sırada zavallı kız en ufak bir tepki gösterebilseydi, kolayca pencereden atlayabilirdi. Başucumdaki varlığı her dakika daha saçma bir hal alıyordu. Burada bulunmasının uygun olmadığını kendisi de seziyordu. Eğilip dağılmış parçaları yerden topladı ve tepsinin üstüne koydu. Böylece yüzünü gizleyebiliyor, ben de yüzündeki sıkıntı belirtisini göremiyordum (ama kestirebiliyordum). Sonunda, bir peçeteyle sütlü kahve içinde kalmış halıyı sildi. Bir başka kahvaltı getirmesi için hizmetçiyi çağırmasını söyledim.Yanıt vermedi, başını yerden kaldırmadı. Hizmetçiden hiçbir şey istemeyeceğini anlıyordum, ama hiçbir şey yemeden de kalamazdı.

— Dolabı aç, dedim, bir teneke kutu göreceksin, içinde pastalar olmalı... Sanırım neredeyse dolu bir şampanya şişesi de var. Soğuk değil, ama istersen...

Dolabı açtı ve sırtı bana dönük olarak, pastaları yemeye başladı, sonra, susadığı için, kendine bir bardak şampanya koyup hemen içti; yine çabuk çabuk yemeye başladı ve bir bardak daha şampanya koydu bardağına, sonunda dolabı kapattı. Her şeyi düzene sokma işini bitirdi. Şaşkındı, ne yapacağını bilemiyordu. Bir kâfuru iğnesi yapılması gerekiyordu bana: Kendisine bunu söyledim. Gerekeni mutfaktan alıp hazırlık yapmak üzere banyoya gitti. Birkaç dakika sonra dolu bir şırınga ile geldi. Güçlükle dönüp yüzükoyun yattım ve pijamamın pantolonunu indirdikten sonra ona kıçımı açtım. Bu işi nasıl yapacağını bilmediğini söyledi.

— Öyleyse canımı acıtacaksın, dedim. Keşke kayınvalidemi çağırsaydık...

Daha fazla beklemeden kararlı bir biçimde iğneyi batırdı. Bundan daha iyisi can sağlığıydı. Kıçıma iğneyi batıran bu kızın varlığı gitgide daha çok keyfimi kaçırıyordu. Yeniden dönebildim, ama canım da acıdı. Artık utanma diye bir şey kalmamıştı bende; pantolonumu yukarıya çekmeme yardım etti. İçki içmeye devam etmesini istiyordum. Kendimi daha iyi hissediyordum şimdi. Ona dolaptan bir bardakla şi-

şeyi çıkarsa ve de yanında alıkoyup içmeye devam etse daha iyi edeceğini söyledim.

— Nasıl istersen, demekle yetindi.

Şöyle düşündüm: eğer devam ederse, eğer içerse, ona *yere yat* derim, o da yatar, *masayı yala* derim, o da yalar... güzel bir ölümüm olacaktı... iğrenç bulmadığım hiçbir şey yoktu... son derece iğrenç bulmadığım...

Xénie'ye sordum:

— *Bir çiçek düşledim* diye başlayan bir şarkı biliyor musun?

— Evet. Neden sordun?

— Bu şarkıyı bana söylemeni istiyorum. Kötü şampanyayı bile içebildiğin için seni kıskanıyorum. Biraz daha iç. Şişenin bitmesi gerek.

— Nasıl istersen.

Tadını çıkara çıkara içti.

Devam ettim:

— Neden söylemeyeceksin ki?

— Peki neden: *Bir çiçek düşledim?*..

— Çünkü...

— Öyleyse, bu ya da başka bir şey...

— Söyleyeceksin, değil mi? Getir elini öpeyim. Nazik bir kızsın.

Boyun eğip, şarkıyı söylemeye başladı. Ayaktaydı, elleri boştu, gözleri halıya dikiliydi.

Bir çiçek düşledim
Hiç ölmeyecek.
Bir aşk düşledim
Hep sürecek.

Kalın sesi büyük bir istekle yükseliyor ve bitirirken, son sözcükleri kaygı verici bir bezginlikle yarıda kesiyordu:

Neden şu dünyada heyhat
Mutluluk ve çiçekler hep geçici olsunlar?
.....

Ona ayrıca:

— Benim için bir şey yapabilirsin, dedim.

— Ne istersen yaparım.

— Önümde çıplak söyleseydin ne hoş olurdu.

— Çıplak olarak mı?

— Biraz daha içersin. Kapıyı da kilitlersin. Yatağımda sana yanımda bir yer bırakırım... Şimdi soyun bakalım.

— Ama bu saçma.

— Söyledin ya. Ne istersem yapacaktın.

Artık başka bir şey söylemeden, sanki hoşlanmışım gibi bakıyordum ona. Biraz daha içti yavaş yavaş. Yüzüme bakıyordu. Sonra eteğini çıkardı. Neredeyse çılgınca bir sadelik içindeydi. Duraksamadan gömleğini de çıkardı. Odanın dip tarafında, giysilerin asılı olduğu yerden karımın bir sabahlığını almasını söyledim. Gerekirse, biri gelirse, çabucak sırtına geçiriverirdi: Çoraplarını ve ayakkabılarını çıkarmamalıydı; çıkardığı eteğini ve gömleğini bir yere gizlemeliydi.

— O şarkıyı bir kere daha söylemeni istiyorum. Sonra gelip yanıma uzanırsın, dedim.

Şaşırıp kalmıştım, çünkü vücudu yüzünden daha güzel ve daha diriydi. Hele aşağı kısımları tamamen çıplaktı.

Onunla yine konuştum, ama bu kez çok alçak sesle. Bir tür yalvarmaydı bu. Ona doğru eğildim. Titreyen sesimle ateşli bir aşkı dile getiriyor gibi yaptım.

— Yalvarırım, ayakta söyle, avazın çıktığı kadar bağırarak söyle...

— Mademki öyle istiyorsun, dedi.

Aşk ve çıplak olma duygusu onu o kadar heyecanlandırıyordu ki sesi boğazında sıkışıyordu. Şarkının sözleri odada güvercin kuğuruyormuş gibi çınladı ve kızın tüm bedeni kavruluyordu sanki. Bir coşku, bir kendinden geçme hali sanki onu çıldırtıyor, şarkı söylemekte olan sarhoş başını silkeliyordu.

Ey çılgınlık! Çılgınca çıplak haliyle yatağıma –ölü yatağı olduğunu sandığım yatağıma– doğru ilerlerken ağlamaktaydı. Diz çöküp, gözyaşlarını çarşaflarla gizlemek için önümde kapandı.

— Gel yanıma uzan ve artık ağlama... dedim.

— Sarhoşum, diye yanıt verdi.

Masanın üstündeki şişe boşalmıştı. Yattı Xénie. Ayakkabıları hâlâ ayaklarındaydı. Başını yastığın içine gömüp, kıçı havada, uzandı yata-

ğa. Genellikle yalnızca geceleri görülen ateşli bir yumuşaklıkla kulağına bir şeyler söylemek ne kadar tuhaftı.

Çok alçak sesle ona dedim ki:

— Artık ağlama; bak, benim senin çılgınlığına gereksinimim vardı, ölmemek için buna gereksinimim vardı.

— Ölmeyeceksin, doğru değil mi?

— Ölmek istemiyorum artık. Seninle yaşamak istiyorum... Pencerenin kenarına oturduğunda ölümden korktum. Boş pencereyi düşünüyorum da... son derece korkuttu bu beni... sen... sonra ben... iki ölü... ve boş oda...

— Bekle, pencereyi kapatayım, istersen.

— Hayır. Gereksiz. Yanımda kal, biraz daha sokul bana... Soluğunu hissetmek istiyorum.

Bana yaklaştı, ama ağzı içki kokuyordu.

— Yanıyorsun, dedi.

— Kendimi daha kötü hissediyorum, diye yanıt verdim, ölmekten korkuyorum... Hep aklımda ölüm korkusuyla yaşadım ve şimdi bu pencereyi açık görmek istemiyorum, başımı döndürüyor... evet, böyle.

Xénie koştu.

— Kapatabilirsin, ama geri gel, hemen geri gel..

Her şey bulanıklaşıyordu. Kimi zaman, aynı şekilde, karşı konulmaz bir uyku her şeyi bastırıyordu. Konuşmaya çabalamak yararsızdı. Tümceler çoktan ölmüşlerdi, cansızdılar... tıpkı düşlerdeki gibi...

Sayıklamaya başlamıştım:

— İçeri giremez...

— Kim içeri giremez?

— Korkuyorum...

— Kimden korkuyorsun?

— ... Frascata'dan...

— Frascata'dan mı?

— Hayır, canım, düş görüyordum. Başka biri var...

— Karın olmasın...

— Hayır. Édith gelemez... Çok erken...

— Peki, başka biri kim, Henri, kimden söz ediyorsun? Söylemelisin bana... çıldırıyorum... biliyorsun, fazla içtim...

Dayanılmaz bir sessizlikten sonra dedim ki:

— Kimse gelmiyor!

Ansızın güneşli göyüzünden anlaşılmaz bir gölge düştü. Pencerenin pervazında şaklayarak sallandı. Kasılmıştım, titreyerek büzüldüm. Üst kattan sarkıtılan uzun bir halıydı: Kısa bir süre titreyip durdum. O sersemlik içinde, "Komandör" diye adlandırdığım kişinin içeri girdiğini sanmıştım. Ne zaman çağırsam geliyordu. Xénie de korkmuştu. Benim gibi, atlamak için kenarına oturduğu pencereden korkuyordu. Halı saldırısı sırasında bağırmamıştı... dizlerini karnına çekmiş durumda yanımda yatıyordu, solgundu, bakışları bir delinin bakışlarıydı.

Kendimi kaybediyordum...

— Çok karanlık...

... Xénie yanımda boylu boyunca uzandı... o sırada bir ölüye benzedi... çıplaktı... orospular gibi solgun göğüsleri vardı... bir is bulutu gökyüzünü kararttıyordu... içimdeki gökyüzünü ve ışığı çalmaktaydı benden... yanımda bir ceset, ölüyor muydum acaba?

... Bu komediyi bile fark edemiyordum... bu bir komediydi...

Birkaç hafta sonra, hasta olduğumu unutmuştum bile. Michel'e Barcelona'da rastladım. Ansızın kendimi onun karşısında buldum. Criolla'da bir masada oturuyordu. Lazare ona öleceğimi söylemişti. Michel'in bu sözü bana üzücü bir geçmişi anımsatmıştı.

Bir şişe konyak istedim. Michel'in de bardağını doldurarak içmeye başladım. Sarhoş olmakta gecikmedim. Uzun süredir Criolla'daki gösterilerden haberim vardı. Ama bunlar benim için çekici değildi. Kız kılığında bir erkek pistte dans ediyordu. Kıçına kadar açık bir gece elbisesi vardı üstünde. İspanyol dansının topuk vuruşları yerde çınlıyordu...

Ciddi bir rahatsızlık hissettim. Michel'e bakıyordum. İçki, eğlence alışkanlığı yoktu. O kadar acemiydi ki sonunda o da sarhoş olmuştu: Sandalyesinde kıpır kıpırdı.

Sinirlenmiştim.

— Lazare'ın seni görmesini isterdim... bir batakhanede! dedim.

Şaşırmıştı; sözümü kesti:

— Ama Lazare sık sık Criolla'ya gelirdi.

Ben de şaşırmış biri gibi, saf saf Michel'e doğru döndüm:

— Tabii, geçen yıl, Lazare Barcelona'ya gelmişti ve gecelerini genellikle Criolla'da geçiriyordu. Bu o kadar garip bir şey mi?

Criolla gerçekten de Barcelona'nın tanınmış görülecek yerlerinden biridir.

Yine de Michel'in şaka yaptığını düşünüyordum. Bunu ona söyledim: Bu şaka saçmaydı, yalnızca Lazare'ı düşünmek bile beni hasta ediyordu. Saçma bir öfkenin içimde kabardığını hissediyor, ama kendimi tutuyordum.

Bağırmaya başladım, çıldırmış, şişeyi kapmıştım:

— Michel, eğer Lazare karşımda olsaydı, onu öldürürdüm.

Bir başka dansöz –yine bir başka erkek– kahkahalar ve bağrışmalar arasında sahneye girdi. Sarı bir peruk takmıştı. Güzeldi, korkunçtu, gülünçtü.

— Onu dövmek, pataklamak istiyorum...

Bu o kadar saçma bir düşünceydi ki Michel ayağa kalktı. Kolumdan tuttu. Korkmuştu: İpin ucunu kaçırmıştım. O da sarhoştu. Yeniden sandalyesine çökerken şaşkın bir haldeydi.

Sarı saçlı dansçıyı seyrederek yatıştım.

— Lazare! Kötü davranmış olan o değildi, diye haykırdı Michel. Tam tersine, senin kendisine çok kötü davranmış olduğunu söyledi – sözle...

— Bunu söyledi demek.

— Ama sana kızgın değil.

— Criolla'ya geldiğini artık söyleme bana. Lazare Criolla'da ha!...

— Buraya benimle birçok kez geldi: Çok hoşlandı. Ayrılmak istemiyordu. Herhalde çok şaşırmıştı. Senin kendisine söylediğin o budalaca sözlerden hiç bahsetmedi bana.

Neredeyse yatışmıştım:

— Sana başka bir zaman anlatırım. Ölmek üzereydim beni görmeye geldiğinde! Bana kızgın değil ha? Ama ben onu hiçbir zaman bağışlamayacağım. Hiçbir zaman! Anlıyor musun? Kısacası, Criolla'ya ne-

den geliyordu, bana anlatacak mısın?.. Lazare yani?...

Lazare'ı benim oturduğum yerde oturup rezil bir gösteriyi seyrederken düşünemiyordum. Şaşkınlık içindeydim. Bir şeyi, biraz önce bildiğim bir şeyi unuttuğumu sanıyordum, ama kesinlikle bulmalıydım. Daha tam olarak, daha yüksek sesle konuşmak istiyordum; tam bir güçsüzlüğün bilincindeydim. Sonunda sarhoş olmuştum.

Michel kaygılıydı, daha beceriksiz bir hal almıştı. Ter içindeydi, mutsuzdu. Düşündükçe kendini o ölçüde şaşkın hissediyordu.

— Bileğini bükmek istedim, dedi bana.

— ...

— Bir gün... tam da burada...

Baskı altındaydım, patlayabilirdim.

Michel bu gürültü paturtı içinde kahkahayı bastı:

— Tanımıyorsun onu! Benden derisine iğne batırmamı isterdi! Tanımıyorsun onu! Çekilmezdi o...

— Neden iğne?

— Kendisini alıştırmak istiyordu...

Haykırdım:

— Neye alıştırmak istiyordu?

Michel yine kahkahayı bastı.

— İşkenceye dayanmaya...

Ansızın, beceriksizce, elinden geldiği kadar ciddileşti. Acelesi varmış gibi, alıklaşmış gibi göründü. Hemen konuşmaya başladı. Çok öfkeliydi:

— Senin kesinlikle bilmen gereken bir şey daha var. Biliyorsun, Lazare kendisini dinleyenleri büyüler. Başka bir dünyanın insanı gibi görürler onu. Burada tedirgin ettiği kimi insanlar, işçiler vardı. Ama ona hayrandılar. Sonra ona Criolla'da rastlamaya başladılar. Burada, Criolla'da, bir hayalete benziyordu. Aynı masada oturan dostlarını korkutuyordu. Orada olmasının nedenini anlayamıyorlardı. Bir gün, içlerinden biri, bu duruma adamakıllı sinirlenip içmeye başladı... Gözü dönmüştü; senin gibi yaptı, bir şişe içki istedi. Ha babam içiyordu. Lazare'la yatacağını düşündüm. Adam, kuşkusuz onu öldürebilirdi, onun için öldürülmeyi yeğleyebilirdi, ama hiçbir zaman ondan kendisiyle yatmasını isteyemezdi. Kız onu baştan çıkarıyordu ve ona kızın çirkinliğinden söz edecek olsam beni kesinlikle anlamazdı. Lazare onun gö-

zünde bir azizeydi. Ve de hep böyle kalmalıydı. Adamın adı Antonio idi, çok genç bir oto tamircisiydi.

Aynıyla genç işçinin yaptığını yaptım. Bardağımı başıma diktim, pek seyrek olarak içen Michel bana ayak uydurdu. Aşırı bir hareketlilik içine girmişti. Oysa ben, gözlerimi kamaştıran bir ışık altında, bir boşluğun önünde, anlaşılmaz bir çılgınlığın önünde gibiydim.

Michel şakaklarındaki teri sildikten sonra devam etti:

— Lazare Antonio'nun içmesine sinirlenmişti. Adamın gözlerinin içine bakarak dedi ki: "Bu sabah size imzalamanız için bir kâğıt verdim, okumadan imzaladınız." Sesinde en ufak bir alay belirtisi yoktu. Antonio yanıtladı: "Ne önemi var?" Lazare karşılık verdi: "Peki ya size imzalamanız için bir faşist bildirisi vermiş olsaydım?" Antonio da Lazare'a bakıp onunla göz göze geldi. Büyülenmişti, ama gözü dönmüştü. Acele etmeden yanıt verdi: "O zaman sizi öldürürdüm." Lazare ona, "Cebinizde bir tabanca var mı?" diye sordu, o da, "Evet" diye yanıtladı. Bunun üzerine Lazare, "Çıkalım" dedi. Çıktık. Bir tanık istiyorlardı.

Zor soluk almaya başlamıştım. Hızını kaybetmekte olan Michel'e beklemeden devam etmesini söyledim. Yeniden alnındaki teri sildi:

— Deniz kenarında, aşağıya inmek için basamakların bulunduğu yere gittik. Gün ağarmak üzereydi. Tek sözcük söylemeden yürüyorduk. Benim keyfim kaçmıştı, Antonio sinirli olmasına karşın soğukkanlı davranıyordu, ama içkiden sersemlemiş durumdaydı; Lazar ise dalgındı, bir ölü gibi dingindi!..

— Peki, bu bir şaka mıydı?

— Hayır, şaka değildi. Ben sesimi çıkarmıyordum. Neden kaygılı olduğumu bilmiyorum. Deniz kenarında Lazare ile Antonio en aşağıdaki basamaklara indiler. Lazare Antonio'dan tabancasını eline alıp göğsüne dayamasını söyledi.

— Antonio bunu yaptı mı?

— Dalgın bir hali vardı onun da; cebinden Browning marka bir tabanca çıkardı, doldurdu ve namluyu Lazare'ın göğsüne dayadı.

— Peki sonra?

— Lazare, " Ateş etmiyor musunuz?" diye sordu. Antonio yanıt vermedi, kımıldamadan iki dakika öylece kaldı. Sonunda, "Hayır" dedi ve tabancayı geri çekti...

— Hepsi bu mu?

— Antonio bitkin görünüyordu; solgundu, hava serin olduğu için de, titremeye başlamıştı. Lazare silahı alıp, tabanca göğsüne dayalı iken namluda olan ilk mermiyi çıkardı, daha sonra Antonio ile konuşmaya başladı. Ona, "Verin şunu bana" dedi. Anı olarak saklamak istiyordu.

— Antonio mermiyi ona verdi mi?

— Antonio ona, "Nasıl isterseniz" dedi. Lazare da mermiyi çantasına koydu.

Michel sustu. Hiç bu kadar keyifsiz görünmemişti. Sütün içine düşmüş sinek aklıma gelmişti. Gülmeli miydi yoksa patlamalı mıydı, bilmiyordu artık. Gerçekten de sütün içine düşmüş sineğe ya da su yutan kötü bir yüzücüye benziyordu... İçkiyi kaldıramıyordu. Sonunda ağlayacak raddeye geldi. Müzikle birlikte, sanki bir sineği kovmak istiyormuş gibi, tuhaf hareketler yapıyordu:

— Daha saçma bir öykü düşünebilir miydin? dedi bana.

Alnından akan ter bu hareketleri gerekli kılıyordu.

2 Bu öykü beni şaşkına döndürmüştü.

Sanki sarhoş değilmişiz de, umutsuzca bir dikkat göstermek zorundaymışız gibi –her şeye karşın aklımız başımızdaydı– Michel'e hâlâ sorabiliyordum:

— Antonio'nun nasıl biri olduğunu bana söyleyebilir misin?

Michel yan masadaki genci göstererek Antonio'ya benzediğini söyledi.

— Antonio mu? Çabuk kızan biri gibi görünürdü... On beş gün önce tutuklandı: Adam kışkırtıcı.

Elimden geldiğince ciddi bir şekilde yine sordum:

— Barcelona'da siyasal durumun nasıl olduğunu söyleyebilir misin? Bu konuda hiçbir bilgim yok.

— Her şey havaya uçacak...

— Neden Lazare gelmiyor?

— Bugün yarın bekliyoruz.

Demek ki Lazare olaylara katılmak üzere Barcelona'ya gelecekti.

Güçsüzlüğüm öyle dayanılmaz bir hal almıştı ki Michel olmasaydı bu gece kötü sona erebilirdi.

Michel'in de kafası altüst durumdaydı, ama beni yerime oturtmayı başardı. Bir yıl önce bu sandalyelerin birinde oturmuş olan Lazare'ın ses tonunu güçlükle anımsamaya çalışıyordum.

Lazare hep soğukkanlılıkla, ağır ağır ve içten gelen bir ses tonuyla konuşurdu. Duymuş olduğum böyle ağır ağır söylenmiş herhangi bir tümceyi düşünerek gülüyordum. Antonio olmak isterdim. O zaman onu öldürürdüm... Belki Lazare'ı seviyorum diye düşününce bir çığlık attım, ama çığlığım gürültü patırtının içinde kayboldu. Kendi kendimi ısırabilirdim. Tabanca saplantısı, ateş etme ve mermileri karnına... ya da... şeyine... boşaltma gereksinimi vardı içimde. Sanki saçma hareketler yaparak boşluğa düşüyordum, sanki düşlerdeki gibi boşuna ateş edip duruyordum.

Artık dayanacak halim kalmamıştı: Toparlanmak için büyük bir çaba harcamak zorunda kaldım. Michel'e dedim ki:

— Lazare'dan nefret ediyorum, bu beni korkutacak dereceye vardı.

Michel karşımda hasta gibi görünüyordu. O da ayakta durmak için insanüstü bir çaba gösteriyordu. Elleriyle alnını tuttu, hafifçe gülmekten kendini alamıyordu:

— Gerçekten de, Lazare'a göre, sen ondan öyle çok nefret ediyordun ki... O da bundan korkmuştu. Ben de ondan nefret ediyorum.

— Ondan nefret ediyorsun ha! İki ay önce, öleceğimi sanarak, beni yatağımda görmeye geldi. Odama soktular; ayak parmaklarının ucuna basa basa yatağıma doğru ilerledi. Onu odanın ortasında gördüğümde, parmaklarının ucunda hareketsiz duruyordu. Bir tarlanın ortasında hareketsiz bir korkuluğa benziyordu...

"Üç adım ötedeydi, bir ölü görmüş kadar solgundu. Odada güneş ışığı vardı, ama, o, Lazere, kapkaraydı, hapishaneler gibi kapkaraydı. Onu çeken, ölümdü, anlıyor musun beni? Onu ansızın gördüğümde o kadar korktum ki haykırdım.

— Peki, o?

— Tek sözcük söylemedi, kımıldamadı. Ona hakaret ettim. Onu pis budala yerine koydum. Onu papaz yerine koydum. Dingin olduğumu, soğukkanlı olduğumu bile söyleyebildim, ama her yanım titriyordu. Kekeliyor, boşuna nefes tüketiyordum. Ölmenin güç bir şey olduğunu, ancak ölürken bu derece iğrenç birini görmenin büsbütün güç bir şey olduğunu söyledim ona. Sürgümün dolu olmasını isterdim, o zaman içindeki boku onun yüzüne fırlatabilirdim.

— Peki, o ne dedi?

— Kayınvalideme, gitmesinin daha iyi olacağını söyledi, sesini yükseltmeden.

Gülüyordum. Gülüyordum. Her şeyi çift görmeye başlamıştım, aklımı oynatmak üzereydim.

Michel de kahkahayı bastı:

— Gitti mi? diye sordu.

— Gitti. Terden çarşaflarım ıslanmıştı. O anda ölüyorum sandım. Ama gün bittiğinde daha iyiydim, kurtulmuş olduğumu hissettim... Anlıyor musun, onu korkutmak zorunda kaldım. Yoksa ölmüş olurdum! Böyle düşünmüyor musun ha?

Michel bitkindi, yine de doğruldu: Acı çekiyordu, ama aynı zamanda sanki öcünü almış gibi bir hali vardı; sayıklıyordu:

— Lazare küçük kuşları severmiş; öyle söyledi, ama yalan. Yalan söylüyor, anlıyor musun? Mezar gibi kokuyor. Biliyorum, bir gün ona sarılmıştım...

Michel ayağa kalktı. Pek solgundu. Yüzünde çok budalaca bir ifadeyle dedi ki:

— Tuvalete gitsem iyi olacak.

Ben de ayağa kalktım. Michel kusmaya gitmek üzere uzaklaştı. Criolla'daki tüm çığlıklar kafamın içindeydi, kalabalığın içinde kaybolmuş durumda, ayaktaydım. Hiçbir şey anlamaz olmuştum: Bağırsam bile kimse beni duymazdı, avazım çıktığı kadar bağırsam bile. Söyleyecek bir şeyim yoktu. Hâlâ şaşkınlıktan kurtulamamıştım. Gülüyordum. Herkesin yüzüne tükürmek isterdim.

1 Uyandığımda –Lazare'ı karşımda bulacağımı düşünerek– paniğe kapıldım. Xénie'ye Barcelona'ya, yanıma gelmesi için telgraf çekmek üzere çabucak giyindim. Onunla yatmadan neden Paris'ten ayrılmıştım? Hastalığım süresince ona güç bela katlanmıştım, ama, hiç sevmediğiniz bir kadınla seviştikten sonra ona daha kolay katlanabiliyorsunuz. Orospularla yatmaktan gına getirmiştim.

Lazare'dan utanılacak şekilde korkuyordum. Sanki ona verecek hesabım varmış gibi. Criolla'da yaşamış olduğum o saçma duyguyu anımsıyordum. Ona rastlamak düşüncesi beni o kadar korkutmuştu ki artık ondan nefret etmiyordum. Kalkıp aceleyle giyindim ve telgraf çekmeye gittim. Umutsuzluk içinde bile neredeyse bir ay mutlu olmuş-

tum. Bir karabasandan çıkmıştım, şimdi bu karabasan beni yeniden yakalıyordu.

Telgrafta Xénie'ye o zamana kadar sürekli bir adresim olmadığını anlattım. Dileğim bir an önce Barcelona'ya gelmesiydi.

Michel ile randevum vardı. Kaygılı görünüyordu. Onu Parallelo'da küçük bir restorana öğle yemeğine götürdüm, ama pek az yedi, yediğinden de daha az içti. Ona gazeteleri okumadığımı söyledim. Bana, biraz da alaylı bir şekilde, genel grevin ertesi gün için öngörüldüğünü açıkladı. Calella'ya gitsem daha iyi olurdu, dostlarımı görebilirdim. Ama, tersine, Barcelona'da kalmak istiyordum, burada, kargaşa çıkarsa görebilecektim. Olaylara karışmak istemiyordum, ama bir arabam vardı, o sıralar Calella'da oturan dostlarımdan biri bana arabasını bir haftalığına ödünç vermişti. Gereksinimi olduğund. onu istediği yere götürebilirdim. Michel kahkahayı bastı, ama açık bir düşmanlık vardı bu kahkahada. Öteki tarafa ait olduğundan emindi: Parasızdı, devrime yardım etmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Şöyle düşündüm: Her zaman olduğu gibi, bir ayaklanma sırasında da gerçeği görmeyecek ve budalaca kendini öldürtecek. Tüm bu olanlar hoşuma gitmiyordu: Bir anlamda, devrim benim içinden çıktığımı sandığım karabasanın bir parçasıydı. Criolla'da geçirdiğim o geceyi sıkıntı duymadan anımsayamıyordum. Michel de öyleydi. O gecenin anısının hiç aklından çıkmadığını, onu tedirgin ettiğini tahmin ediyordum. Sonunda bana Lazare'ın bir gün önce geldiğini söylemek için anlatılamaz –kışkırtıcı, kaygılı– bir ses tonu bulmuştu.

Michel'in karşısında, özellikle de gülümsemelerinin karşısında –bu haber hoyratça gelip keyfimi kaçırmıştı– aldırmaz görünüyordum. Zevki için Katalonya'da bulunan zengin bir Fransız değil de, bu ülkenin bir işçisi olsaydım ne yazar, dedim ona. Ama kimi durumlarda araba yararlı olabilirdi, hatta tehlikeli koşullarda bile. (Hemen kendi kendime sordum: Bu öneriden pişmanlık duyabilirdim: Bu şekilde, kendimi Lazare'ın ayaklarına kapanmış görmekten kaçınamazdım; Lazare Michel ile olan anlaşmazlıklarını unutmuştu, böyle yararlı bir araç için aynı horgörüyle davranamazdı, ama beni Lazare'dan daha çok korkutan bir şey de yoktu.)

Öfkelenip Michel'in yanından ayrıldım. İşçiler konusunda vicdanımın rahatsız olduğunu yadsıyamazdım. Bu anlamsız, dayanılmaz bir

şeydi, ama Lazare konusunda, aynı şekilde, vicdanımın rahat olmaması beni daha çok bunaltıyordu. Kimi zaman anlıyordum, yaşamımın savunulabilir yanı yoktu. Bundan utanç duyuyordum. Günün geri kalan bölümünü ve geceyi Calella'da geçirmeye karar verdim. O akşam bayağı yerlerde sürtmek istemiyordum. Bununla birlikte otel odamda da kalamazdım.

Calella yönünde yirmi kilometre kadar (aşağı yukarı, yolun yarısı) gittikten sonra fikir değiştirdim. Otelde Xénie'den telgrafıma yanıt gelmiş olabilirdi.

Barcelona'ya geri döndüm. İçim rahat değildi. Karışıklıklar başlarsa Xénie yanıma gelemezdi. Telgrafıma hâlâ yanıt da alamamıştım. Ona yeni bir telgraf çekerek, mümkünse, hemen o akşam yola çıkmasını istedim. Michel arabamı kullanırsa, Lazare'ı karşımda bulacağımdan hiç kuşkum yoktu. Çok uzaktan beni bu iç savaşa katılmaya zorlayan merakımdan nefret ediyordum. İnsanlık açısından, elbette, haklı görülemezdim; özellikle boşu boşuna huzursuz oluyordum. Saat ancak beşti, güneş hâlâ yakıyordu. Sokağın ortasında insanlarla konuşmak isterdim; kör bir kalabalığın içinde kaybolmuştum. Kendimi küçük bir çocuk kadar budala ve güçsüz hissediyordum. Otele geri döndüm; telgraflarıma hâlâ yanıt gelmemişti. Hiç kuşku yok, gelip geçenlerin arasına karışıp onlarla konuşmak isterdim, ama, ayaklanmadan bir gün önce bu olanaksızdı. İşçi mahallelerinde karışıklıkların başlayıp başlamadığını öğrenmeyi de isterdim. Kent normal görünmüyordu ama olayları da ciddiye alamıyordum. Ne yapacağımı bilemiyordum, iki üç kez fikir değiştirdim. Sonunda otele dönüp yatağıma uzanmaya karar verdim: Tüm kentte çok gergin, çok heyecanlı, bununla birlikte çok kederli bir hava vardı. Katalonya meydanından geçtim. Çok hızlı gidiyordum: Belki de sarhoş olan bir adam ansızın arabamın karşısına çıktı. Sert bir fren yapıp adama çarpmayı önledim, ama sinirlerim adamakıllı bozulmuştu. Kan ter içinde kalmıştım. Biraz uzakta, la Rambla Bulvarı'nda, Lazare'ı, sırtında gri bir ceket, başında hasır şapka olan Bay Melou ile birlikte gördüğümü sandım. Kaygı beni hasta ediyordu (Bay Melou'nun Barcelona'ya gelmediğini daha sonra kesinlikle öğrendim). Otelde asansöre binmeyip merdivenleri tırmandım. Kendimi bir yatağın üstüne attım. Kemiklerimin altında kalbimin sesini duydum. Her iki şakağımda damarlarımın güçlükle attığını hissettim. Uzun süre, beklemenin yol açtığı sarsıntı içinde kendimden geçmiş bir

halde kaldım. Yüzüme su çarptım. Çok susamıştım. Michel'in kaldığı otele telefon ettim. Orada değildi. Bunun üzerine Paris'i aradım. Xénie'nin dairesinde kimse yoktu. Tren tarifesine bakıp, onun çoktan gara gelmiş olabileceğini hesapladım. Kendi dairemi aramayı denedim, karımın yokluğunda kayınvalidem geçici olarak orada kalmayı sürdürüyordu. Karımın dönmüş olabileceğini düşünüyordum. Kayınvalidem yanıt verdi: Édith iki çocukla birlikte İngiltere'de kalmıştı. Birkaç gün önce gönderdiği ekspres mektubu alıp almadığımı sordu: Uçakla göndermişti. Ondan gelen bir mektubu cebimde unutmuş olduğumu anımsadım, yazısını tanıyıp açmamıştım. Evet, aldım, dedim ve düşmanca bir ses duyduğum için sinirlenerek telefonu kapattım.

Cebimde buruş buruş olan zarf günlerce önce gelmişti. Zarfı açarken Dirty'nin yazısını tanıdım. Ama hâlâ kuşkuluydum, zarfın dış bandını çabucak yırttım. Odanın içi korkunç derecede sıcaktı. Sanki zarfı iyice yırtıp açmayı başaramayacaktım, ter damlalarının yanağımdan sel gibi aktığını hissediyordum. Şu tümceyi okuyunca ürktüm: "Ayaklarının dibinde sürünüyorum" (mektup pek tuhaf bir şekilde böyle başlıyordu). Kendisini öldürmek cesaretini gösteremediği için kendisini bağışlamamı istiyordu. Paris'e beni görmeye gelmişti. Oteline telefon etmemi bekliyordu. Kendimi çok zavallı hissettim. Bir an için –telefonu yeniden kaldırmıştım– sözcükleri bile bulamayacağımı düşündüm. Paris'teki oteli isteyebildim. Beklemek öldürdü beni. Mektuba baktım: 30 Eylül tarihini taşıyordu ve günlerden 4 Ekim'di. Umutsuzluğa kapılıp ağlamaya başladım. Bir çeyrek saat sonra otelden Matmazel Dorothea S...'nin dışarıya çıktığını bildirdiler (Dirty, Dorothea'nın kışkırtıcı bir kısaltmasından başka bir şey değildi). Gerekli bilgileri verdim. Döndüğünde beni arayabilirdi. Telefonu kapattım. Katlanabileceğimin ötesindeydi olup bitenler.

Boşluk düşüncesi bende saplantı haline gelmişti. Saat dokuzdu. Xénie bu saatte Barcelona trenindeydi ve hızla bana yaklaşıyordu, gecenin içinde korkunç bir gürültüyle bana yaklaşan pırıl pırıl ışıklar içindeki bu trenin hızını düşündüm: Odanın zemininde ayaklarımın arasından bir fare ya da bir hamamböceğine benzer kara bir şeyin geçtiğini görür gibi oldum. Bu kuşkusuz yorgunluğun neden olduğu bir yanılsamaydı. Biraz başım da dönüyordu.. Sanki felç olmuştum, telefon beklentisi içinde otelden ayrılamıyordum: Hiçbir şeye engel olacak, en ufak bir

girişimde bulunacak durumda değildim. Otelin yemek salonunda akşam yemeği yemek üzere aşağıya indim. Ne zaman telefon sesi duysam, her defasında ayağa kalkıyordum. Santraldaki kızın yanlışlıkla odamı bağlamasından korkuyordum. Tren tarifesini istedim, gazete aldırmalarını da söyledim. Barcelona'dan Paris'e giden trenlerin saatlerini öğrenmek istiyordum. Bir genel grevin beni Paris'e gitmekten alıkoymasından korkuyordum. Barcelona gazetelerini okumak istedim; okuyordum, ama okuduğumu anlamıyordum. Gerekirse sınıra kadar arabayla gidebilirim diye düşündüm.

Yemeğin sonuna doğru telefona çağrıldım: Dingindim, ama sanıyorum, yanımda tabancayla ateş edilmiş olsaydı zor duyardım. Telefon eden Michel'di. Yanına gitmemi istiyordu. Telefon beklediğim için bunun şimdilik olanaksız olduğunu, ancak otelime gelemezse, gece gelip kendisini görebileceğimi söyledim. Michel bana bulunduğu adresi verdi. Kesinlikle beni görmek istiyordu. Buyruk iletmekle görevlendirilmiş de bir şeyi söylemeyi unutabileceğini düşünerek titreyen biri gibi konuşuyordu. Telefonu kapattı. Santraldaki görevliye bahşiş verdim ve odama çıkıp uzandım. Odada sıcaklık dayanılır gibi değildi. Lavabodan bir bardak su alıp içtim, o da sıcaktı. Ceketimle gömleğimi çıkardım. Aynada çıplak gövdemi gördüm. Yeniden yatağıma uzandım. Kapı çalındı, Xénie'den gelen bir telgrafı getirmişlerdi: Xénie, düşündüğüm gibi, ertesi gün öğlen ekspresi ile geliyordu. Dişlerimi fırçaladım. Islak bir havluyla vücudumu sildim. Telefon sesini duymayabilirim korkusuyla tuvalete gitmeye cesaret edemiyordum. Beş yüze kadar sayarak oyalanıp vakit geçirmek istedim, ama sonuna kadar dayanamadım. Hiçbir şeyin böyle bir sıkıntılı duruma girmeye değmeyeceğini düşündüm. Bu bal gibi bir saçmalık değil miydi? Viyana'daki bekleyişimden bu yana daha acımasız bir şey yaşamamıştım. Saat on buçukta telefon çaldı: Dirty'nin kaldığı otel bağlanmıştı. Kendisiyle konuşmak istediğimi söyledim. Beni bir başkasına aratmış olmasını anlayamıyordum. Bağlantı kötüydü, ama dinginliğimi koruyup net bir şekilde konuşmayı başardım. Sanki bu karabasan içinde dingin kalan tek kişi bendim. Kendisi telefon edememişti, çünkü otele gelir gelmez ansızın ayrılmaya karar vermişti. Son Marsilya trenine yetişebilmek için ancak zamanı olmuştu: Marsilya'dan uçağa binecek ve Barcelona'ya öğleden sonra saat ikide varacaktı. Yeterli zamanı olmamış, bana kendisi haber verememişti. Dirty'yi ertesi gün göreceğimi bir an bile düşünmemiş-

tim, Marsilya'dan uçağa bineceğini de. Yatağımın üstünde oturuyordum, mutlu değil, ama neredeyse şaşkın bir haldeydim. Dirty'nin yüzünü, yüzünün o huzursuz ifadesini anımsamak istedim. Ama anımsayamadım. Onun Lotte Lenya'ya* benzediğini düşündüm, ama. Lotte Lenya'nın anısı da yok olmuştu. Yalnızca *Mahagonny*'deki** Lotte Lenya gözümün önüne geliyordu: Erkeksi siyah bir tayyör, çok kısa bir etek, geniş bir hasır şapka ve dizlerinin üstünde kıvrılmış çoraplar vardı üstünde. Uzun boylu ve inceydi; sanıyorum kızıl saçlıydı da. Ne olursa olsun, büyüleyiciydi. Ama yüzünün ifadesini anımsamıyordum. Hâlâ yatağımın üstünde oturmaktaydım, beyaz bir pantolon giymiştim, ayaklarım ve gövdem çıplaktı. *Üç Kuruşluk Opera*'nın*** genelev şarkısını anımsamaya çalıştım. Almanca sözleri aklıma gelmiyordu, yalnızca Fransızca sözleri aklımdaydı. Lotte Lenya'yı bu şarkıyı söylerken şöyle böyle anımsıyordum. Bu belli belirsiz anımsama beni çok üzüyordu. Yalnayak ayağa kalktım, çok alçak ve üzgün bir sesle söylemeye başladım:

Bordası yüksek gemi
İskele tarafında yüz top
BOM-BA-LA-YA-CAK limanı...

Şöyle düşündüm: Yarın Barcelona'da devrim olacak... Sıcaktan bunalmam boşunaydı, donuyordum...

Açık olan pencereye doğru gittim. Sokak kalabalıktı. Gündüzün her yerin güneşten kavrulmuş olduğu hissediliyordu. Dışarısı odadan daha serindi. Çıkmam gerekiyordu. Sırtıma bir gömlek, bir ceket geçirdim, ayakkabılarımı olduğunca çabuk giyerek sokağa çıktım.

2 Çok aydınlık bir bara girip çabucak bir fincan kahve içtim: Çok sıcaktı, ağzım yandı. Elbette kahve içmekle hata etmiştim. Michel'in beni görmek istediği yere gitmek üzere arabama bindim. Vardığımda klakson çaldım: Michel kendisi gelip binanın kapısını açacaktı.

Bekletti beni. Bu bekleyiş bitmeyecek gibiydi. Sonunda gelmeye-

* Ünlü Alman kadın şarkıcı (1898-1981). Besteci Kurt Weill'in karısı. (ç.n.)
** Bertolt Brecht ve Kurt Weill'in ortak müzikli tiyatro oyunu (*Mahagonny kentinin yükselişi ve düşüşü*). (ç.n.)
*** Bertolt Brecht'in ünlü oyunu. (ç.n.)

ceğini sandım. Oysa arabam belirttiği binanın önünde durur durmaz karşımda Lazare'ı bulacağımdan emindim. Şöyle düşündüm: Michel'in benden nefret etmesi yersiz; onun gibi davranacağımı, koşullar gerektirirse, Lazare'ın bende uyandırdığı duyguları unutacağımı biliyor. Böyle düşünmekte haklıydı Michel, çünkü, aslında, Lazare saplantısı vardı bende; budalaca davranıp onu yeniden görmek istiyordum; böylece, tüm yaşamımı, yaşamımın tüm çılgınlığını tek bir zamana sığdırmanın dayanılmaz gereksimini duydum.

Ama işler kötüye gidiyordu. Tek sözcük söylemeden bir köşede oturmak zorunda kalacaktım: Kuşkusuz, kalabalık bir odada, hâkimin karşısına çıkması gereken, ama, kendisine acınarak unutulan bir sanık gibi olacaktım. Elbette Lazare'a duygularımı anlatma olanağım bulunmayacaktı, kız da o zaman pişmanlık duyduğunu düşünecekti; hakaretlerimin hastalığıma verilmesi gerektiğini düşünecekti. Ben de ansızın şöyle düşündüm: Başıma bir felaket gelirse, dünya Lazare için daha dayanılır bir hal alır; özrü gerektiren bir suçum olduğunu hissediyor olmalı... Başımı belaya sokmaya teşne olacaktır; hatta bilinçli olarak, bir işçinin yaşamı yerine, benimki gibi düş kırıklılığına uğratıcı bir yaşamı tehlikeye atmanın daha iyi olacağını düşünebilecektir; kendimi öldürülmüş olarak düşündüm, Dirty de öldüğümü otelde öğrenecekti. Arabanın direksiyonundaydım, bir ayağım da gaz pedalının üstündeydi. Ama pedala basmak cesaretini gösteremedim. Tersine, hatta, Michel'in gelmeyeceğini ummakla yetinerek birkaç kez korna çaldım. Geldiğim bu noktada, yazgının bana önerdiği her şeyin sonuna kadar gitmem gerekiyordu. İstemesem de, bir tür hayranlıkla, Lazare'ın dinginliğini ve tartışılmaz cesaretini düşünüyordum. Artık işi ciddiye almıyordum, artık benim gözümde anlamı kalmamıştı. Lazare'ın çevresinde nişan almasını beceremeyen, esner gibi ateş eden Michel benzeri birtakım insanlar bulunuyordu. Bununla birlikte onda bir hareketin başındaki bir adamın karar verme yeteneği ve soğukkanlılığı vardı. Şöyle düşünürken gülüyordum: Tam tersine, ben aklımı yitirmekten başka bir şey yapmadım. Teröristler hakkında okuduklarımı anımsıyordum. Birkaç haftadır, teröristlerinkilere benzeyen kaygılardan uzak tutmuştu hayatım beni. En kötüsü, elbette, kendi tutkularıma göre değil de, Lazare'ınkilere göre davranacak noktaya gelmem olurdu. Arabada, Michel'i beklerken, direksiyona, tuzağa düşmüş bir hayvan gibi yapışıp kalmıştım. Lazare'a *ait olduğum*, onun tüm benliğimi sardığı

düşüncesi beni şaşırtıyordu... Anımsıyordum: Çocukken Lazare gibi pistim. Üzücü bir anıydı bu. Özellikle de şu bunaltıcı olay aklıma geliyordu: Bir lisede yatılı öğrenciydim. Ders saatlerini sıkıntı içinde geçiriyor, sınıfta neredeyse hiç kıpırdamadan, ağzım açık durumda, öylece kalıyordum. Bir akşam, gaz lambasının ışığında, sıramı önümde yukarıya kaldırmıştım. Hiç kimse beni göremezdi, mürekkep kalemimi alıp sağ avucumun içinde bir bıçak gibi sımsıkı tutarak, sol elimin üstüne ve koluma çelik kalem ucunu birçok kez adamakıllı batırdım. Denemek için... denemek için, ayrıca: *Acıya karşı dayanıklılık kazanmak istiyordum.* Kırmızıdan daha çok siyahımtırak (mürekkebin rengi dolayısıyla) renkte birçok pis yara açmıştım. Bu küçük yaraların her biri kesit olarak kalem ucu şeklinde bir ayçöreğini andırıyordu.

Arabadan indiğimde başımın üstündeki yıldızlı gözyüzünü gördüm. Yirmi yıl sonra, eline mürekkep kaleminin ucunu batıran çocuk, şimdi gökyüzünün altında ayakta, daha önce hiç gelmediği tuhaf bir sokakta bekliyor, ne gibi olanaksız bir şeyi beklediğini de bilmiyordu. Yıldızlar vardı, sonsuz sayıda yıldızlar. Saçmaydı bu, bağırılacak kadar saçmaydı, ama düşmanca bir saçmalık söz konusuydu. Bir an önce gün doğsun, güneş gökyüzünde yükselsin istiyordum. Yıldızların yok oldukları sırada kesinlikle sokakta olacağımı düşünüyordum. Genelde yıldızlı gökyüzünden çok günün ağarması korkuturdu beni. Beklemem gerekiyordu, iki saat beklemem... Öğleden sonra saat ikiye doğru güzel Paris güneşi altında –Carrousel Köprüsü üstündeydim– bir kasap kamyonetinin geçtiğini gördüğümü anımsadım: Derisi yüzülmüş koyunların başsız boyunları brandalardan dışarıya taşıyor, kasapların mavi beyaz çizgili iş gömlekleri temizlikten pırıl pırıl parlıyordu. Kamyonet güneşin alnında yavaş yavaş gidiyordu. Çocukken güneşi severdim: Gözlerimi kapardım, gözkapaklarımın altından kırmızı görünürdü. Güneş korkunçtu, bir patlamayı düşündürüyordu. Sanki ışık patlayıp ölümlere yol açıyormuş gibi, kaldırımlarda akan kırmızı kandan daha çok çağrıştıran ne vardı ki güneşi? Bu donuk gecede, ışıktan sarhoş olmuştum; böylece, Lazare, uğursuzluk getiren bir kuştu karşımda yeniden, pis ve değersiz bir kuş. Gözlerim artık, başımın üstünde gerçekten parlayan yıldızlara değil, öğle vaktinde gökyüzünün mavisine dalıp gidiyorlardı. Bu parlak mavilikte kaybolmak için kapıyordum onları: Kocaman siyah böcekler, hortumlar gibi, vızıldayarak ortaya çıkıyorlardı. Ertesi gün, aynı şekilde, günün parlak bir saatinde, ilk ön-

ce hiç görülmez bir uçağın, Dorothea'yı taşıyacak uçağın ansızın ortaya çıkacak olması gibi... Gözlerimi açıp tepemdeki yıldızları gördüm yeniden, ama güneş beni deli ediyordu, gülmek istiyordum: Ertesi gün, o kadar küçük, o kadar uzakta olup da gökyüzünün parlaklığını hiçbir bakımdan azaltmayacak uçak, cam bir kafeste Dirty'nin ölçüsüz düşlerini taşıyan gürültücü bir böcek gibi gelecekti bana. Ben, yerde ayakta iken, küçücük kafamın üstünde –kafamda her zamankinden daha derin bir acıyla kıvrandığım sırada– havada olacaktı bu böcek, tuhaf, çok sevimli bir "hela sineği" gibi. Gülmüştüm ve bu gece duvarlar boyunca yürüyen, eline mürekkepli kalem ucu batırmış o üzgün çocuk değildi artık: Küçükken de *aynı şekilde* gülmüştüm ve günün birinde, beni mutlu eden küstahlığım sayesinde, her şeyi yıkacağımdan, her şeyi mutlaka yıkacağımdan emindim.

3 Lazare'dan nasıl korkmuş olabildiğimi anlayamıyordum artık. Birkaç dakika daha bekleyip, Michel gelmezse çekip gidecektim. Gelmeyeceğinden emindim, ama içim adamakıllı rahat olsun diye bekliyordum. Gitmek üzereydim ki binanın kapısı açıldı. Michel yanıma geldi. Doğrusunu söylemek gerekirse, öbür dünyadan gelen bir insanı andırıyordu. Soluğu kesilmiş gibi bir hali vardı... Çekip gitmek üzereydim dedim. Karşılık olarak bana söylediğine göre "yukarıda" tartışma o derece düzensiz ve gürültülüydü ki kimse birbirini işitmiyordu.

— Lazare yukarıda mı? diye sordum.

— Elbette, dedi. Her şey ondan kaynaklanıyor... Yukarıya çıkmanın yararı yok. Dayanacak gücüm kalmadı... Gidip seninle bir şeyler içeceğim.

— Başka şeyden söz etsek olmaz mı?...

— Hayır. Sanırım bunu yapamam. Sana anlatacağım...

— Peki. Anlat bakalım.

Pek de öğrenmek istemiyordum: O sırada Michel'i gülünç bulduğum gibi "yukarıda" olup bitenleri haydi haydi gülünç buluyordum.

— Gerçek "pistoleros"* olan elli kadar adamla bir baskın söz konusu, biliyor musun... İş ciddi. Lazare hapishaneye saldırmak istiyor.

— Ne zaman? Eğer yarın değilse, ben de varım. Silah getiririm. Arabamla dört adam da getiririm.

* Gangster, çete anlamında. (ç.n.)

Michel:

— Gülünç, diye bağırdı.

— Ah!

Kahkahayı bastım.

— Hapishaneye saldırılmamalı. Saçma bu.

Michel bunu avazı çıktığı kadar bağırarak söylemişti. İşlek bir sokağa girmiştik.

— Bu kadar çok bağırma... demekten kendimi alamadım.

Soğukkanlılığını yitirmesine sebep olmuştum. Durup etrafına baktı. Sıkıntılı bir ifade kapladı yüzünü... Michel hâlâ çocuktu, zırzopun biriydi.

Gülerek ona dedim ki:

— Boş ver: Fransızca konuşuyordun...

Ne kadar çabuk korkmuşsa o kadar da çabuk rahatlamıştı, o da gülmeye başladı. Ama o andan itibaren bağırarak konuşmadı; hatta benimle konuştuğu sıradaki küçümseyici tarzı kaybolmuştu. Bir kahvenin önüne gelmiştik. Burada kenarda bir masaya oturduk.

Anlatmaya başladı:

— Hapishaneye neden saldırmamak gerektiğini anlayacaksın. Bir defa, yararı yok. Eğer Lazare hapishaneye baskın yapmak istiyorsa, bunu yararlı olduğu için değil, ideolojisi uğruna yapacak. Kız savaşı andıran her şeyden nefret ediyor, ama kaçığın biri olduğundan, ister istemez, doğrudan eylemden yana, bir baskını da denemek istiyor. Ben bir silah deposuna saldırılmasını önerdim, ama kulak asmadı önerime, çünkü, ona göre, bu, eskisi gibi, devrimle savaşı birbirine karıştırmak olurdu! Buranın insanlarını tanımazsın, harika insanlardır, ama biraz kaçıktırlar: Lazare'ı dinliyorlar!

— Neden hapishaneye saldırmamak gerektiğini söylemedin.

Aslında, bir hapishaneye saldırma düşüncesi bana çekici gelmişti, işçilerin Lazare'ı dinlemelerine memnun oluyordum. Lazare'a karşı duyduğum nefret ansızın azalmıştı. Şöyle düşündüm: İç karartıcı bu kız, ama kavrayışlı tek insan, İspanyol işçileri de anlıyorlar Devrim'i...

Michel kendi kendine konuşarak anlatmayı sürdürüyordu:

— Gün gibi ortada: hapishane hiçbir işe yaramaz. Önce yapılması gereken şey, silah bulmak. İşçileri silahlandırmak gerek. İşçilerin eline silah vermeyen bir ayrılıkçı hareketin ne anlamı olur? Kanıtı şu: Katalonyalı yöneticiler başarılı olacak durumda değiller, çünkü işçilerin eli-

ne silah vermek düşüncesi onları korkutuyor... Bu, açık. Önce bir silah deposuna saldırmalı.

Aklıma başka bir düşünce geldi: Tümü de yoldan çıkmıştı...

Yeniden Dirty'yi düşünmeye başladım. Bana gelince, yorgunluktan bitiyordum, yine tasalanmıştım.

Michel'e sordum kapalı bir şekilde:

— Peki, hangi silah deposu?

Beni duymamış gibi göründü.

Üsteledim: Bu konuda hiçbir şey bilmiyordu, soru gerekliydi, hatta yanıtlaması da güç bir soruydu, ama Michel buranın yerlisi değildi.

— Lazare'ın bilgisi daha mı çok?

— Evet. Elinde hapishanenin planı var.

— Başka şeyden söz etmemizi ister misin?

Michel benden oldukça çabuk ayrılması gerektiğini söyledi.

Bir süre tek bir sözcük söylemeden sakin sakin durdu, sonra yeniden konuşmaya başladı:

— İşlerin kötüye gideceğini düşünüyorum. Genel grev yarın sabah için öngörüldü, ama herkes bildiğini okuyarak bir yana gidecek ve muhafızlar tarafından gebertilecek. Anlaşılan sonunda Lazare'ın haklı olduğuna inanacağım.

— Nasıl yani?

— Evet. İşçiler hiçbir zaman bir araya gelemeyecek ve sonunda yenilecekler.

— Hapishaneye baskın yapmak olanaksız mı?

— Ne bileyim ben... Asker değilim ki...

Bitkindim. Saat sabahın ikisiydi. Michel'e la Rambla'daki bir barda buluşmayı önerdim. Durum daha açıklığa kavuştuğunda gelecekti; saat beşe doğru barda olacağını söyledi. Az kalsın ona hapishaneye saldırı tasarısına karşı çıkmakta haksız olduğunu söyleyecektim, ama artık usanmıştım. Michel'e onu önünde beklediğim ve arabayı bıraktığım kapıya kadar eşlik ettim. Artık birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kalmamıştı. En azından Lazare'la karşılaşmadığım için mutluydum.

Hemen la Rambla'ya gittim. Arabayı bıraktım. *Barrio chino*'ya girdim. Kadın aramıyordum, ama *barrio chino* gece üç saat boyunca vakit öldürmek için en iyi yerdi. O saatte, *cante rondo* söyleyen Endülüslü şarkıcıları dinleyebilirdim. Öfkeden gözüm dönmüştü, *cante rondo*'nun ritminin yükselmesi bu öfkeli halime uyabilen tek şeydi. Berbat bir gece kulübüne girdim: Girdiğim sırada neredeyse biçimsiz, buldog suratlı sarışın bir kadın küçük bir sahnenin üstünde şov yapıyordu. Hemen hemen çıplaktı: Beline doladığı renkli bir örtü kapkara cinsel organını gizleyemiyordu. Şarkı söylüyor ve göbek atarak dans ediyordu. Henüz oturmuştum ki en azından birincisi kadar çirkin başka bir kız masama geldi. Onunla birlikte bir şey içmek zorunda kaldım. İçerisi çok kalabalıktı, aşağı yukarı Criolla'dakileri andıran insanlar vardı, ama daha iğrençtiler. İspanyolca bilmiyormuş gibi yaptım. Güzel ve genç olan yalnızca bir kız vardı. Bana bakıyordu. Merakı apansız bir tutkuya benziyordu. Etrafı kocakarı suratlı ve koca memeli, pis şallara sarınmış, kaknem kadınlarla çevriliydi. Neredeyse çocuk denilecek yaşta, sırtında gemici fanilası, kıvırcık saçlı, yanakları boyalı bir genç bana bakan kıza yaklaştı. Yabani bir görünüşü vardı: Edepsizce bir hareket yapıp kahkaha attı, sonra gidip daha uzakta bir yere oturdu. İki büklüm, çok yaşlı, başına köylü işi bir mendil bağlamış bir kadın elinde bir sepetle içeriye girdi. Bir şarkıcı bir gitaristle birlikte sahneye çıkıp oturdu; gitarın kısa bir giriş yapmasından sonra adamakıllı ölgün bir şekilde şarkı söylemeye başladı... Bu sırada, ötekiler gibi, çığlıklarıyla kulağımı tırmalayacak diye korktum. Salon büyüktü: bir ucunda, sıra halinde oturmuş birkaç kız dans etmek için müşteri bekliyordu: Şarkılar biter bitmez müşterilerle dans edeceklerdi. Bu kızlar genççe, ama çirkindiler, berbat giysiler giymişlerdi. Sıskaydılar, kötü beslenmişlerdi; kimileri uyukluyor, kimileri de budalaca gülümsüyorlardı; sahnenin tabanına topuklarını hızlı hızlı hafifçe vuranları da vardı. Bu sırada *ole* diye bağırıyorlar, ancak sesleri karşılık bulmuyordu. Bunlardan birinin, ince kumaştan soluk mavi renkli neredeyse eskimiş giysili olanının soluk sarı saçlarının altında zayıf ve solgun yüzü görülüyordu. Kuşkusuz birkaç ayı bulamadan ölecekti. En azından kafamın kendimle meşgul olmamasına gereksinimim vardı, başkalarıyla ilgilenmeli, herkesin kendine göre bir yaşamı olduğunu unutmamalıydım. Yaklaşık bir saati, sessizce, salondaki türdeşlerimi izlemekle geçirdim. Sonra başka bir gece kulübüne gittim; burası, tam tersine, adamakıllı canlı bir yerdi: Çok genç bir işçi, üstünde mavi iş tulumu, gece elbise-

si giymiş bir kızla pistte fır dönüyordu. Gece elbisesinden gömleğinin kirli askıları görünüyordu, ama kız çekiciydi. Dans eden başka çiftler de vardı: çekip gitmeye çabucak karar verdim. Herhangi bir kışkırtmaya daha fazla dayanamazdım.

La Rambla'ya geri döndüm. Resimli gazeteler ve sigara aldım. Saat dörde geliyordu. Bir kahvenin terasında oturmuş, hiçbir şey görmeden gazetelerin sayfalarını çeviriyordum. Hiçbir şey düşünmemeye çabalıyor, ama başaramıyordum. İçimde anlamsız bir toz bulutu yükseliyordu. Dirty'nin gerçekten nasıl olduğunu anımsamak istiyordum. Belli belirsiz bir şekilde anımsadığım, içimdeki olanaksız, korkunç, özellikle de yabancı bir şeydi. Hemen ardından Dirty ile limandaki bir restoranda yemeğe gideceğimi düşünüyordum çocukça. Sevdiğim her tür ağır yemekten yedikten sonra da otele gidecektik: O uyuyacak, ben de yatağın yanında duracaktım. O kadar yorgundum ki, aynı zamanda onun yanında bir koltukta ya da hatta onun gibi yatağa uzanıp uyumayı düşünüyordum. O gelince ikimizi de uyku bastıracaktı; bu elbette kötü bir uyku olacaktı. Genel grev de vardı: Büyük bir oda, bir mum ve yapacak hiçbir şey olmaması, ıssız sokaklar, kavgalar. Michel fazla gecikmezdi, ondan bir an önce kurtulmam gerekiyordu.

Hiçbir şey duymak istemiyordum. Uyumak istiyordum. Öyle ki bana söylenebilecek en ivedi şeylere kulak asmayacaktım. Giysilerimi çıkarmadan, nerede olursa olsun uykuya dalmalıydım. Birçok kez sandalyemin üstünde uyuyakaldım. Xénie gelirse ne yapardım? Saat altıyı biraz geçiyordu, Michel geldi, Lazare'ın kendisini la Rambla'da beklediğini söyledi. Kalamayacaktı. Hiçbir sonuca varamamışlardı: benim gibi dalgın bir hali vardı, konuşmaya da benden daha istekli değildi; uyukluyordu, bitkindi.

— Seninle geliyorum, dedim hemen ona.

Gün ağarıyordu: Gökyüzü solgundu, yıldız da yoktu. İnsanlar gidip geliyorlardı, ama la Rambla'da gerçekdışı bir şey vardı: Çınarların bir ucundan öteki ucuna kadar, kulakları sağır edici bir kuş sesinden başka bir şey duyulmuyordu: Şimdiye kadar hiç bu kadar umulmadık bir şey duymamıştım. Ağaçların altında yürüyen Lazare'ı fark ettim. Sırtı bize dönüktü.

— Ona bir merhaba demek istemez misin? diye sordu Michel.

Bu sırada kız geri dönüp bize doğru geldi, üstünde her zamanki gi-

bi siyah giysiler vardı. Bir an kendi kendime, bu kız şimdiye kadar gördüğüm en insani varlık değil mi diye sordum; ama bana yaklaşan aynı zamanda iğrenç bir sıcandı. Kaçmam gerekmiyordu, bu da kolaydı. Gerçekte kendimde değildim, hiç kendimde değildim. Michel'e ancak:

— İkiniz birlikte gidebilirsiniz, diyebildim.

Michel anlamamış gibi göründü. Onun elini sıktım ve ikisinin de nerede oturduklarını bildiğimi söyleyip, ekledim:

— Sağdaki üçüncü sokağa sapın. Yarın akşam telefon et, edebilirsen elbette.

Lazare ile Michel'de, sanki, aynı anda, en ufak bir yaşam belirtisi bile kalmamıştı. Ben de artık tam anlamıyla bir gerçekliğe sahip değildim.

Lazare bana baktı. Olabildiğince doğaldı. Ben de ona baktım ve Michel'e el salladım.

Çekip gittiler.

Ben de otelimin yolunu tuttum. Geldiğimde, saat neredeyse altı buçuktu. Panjurları kapamadım. Hemen uykuya daldım, ama rahat bir uyku olmadı. Gündüz olduğu duygusu vardı içimde. Düşümde Rusya'da olduğumu görüyordum: Turist olarak başkentlerden birini, büyük bir olasılıkla Leningrad'ı ziyaret ediyordum. Eski *Galerie des Machines*'i* andıran, demir ve camdan yapılmış çok büyük bir binanın içinde geziniyordum. Ortalık yeni aydınlanıyor, tozlu camlardan içeriye pis bir ışık sızıyordu. Boş alan, bir katedral alanından daha geniş ve daha görkemliydi. Zemin sıkıştırılmış topraktandı. Güçten düşmüştüm, tümüyle yalnızdım. Yan taraftaki bir geçitten Devrim'le ilgili hatıraların saklandığı bir dizi küçük salona ulaştım. Bu salonlar gerçek bir müze oluşturmuyorlardı, ama Devrim'in en önemli dönemleri burada yaşanmıştı. Başlangıçta, çarın saray erkânının soylu ve görkemli yaşamına ayrılmışlardı. Savaş sırasında, Çar ailesinin üyeleri bir Fransız ressamına duvarlara bir Fransa "biyografisi" betimleme işini vermişlerdi: bu ressam da Lebrun'ün ağırbaşlı ve gösterişli üslubuyla kral XIV. Louis'nin yaşadığı tarihsel olayları duvarlarda canlandırmıştı; duvarlardan birinin en üst bölümünde, elinde kocaman bir meşale ile, kumaşlara bürünmüş bir Fransa betimlenmişti: Bir buluttan ya da bir kalıntı-

* 1889 Paris Dünya Fuarı için yapılmış ünlü sergi salonu. 1909'da yıkılmıştır. (ç.n.)

dan çıkmış gibi görünüyordu; aslında neredeyse silinmişti, çünkü ressamın yer yer belli belirsiz, taslak şeklinde yaptığı çalışması ayaklanma sırasında yarıda kalmıştı. Bu yüzden bu duvarlar, hayatta iken kül yağmuruna yakalanmış, ancak tüm diğerlerinden daha *ölü* bir Pompei mumyasını andırıyorlardı. Yalnızca ayaklananların ayak seslerinin ve haykırışlarının asılı kaldığı bu salonda Devrim'in ürkütücü bir biçimde apansız patlak verişi o kadar hissediliyordu ki, neredeyse bir spazm ya da bir hıçkırık tutması sırasında olduğu gibi, güçlükle soluk alabiliyordunuz.

Yandaki salon daha bunaltıcıydı. Duvarlarında eski rejimden hiçbir iz kalmamıştı. Döşeme pisti, alçılar dökülmüştü, ama Devrim'in gelişi, bu salonda yatıp kalkmış, yiyip içmiş gemiciler ya da işçiler tarafından kömürle çiziktirilmiş birçok yazıyla belirtilmişti; bunlar kaba dilleriyle ya da daha kaba olan resimlerle, yorgun gözlerle izlemiş oldukları, dünyanın düzenini altüst etmiş bir olayı anlatmak istemişlerdi. Ben hiç daha sinir bozucu, aynı zamanda da daha insanca bir şey görmemiştim. Bu kaba, beceriksizce yazılmış yazılara bakarak orada duruyordum: Gözlerim dolmuştu. Devrim coşkusu yavaş yavaş başımı döndürüyor, kimi zaman "gök parıltısı" kimi zaman da "terör" sözcükleriyle dile geliyordu. Lenin adı, kapkara, ama kan lekelerine benzeyen o yazılarda sık sık yineleniyordu: Tuhaf bir biçimde değiştirilmiş bu ad bir kadın adı şekline girmişti; *Lenova!*

Bu küçük salondan çıkıp, her an infilak edebileceğini bilerek, camekânlı büyük sahına girdim. Sovyet resmi makamları burasını yıkmaya karar vermişlerdi. Kapıyı bulamadım, hayatımdan kaygı duydum, yalnızdım. Bir süre korku içinde kaldıktan sonra, geçilebilecek bir açıklık gördüm; camlı bölümün ortasında açılmış bir tür pencereydi bu. Tırmandım ve kendimi ancak büyük bir güçlükle dışarıya atmayı başardım.

Fabrikalar, demiryolu köprüleri ve boş alanlarla kaplı ıssız ve iç karartıcı bir görüntü çıktı karşıma. Biraz önce çıktığım o koca, harap binayı bir defada tümüyle yok edecek patlamayı bekliyordum. Uzaklaştım. Köprüye doğru yürüdüm. Bu sırada bir polis beni ve eski püskügiysili bir çocuk grubunu kovalamaya başladı: Adam herhalde insanları patlamanın olacağı yerden uzaklaştırmakla görevliydi. Koşarken çocuklara hangi yöne doğru koşmaları gerektiğini bağırarak söyledim. Birlikte bir köprünün altına geldik. Bu sırada çocuklara Rusça olarak,

"*Zdies, mojno*" dedim, "burada kalabiliriz" anlamında. Çocuklar yanıt vermediler, heyecanlı idiler. Birlikte binaya bakıyorduk: İnfilak ettiği görülebiliyordu (ama hiçbir gürültü duymamıştık: Patlamadan koyu bir duman çıkıyordu, ama kıvrımlar halinde yayılmıyor, bulutlara doğru, alabros tarzı kesilmiş saçlar gibi, dümdüz, en ufak bir ışığa geçit vermeden yükseliyordu, her şey çaresiz olarak karanlık ve toz duman içindeydi). Bir kış gecesi çökerken, görkemden, yücelikten yoksun, soluk kesici, gürültülü bir kargaşa boşu boşuna heba oluyordu. Bu gece çok soğuk ya da karlı bir gece bile değildi.

Uyandım.

Bu düş içimi boşaltmış gibi, sersemlemiş durumda, yatağıma uzanmıştım. Tavana ve pencereden görünen parlak gökyüzüne dalgın dalgın bakıyordum. Sanki geceyi trende, tıklım tıklım dolu bir kompartımanda geçirmişim gibi, bir kaçış duygusu içindeydim.

Yavaş yavaş olup bitenleri anımsamaya başladım. Yataktan fırladım. Yıkanmadan giyinip sokağa çıktım. Saat sekizdi.

Gün çok güzel başlamıştı. Güneşin alnında, sabahın serinliğini hissettim. Ama ağzımın içi yapış yapıştı, artık dayanacak halim kalmamıştı. Yanıtı olmasa da hiç kaygılanmıyordum, ama bu güneş, bu hava, bu yaşam seli neden beni la Rambla'ya attı diye soruyordum kendi kendime. Her şey bana yabancıydı, kısacası, artık bitmiştim. Bir domuzun boğazında bir kasap tarafından açılan bir deliğin bitiminde oluşan kan kabarcıklarını düşündüm. Ansızın bir tasa aldı beni: Fiziksel bulantıma son verecek bir şeyler içmek, sonra traş olmak, yıkanmak, taranmak, sonunda sokağa çıkmak, soğuk şarap içmek ve güneşli sokaklarda yürümek istedim. Bir bardak sütlü kahve içtim. Eve dönmeye cesaret edemedim. Bir berberde traş oldum. Bir kez daha, İspanyolca bilmiyormuş gibi yaptım. İşaretlerle anlaştım. Berberin ellerinden kurtulunca, yeniden yaşamdan tat almaya başladım. Bir an evvel dişlerimi fırçalamak üzere eve döndüm. Badalona'da denize girmek istiyordum. Arabaya atlayıp saat dokuza doğru Badalona'ya vardım. Plajda kimseler yoktu. Arabada soyundum ve kumların üstüne uzanmadım. Koşarak denize girdim. Yüzmeyi bırakıp mavi gökyüzüne bakmaya başladım. Kuzeydoğuya, Dorothea'nın uçağının ortaya çıkacağı yöne doğru bakıyordum. Ayakta, midemin hizasına kadar suyun içindeydim. Suyun içindeki sarımtırak bacaklarımı, kumların içindeki iki ayağımı, suyun üstündeki gövdemi, kollarımı ve başımı görüyordum.

Kendimi görmek, karada (ya da denizde), birkaç saat sonra gökyüzünün derinliklerinden bir uçağın çıkmasını bekleyen bu yarı çıplak kişinin neyin nesi olduğunu görmek gibi gülünç bir meraka kapılmıştım. Yeniden yüzmeye başladım. Gökyüzü uçsuz bucaksızdı, duruydu ve canım suyun içinde gülmek istedi.

5 Plajın ortasında yüzükoyun uzanmıştım; önce Xénie gelecekti; sonunda, onunla ilgili olarak ne yapacağımı sordum kendi kendime. Şöyle düşündüm: Çabucak giyinmeli, gecikmeden gara gitmeli, onu beklemeliydim. Dünden bu yana Xénie'nin gelişinin başıma sardığı çözümsüz sorunu unutmamıştım, ama bunu ne zaman düşünsem çözümü daha sonraya bırakıyordum. Belki onunla birlikte olmadan bir karar veremeyecektim. Ona artık kaba davranmak istemezdim. Ara sıra ona karşı çok kaba davranmıştım. Bundan dolayı pişmanlık duymuyordum, ama daha ileri gitmeyi düşünmek de benim için dayanılmaz bir şeydi. Bir ay önce, başıma gelen en kötü şeyden kurtulmuştum. Dünden bu yana karabasanın yeniden başladığını sanabilirdim, ama yine de bana öyle geliyordu ki hayır, şimdi başka bir şey söz konusuydu, hatta yaşayacaktım. Cesetleri, Lazare'ı... beni kıstırmış olan her şeyi düşününce gülümsüyordum şimdi. Denize geri döndüm ve sırtüstü yattım, gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Bir an Dirty'nin vücudu ışıkla, özellikle de sıcaklıkla karışıyormuş gibi bir duygu içinde kaldım: bir sopa gibi kaskatı kesilmiştim. Canım şarkı söylemek istiyordu. Ama hiçbir şey bana gerçek gibi görünmüyordu. Sanki yaşamın mutsuz olmaktan kurtulup, kundak bezlerine sarılı anlamsız bir şeye dönüşmüştü, kendimi yeni doğmuş bir bebek kadar güçsüz hissediyordum.

Xénie konusunda yapılacak tek şey gidip onu gardan almak ve otele götürmekti. Ama onunla birlikte yemek yiyemezdim. Ona gösterecek bir neden de bulamıyordum. Xénie ile yemeğe gitmesi için Michel'e telefon etmeyi düşündüm. Ara sıra Paris'te buluştukları aklıma gelmişti. Her ne kadar çılgın bir düşünce olsa da, olası tek çözümdü bu. Giyindim. Badalona'dan telefon açtım. Michel'in kabul edeceğinden emin değildim, ama telefona geldi, kabul etmişti; benimle konuştu. Son derece üzgündü. Çöküntü içinde olan bir insan gibi konuşuyordu. Ona kaba davrandığım için bana dargın olup olmadığını sordum. Dar-

gın değilmiş. Kendisinden ayrıldığım sırada o kadar bitkinmiş ki hiçbir şey düşünmemiş. Lazare da ona hiçbir şeyden söz etmemiş. Hatta ona beni sormuş. Michel'in tutumunu tutarsız buldum: Ciddi bir militan o gün şık bir otelde zengin bir kadınla yemek mi yemeliydi! Gecenin sonunda olup bitenleri mantıklı bir şekilde zihnimde canlandırmak istiyordum: Lazare ile Michel'in, kısmen Katalonya'da yabancı Fransız, kısmen de işçilere yabancı aydın kimseler oldukları için kendi arkadaşları tarafından aynı zamanda tasfiye edildiklerini düşündüm. Daha sonra öğrendiğime göre, Lazare'a karşı besledikleri sevgi ve saygı yüzünden, Katalonyalılardan biri ile anlaşmışlar, bu adam da Barcelona'daki işçi savaşımının koşullarını bilmeyen bir yabancı olarak Lazare'ı uzaklaştırmayı önermişti. Aynı anda Michel'i de uzaklaştırmalıydılar. Sonunda, Lazare'la ilişkide olan Katalonyalı anarşistler arada kalmış, ama bir sonuca varamamışlardı: Her türlü ortak girişimden vazgeçmiş, ertesi gün, tek tek, damların üstünden ateş etmekle yetinmişlerdi. Benim istediğim tek bir şey vardı: Michel'in Xénie ile yemek yemesi. Üstelik, geceyi birlikte geçirmek konusunda anlaşacaklarını umuyordum, ama öncelikle, Michel'in, telefonda sözleştiğimiz gibi, bir saat içinde otelin lobisinde olması yeterliydi.

İş işten geçtikten sonra aklıma geldi: Xénie, eline ne zaman fırsat geçse, komünist düşüncelerini açıkça dile getirmekten geri kalmazdı. Onu Barcelona'daki karışıklıklara katılması için getirttiğimi söyleyecektim Michel'e. Kız, benim kendisini bunlara katılmaya layık gördüğümü düşünerek heyecanlanabilir. Michel'le konuşurdu. Bu çözümden, ne kadar az inandırıcı olsa da memnundum, artık bu konuyu düşünmez oldum.

Zaman çok çabuk geçti. Barcelona'ya döndüm: Kent şimdiden alışılmamış bir görüntüye bürünmüştü, kahvelerin teraslarındaki sandalyeler içeriye alınmıştı, mağazaların kepenkleri yarı yarıya indirilmişti. Bir silah sesi duydum: Bir grevci bir tramvayın camlarına ateş etmişti. Kimi zaman bir anlık, kimi zaman da ağır tuhaf bir canlılık vardı. Neredeyse geçen araba yoktu yollarda. Hemen her yanda silahlı kuvvetler görülüyordu. Arabanın taşlanma ya da ateş edilme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu anladım. Grevcilerin tarafında olmadığım için canım sıkılmıştı, ama bunu pek düşünmüyordum. Ansızın bir ayaklanma beklentisi içinde kalmış kentin görüntüsü kaygı vericiydi.

Otele dönmekten vazgeçip, doğrudan doğruya gara gittim. Gidiş geliş saatlerinde öngörülmüş herhangi bir değişiklik yoktu henüz. Bir garajın kapısı gözüme çarptı: Yarı yarıya açıktı; arabamı buraya bıraktım. Saat daha on bir buçuktu. Tren gelinceye kadar geçirecek yarım saatten fazla zamanım vardı. Bir açık kahve buldum: Bir sürahi beyaz şarap istedim, ama içmekten zevk almadım. O gece gördüğüm Devrim düşünü düşünüyordum: Uykudayken daha zeki ya da daha insancıldım. Bir Katalonya gazetesi aldım, ama Katalancayı pek anlamıyordum. Kahvenin havası hoştu, aldatıcıydı da. Tek tük müşteri vardı: ikisi ya da üçü gazete okuyordu. Her şeye karşın, silah sesi duyduğumda, ana caddelerin kötü görünümü dikkatimi çekmişti. Barcelona'da olayların dışında olduğumu anladım, oysa Paris'te ortasındaydım. Paris'te bir ayaklanma sırasında yakın olduğum herkesle konuşuyordum.

Tren rötar yapmıştı. Garın içinde bir aşağı bir yukarı gidip gelmek zorunda kalmıştım. Burası düşümde gezindiğim *Galerie des Machines*'e benziyordu. Xénie'nin geç varışı da beni pek tedirgin etmiyordu, ama trenin gelişi çok gecikirse, Michel otelde sabırsızlanabilirdi. Dirty de iki saat sonra burada olacaktı, ben onunla konuşacaktım, o benimle konuşacaktı, ona sarılacaktım. Bununla birlikte, bu olasılıklar mantıklı değildi. Port-Bou treni gara girdi, az sonra Xénie'yi gördüm. Beni henüz fark etmemişti. Ona bakıyordum; valizleriyle ilgilenmekteydi. Gözüme ufak tefek göründü. Mantosunu omuzlarına atmıştı ve eline küçük bir valizle el çantasını almak istediğinde, mantosu yere düştü. Mantosunu yerden almak için eğildiği sırada beni fark etti. Ben perondaydım ve ona gülüyordum. Güldüğümü görünce kızardı, o da kahkahayla gülmeye başladı. Küçük valizi ve vagonun penceresinden uzattığı mantoyu aldım. Gülmesi boşunaydı: Karşımda davetsiz misafir gibiydi ve bana yabancıydı. Kendi kendime –korka korka– aynı şey Dirty'yi gördüğümde de başıma gelmeyecek mi diye soruyordum. Dirty de bana benden uzak gibi görünecekti: Hatta o benim için ulaşılamaz biriydi. Xénie kaygıyla gülümsüyordu – bir tedirginliği vardı, bu tedirginlik, gelip kollarımın arasında büzüldüğünde arttı. Onu saçlarından ve alnından öptüm. Dirty'yi beklemiyor olsaydım, bu sırada mutlu olurdum diye düşündüm.

Aramızdaki ilişkinin düşündüğünden farklı olacağını ona hemen söylememeye karar vermiştim. Sıkıntılı halimi fark etti. Duygulandırıyor-

du insanı: Hiçbir şey söylemiyor, yalnızca bana bakıyordu, gözleri bir şey bilmediği için meraktan çatlayan birinin gözlerini andırıyordu. Barcelona'daki olaylardan haberi olup olmadığını sordum. Fransız gazetelerinde bir şeyler okumuştu, ama pek az şey biliyordu bu konuda.

Ona yavaşça dedim ki:

— Bu sabah genel greve başladılar ve yarın bir şeyler olabilir... Tam da bu karışıklıların üstüne geldin.

Bana şöyle sordu:

— Üzgün değilsin ya?

Ona baktım, sanıyorum, aklım başka yerdeymiş gibi bir halim vardı. O ise bir kuş gibi cıvıldıyordu; yine sordu:

— Bir komünist devrim mi olacak?

— Michel T... ile yemeğe gideceğiz. Onunla komünizmden konuşabilirsin, istersen.

— Gerçek bir devrim olmasını isterdim... Michel T... ile yemeğe mi gideceğiz? Yorgunum ama, biliyorsun.

— Önce yemek yemelisin... Sonra uyursun. Şimdi burada kal: Taksiler grevde. Arabayı alıp geri geleceğim.

Onu orada bırakarak çekip gittim.

Karışık bir öyküydü bu – budalaca bir öyküydü. Onunla oynamaya mahkûm olduğum rolden nefret ediyordum. Ona karşı yeniden hasta odamda davrandığım gibi davranmak zorundaydım. Farkındaydım, İspanya'ya giderek, o sırada sürdüğüm yaşamımdan kaçmaya çalışmıştım, ama boşunaydı. Kaçtığım şey beni izlemiş, yakalamıştı ve benden yeniden kaybolmuş biri gibi davranmamı istiyordu. Her ne pahasına olursa olsun artık böyle davranmak istemiyordum. Buna karşın, Dirty geldiğinde, her şey kesinlikle büsbütün kötüleşecekti. Güneşin altında, garaja doğru oldukça hızlı yürüyordum. Hava sıcaktı. Yüzümün terini sildim. Tutunacak bir Tanrısı olan insanlara imreniyordum, oysa benim... yakında "ağlamak için gözlerimden başka" hiçbir şeyim olmayacaktı. Biri dikkatle yüzüme bakıyordu. Başım önümdeydi. Başımı kaldırdım: Yalınayak, otuz yaşlarında bir dilenciydi; başında çenesinin altından bağladığı bir örtü vardı, gözlerine de sarı renkli geniş motosikletli gözlüğü takmıştı. O iri gözleriyle yüzüme uzun uzun baktı. Küstah bir görünüşü vardı; güneşte, güneşsi bir görünüş. Şöyle düşündüm: "Belki bu adam kılık değiştirmiş Michel'dir!" Çocukça bir buda-

lalıktı benimkisi. Bu garip dilenci daha önce benimle hiç karşılaşmamıştı.

Yanından geçtim ve hemen başımı çevirdim: Adam aynı şekilde hâlâ bakıyordu bana. Yaşamını düşünmeye çalıştım. Bu yaşamın yadsınamaz bir yanı vardı. Ben de bir gün böyle bir dilenci olabilirdim. Her ne olursa olsun, *o* şimdiden bir dilenciydi ve *gerçekten* dilenciydi, başka bir şey de değildi: Onu böyle yapan yazgısıydı. Benim yazgım ise daha neşeliydi. Garajdan dönerken aynı yoldan geçtim. O hâlâ oradaydı. Bir kez daha yüzüme uzun uzun, dikkatle baktı. Ağır ağır geçtim. Ondan uzaklaşmakta güçlük çektim. Hiçbir zaman ne istediğini bilmeyen bir çocuğa benzemektense, benim de böyle korkunç bir görünüşüm, onunki gibi güneşi bir görünüşüm olsun isterdim. Bunun üzerine, Xénie ile mutlu yaşayabilirdim diye düşündüm.

Xénie garın girişinde ayakta duruyordu, valizleri ayaklarının dibindeydi. Arabanın geldiğini görmedi: Gökyüzü parlak mavi renkteydi, ama sanki fırtına kopacak gibiydi. Valizleri arasında, öne eğik, yorgun başıyla, sanki zemin ayaklarının altından kayıyormuş gibi bir izlenim veriyordu. Gün içinde, sonunda, sıra bana gelecek, benim de onun gibi ayaklarımın altından kayacaktı zemin. Karşısına geldiğimde ona, gülümsemeden, üzgün bir ifadeyle baktım. Beni görünce sıçradı: Bu sırada yüzü sıkıntısını yansıtmaktaydı. Arabaya doğru giderken toparlandı. Valizleri almaya gittim: Ayrıca bir paket içinde gazeteler, resimli dergiler ve *L'Humanité* gazetesi vardı. Xénie Barcelona'ya yataklı vagonda gelmişti, ama *L'Humanité* okuyordu!

Her şey çabucak olup bitti: Biraz sonra, hiç konuşmadan otele vardık. Xénie kentin ilk kez gördüğü sokaklarını seyrediyordu. İlk bakışta Barcelona'nın ona güzel bir kent gibi göründüğünü söyledi. Ona, grevcileri ve bir binanın önünde toplanmış baskın birliklerini gösterdim. Bana hemen:

— Ama korkunç bu, dedi.

Michel otelin lobisindeydi. Her zamanki beceriksizliğiyle saygı ve sevgi gösterisinde bulundu. Açıkça Xénie'ye ilgi duyuyordu. Onu görünce heyecanlanmıştı. Xénie onun söylediklerinin hemen ardından ayırttığım odasına çıktı.

Michel'e açıklama yaptım:

— Şimdi çekip gitmem gerekiyor... Acaba Xénie'ye, saatini belirtmeden, akşama kadar, arabayla Barcelona'dan ayrılacağımı söyleyebilir misin?

Michel bana kötü göründüğümü söyledi. Onun da canı sıkılmış gibi bir hali vardı. Xénie için bir not bıraktım: Başıma gelen olay yüzünden şaşkına döndüğümü, ona karşı her türlü haksızlığı yaptığımı, şimdi başka türlü davranmak istemiş olsam da, bunun dünden bu yana olanaksız olduğunu yazdım, "Başıma geleni önceden nasıl kestirebilirdim?" diye de ekledim.

Michel'le konuşurken, Xénie'yi kendime tasa etmek için hiçbir kişisel nedenim bulunmadığını, ancak onun mutsuz olduğunu, onu yalnız bıraktığım için de kendimi suçlu hissettiğimi altını çizerek söyledim.

Arabama sabotaj yapılmış olabileceğini düşünerek deli gibi dışarıya fırladım. Kimse dokunmamıştı. Bir çeyrek saat sonra havaalanına vardım. Bir saat erken gelmiştim.

6 Tasmasını çekiştiren bir köpek durumundaydım. Hiçbir şey görmüyordum. Zamanın, anın, kalp atışlarının içine hapsolmuş bir durumda, öldürülmek için bağlandığı ipi koparmaya çalışan biri gibi acı çekiyordum. Artık mutluluk verecek hiçbir şey beklemiyor, ne beklediğim konusunda da artık hiçbir şey bilemiyordum. Dorothea'nın varlığı fazlasıyla zorluydu. Uçağın gelişinden biraz önce, her türlü umudu bir yana bırakıp, dinginleştim. Dirty'yi bekliyordum, ölümü bekler gibi Dorothea'yı bekliyordum. Can çekişmekte olan biri her şeyin bittiğini ansızın anlar. Yine de, biraz sonra meydana gelecek şey dünyada önemi olan tek şeydi! Dinginleşmiştim, ama uçak alçaktan uçarak ansızın indi. Koştum: Önce Dorothea'yı görmedim. Uzun boylu bir ihtiyarın arkasındaydı. O olup olmadığı konusunda hemen emin olamadım. Yaklaştım: Yüzü bir hastanınki gibi zayıftı. Güçsüzdü, inmesi için yardım etmem gerekti. Beni görüyor ama bakmıyordu, kımıldamadan, başı önünde, kendisine destek olmama izin veriyordu.

— Bir dakika... dedi bana.

— Seni kollarımda taşıyacağım, dedim.

Yanıt vermedi, kendini bıraktı, ben de onu kucağıma aldım. İskelete dönmüştü, o derece zayıftı. Acı çektiği açıkça görülüyordu. Kollarımda kımıldamıyordu, bir hamal tarafından taşınıyormuş gibi kayıtsızdı. Onu arabaya yerleştirdim. Oturunca bana baktı. Alaylı, iğneli bir gülümseme, düşmanca bir gülümseme belirdi yüzünde. Üç ay önce tanıdığım, sanki hiç kanmayacakmış gibi içki içen o kadınla ne benzerliği vardı şimdi? Giysilerinin rengi kükürt sarısıydı, saçlarının rengi gibi. Uzun süre, kemikleri kükürt sarısı renginde bir güneşsi iskelet imgesi kafama takıldı: Dorothea şimdi bir kalıntıydı, yaşam onu bırakmış gibi görünüyordu.

Yavaşça şöyle dedi:

— Çabuk olalım. Bir an önce bir yatakta olmalıyım.

Dayanacak gücü kalmamıştı.

Ona neden beni Paris'te beklemediğini sordum.

Duymamış gibi göründü, ama sonunda yanıt verdi:

— Artık beklemek istemiyordum.

Hiçbir şey görmeden önüne bakıyordu.

Otelin önünde inmesine yardım ettim. Asansöre kadar yürümek istedi. Onu tutuyordum, yavaş yavaş yürüyorduk. Odasında, soyunmasına yardımcı oldum. Gerekli olan şeyleri bana alçak sesle söyledi. Canını acıtmaktan sakınmalıydım ve istediği çamaşırları verdim. Onu soyarken, çıplaklığı ortaya çıktıkça (zayıflamış vücudu eskisi kadar *duru* değildi) üzüntüyle gülümsemeden edemedim: Hasta olması daha iyiydi.

Bir tür rahatlama içinde dedi ki:

— Artık acı çekmiyorum. Ancak, hiç gücüm kalmadı.

Ona dudaklarımı değdirmemiştim, o da neredeyse yüzüme bile bakmamıştı, ama odada olup bitenler bizi birleştiriyordu.

Başını yastığın tam ortasına koyarak yatağa uzandığında, yüz çizgileri yumuşadı: Biraz sonra eskisi kadar güzel göründü gözüme. Bir an bana baktı, sonra kafasını çevirdi.

Odanın panjurları kapalıydı, ama güneş ışınları aralardan içeriye sızıyordu. Hava sıcaktı. Bir oda hizmetçisi odaya girdi, bir kova içinde buz getirmişti. Dorothea bir kauçuk keseye buz doldurup keseyi karnının üstüne koymamı rica etti.

— İşte buram ağrıyor, dedi. Buzu üstüne koyup sırtüstü yatıyorum.

Ve ekledi:

— Dün bana telefon ettiğinde dışarıya çıkmıştım. Göründüğüm kadar hasta değilim.

Gülümsüyordu: Ama insanı tedirgin ediyordu gülümsemesi.

— Marsilya'ya kadar üçüncü mevkide gelmek zorunda kaldım. Yoksa bu akşam yola çıkacaktım, daha önce değil.

— Neden? Yeterince paran yok muydu?

— Gerisini uçak için ayırmalıydım.

— Seni bu tren yolculuğu mu hasta etti?

— Hayır. Bir aydır hastayım, yalnızca sarsıntılar beni rahatsız etti. Tüm gece boyunca rahatsız oldum, çok rahatsız oldum. Ama...

Başımı iki elinin arasına aldı ve bana dönüp:

— Acı çekmekten mutluydum, dedi.

Konuşurken bana uzanmış olan elleri, konuşması bittiğinde benden uzaklaştılar.

Ama, onu tanıdığımdan bu yana benimle hiç bu şekilde konuşmamıştı.

Ayağa kalktım. Ağlamak için banyoya gittim.

Hemen döndüm. Onunkine karşılık, sözde bir umursamazlık gösterdim. Yüz çizgileri gerilmişti. Sanki ille de itirafının öcünü alması gerekiyordu.

Şiddetli bir öfkeye kapıldı.

— Hasta olmasaydım gelmeyecektim. Şimdi hastayım: Mutlu olacağız. Nihayet hastayım işte.

Dışarı vurmadığı kini içinde yüzünü buruşturması onu çirkinleştirdi.

Çok çirkin olmuştu. Ondaki bu şiddetli değişmeyi sevdiğimi anladım. Onun sevdiğim şeyi kiniydi, duyduğu kinin yüz çizgilerine yansıttığı bu beklenmedik, bu korkunç çirkinlikti.

7 Çağırdığım doktor geldiğini bildirdi. Uyuyorduk. Uyandığımda, içinde bulunduğum tuhaf, yarı karanlık oda terk edilmiş gibi görünüyordu. Dorothea da aynı zamanda kendiliğinden uyandı. Beni fark edince irkildi. Koltukta dimdik oturuyordum: Nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Hiçbir şey bilmiyordum. Gece miydi? Elbette gündüzdü. Telefon çalıyordu, açtım. Resepsiyondan doktoru yukarı göndermelerini rica ettim.

Muayenenin bitmesini bekledim: Kendimi çok kötü, keyifsiz hissediyordum,

Dorothea'nınki bir kadın hastalığıydı: Durum ciddiydi, ama oldukça çabuk iyileşebilecekti. Yolculuk durumunu ağırlaştırmıştı, yolculuğa çıkmaması gerekirdi. Doktor yeniden gelecekti. Onu asansöre kadar geçirdim. Sonunda, Barcelona'da neler olup bittiğini sordum: İki saatten bu yana grevin tümüyle gerçekleştiğini, her şeyin durduğunu, ama kentin dingin olduğunu söyledi.

Önemsiz bir adamdı. Neden ona budalaca gülümseyerek şöyle dediğimi bilmiyorum:

— Fırtına öncesi dinginlik...

Elimi sıktı, sanki bir terbiyesizlik yapmışım gibi, yanıt vermeden çekip gitti.

Dorothea rahatlamıştı; saçlarını taradı, dudaklarını boyadı.

— Daha iyiyim... dedi. Doktora ne sordun?

— Bir genel grev var, belki de iç savaş çıkacak.

— Neden iç savaş?

— Katalanlarla İspanyollar arasında.

— Bir iç savaş ha?

İç savaş düşüncesi keyfini kaçırmıştı. Ona ayrıca:

— Doktorun dediklerini yapmalısın... dedim.

Onunla bu kadar çabuk konuşmakla hata etmiştim: Dorothea'nın yüzü, sanki bir gölge vurmuş gibi karardı.

— Neden iyileşecek mişim ki? dedi.

Ölüler günü

1 Dorothea ayın 5'inde gelmişti. 6 Ekim'de, akşam saat onda, yanında oturuyordum. Benden ayrıldıktan sonra Viyana'da neler yaptığını anlatıyordu.

Bir kiliseye girmişti.

İçeride kimseler yoktu; önce, döşeme taşlarının üstünde diz çökmüş, sonra yüzükoyun yatıp kollarını haç şeklinde iki yana açmıştı. Onun için bunun bir anlamı yoktu. Dua etmemişti. Neden böyle yaptığını anlamamıştı, ama bir süre sonra, gök gürültüleriyle sarsılmış, yerden kalkıp kiliseden çıkınca da bardaktan boşanırcasına yağan yağmur altında koşarak çekip gitmişti.

Bir sundurmanın altına girmişti. Başında şapkası yoktu ve ıslanmıştı. Sundurmanın altında kasketli bir oğlan duruyordu, çok gençti,

kendisiyle şakalaşmak istemişti. Üzgün olan Dorothea gülemiyordu: Oğlana yaklaşıp onu öpmüş, orasını burasını ellemişti, buna karşılık delikanlı da onun orasını burasını ellemişti. Kudurmuştu Dorothea, oğlanı çok korkutmuştu.

Benimle konuşurken rahatlamıştı.

— Küçük bir erkek kardeş gibiydi, dedi. Islaklık kokuyordu, ben de ıslaklık kokuyordum, ama öyle bir durumdaydım ki, çocuk doyuma ulaşıyor, ama korkudan titriyordu.

Bu sırada, Dorothea'yı dinlerken, Barcelona'yı unutmuştum.

Hayli yakından gelen bir borazan sesi duyduk. Dorothea duraksadı. Şaşırmıştı, dinliyordu. Yeniden konuşmaya başladı, ama, bu kez, gerçekten sustu. Ansızın bir yaylım ateşi açılmıştı. Bir anlık sessizlikten sonra ateş yeniden başladı. Yakınlarda bir yerde bastıran bir sağanağın gürültüsünü andırıyordu. Dorothea doğrulmuştu: Korkmamıştı, ama bu beklenmeyen, trajik bir şeydi. Pencereye gittim. Silahlı insanlar gördüm; bağırıyor, o gece iyi aydınlatılmamış la Rambla'da ağaçların altında koşuyorlardı. La Rambla'da değil de, çevredeki sokaklarda ateş ediliyordu: Bir merminin isabet etmesi sonucu kırılan bir dal yere düştü.

— Bu kez, durum kötü! dedim Dorothea'ya.

— Ne oluyor?

— Bilmiyorum. Kuşkusuz düzenli ordu ötekilere saldırıyor (ötekiler, Katalonlar ve Barcelona Birliği idi), Calle Fernando'da ateş ediliyor. Çok yakında.

Şiddetli bir yaylım ateşi ortalığı sarstı.

Dorothea pencerelerden birine geldi. Başımı çevirip bağırarak ona:

— Delisin sen. Hemen yatağına dön! dedim.

Bir erkek pijaması giymişti. Saçı başı dağınıktı, yalınayaktı, yüzünde çok sert bir ifade vardı.

Beni itip pencereden baktı. Ona yerdeki kırılan dalı gösterdim.

Yatağına doğru gidip pijamasının üstünü çıkardı. Gövdesi çıplak durumda, etrafında bir şeyler aramaya başladı: Deli gibiydi.

— Ne arıyorsun? diye sordum. Kesinlikle yatman gerekiyor.

— Giyinmek istiyorum. Seninle gelip görmek istiyorum.

— Aklını mı kaçırdın sen?

— Dinle beni, elimde değil, gidip göreceğim.

Kudurmuş gibiydi. Öfkesinden ateş saçıyordu, gözü hiçbir şeyi görmüyordu, bir tür çılgınlık içindeydi, yanıt beklemeden konuşuyordu.

Bu sırada kapı yumruk darbeleriyle sarsıldı. Dorothea biraz önce çıkardığı pijama üstünü fırlattı.

Gelen Xénie idi (bir gün önce onu Michel'le birlikte bıraktığımda her şeyi anlatmıştım). Titriyordu Xénie. Dorothea'ya baktım: Tahrik edici göründü gözüme. Sessiz, tehlikeli, göğüsleri çıplak durumda ayakta duruyordu.

— Odana dönmelisin, dedim Xénie'ye sert bir şekilde. Yapacak başka bir şey yok.

Dorothea ona bakmadan sözümü kesti.

— Hayır. İsterseniz kalabilirsiniz. Bizimle kalın.

Xénie kapıda kımıldamadan duruyordu. Dışardan hâlâ silah sesleri duyuluyordu. Dorothea beni kolumdan tuttu, odanın öteki ucuna sürükleyip kulağıma eğilerek dedi ki:

— Korkunç bir fikrim var, anlıyor musun?

— Neymiş o? Anlamıyorum artık. Bu kızdan neden bizimle kalmasını isteyelim ki?

Dorothea önümde geri çekildi: Sinsi bir hali vardı ve aynı zamanda artık dayanacak gücü kalmadığı apaçık ortadaydı. Silah sesleri beynimizi oyuyordu. Başı önünde, saldırgan bir ses tonuyla yine konuştu:

— Biliyorsun, ben bir hayvanım!

Xénie duyabilirdi. Ona doğru koştum.

— Hemen çekip git, dedim yalvararak.

Xénie de bana yalvarıyordu.

— Kalırsan neler olacağını anlıyor musun? dedim.

Dorothea ona gözünü ayırmadan bakarak edepsizce gülüyordu. Xénie'yi koridora doğru ittim. Karşı koydu, bana boğuk bir sesle hakaret ediyordu. Daha ilk anda çıldırmıştı ve eminim, cinsel açıdan da gözü dönmüş durumdaydı. Onu itip kaktım, ama direndi. Ciyak ciyak bağırmaya başladı. Büyük bir şiddet havası esiyordu ortalıkta; vargücüyle ittim onu. Bütün ağırlığıyla düşüp, koridorda enlemesine yere serildi. Kapıyı kilitledim. Aklımı yitirmiştim. Ben de bir hayvandım, ama aynı zamanda korkudan titremiştim. Dorothea'nın, Xénie ile uğraşmamı fırsat bilip, pencereden atlayarak intihar etmiş olabileceğini düşünmüştüm.

2Dorothea bitkindi; tek sözcük etmeden, kendisini taşımama izin verdi. Onu yatırdım. Kendini koyvermişti, kollarımın arasında kımıltısızdı, göğüsleri açıktaydı. Yeniden pencereye gittim. Panjurları kapattım. Ürküntü içinde, otelden çıkmış olan Xénie'yi fark ettim. Koşarak la Rambla'dan geçti. Elimden bir şey gelmezdi, Dorothea'yı bir an bile yalnız bıramazdım. Xénie'nin yaylım ateşinin açıldığı yöne doğru değil de, Michel'in oturduğu sokağa doğru yöneldiğini gördüm. Gözden kayboldu.

Tüm gece huzursuzluk içinde geçmişti. Uyumak olanaksızdı. Yavaş yavaş çarpışmaların yoğunluğu arttı. Önce makineli tüfekler, sonra toplar devreye girdi. Dorothea ile kapandığımız otel odasından bunları duymanın görkemli bir yanı olabilirdi, ama daha çok anlaşılmaz bir şeydi bu. Zamanın bir bölümünü odayı arşınlamakla geçirdim.

Gecenin ortasında, durumun yatıştığı bir sırada, yatağın kenarında oturuyordum. Dorothea ile konuşmaya başladım:

— Bir kiliseye girmiş olmanı anlamıyorum.

Uzun süredir susuyorduk. Ürperdi, yanıt vermedi.

Neden bir şey söylemediğini sordum.

— Düş görüyordum, dedi.

— Peki, ne görüyordun?

— Bilmiyorum.

Bir süre sonra:

— Eğer onun var olmadığına inansam, önünde yere kapanabilirim, dedi.

— Kiliseye neden girdin?

Yatağında sırtını döndü.

— Gitmeliydin, dedi. Şimdi yalnız kalmam daha iyi olurdu.

— Eğer böyle istiyorsan, çıkabilirim.

— Kendini öldürtmek mi istiyorsun...

— Neden? Tüfek çok insan öldürmez. Dinle: Durmadan ateş ediyorlar. Bu da obüs mermilerinin bile geride çok sayıda insanı sağ bıraktığının iyi bir kanıtı.

Dorothea kendi düşüncesini sürdürüyordu:

— Bu o kadar da yanlış bir şey olmazdı.

Bu sırada bana doğru döndü. Alaylı bir ifadeyle yüzüme bakıyordu:

— Keşke aklını oynatabilseydin!

Aldırmadım.

Ertesi gün öğleden sonra sokak çatışmalarının yoğunluğu azalmışsa da ara sıra şiddetlenerek yeniden başlıyordu. Bir yatışma sırasında Xénie otelin resepsiyonundan telefon edebildi. Bağırarak konuşuyordu. Bu sırada Dorothea uyumaktaydı. Lobiye indim. Lazare oradaydı, Xénie'yi tutmaya çalışıyordu. Saçı başı dağınık olan Xénie kir içindeydi, bir deliyi andırıyordu. Lazare ise her zamanki gibi soğukkanlı ve iç karartıcıydı.

Lazare'dan kurtulan Xénie üstüme atıldı. Sanki boğazımı sıkmak istiyordu.

Bağırıyordu:

— Ne yaptın sen ha?

Alnında, yırtılmış kabuğunun altında kanamakta olan büyük bir yara vardı.

Bileklerini tutup bükerek onu susmaya zorladım. Ateşi vardı, titriyordu.

Xénie'nin bileklerini bırakmadan, Lazare'a neler olup bittiğini sordum.

— Michel öldürüldü. Xénie bunun kendi hatası yüzünden olduğuna inanıyor.

Xénie'yi tutmak için çaba harcamam gerekiyordu: Lazare'ın konuştuğunu duyunca çırpınmaya başlamıştı. Vahşice ellerimi ısırmaya çalışıyordu.

Lazare bana yardım etti. Onun başını tuttu. Ben de titriyordum.

Bir süre sonra Xénie dinginleşti.

Karşımızda çılgına dönmüştü.

Boğuk bir sesle şöyle dedi:

— Bunu bana neden yaptın?.. Beni yere fırlattın... bir hayvan gibi...

Elini tutmuş, adamakıllı sıkıyordum.

Lazare ıslak bir havlu getirmeye gitti. Xénie konuşmaya devam etti:

— ... Michel'e karşı... çok kötü davrandım... senin bana davrandığın gibi... bu senin hatan... beni seviyordu o... bu dünyada beni seven tek kişiydi o... sen bana ne yaptıysan... ben de aynı şeyi ona yaptım... aklını kaçırdı... gidip kendini öldürttü...ve şimdi... Michel öldü... bu korkunç bir şey...

Lazare getirdiği havluyu onun alnına koydu.

Odasına götürmek için her birimiz bir yandan koluna girdik. Güçlükle yürüyordu. Ben ağlıyordum. Lazare'ın da ağlamaya başladığını

gördüm. Gözyaşları yanaklarından akıyordu: Her zamanki gibi kendini tutabiliyordu, yine iç karartıcıydı, ama gözyaşlarının yanaklarından aktığını görmek korkunç bir şeydi. Xénie'yi odasında yatağına yatırdık.

— Dirty burada, dedim Lazare'a. Onu yalnız bırakamam.

Lazare yüzüme baktı ve bu sırada artık beni horlamaya cesareti olmadığını anladım.

— Xénie ile kalırım, dedi yalnızca.

Lazare'ın elini sıktım. Hatta bir süre elini bırakmadım, ama şimdiden, ölmüş olan ben değilim, Michel diye düşünüyordum. Sonra Xénie'yi kucakladım: Onu gerçekten öpmek isterdim, ama kendimi o an ikiyüzlü gibi hissettim ve odadan çıktım. Xénie, gittiğimi görünce, kımıldamadan ağlamaya başlamıştı. Koridora çıktım, ben de ağlıyordum, gözyaşlarını bana bulaştırmıştı.

4 Dorothea ile birlikte ekim ayının sonuna kadar İspanya'da kaldım. Lazare, Xénie ile Fransa'ya döndü. Dorothea günden güne daha iyiye gidiyordu: Öğleden sonraları benimle güneşe çıkıyordu (bir balıkçı köyüne yerleşmiştik).

Ekim sonunda paramız kalmamıştı. Ne onun ne de benim. Dorothea'nın Almanya'ya dönmesi gerekiyordu. Ben de Frankurt'a kadar ona eşlik etmeliydim.

Bir pazar sabahı Trier'e vardık (1 Kasım'da). Ertesi gün bankaların açılmasını bekleyecektik. Öğleden sonra hava yağmurluydu, ama otele de kapanamazdık. Kırlarda Moselle Vadisi'ne bakan bir tepeye kadar yürüdük. Hava soğuktu, yağmur yağmaya başlamıştı. Dorothea'nın sırtında gri yünlü kumaştan bir manto vardı. Rüzgârdan saçları bozulmuş, üstü başı da yağmurdan ıslanmıştı. Kentin çıkışında, pos bıyıklı, melon şapkalı, orta sınıftan bir adama yolu sormuştuk. Adam şaşırtıcı bir incelikle Dorothea'nın elinden tuttu. Yolumuzu bulabileceğimiz kavşağa kadar bizi götürdü. Uzaklaştı ve dönüp bize gülümsedi. Dorothea da hüzünlü bir gülümsemeyle ona baktı. Adamcağızın söylediklerini dinlemediğimiz için biraz ilerde yolumuzu şaşırdık. Moselle'den uzakta, komşu vadilerde uzun süre yürüdük. Toprak, çukur yollardaki taşlar ve çıplak kayalar parlak kırmızı renkteydi. Birçok koruluk, işlenmiş toprak ve çayır vardı. Sararmış bir koruluktan geçtik. Kar

yağmaya başladı. Bir Hitler Gençliği grubuna rastladık, bunlar kısa pantolonlu ve siyah kadife ceketli, on, on beş yaşları arasında çocuklardı. Kimseye bakmadan, yorucu bir ses tonuyla konuşarak hızlı hızlı yürüyorlardı. Her şey son derecede iç karartıcıydı: Koskoca gri gökyüzünün yerini yağmakta olan kar alıyordu yavaş yavaş. Hızlı yürüyorduk. Sürülmüş bir tarladan geçmek zorunda kaldık. Yeni açılmış saban izleri gitgide çoğalıyordu; tepemizde, rüzgâr durmadan karları taşıyordu. Etrafımız uçsuz bucaksızdı. Küçük bir yolda, soğuk yüzümüzü kamçılıyordu, adımlarımızı hızlandırırken yaşadığımızı unutmuştuk.

Üstünde bir kule bulunan bir restorana vardık: İçerisi sıcaktı, ama donuk bir kasım aydınlığı egemendi, masalara oturmuş birçok burjuva aile görülüyordu. Dorothea'nın dudakları solgundu, soğuktan yüzü kızarmıştı, hiç sesi çıkmıyordu: Sevdiği bir pastayı yemekteydi. Yüzü böyle bir aydınlıkta, gökyüzünün grisinde kaybolmuş olsa da, Dorothea yine çok güzeldi. Aşağıya inmek için ağaçlar arasında kıvrılarak giden kestirme bir yol bulup yürümeye başladık. Kar durmuştu ya da nerdeyse yağmıyordu artık; hiçbir iz de bırakmamıştı. Hızlı yürüyorduk; ara sıra kayıyor ya da sendeliyorduk, karanlık da bastırmak üzereydi. Daha aşağıda, alacakaranlıkta, Trier göründü. Kare şeklinde büyük çan kulelerinin egemen olduğu kent, Moselle Irmağı'nın öteki kıyısında uzanıyordu.

Yavaş yavaş karanlıkta, bu çan kulelerini göremez olduk. Bir düzlükten geçerken, çardakların gölgesinde, alçak, ama geniş bir ev belirdi. Dorothea bu evi satın alıp içinde benimle oturmaktan söz etti. İkimiz de artık yalnızca düşmanca bir düş kırıklığı içindeydik. Birbirimiz için pek önemli değildik, en azından, kaygıdan kurtulur kurtulmaz bunu hissetmekteydik. Daha dün tanımadığımız bir kentte bir otel bulmak için acele ediyorduk. Karanlıkta birbirimizi aradığımız oluyordu. Bakışırken bile korkuyorduk. Birbirimize bağlıydık, ama artık en ufak bir umudumuz kalmamıştı. Bir dönemeçte altımızda bir boşluk gördük. İşin tuhafı, ayaklarımızın altındaki bu boşluk sanki başımızın üstündeki yıldızlı bir gökyüzü kadar uçsuz bucaksızdı. Rüzgârda hareket eden bir sürü küçük ışık geceye sessiz ve anlaşılmaz bir şenlik havası veriyordu. Toprağın üstünde yüzlerce yıldız, yüzlerce mum yanmaktaydı: Sıra sıra bir sürü mezar burada ışıklar içindeydi. Dorothea'yı kolundan tuttum. Bu mezar yıldızları deryası bizi büyülemişti. Dorothea yaklaşıp beni uzun uzun dudaklarından öptü. Bana sarılıp şiddetle sıktı: Uzun süredir ilk kez böyle coşuyordu. Hemen, yolun dışındaki sü-

rülmüş toprakta âşıkların her zaman yaptıklarını yapmaya başladık. Yine mezarların üstündeydik. Dorothea kendini bıraktı, onu cinsel organına varıncaya kadar soydum. O da beni soydu. Yumuşak toprağın üstüne düştük ve iyi kullanılan bir saban nasıl toprağa gömülürse, ben de onun ıslak bedenine öyle gömüldüm. Bu bedenin altındaki toprak bir mezar gibi açılmıştı, Dorothea'nın çıplak göbeği de bana taze bir mezar gibi açıldı. Yıldızlı bir mezarlığın üstünde sevişirken kendimizden geçmiştik. Işıkların her biri bir mezarın içindeki bir iskeleti belirtiyordu; böylece bu ışıklar birbirine karışmış bedenlerimizin hareketleri kadar karışık, titrek bir gökyüzü oluşturuyorlardı. Hava soğuktu, ellerim toprağa gömülüyordu: Dorothea'nın kopçalarını çözdüm, çamaşırlarını ve göğsünü parmaklarıma yapışmış olan taze toprağa buladım. Giysilerinden dışarı çıkan göğüsleri ayı anımsatan bir beyazlıktaydı. Soğuktan titreyişimize aldırış etmeyip ara sıra kendimizden geçiyorduk: Bedenlerimiz birbirine çarpan iki sıra diş gibi titriyordu.

Rüzgâr ağaçların arasında ürkütücü bir gürültü çıkardı. Dorothea'ya kekeleyerek dedim ki:

— ... iskeletim... soğuktan titriyorsun... dişlerin takırdıyor...

Kekeliyor, vahşice konuşuyordum.

Susmuştum; kımıldamadan bedenimin ağırlığıyla eziyordum onu, bir köpek gibi de soluyordum. Ansızın çıplak beline sarıldım. Kendimi tüm ağırlığımla bırakmıştım üstüne. Korkunç bir çığlık attı. Vargücümle dişlerimi sıktım. Bu sırada yokuş bir zeminde kaymaya başlamıştık.

Daha aşağıda dışa doğru çıkıntı yapan bir kaya parçası vardı. Bu kaymayı bir ayak hareketiyle durdurmasaydım gecenin içine düşecektik ve ben, hayranlıkla, gökyüzünün boşluğuna düştüğümüzü sanabilecektim.

Elimden geldiğince pantolonumu çekmem gerekti. Ayağa kalkmıştım. Dirty kızı başı açık durumda toprağın üstündeydi. Güçlükle kalkıp bir elimi yakaladı. Çıplak göbeğimi öptü. Kıllı bacaklarına yapışmış olan toprağı kazıyıp temizleyerek beni bu kirden kurtardı. Bana asılıyordu. Kurnazca birtakım hareketlerle, çılgınca edepsizlik yüklü birtakım hareketlerle oyun yapıyordu. Önce beni yere düşürdü. Güçlükle yeniden ayağa kalktım, onun da ayağa kalmasına ve giyinmesine yardım ettim, ama kolay değildi bu iş, bedenlerimiz, giysilerimiz toprak içindeydi.

Bedenlerimiz kadar toprak da tahrik etmişti bizi; Dirty'nin cinsel organını giysileri daha yeni örtmüştü ki bir çırpıda onu yine çırılçıplak bıraktım.

Mezarlığı geride bırakıp dönerken bu küçük kentin sokaklarında kimseler yoktu. Alçak binaları, bahçe içinde eski evleri bulunan bir mahalleden geçiyorduk. Yoldan geçen küçük bir erkek çocuğu şaşkınlıkla Dirty'ye uzun uzun baktı. Çamurlu siperlerde savaşan askerlere benzettim Dirty'yi, ama sıcacık bir odada onunla birlikte olmak ve ışıkta giysisini çıkarmak için acele ediyordum. Küçük çocuk bizi daha iyi görebilmek için durdu. O sırık gibi Dirty başını uzatıp yüzünü korkunç bir şekle sokarak çocuğa baktı. Kılığından hali vakti yerinde olduğu anlaşılan çirkin yumurcak koşarak gözden kayboldu.

Çocuk Karl Marx'ı ve daha sonra, yetişkinken sahip olduğu sakalı düşündüm: Bugün, Londra yakınlarında toprağın altındaydı; o da küçük bir çocukken, herhalde Trèves'in ıssız sokaklarında koşmuştu.

Ertesi gün Koblenz'e gitmemiz gerekiyordu. Koblenz'den de Frankurt trenine bindik. Dorothea'dan Frankurt'ta ayrılacaktım. Ren vadisinden geçtiğimiz sırada yağmur çiseliyordu. Ren kıyıları gri renkli, ama çıplak ve vahşi idiler. Tren ara sıra, mezarları beyaz çiçekler altında kaybolmuş bir mezarlık boyunca gidiyordu. Gecenin bastırmasıyla haç şeklindeki mezar taşlarının üstünde yakılmış mumlar gördük. Birkaç saat sonra ayrılmamız gerekiyordu. Saat sekizde Dorothea Frankfurt'ta güneye giden bir trene binecekti, birkaç dakika sonra da ben Paris trenine binecektim. Bingerbrück'ten sonra gece bastırdı.

Kompartımanda yalnızdık. Dorothea konuşmak için yanıma yaklaştı. Neredeyse çocuksu bir sesi vardı. Kolumu sımsıkı tutarak:

— Yakında savaş çıkacak, değil mi? dedi.

Yavaşça yanıt verdim:

— Hiçbir fikrim yok bu konuda.

— Öğrenmek istiyorum. Biliyor musun, ara sıra ne düşünüyorum? Savaşın başladığını. Bunun üzerine, bir adama savaşın başladığını bildirmem gerekiyor. Gidip bu adamı görüyorum, ama bunu beklemediği için benzi atıyor.

— Peki sonra?

— Hepsi bu kadar.

— Neden savaşı düşünüyorsun? diye sordum.

— Bilmiyorum. Sen savaş çıkarsa korkar mısın?

— Hayır.

Bana daha çok yaklaşıp, alev alev yanan alnını boynuma dayadı.

— Dinle, Henri... korkunç biri olduğumu biliyorum, ama kimi zaman savaş çıksın istiyorum...

— Neden olmasın?

— Sen ister miydin? Ama öldürülürdün, değil mi?

— Neden savaşı düşünüyorsun? Dün gördüklerimiz yüzünden mi?

— Evet, mezarlar yüzünden.

Dorothea uzun süre bana sarılmış durumda kaldı. Dün gece bitkin düşmüştüm. Uyuklamaya başladım.

Dorothea, uyandırmak için, neredeyse kımıldamadan, beni kurnazca okşamaya başlamıştı. Yavaş yavaş konuşmaya devam ediyordu:.

— Biliyor musun, savaş çıktığını haber verdiğim o adam var ya...

— Evet.

— Yağmur altında elimden tutan o bıyıklı küçük adama benziyor: Çok kibar bir adam, bir sürü çocuğu var.

— Ya çocuklar?

— Hepsi ölüyor.

— Öldürülüyorlar mı?

— Evet, her defasında küçük adamı görmeye gidiyorum. Saçma bu, değil mi?

— Çocuklarının öldüğünü sen mi haber veriyorsun ona?

— Evet. Beni her gördüğünde benzi atıyor. Üstümde siyah bir giysiyle gidiyorum ve, biliyor musun, oradan ayrıldığım sırada...

— Devam et.

— Bir kan birikintisi kalıyor, bacaklarımın olduğu yerde.

— Peki sen?

Sanki ansızın yalvarıyordu, bir inilti gibi çıkmıştı soluğu:

— Seni seviyorum...

Körpe dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Dayanılmaz bir sevinç içindeydim. Diliyle dilimi yalaması o kadar hoştu ki artık yaşamamayı isterdim.

Mantosunu çıkarmıştı Dirty, gamalı haçlı bayrakların kırmızısı gibi, parlak kırmızı renkli ipek elbisesiyle kollarımın arasındaydı. Elbisenin altında bedeni çıplaktı. Islak toprak kokuyordu. Yarı sıkıntıdan (hareket etmek istiyordum), yarı vagonun öteki ucuna gitmek istediğimden ondan uzaklaştım. Koridorda, çok yakışıklı ve çok uzun boylu bir S.A. subayını iki kez rahatsız ettim. Adamın porselen mavisi gözleri aydınlık bir vagonun içinde bile bulutlarda kayboluyordu: Sanki içinde Valkürlerin* çağrısını duymuş gibiydi; ama kuşkusuz kulakları kışla borazanlarına karşı daha duyarlıydı. Kompartımanın girişinde durdum. Dirty lambayı kısmıştı. Ayaktaydı, zayıf ışıkta, kımıldamadan duruyordu: Beni korkuttu; karanlığa karşın, arkasında, uçsuz bucaksız bir ova görüyordum. Dirty bana bakıyordu, ama kendinde değildi, korkunç bir düşe dalmıştı. Ona yaklaştım ve ağlamakta olduğunu fark ettim. Kollarımın arasında sıktım onu, bana dudaklarını vermek istemedi. Neden ağladığını sordum.

Şöyle düşündüm:

— Onu olabildiğince az tanıyorum.

Yanıt verdi:

— Hiçbir nedeni yok.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Ona sarıldım. Ben de ağlayabilirdim. Neden ağladığını bilmek istiyordum, ama başka bir şey söylemedi. Kompartımana geri geldiğimde nasılsa öyle görüyordum onu: Önümde ayakta, bir hayaletin güzelliği içindeydi. Yeniden korktum. Birkaç saat sonra benden ayrılacağı aklıma gelince adamakıllı kaygılanıp ansızın, öyle doymak bilmez ki yaşayamıyor diye düşündüm. Yaşamayacak. Ayaklarımın altında tekerleklerin gürültüsünü duyuyordum, ezilip parçalanan bedenlerin üstünden geçen tekerleklerin gürültüsünü.

6 Son saatler çabucak geçti. Frankfurt'ta bir otele gitmek istiyordum, Dirty kabul etmedi. Birlikte akşam yemeği yemiştik: Katlanabilmenin tek çaresi oyalanmaktı. Peronda geçen son dakikalar dayanılır gibi değildi. Çekip gitmek cesaretini gösteremedim. Onu birkaç gün sonra

* İskandinav mitolojisinde, tanrı Odin'in buyruğuyla, ölümü hak eden savaşçıları çağırıp alıp götüren periler. (ç.n.)

yeniden görecektim, ama aklımı takmıştım, daha önce öleceğini düşünüyordum. Trenle birlikte gözden kayboldu.

Peronda yalnız kalmıştım. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Ağlayarak oradan ayrıldım. Güçlükle yürüyordum. Ağzımda hâlâ Dirty'nin dudaklarının tadı vardı, anlaşılmaz bir şeydi bu. Demiryollarında görevli bir adama uzun uzun baktım. Geçip gitti: Karşısında bir huzursuzluk hisssettim. Neden sarılıp öpebileceğim bir kadınla hiç ortak yanı yoktu. Onun da gözleri, ağzı, kıçı vardı. Bende kusma isteği uyandıran bu ağza vurmak isterdim: Adam şişko bir burjuvayı andırıyordu. Ona tuvalétin yerini sordum (bir an önce oraya koşmalıydım). Gözyaşlarımı bile silmemiştim. Bana Almanca olarak yeri tarif etti: Anlaması güçtü. Holün sonuna geldim: Çok kuvvetli bir müzik sesi duydum, dayanılacak gibi değildi. Hâlâ ağlıyordum. Garın kapısından, uzakta, çok geniş bir meydanın öteki ucunda, iyice aydınlatılmış bir tiyatro binası ve tiyatronun basamakları üstünde gösteri yapmakta olan üniformalı müzisyenler gördüm: Gürültü görkemliydi, kulakları patlatıyordu, pek de neşelendiriciydi. O kadar şaşırmıştım ki ağlamayı bıraktım. Tuvalete gitme gereksinimi de duymuyordum artık. Şiddetli yağmur altında boş meydanı koşarak geçtim. Tiyatronun kapı sundurmasının altına sığındım.

Bu tiyatronun basamakları üstünde kımıldamadan duran, askeri düzendeki çocukların önündeydim.

Siyah kadifeden kısa pantolonlar ve kordonlarla süslenmiş kısa ceketler giymişlerdi; başları açıktı, sağ yanda fifreliler, sol yanda ise trampetliler vardı.

Öyle şiddetli, öyle sert bir ritimle çalıyorlardı ki karşılarında soluğum kesildi. Trampet seslerinden daha sert ya da fifre seslerinden daha tatsız bir şey olamazdı. Geceleyin oradan tek tük geçenler için, yağmur altındaki o bomboş koca meydanın önünde çalan, kalın sopalar gibi kaskatı tüm bu nazi çocukları (içlerinden kimileri sarışındı, bebek yüzlüydü) bir felaketin aşırı sevincini yaşayacakmış gibi görünüyorlardı: Önlerinde, şefleri, cılız mı cılız, balık suratlı hırçın bir oğlan (ara sıra komutlar vermek için başını çeviriyor, homurdanıyordu), elindeki uzun bir baştrampetçi çubuğu ile tempo tutuyor, edepsizce bir hareketle, bu çubuğu, topuzcuğu iyice karnının altına gelecek şekilde, yukarıya kaldırıyordu (o zaman çubuk, renkli ip örgülerle süslenmiş, koskocaman bir maymun penisini andırıyordu); sonra, pis, kaba bir herife

yaraşır kısa ve kesik bir hareketle de topuzcuğu ağzının hizasına kaldırıyordu. İşte, karından ağıza, ağızdan karına bu her gidiş geliş, ansızın bastıran yoğun trampet gümbürtüleriyle birlikte kesik kesik devam ediyordu. Böyle bir gösteri edebe aykırıydı. Korkunçtu. Eğer az görülen bir soğukkanlılık içinde olmasaydım, bir taş duvarın önündeki dingin bir durumda, bu kin dolu makineleri seyrederek nasıl ayakta kalabilirdim? Her gürültülü müzik parçası gecenin ortasında savaşı ve ölümü çağırmak için yapılan bir büyüydü. Trampet gürültüleri, sonunda kanlı top ateşlerine dönüşmek umuduyla doruk noktasına varmıştı: Uzakta gördüğüm, savaş düzeninde dizilmiş bir çocuk ordusuydu. Kımıldamıyorlardı, ama kendilerinden geçmişlerdi. Görüyordum onları, çok uzakta değildiler benden, ölüme gitme arzusuyla büyülenmişlerdi. Bir gün güneşin altında güle oynaya ilerleyecekleri, arkalarında can çekişenler ve ölüler bırakacakları uçsuz bucaksız tarlaları düşlüyor gibiydiler..

Yaşamdan çok daha acı olan bu yükselen cinayet dalgasında (çünkü yaşamın ölüm kadar kanlı ışıltısı yoktur) önemsiz şeylerden, komik kocakarı yalvarmalarından öte bir şeyler görmek olanaksızdı. Her şey, alevlerin ve gök gürültülerinin karıştığı, yanmış kükürt kadar solgun, insanın soluğunu kesen büyük bir tutuşmaya yazgılı değil miydi? Ansızın bir kahkaha atma isteği başımı döndürmüştü: Bu felaketin karşısında, bir kara mizah, hiç kimsenin bağırmaktan kendini alamadığı zamanlarda ortaya çıkan kasılmalara eşlik eden türden bir kara mizah duygusu içindeydim. Müzik durdu: Yağmur da dinmişti. Yavaş yavaş gara döndüm. Tren harekete hazır durumdaydı. Bir süre peron boyunca yürüdükten sonra bir kompartımana girdim; tren az sonra kalktı.

Mayıs 1935.

Annem

Georges Bataille' ı yakından tanıyanlar Madam Edwarda'*nın bir devamı değil de diyelim bir uzantısı olması gerektiğini çoktandır biliyorlardı. Genellikle bilinmeyen şey şuydu:* Madam Edwarda *herhalde dört metinden oluşan bir bütünün parçasıydı ve bu metinlerden biri Georges Bataille'ın öldüğü sırada daha önce yazılmış, düzeltilmiş ve neredeyse tam olarak baskıya hazırlanmıştı. Bizim bugün sunduğumuz metin bu metindir.*

Georges Bataille' ın bıraktığı yazıların incelenmesi bitmediğinden, onun bu bütüne vermek istediği tam sunuş biçimini belirlemek güç. Başlıklar bile kesin değil. Bir tür başlık tasarısı olan müsvedde bir sayfada başlıklar içeren şöyle bir sıralama var ki bunu aynen aşağıya alıyoruz:

Pierre Angelici*
Madam Edwarda
I

Divinus Deus
II

Annem
III**

ve
Erotizm üzerine aykırı düşünce
Georges Bataille

Müsveddeler işte bu sıralamayı içeriyor, Annem'i *bunların içinden alarak bastık. Ancak şu farkla ki* Divinus Deus, Madam Edwarda *yerine, burada büyük harflarle tek bir sayfada gösterilen genel başlık oluyor. Oysa izleyen metinlerin her biri ayrı bir başlık taşıyor:* I, Madam Edwarda; II, Annem. *Üçüncü bölüm,* Charlotte d'Ingerville; *bu "üçüncü bölüm" de zaten üç sayfalık bir başlangıca indirgeniyor; burada* Pierre'*in, annesinin ölümünden sonra, onun kadın arkadaşı* Charlotte d'Ingerville *ile tanıştığını görüyoruz. Bunları o üç bölümle ilgili çeşitli notlardan, değişikliklerden ve taslaklardan oluşan 236 sayfa ve kitabın son metni olan* Erotizm üzerine aykırı düşünce *ile ilgili 15 sayfalık notlar izliyor.*

Bu bilinmeyen yapıtı, burada görülebildiği şekliyle yayımlamak Georges Bataille'ın okurları için, hatta onun dostları için diyecektik, bize zorunlu imiş gibi geldi.

Yayıncının notu

* *"Pierre Angélique"in Georges Bataille'ın hayatta iken* Madam Edwarda'nın yayımlanması için seçip kullandığı takma ad olduğu biliniyor.
** *Burada bir boşluk var. Kuşkusuz* "Charlotte d'Ingerville" söz konusu.

YAŞLILIK, DEHŞETİ SONSUZA DEK YENİLER, İNSANI DURMAMACASINA BAŞLANGICA GERİ GETİRİR. MEZARIN KENARINDA GÖRÜR GİBİ OLDUĞUM BAŞLANGIÇ, İÇİMDE NE ÖLÜMÜN NE DE HAKARETİN ÖLDÜREBİLECEĞİ *DOMUZ*'DUR. MEZARIN KENARINDAKİ DEHŞET KUTSALDIR VE BEN ÇOCUĞU OLDUĞUM BU DEHŞETİN İÇİNE GÖMÜLÜYORUM.

— Pierre!

Bu sözcük alçak sesle, ısrarlı bir tatlılıkla söylenmişti.

Bitişik odadan biri bana, uyuyorsa uyandırmayayım diye epeyi yavaşça mı seslenmişti ne? Ama ben uyanıktım. Çocukken, ateşlendiğimde, annem böyle ürkek bir sesle seslendiğinde uyandığım gibi mi uyanmıştım yoksa?

Ben de seslendim: Yanımda kimse yoktu, bitişik odada da kimse yoktu.

Aradan bir süre geçince, uyurken düşümde adımın söylendiğini duyduğumu ve bunun bende uyandırdığı duygunun içimde anlaşılmaz bir duygu olarak kalacağını anladım.

Rahat rahat yatağıma gömülmüştüm ama hoşnut değildim. Yalnızca çocukluğumdaki hastalıklarım ve uzun süren ateşlenmelerim sırasında bu sesin bana aynı şekilde seslendiğini biliyordum: O zaman başımın üstünde dolanan ölüm tehlikesi, konuşmakta olan annemin sesini son derece tatlılaştırıyordu.

Ağırkanlı, dikkatli biriydim ve bilinçli olarak, acı çekmediğime şaşıyordum. Bu kez annemin bana olan yakınlığıyla yüklü anısı artık beni üzmüyor, sık sık duyduğum o edepsizce gülmelerinin yol açtığı tiksintinin anısıyla da artık karışmıyordu.

1906'da babam öldüğünde on yedi yaşındaydım.

Hasta olduğum için uzun süre bir köyde büyükannemin yanında kalmıştım, kimi zaman annem buraya beni görmeye geliyordu. O sırada üç yıldır Paris'te oturuyordum. Babamın içki içtiğini çabucak anlamıştım. Yemeklerde sessizlik egemendi: Babam ender olarak benim pek anlayamadığım, annemin de tek sözcük söylemeden dinlediği karışık bir öyküye başlıyor, ama sonunu getirmeyip susuyordu.

Akşam yemeklerinden sonra odamdan sık sık, anlam veremediğim, gürültülü bir tartışma duyuyor, o zaman annemin yardımına koşmam gerektiğini sanıyordum. Yatağımdan, devrilen mobilyaların gürültüsüne karışan bağırtılara kulak veriyordum. Kimi zaman kalkıp koridorda gürültünün kesilmesini bekliyordum. Bir gün, kapı açıldı: Babamı gördüm, yüzü kıpkırmızıydı, sendeliyordu, kenar mahalle sarhoşlarına benziyordu, evin şatafatına hiç uymayan bir durumdaydı. Benimle yalnızca, basiretsiz, çocuksu, neredeyse titrek hareketler yaparak, bir tür sevecenlikle konuşurdu. Beni dehşete düşürüyordu. Bir başka kez onu salonlardan geçerken ansızın yakaladım: Sandalyeleri itip kakıyor, yarı çıplak durumdaki annemse ondan kaçıyordu; babam da gömlekleydi. Annemi yakaladı: Bağırarak birlikte yere düştüler. Gözden kayboldum ve o zaman odamda kalmış olmam gerektiğini anladım. Günün birinde, yanlışlıkla odamın kapısını açtı: Elinde bir şişe, eşikte durdu; beni gördü ve elinden kayıp düşen şişe kırıldı, içki yere aktı. Bir süre ona baktım: Şişenin çıkardığı korkunç gürültüden sonra başını elleri arasında aldı, sesi çıkmıyordu, ama ben titriyordum.

Ondan öyle tiksiniyordum ki, her konuda düşündüklerinin tersini savundum. O zamanlar, daha sonra papaz olacağımı düşünecek kadar dindar oldum. Babam o sırada ateşli bir kilise karşıtıydı. Ancak ölü-

münden sonra, son derece hayranlık duyduğum annemle birlikte yaşamak için, dindarlıktan vazgeçtim. Saf saf, annemin tüm kadınlar gibi olduğunu ve yalnızca erkekçe bir gururun onun dine bağlanmasını engellediğini sanıyordum. Pazarları onunla birlikte kiliseye ayine gitmiyor muydum? Annem beni seviyordu: Aramızda düşünce ve duygu birliği olduğuna inanıyordum; bu birliği yalnızca o davetsiz misafir, yani babam bozuyordu. Doğrusu annemin sürekli dışarıya çıkmalarına üzülüyordum, ama tüm olanaklarıyla o tiksinç insandan kaçmaya kalkışmasını nasıl kabul etmeyebilirdim?

Kuşkusuz babamın yanımızda olmadığı zamanlarda da annemin dışarıya çıkmalarını sürdürmesine şaşıyordum. Babam sık sık Nice'e gidip uzun süre orada kalıyordu; onun bu sırada eğlenceye daldığını, kumar oynadığını ve her zamanki gibi içtiğini biliyordum. Yakında yolculuğa çıkacağını nasıl bir sevinçle öğrendiğimi anneme söylemek istiyordum; annem tuhaf bir üzüntü içinde konuşmayı reddediyordu, ama en az benim kadar mutlu olduğundan emindim. Babam son olarak Bretagne'a gitti, kız kardeşi davet etmişti: Annem de onunla birlikte gidecekti, ama son anda kalmaya karar verdi. Babam gittikten sonra, akşam yemeği sırasında öyle keyifliydim ki, anneme kendisiyle birlikte yalnız kalmaktan duyduğum sevinci söylemek cesaretini gösterdim; şaşırmıştım: Gereğinden çok şaka yaptığı için bundan çok memnun oldu gibi geldi bana.

O sıralar büyümüş sayılırdım. Ansızın bir adam olmuştum: Annem beni çok geçmeden neşeli bir restorana götüreceğine söz verdi.

— Yüzünü güldürecek kadar genç görünüyorum, dedi bana. Ama o kadar yakışıklısın ki seni sevgilim sanacaklar.

O güldüğü için ben de güldüm, ama şaşkınlıktan da donup kaldım. Annemin bu sözü söylemiş olduğuna inanamıyordum. Bana içki içmiş gibi geldi.

O zamana kadar, içki içtiğini hiç fark etmemiştim. Her gün aynı şekilde içtiğini çabucak anlamalıydım. Ama öyle makaraları koyverip edepsizce bir yaşama sevinci belirttiği yoktu. Tersine onu içine kapanık yapan üzgün, çekici bir hoşluğu vardı; babamın kötülüğüne bağladığım derin bir melankoli içindeydi, bu melankoli ona ömür boyu sürecek bir bağlılık duymamın asıl nedeniydi.

Yemekte sıra tatlıya gelmişken evden ayrıldı, düş kırıklığına uğra-

dım. Üzüntüme aldırış etmemiş miydi? Bendeki bu düş kırıklığı izleyen günlerde devam etti. Annem gülmekten –ve de içmekten– özellikle de evden çekip gitmekten hiç geri durmadı. O zamanlar okula gidiyor, ders çalışıyor ve içki içip sarhoş olmuşum gibi, çalışmakla sarhoş oluyordum.

Bir gün annem öğle yemeğinden sonra her zamanki gibi dışarıya çıkmadı. Benimle gülüp eğleniyordu. Sözünü tutmayıp, beni, kendi deyişiyle, "kibar partisine" götürmediği için özür diliyordu. Daha önce o kadar ciddi olan ve kendisine bakıldığında insanda üzücü bir duygu, fırtınalı bir akşam duygusu uyandıran annem ansızın bana yeni bir görünüm altında görünüyordu. Hoppa bir genç kadın görünümüydü bu. Güzel olduğunu biliyordum: Uzun süredir çevresinde kıskançlıkla böyle söylendiğini duyuyordum, ama ondaki bu kışkırtıcı işvenin farkında değildim. Otuz iki yaşındaydı ve ona baktığımda, zarifliği, davranışı beni altüst ediyordu.

— Seni yarın götüreceğim, dedi. Öpüyorum seni. Yarın akşam görüşürüz, yakışıklı sevgilim!

Bunun üzerine ölçüyü kaçırarak güldü, şapkasını giydi ve sanki parmaklarımın arasından kayıp gitti.

Gitikten sonra, şeytanca bir güzelliği ve bir gülüşü olduğunu düşündüm.

O akşam annem evde yemek yemedi.

Ertesi sabah çok erkenden bir derse gidecektim; eve döndüğümde kafam derslerimle meşguldü. Hizmetçi kadın bana kapıyı açtığı sırada annemin beni odasında beklediğini söyledi. Annem üzüntülüydü, bana hemen:

— Babanla ilgili kötü haberlerim var, dedi.

Tek sözcük söylemeden ayakta öylece kaldım.

— Ansızın olmuş, dedi annem.

— Ölmüş mü? diye sordum.

— Evet, dedi.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra devam etti.

— Birazdan Vannes trenine bineceğiz. Vannes garından Segrais'ye kadar da arabayla gideceğiz.

Yalnızca, babamın neden böyle ansızın öldüğünü sordum. Sorumu yanıtlayıp ayağa kalktı. Güçsüzlük belirten bir hareket yaptı. Yorgun-

du, omuzlarına bir ağırlık çökmüş gibi görünüyordu, ama duygularını hiç açığa vurmadı, şunları söyledi yalnızca:

— Robert'le ya da Marthe'la konuşursan, ilke olarak bu acının seni çok üzdüğünü göstermen gerektiğini unutma. Gözyaşı akıtmamız gerektiği bize hizmet eden bu iyi insanların düşüncesidir. Ağlamaya gerek yok, ama gözlerini aşağıya indir.

Sakinliğimin annemi sinirlendirdiğini anladım, ses tonu sert bir biçimde yükseliyordu. Gözlerimi ayırmadan ona baktım. Onu yaşlanmış görerek şaşıyordum. Şaşıyordum ve ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ölümün sinsice gelişine bağlı olan o alışılmış üzüntüyü gizlice engelleyen o saygılı sevinci ben de gizleyebilir miydim? Annemin yaşlanmasını istemiyordum, onu içine sığındığı, yüzüne yalan söyleten çılgınca neşeden, bu celladından kurtulmuş olarak görmek istiyordum. Mutlu olmak istiyordum, hatta yazgının bizi içine hapsettiği yasın mutluluğumuza, ölümün hoşluğunu oluşturan o büyülü üzüntüyü iletmesini isterdim...

Ama başımı önüme eğdim: Annemin tümcesi bana yalnızca utanç vermiyordu. Kendimi hastalanmış gibi hissediyordum. En azından, gülünç bir öfkeden olduğu kadar da üzüntüden ağlamak üzere olduğumu düşündüm. Ve sonunda, ölüm en budalaca gözyaşlarına yol açtığı için, hizmetçilere acımızdan söz ettiğimde, ağladım.

Arabanın, sonra da trenin gürültüsü bereket versin susmamızı sağladı.

Yarı uyku halindeydim, her şeyi unutabilirdim böylece.

Kafamda yalnızca annemi artık sinirlendirmemek düşüncesi vardı. Bununla birlikte, ona geceyi Vannes'da otelde geçirmemizi önerdim. Telgrafla herhalde ertesi sabah geleceğimizi bildirmişti ki ses çıkarmadan kabul etti. Restoranda, sonra garda dereden tepeden konuştuk. Sıkıntım ve çocukluğum elimde olmadan ortaya çıkıyordu. Annemin içtiğini fark etmedim. Ama ikinci bir şişeyi istediğinde anladım. Kaygılanıp gözlerimi aşağıya indirdim. Gözlerimi kaldırdığımda annemin bana bakışları öyle sertti ki bu beni şaşkına döndürdü. Açıkça bardağını doldurdu. Budalalığının doğuracağı lanetli anı bekliyordu. Uzun süredir hiçbir şeye katlanamaz olmuştu...

İçinde yorgunluğun ağır bastığı bu bakışta, bir gözyaşı parladı.

Ağlıyordu ve gözyaşları yanaklarından aşağıya süzüldü.

— Anne, diye haykırdım, onun için böylesi daha iyi değil mi? Senin için de?

— Çeneni kapa, dedi sert bir biçimde.

Sanki içinde kin konuşuyormuş gibi, düşmanca davranıyordu.

Yeniden konuşmaya başladım, kekeledim:

— Anne, pekâlâ biliyorsun ki ne de olsa bu, onun için daha iyi.

Çabuk içiyordu. Anlaşılmaz bir biçimde gülümsedi.

— Şunu söyle: Onun yaşamını çekilmez kılıyordum.

İyi anlamamıştım ve karşı çıktım.

— O öldü, onun hakkında hiçbir şey söylememeliyiz. Ama senin yaşamın da kolay değildi.

— Ne biliyorsun sen bu konuda? dedi.

Durmamacasına gülümsüyordu. Artık beni görmüyordu.

— Sen benim yaşamım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.

Artık içmemeye kararlıydı. İkinci şişe de çoktan boşalmıştı.

Garson yaklaşıp bize hizmet etti. Salonda hüzün verici, insanı alçaltıcı bir koku vardı, sofra örtüsünün üstünde kırmızı bir leke oluşmuştu. Hava sıcaktı.

— Fırtına kopacak gibi, dedi garson.

Kimse yanıt vermedi.

Kendi kendime (annemin karşısında titriyordum) dedim ki: "Onu nasıl kınayabilirim ki?"

Bir an ondan kuşku duyduğum için acı çekiyordum. Kızardım, alnımda boncuk boncuk olmuş teri sildim.

Sonunda annemin yüzü dış dünyaya kapandı. Ansızın çizgilerinin şekli bozuldu. Akan bir mum gibi yumuşuyorlardı, bir an altdudağı ağzının içine girdi.

— Pierre, dedi, bana bak!

Bu devingen –ve de kaçak– yüz ağırlaşıyordu: Bir dehşet duygusu yayıyordu etrafa. Etkisini göstermeye başlayan sabuklamaya karşı boşuna bir çaba içindeydi. Konuştu, yavaş yavaş, ağır ağır, yüz çizgileri çılgınlığın içinde donmuştu.

Söyledikleri yüreğimi parçaladı. O görkemi, özellikle de, daha korkunç olanı, o iğrenç yüceliği beni duygulandırdı. Bitkin bir halde dinliyordum.

— Çok gençsin, dedi, bu yüzden seninle konuşmamam gerekirdi, ama sonunda annenin ona karşı gösterdiğin saygıya layık olup olmadığını kendi kendine soracaksın. Şimdi baban öldü, yalan söylemekten de yorgun düştüm: *Ben ondan daha kötüyüm!*

Yüzünde acı, yalanlayıcı bir gülümseme belirdi. İki eliyle giysisi-

nin yakasını çekiyor, neredeyse koparıyordu. Yalnızca sıkıntısını dile getiren bu hareketinde hiçbir uygunsuzluk yoktu.

— Pierre, dedi yeniden konuşmaya başlayarak, annene layık olmadığı bir saygıyı gösteren yalnızca sen varsın. Bir gün salonda bulduğun erkeklerin, o züppelerin ne olduklarını düşünüyorsun?

Yanıt vermedim, o zaman buna dikkat etmemiştim.

— Baban, o, bunu biliyordu. Aynı düşüncedeydi. Senin yokluğunda bu budalaların annene artık saygısı kalmamıştı... Bak annene!

Annemin o iğrenç, o dalgın gülümsemesi mutsuzluğun gülümsemesiydi.

Annem beni seviyordu: Dindarlığımın ve –onun yalanlarının– beni içine düşürdüğü budalalığa dayanabilir miydi?

Daha sonra, bana babamın şu sözünü söyleyecekti: "Her şeyin suçunu benim sırtıma yükle." Benim gözümde annemin dokunulmaz biri olduğunu ve her ne pahasına olursa olsun böyle kalması gerektiğini anlayan babamın dileği buydu. Ölümü bu uzlaşmayı artık kabul edilemez kılıyordu. Sonraki şaşkınlık döneminde, her kendinden geçişinde öyle görünmekten hoşlandığı gibi, gözümde iğrenç biri gibi görünme isteği içine girdi. Bir zehir içerek bana bıraktığı pusulada şöyle diyordu:

— Beni ölümde bile sevmeni isterim. Ben de şimdi seni ölümde seviyorum. Ama ancak iğrenç biri olduğumu ve bunu bilerek beni sevdiğini biliyorsan, sevgini istiyorum.

Yıkılmıştım, o gün yemek odasından ayrılarak hıçkıra hıçkıra odama çıktım.

Pencereyi açıp, bir süre, fırtınalı gökyüzü altında, lokomotiflerin buhar püskürtmelerini, düdük seslerini ve solumalarını dinledim. Ayakta durup, yüreğimi parçalayan ve bu yürek parçalanırken içinde olamayacak Tanrı'ya seslendim. Bu kaygı içinde, hiçliğin beni sardığını sandım. Fazla küçüktüm, fazla acınacak biriydim. Belimi büken şeye, dehşete hazırlıklı değildim. Yıldırım düştüğünü duydum. Kendimi halının üstüne atıverdim. Yüzükoyun yatarken sonunda aklıma yalvaran biri pozunda kollarımı iki yana açmak geldi.

Çok daha sonra annemin odasına girdiğini duydum. Odalarımız arasındaki kapıyı açık bıraktığını anımsadım. Ayak seslerinin yaklaş-

tığını duydum ve kapı yavaşça kapandı. Kapı kapanırken beni yalnızlığa terk ediyordu, ama bana öyle geliyordu ki, hiçbir şey beni bu yalnızlıktan kurtaramayacaktı; sessizce gözyaşlarımı akıtarak yerde kaldım.

Uzun uzun gök gürlemeleri yarı uykulu halimi etkilemeden sürüyordu. Ansızın kapı açıldı, daha şiddetli olan yıldırım gürültüsüyle sıçrayarak uyanmıştım. Boşanan sağanağın gürültüsü beni serseme çeviriyordu. Annemin odama yalınayak girdiğini duydum. Duraksıyordu, yerden kalkmak için vakit bulamadım. Beni ne yatağımda ne de odamda görmeyince bağırdı:

— Pierre!

Bana çarptı. Ayağa kalkıp onu kucakladım. Korkmuştuk ve ağlıyorduk. Birbirimizi öpücüklere boğuyorduk. Gömleği omuzlarından kaymıştı, yarı çıplak vücudunu kollarımın arasında sıktım. Pencereden giren şiddetli yağmur onu sırılsıklam etmişti: Sarhoştu, saçları darmadağınıktı, artık ne dediğini bilmiyordu.

Oturmasına yardım ettim.

Çılgınca konuşmayı sürdürüyordu, ama gömleği yeniden omuzlarına oturduğunda, o da yeniden edepli bir hal almıştı.

Gözyaşları içinde bana gülümsüyordu, ama acıdan iki büklüm olmuştu; sanki kusacakmış gibi göğsünü tutuyordu.

— Sen kibar bir çocuksun, diyordu bana. Ben seni hak etmiyorum. Bana hakaret edecek kaba birine düşmeliydim. Onu yeğlerdim. Annen ancak alçakça bir yaşam içinde rahat eder. Benim nasıl iğrençliğe yatkın olduğumu hiçbir zaman bilemeyeceksin. Bunu bilmeni isterim. Bu alçakça yaşamımı seviyorum. Bugün kusacağım sonunda: Fazla içtim, kusarsam rahatlarım. Önünde en kötü şeyi yapacağım ve senin gözünde tertemiz olacağım.

Bu sırada o "açık saçık gülmesi" tuttu. İçten içe kırılmıştım.

Ayaktaydım, omuzlarım düşmüş, başım öne eğik durumdaydı.

Annem de ayağa kalkmıştı: Odasına doğru yöneldi. Sahte olduğu duygusu veren bir kahkaha daha attı, ama geriye döndü ve attığı adımlar kararsız olsa da, beni omuzlarımdan tutup:

— Bağışla! dedi.

Sonra alçak sesle ekledi:

— Beni bağışlamalısın: İğrencim ve de içtim. Ama seni seviyorum, sana saygı duyuyorum, sana artık yalan söyleyemezdim. Evet, annen iğrenç; bunun üstesinden gelmek için çok güçlü olman gerekecek.

Sonunda, güçlükle, bir tür irkilme içinde, şöyle söylemeye çabaladı:

— Sana iyi davranabilirdim, sana yalan söyleyebilirdim, seni budala yerine koyabilirdim. Ben kötü bir kadınım, bir sefihim ve içiyorum, ama sen korkak biri değilsin. Seninle konuşmak için bana ne kadar çaba gerekmiş olduğunu düşün. Bu gece durmamacasına içtiysem, bunu kendime yardım etmek ve belki sana da yardım etmek için yaptım. Şimdi, bana yardımcı ol, beni odama, yatağıma götür.

O gece, odasına götürdüğüm bitkin bir yaşlı kadındı. Ben de dost olmayan bir dünyada şaşkın, sendeler bir haldeydim.

Elimde olsaydı ölmek isterdim.

Babamın cenaze törenini, evden kiliseye, sonra Segrais mezarlığına götürülüşünü özden yoksun, boş bir zamanı anımsar gibi anımsıyorum. O uzun dul tülleri içinde annem ve dinsiz birinin cenazesi kaldırıldığı için görevleri ilahi söylememek olan papazların tüm o yalanları... Bunun önemi yoktu ve iğrençliği örttükleri için elimde olmadan bende gülme isteği uyandıran annemin tüllerinin de önemi yoktu.

Bocalıyordum, aklımı kaçıracaktım.

Lanetin, dehşetin içimde cisimleştiğini anlamıştım.

Babamın ölümünün beni yeniden yaşama kavuşturduğunu sanmıştım, ama bu siyah giysilerimin içindeki sözde yaşam şimdi beni titretiyordu. İçimde yalnızca baş döndürücü bir düzensizlik vardı; böylece artık her şeye kayıtsız kalacaktım. Tiksinmemin derinliğinde, kendimi Tanrı'ya benzetiyordum. Bu ölü dünyada, annem kollarımın arasında iken gözlerimi kamaştırmış olan parıltıyı unutmaktan başka ne yapacaktım? Ama şimdiden biliyordum: Hiçbir zaman unutmayacaktım.

İçine düştüğüm yalnızlıkta, bu dünyanın ölçüleri, eğer hâlâ var iseler, içimizde baş döndürücü bir ölçüsüzlük duygusunu sürdürmek için vardırlar: Bu yalnızlık, TANRI'dır.

Segrais'den döndüğümüzde üzüntüm o kadar büyüktü ki, hasta olduğumu bahane ederek yataktan çıkmadım. Doktor geldi, muayene etti. Annem odama girdi ve sonucu belirleyen "Ciddi bir şeyi yok" sözü ve omuz silkmeler beni kurtardı. Ama yemeklerimi odamda yiyerek yatakta kaldım.

Sonra diretmekle ancak pek az zaman kazanabileceğimi düşündüm. Giyindim ve gidip annemin kapısını çaldım.

— Hasta değilim, dedim.

— Biliyordum.

Bakışım ona meydan okuyordu, ama gözlerinde bir fırtına ve bir düşmanlık gördüm ve çok korktum.

— Şimdi kalkacağım. İzin verirsen yemek odasında öğle yemeğimi yiyeceğim.

Gözlerini ayırmadan bana baktı. Kusursuz saygınlığı, rahatlığı, içimde uyanan korkunç duyguyla pek orantılı değildi. Ama o, bana karşı, kendisini yücelten bu fırtınalı coşkunluğa bağlı, dayanılmaz bir küçümseme duygusu besliyordu.

Kuşkusuz böylece Vannes'da altında ezilmek istediği utancı dengeliyordu. Ama o zamandan bu yana, birçok kez, kendisini olduğu gibi kabul etmeyenlere karşı beslediği bu çok büyük küçümseme duygusunu hesap etmiş olmalıydım.

Sabırsızlığını pek iyi gizleyemeyen tam bir dinginlik içinde bana dedi ki:

— Seni gördüğüme sevindim. Hastalığının yapmacık olduğunu, doktor doğrulamadan önce biliyordum. Sana söyledim: Kaçarak üstesinden gelemezsin. Her şeyden önce, artık benden kaçmayarak işe başlaman gerekecek. Bana karşı hep derin bir saygı gösterdiğini biliyorum, ama aramıza bir tür çılgınlığın girmesini kabul etmeyeceğim. Bana karşı bu saygıyı geçmişteki gibi tam olarak göstermeni isteyeceğim. Bayağılığını bildiğin kadının söz dinleyen oğlu olarak kalmalısın.

Ona şöyle yanıt verdim:

— Saygısızlığı, karşında duyduğum tedirginlikte görmenden korkuyordum. Dayanacak gücüm yok. O kadar mutsuzum ki. Aklım başımda değil.

Gözyaşlarım yavaş yavaş akıyordu. Devam ettim:

— Mutsuz olduğumu söylemek az olur. Korkuyorum da.

Annem, içeriye girdiğimde beni şaşırtan, kaygı verici bir yanı da bulunan, düşmanca ve fırtınalı bir sertlikle bana yanıt verdi.

— Haklısın. Ama ancak korktuğun şeyi hiçe sayarak korkudan kurtulacaksın. Yeniden işe başlayacak ve önce bana yardım edeceksin. Babanın ölümünden sonra evi yerleştirmeli, bıraktığı düzensizliği gidermeliyim. Kabul edersen, senden toparlanmanı ve babanın çalışma odasındaki kitapların ve kâğıtların karışıklığını düzene sokmanı isteyeceğim. Benim bu işe kalkışmaya cesaretim yok, bu duruma da daha uzun süre katlanmak istemiyorum. Zaten dışarıya çıkmam gerekiyor.

Benden kendisini kucaklayıp öpmemi istedi.

Kızarmıştı, hani derler ya, yüzü ateşler içindeydi, yanıyordu.

Karşımda, şapkasını özenle başına geçirdi; şapkasından aşağıya bir dul tülü sarkıyordu. O sırada açık kollu ve açık yakalı bir giysi giymiş,

boyanmış olduğunu ve yasın, güzelliğini bir uygunsuzluk gibi ortaya çıkardığını gördüm.

— Ne düşündüğünü biliyorum, diye ekledi. Artık sana hoşgörülü davranmamaya karar verdim. Arzularımı değiştirmeyeceğim. Bana olduğum gibi saygı göstereceksin: Senden hiçbir şeyi gizlemeyeceğim. Kısacası, senden hiçbir şeyi gizlemeyeceğim için mutluyum.

— Anne, diye bağırdım coşkuyla, yapabileceğin hiçbir şey sana olan saygımı değiştirmeyecek. Bunu sana titreyerek söylüyorum, ama anladın, var gücümle söylüyorum.

Benden ayrılmakta acele etmesinin, ardına düştüğü eğlenceye mi, yoksa kendisine o zamana kadar gösterdiğim sevgiye duyacağı özleme mi bağlı olduğunu bilemiyordum. Zevk alışkanlığının yüreğinde yaptığı yıkımları henüz ölçüp biçemiyordum. Ama o gün bu gündür kapalı bir daire içinde dönüp duruyordum. Eskisinden daha az öfkelenebiliyordum, gerçekten de, anneme hayran olmayı ve ona bir azizeymiş gibi büyük saygı göstermeyi sürdürdüm. Artık bu büyük saygıyı gösterme nedenimin bulunmadığını kabul ediyor, ama hiçbir zaman da bundan kendimi alamıyordum. Böylece hiçbir şeyin yatıştıramayacağı, ancak ölüm ve kesin bir felaketin kurtaracağı bir acı içinde yaşıyordum. Annemin hoşlandığını artık bildiğim zevk ve eğlence düşkünlüğünden tiksinsem, hemen ona karşı olan saygım onu değil, beni bir tiksinti konusu yapıyordu. Yeniden o büyük saygıya döner dönmez de onun zevk ve eğlence düşkünlüğünün midemi bulandırdığını kendi kendime söylemek zorunda kalıyordum.

Ama, o dışarıya çıkıp da, koşarak nereye gittiğini kendi kendime sormak zorunda kaldığımda bana kurmuş olduğu korkunç tuzaktan habersizdim. Bunu çok daha sonra öğrendim. O zaman, kokuşmuşluğun ve dehşetin en derininde onu sevmeyi sürdürdüm: Öyle coştum ki TANRI düşüncesinde kaybolduğumu sandım.

Babamın çalışma odasındaydım: Buraya iğrenç bir düzensizlik egemendi. Adamın değersizliğinin, budalalığının, kasılmalarının anısı beni bunaltıyordu. Pek çok umulmadık çekici yanları, hastalık derecesinde tuhaf alışkanlıkları olan, ama her zaman zarif, her zaman elindekini vermeye hazır bir soytarı: Kuşkusuz eskiden böyleydi, ama o zaman böyle olduğunu sanmıyordum.

Ben onun evlenmeden önce on dört yaşındaki annemle yaşadığı aşk serüveni sonucu doğmuşum. Aile bu iki canavarı evlendirmek zo-

runda kalmıştı ve en küçüğü evlerinde sürüp giden karışıklık içinde büyümüştü. Zenginlikleri birçok şeyi sağlamış, ama babamın kitaplığındaki, ölümün tamamına erdirerek tozlara terk ettiği dağınıklığı hiçbir şey sınırlandırmamıştı. Bu çalışma odasını hiç böyle bir durumda görmemiştim. Yığılmış tanıtım ve hesap kâğıtları, ilaç şişeleri, gri melon şapkalar, eldivenler, birçok düğme, alkol şişeleri ve kirli taraklar en değişik ve en az ilgi çekici kitaplara karışıyordu. Panjurları açtım ve güveler, güneşi görür görmez, melon şapkaların keçesinden dışarıya fırladılar. Bir süpürgenin bu düzensizliğin hakkından gelebileceğini, ancak daha yakından incelemeden bu işi yapamayacağımı anneme söylemeye karar verdim. Değerli eşyalar varsa bunları korumalıydım. Nitekim az sayıda çok güzel kitap gördüm. Bunları çekip aldım, raflar çöküyorlardı, benim neden olduğum bu fazladan toz ve yığın içinde, kendimin de manevi bakımdan çökmenin son kertesinde olduğumu hissettim. O zaman şaşılacak bir şey keşfettim. Kitapların arkasında, babamın kapalı tuttuğu, ancak annemin bana anahtarlarını verdiği camlı dolaplarda bir sürü fotoğraf buldum. Çoğu tozluydu. Ama hemen gördüm ki bunlar inanılmaz derecede açık saçık fotoğraflardı. Kızardım, dişlerimi gıcırdattım ve oturmak zorunda kaldım, ama bu iğrenç resimlerin birkaçı ellerimdeydi. Kaçmak istedim, oysa, ne olursa olsun, annem dönmeden önce, bunları atmalı, yok etmeli, bir an önce bir yere yığıp yakmalıydım. Telaşla hepsini toplayıp birkaç yığın oluşturdum. Masaların üstünde oluşturduğum yığınların fazla yüksek olanları yere saçıldı, felaketi seyrediyordum: Dağılmış olan iğrenç, ama cinsel istek uyandıran bu resimlerin onlarcası halının üstündeydi. Bu kabaran denizle savaşabilir miydim? Annem yarı çıplak durumda kollarıma atıldığında beni umutsuzluğa düşüren o içten, yakıcı ve istemdışı altüst oluşu yeniden yaşamıştım. Titreyerek bakıyordum bu resimlere, ama bu titremeyi sürdürüyordum da. Aklım başımdan gitmişti; güçsüzlüğümün belirtisi olarak yığınları havaya fırlattım. Ama onları toplamalıydım... Babam, annem ve bu edepsizlik bataklığı... Umutsuzluktan, bu iğrençliği sonuna kadar götürmeye karar verdim. Şimdiden bir maymun gibi azmaya başlamıştım: Tozların içine kapanıp pantolonumu indirdim.

Sevinç ve dehşet, içimde beni boğan bir bağı düğümledi. Soluğum kesiliyor ve şehvetten hırıldıyordum. Bu resimler karşısında dehşete düştüğüm ölçüde onlara bakmaktan haz duyuyordum. Son günlerin korku

ve telaşına, heyecanına, soluk kesilmelerine uygun olarak, kendi iğrençliğim beni nasıl çileden çıkarabilirdi? Bu iğrençliği çağırıyor ve kutsuyordum. O benim kaçınılmaz yazgımdı: Sevincim o kadar büyüktü ki uzun süre, yaşamın karşısına yalnızca acı çekmek kararını koymuştum, haz duyarken de kendimi alçaltmayı ve çöküşümü daha ileriye götürmeyi sürdürüyordum. Kendimi mahvolmuş hissediyor ve babamın –belki annemin de– içinde debelendikleri bu açık saçık, pis şeylerin önünde kendimi kirletiyordum. Bu, tam da, erkek domuzla dişi domuzun çiftleşmesinden doğmuş, gelecekte dönüşeceğim pis herife göreydi.

Anne, dedim kendi kendime, çocuklarda bu korkunç irkilmelere yol açan şeyi hazırlamak zorundadır.

Bu bir sürü ahlâksızca şey yerde, önümde yayılmış durumdaydı.

Çizgili kadın çorapları giymiş,* jartiyer takmış, pos bıyıklı, iriyarı erkekler başka erkeklerin ya da birtakım kızların üzerine saldırıyorlardı; kimileri şişko olan kızlar beni tiksindiriyorlar, ama kimileri de, genellikle, hayran bırakıyorlardı: İğrenç pozları hayranlığımı körüklüyordu. Bu kasılma ve mutsuzluk durumunda, kızlardan resmini elimde tuttuğum biri (halının üstüne bir dirseğime dayanıp uzanmıştım, acı çekiyordum ve toz içinde kalmıştım) bana öyle güzel göründü ki (bir adamın altındaydı, şaşkındı, başını arkaya atmıştı, gözleri şaşı bakıyordu), "ölümün güzelliği" sözü aklımdan geçip kendini zorla kabul ettirdi ve yapış yapış bir titremeye neden oldu bende; dişlerimi sıkarak kendimi öldürmeye karar verdim (buna karar verdiğimi sandım!).

Uzun süre halının üstünde kaldım: Kımıltısız, yarı çıplak, müstehcen halimle, müstehcen resimlerin ortasındaydım. Uyukluyordum.

Gece olunca annem gelip kapıyı çaldı.

Şaşkına döndüm. Bağırarak, bir an beklemesini söyledim. Üstümü başımı düzelterek, topladığım fotoğrafları olabildiğince iyi ve hızlı şekilde sakladıktan sonra gidip anneme kapıyı açtım. Annem ışığı yaktı.

— Uyuyakalmışım, dedim.

Acınacak durumdaydım.

* Çorapların çizgileri kimi zaman yatay, kimi zaman dikine idiler. Bu dönemin serbest, açık saçık fotoğrafları bu tuhaf yöntemlere başvuruyordu, amaç komik ve tiksindirici bir görünüşle bunları daha etkili, daha utanç verici kılmaktı. (yazarın notu)

Daha sıkıntılı bir karabasan anımsamıyorum. Tek umudum bundan sonra yaşamamaktı. Annem de, açıkça, kararsızlık içindeydi. Bugün hâlâ bu duruma bağlayabildiğim tek anı, şiddetli bir ateş içinde dişlerimin takırdamasıydı. Çok daha sonra annem korktuğunu, çok ileri gittiğini fark ettiğini kabul etti. Bununla birlikte kendisiyle barışıktı; bir intihar girişiminin söz konusu olduğunu sanmakla yanılıyordu ama, onu bu düzenleme düşüncesine itmiş olan o iğrenç arzudan korktuğunu içinden geçirmekten başka ne yapabilirdi o anda? Çünkü bu işe daha önce kendisi de kalkışmış, ancak soluğunu kesen bir yılgı içinde, sadistçe bu işle beni görevlendirmeye karar vermiş, sonra da eğlenmeye koşmuştu.

Beni seviyordu, beni mutsuzluğun ve mutsuzlukta bulduğu korkunç cinsel zevklerin dışında tutmak istemişti, ama ben de korkunun telkinine karşı koymuş muydum? Şimdi bu zevkleri biliyordum: istemese de, ortak bir tiksintinin kendisini çılgınlık derecesinde coşturduğu şeyi bir şekilde benimle paylaşıncaya kadar didinip durmuştu.

Şimdi önümde, benim gibi, kaygının kıskacı içindeydi.

Bu kaygıdan yeterince esritici bir dinginlik çıkarıp, uzun bir süre sonra, çekiciliğiyle insanı yatıştıran sıcak bir sesle şunları söyledi:

— Odama gel. Seni yalnız bırakmak istemiyorum. Sözümü dinle. Eğer kendine acımıyorsan, bana acımanı istiyorum. Ama istersen, ikimiz için güçlü olacağım.

Uzun süren sıkıntımdan sonra bu ses beni yaşama geri döndürüyordu. Bu sesi şimdi o kadar çok seviyordum ki, bunu bildiğim için, hiçbir şeyin kaybedilmemiş olduğunu düşünmeye hazırdım ve ansızın, iğrençlikten tertemiz olarak fışkırıp en kötü şeyi alt eden, erişilmez bir dinginlik duymaya başlamıştım.

Önüm sıra giderek odasına girdi, oturmamı istediği bir sandalyeye çöktüm.

Kitaplıktan ayrılmadan önce, birtakım fotoğrafların dağınık durumda yerde kalmış olduklarını görmüştüm, aceleden gözümden kaçmışlardı.

Bunları gördüğüm, kuşkunun da olanaksız olduğunu bildiğim için rahatlamıştım. Annemin benim karşımda duyabileceği –bana öyle geliyordu– iğrenç bildiğim utanca, daha tam diye düşündüğüm bir utançla yanıt verdiğim için de rahatlamıştım. Güçsüzlüğümü kabul edip, ya-

şamının –eğer yaşarsam– bundan böyle sürüklenmek zorunda olduğu düzeye iniyordum. Şimdi, annem, etrafında mor halkalar oluşmuş gözlerimde iğrençliğimi okuyabilirdi. Bundan tiksiniyordum, ama kendisinden utanç duyma hakkımı –hiçbir zaman böyle bir hakkım olmayacaktı ki– kaybettiğimi annemin bilmesini isterdim. Artık zayıflıklarını iğrenç kılacak ve aramızda bir uçurum açacak bir erdem hissetmeyecekti bende. Yalnızca, şimdi özdeksiz bir varlıktan başka bir şey olmadığım düşüncesine yavaş yavaş alışmalıydım, bundan böyle isteklerime yanıt verebilecek şu tek iyiliğe kavuşabilirdim böylece: Son derecede acı olsa da, hatta bundan hiçbir zaman söz etmeyecek olsak da, bir suç ortaklığı duygusu annemle beni birleştirmeliydi.

Bu tür düşüncelere takılıp kalıyor, bunlarda huzur bulamıyor, ama üstünden kaymaya başladığım inişte bir duruş noktasına rastlamak için en küçük şansı kaybetmemişim gibi, huzur aramakta diretiyordum.

Annemin yüz ifadesinde her zaman, anlaşılmaz, garip bir öğe vardı: Bu, neşeye benzeyen, ama kimi zaman kışkırtıcı olan bir tür aşırı öfkeydi, iğrençliğin itirafıydı. Şimdi önümde dalgın bir haldeydi, ama yine de, nasıl tiyatroda, kuliste, oyuncuların her an sahneye girmeye hazır olduklarını bilebilirsek, ben de aynı şekilde onun içindeki aşırı öfkeyi, çılgınca neşeyi ya da utanç verici kışkırtmayı bilebiliyor, hissedebiliyordum. Zaten belki de annemin bende çoğu zaman neden olduğu bu olanaksızın bekleyişi içinde bir anlamda bir yanılsama vardı. Çünkü baştan çıkarıcı bir kibarlığı ve bir soğukkanlılığı ender olarak bırakan sesi onu çabucak düş kırıklığına uğratmış ve yatıştırmıştı. Bu kez, içinde bana yaşamın unutulmuş gibi göründüğü bu acı verici düşten beni uyandırdı.

— Sana açıklama yapmak zorunda değilim, dedi. Ama Vannes'da deli gibi içmiştim. Senden bunu unutmanı istiyorum.

— Anla beni, diyerek yeniden söze başladı. Söylediğimi unutmayacaksın: Ama çocuk oluşun –içki– ve belki acı beni şaşkına çevirmemiş olsaydı, sana bunu söylemek gücünü bulamayacaktım.

Bana öyle geldi ki yanıt vermemi bekliyordu, ama başımı öne eğdim. Devam etti:

— Seninle *şimdi* konuşmak istiyorum. Sana yardım ettiğimden emin değilim, ama seni, içine kapanmandan korktuğum yalnızlığa bırakmaktansa, daha aşağıya çekmek daha iyi olacak. Son derece mutsuz olduğunu biliyorum. Sen de zayıfsın. Baban da senin gibi zayıftı. Ge-

çen günden bu yana, benim zayıflığım nereye kadar gidiyor biliyorsun. Belki şimdi arzunun bizi dayanıksız kişiler haline getirdiğini de biliyorsun. Ama henüz benim neler bildiğimi bilmiyorsun...

Şöyle demek cesaretini –ya da saflığını– bilmem nasıl gösterdim:

— Neler bildiğini öğrenmek isterim...

— Hayır, Pierre, dedi. Bunları benden öğrenmemelisin. Ama öğrenseydin beni bağışlardın. Babanı bile bağışlardın. Hem de...

— ...

— Kendini de bağışlardın.

Uzun bir süre sessiz kaldım.

— Şimdi, yaşamaya bakmalısın, dedi annem.

O sırada gözünü ayırmadan önüne baktığını ve o güzel yüzünün dış dünyaya kapalı olduğunu gördüm. Sonra dalgın bir halle hafifçe gülümsedi.

— Keyfin yerinde değil, dedi.

— ...

— Benim de.

Sofraya oturma zamanıydı. Kendisine derslerimden söz etmemi istedi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Ona bilgi verdim.

Annem yeniden dışarıya çıkar çıkmaz ben de kendimi yeniden yatağımda buldum. İmgelemimizin, biz istemesek de, çoğu zaman hoşlandığı bayağılığın etkisinde, onun zevk ve eğlence ardında koştuğunu düşündüm. Ama evden ayrılmadan önce, küçük bir çocuk olduğum sıralarda yaptığı gibi, odama gelip yatağımda yanıma uzanmıştı. O gün beni o fotoğrafların kışkırtmasına boyun eğdirmeyi arzulamış olduğunu bir an bile düşünmemiştim! Onda sevgi dolu bir tatlılığın ve bana kurbanı gibi göründüğü ahlâksal gevşekliklerin durmadan birbirini izlemesi beni büyülüyordu; bu yüzden hayranlık içinde yaşıyordum. Bu gevşekliklerden onun mutsuz olduğunu görüyordum, tıpkı öğleden sonra elimde olmadan başıma gelenlerden kendim mutsuz olduğum gibi. Kenarına uzandığı yatakta, kaza geçirmiş bir yaralı gibi dinleniyordum. Acı çeken ve çok kan kaybetmiş olan bir ağır yaralı, sargılar içinde ama bir kliniğin huzur ortamında uyanırsa, düşünüyorum da, benim duygularıma benzer duygular taşır.

TANRI, içimde vaktiyle olmuş, şimdi olan ve sonra olacak olan o kadar KORKUNÇ bir şeyin korkusudur ki, her ne pahasına olursa olsun, bunun vaktiyle olmuş olduğunu, şimdi olduğunu ya da sonra olacağını yadsıdığımı var gücümle yadsıyarak haykırmam gerekirdi, ama yalan söyleyeceğim.

Hayat yeniden başladı. Zaman yavaş yavaş yarayı iyileştiriyordu. Annem karşımda dingin görünüyordu, kendine egemen olması hoşuma gidiyor, beni adamakıllı yatıştırıyordu. Şimdiye kadar onu daha çok sevmemiştim. Ona karşı şimdiye kadar daha büyük, daha çılgınca bir hayranlık duymamıştım; öyle ki, şimdi aynı talihsizlik içinde birleşmiş, diğer insanlardan ayrı kalmıştık. Aramızda yeni bir bağ oluşmuştu, bu, düşkünlüğün, alçaklığın bağıydı. Ben de yenik düştüğüm için pişmanlık duymak şöyle dursun, *yanılgının* bana annemin mutsuzluğu gibi görünen şeyin kapısını açtığını görüyordum. Bu mutsuzluk beni yıktığı gibi onu da yıkıyordu, ama –ki bunu daha sonra anladım– bizi kıvrandırarak, kıvrandırmak koşuluyla, mutsuzluğun kıskacı içinde bizi hayran bıraktığı için, bize boşuna olmayan tek mutluluğun kapısını açacaktı.

Ne var ki cehennemle cennetin bu gizli uyuşmasını hemen kabul edemezdim. Her şeye karşın, annemin mahkûm olduğu bayağılıktan hoşlandığını hissetmekten acı duyuyordum. Her akşam, kimi zaman da öğleden sonraları dışarıya çıkıyordu. Evde akşam yemeği yediği zamanlar, daha önce içmiş olduğunu genellikle fark ediyordum. Ağlamak için, susuyor, onun yeniden dışarıya çıkmasını, yeniden o iğrençliğine dönmesini bekliyordum. Babamın ayyaşlığına üzüldüğüm, annemin, suskunluğuna ve ciddiliğine bakarak, duygumu paylaştığını sandığım zamanları anımsıyordum. Bu kez, onun, babam gibi –onunla birlikte olmasa da– içtiğini anlamıştım. (Ama her zaman, babamın sahip olmadığı bir ağırbaşlılığı korumuştu –bir tek Vannes'da da bu ağırbaşlılığı bir ölçüde bırakmıştı.) İşin en budalaca yanı şu ki, bu gerçeklik karşısında, o sıralar babamı, yalnızca babamı suçlamayı sürdürdüm. Utanmazlığıyla o iğrenç düzensizliği sergileyen babamı, annemi içkiye alıştırdığından ve onun gitgide ahlâkını bozduğundan emin olduğum, ama, ölümünden sonra, o pisliklerinin beni de baştan çıkardığı babamı.

Gerçeği görmekten var gücümle kaçıyordum. Annem, ölmeden önce, beni bu gerçeği görmek zorunda bıraktı: On dört yaşında babamın peşine takılmıştı ve meyvesi olduğum hamileliği de aileyi onları evlendirmek zorunda bıraktığında, sonradan bana karşı nasıl akıllıca bir inatla davranacaksa, babama da aynı şekilde davranıp onu adamakıllı yoldan çıkararak eğlenceden eğlenceye koşan, annemdi. Sonunda kışkırtıcı bir dürüstlük gösteriyordu, ama içten pazarlıklıydı: Bazen, fırtına öncesinin kaygı verici ağırlığı içinde olmasına karşın, son derece tatlı oluşu beni şaşkınlık içinde bıraktı. İçimizde cüzzamın bizi kemirdiği duygusuyla yaşıyordum. Bu dertten hiçbir zaman kurtulamayacaktık, ölümcül bir derde yakalanmıştık. Çocuk imgelemim, annemin benimle birlikte yaşadığı bir mutsuzluğun apaçık olduğunu yineleyip duruyordu.

Bununla birlikte bu batış benim suç ortaklığım olmadan gerçekleşmiyordu. Bu kaçınılmaz derdin gerçekliğini iyice kabul ettim. Bir gün annemin yokluğundan yararlandım ve aynı suçu bir daha işledim. Şeytana uymuş olmanın kaygısı içinde kitaplığa girdim ve önce iki fotoğrafı çekip aldım, bir süre sonra da başka ikisini. Yavaş yavaş başım dönmeye başladı. Mutsuzluğun ve güçsüzlüğün masumluğundan ya-

rarlanıyordum. Tam da umudumu kestiğim ölçüde beni baştan çıkaran, beni zevke boğan bir suçu kendime mal edebilir miydim?

Kuşku duyuyordum, kaygı içindeydim hep ve, kaygı içinde, durmadan, kendim için tiksinti konusu olma arzusuna boyun eğiyordum: Güzel bir yüzde çürük bir diş. Korkakça davranışlarımı itiraf etmem gerekirdi, durmadan bu itirafı düşünüyordum, ama yalnızca itiraf edilemez bir sapkınlığı itiraf etmekten korkmuyordum, gitgide, itiraf düşüncesi bana anneme ihanet etmek, ortak iğrençliğimizin aramızda oluşturduğu o kaçınılamaz bağı koparmak olur gibi geliyordu. Düşünüyordum da, gerçek korkakça davranışım, annemi tanıyan, benimle birlikte babamın son derecede kötü olduğunu kabul etmiş günah çıkaran papazıma şimdi annemin günahını *sevdiğimi* ve bundan bir yabani gibi gurur duyduğumu itiraf etmek olurdu. Şimdiden dilinin bayağılığını düşünüyordum. Bayağı yüreklendirmeleri, kaygımın büyüklüğüne, Tanrı'nın gazabının beni içine soktuğu çaresiz duruma yanıt verecekler miydi?

Benim için annemin sevecen –ve her zaman trajik– dili tek başına bir drama, Tanrı'nın kendisi kadar ağır ve göz kamaştırıcı bir gize uygundu.

Bana öyle geliyordu ki annemin korkunç rezilliği –ve de onunki kadar iğrenç olan benim rezilliğim– Tanrı'dan medet umuyordu ve yalnızca gerçek zifiri karanlığın ışığa benzemesi gibi Tanrı'ya benzemekteydi. La Rochefoucauld'nun şu özlü sözünü anımsıyordum: "Güneş ve ölüm birbirlerine sabit bir biçimde bakamazlar..." Bana göre ölüm güneş kadar kutsaldı ve annem işlediği suçlarla, kilisenin penceresinden gördüklerimin hiçbirinin olmadığı kadar daha çok Tanrı'ya yakındı. Bu da yalnızlığımın ve günahımın bu sonu gelmez günlerinde, bir çatalın bir cam üzerinde çıkardığı ses gibi beni irkiltmeyi sürdüren, annemin suçunun, tam da dehşetin ve başdöndürücü Tanrı düşüncesinin özdeşleşmesi anlamında, onu Tanrı katına yükselttiği düşüncesi oldu. Ve Tanrı'yı bulmak isterken, buna annem kadar yaraşır olmak için, bataga saplanmak, çamur içinde kalmak istiyordum. Fotoğraflardaki o utanılacak sahneler, benim gözümde, yokluklarında yaşamın baş döndüremeyeceği ve güneşle ölüme hiçbir zaman bakamayacağı bir parlaklık ve bir görkemle doluyorlardı.

Etrafı mor halkalı gözlerimde bana düşüklüğümün imgesini gösteren maymunlara özgü bu aşağılayıcı duygular bana vız geliyordu. Bu

düşüklük beni annemin çıplaklığına, içinde yaşamayı, ya da daha çok, artık soluk almamayı, yaşamamayı seçtiği cehenneme yaklaştırıyordu. Bazı bazı babamın en tiksindirici fotoğraflarını yeniden alıp soyunuyor ve haykırıyordum: "Dehşet salan Tanrı, annemle beni bu denli aşağıya çekmektesin, çektin..." Bundan gitgide gurur duyduğumu biliyor ve kibir günahının en kötü günah olduğunu düşünerek güçleniyordum. Çünkü, benim gözümde günah çıkaran papazımın simgelediği namusluluğun, benim için, annemin mutsuzluk yollarının beni götürdüğü o göz kamaştırıcı güneş-Tanrı'nın, aradığım o ölüm-Tanrı'nın yadsıması olacağını biliyordum.

Bu sırada babamın ayyaş hallerini anımsadım. Sonunda onu lanetleme konusunda kendimde bulduğum haktan kuşkuya düşüyordum: Ondan dolayı ben de ayyaş ve çılgın sınıfına, dünyanın içerdiği, Tanrı'nın ancak en kötü uğruna vazgeçtiği her türlü kötü şeye aittim. Babam, kimi zaman polislerin yerden kaldırıp götürdükleri o zil zurna sarhoş palyaço babam, ansızın beni duygulandırıyordu: Ağlıyordum. Vannes garındaki geceyi ve annemin umutsuz dinginlik anlarının, sonra ansızın, sanki sarkmışlar gibi yüzünün çizgilerini bozan geçici gülümseme anlarının art arda gelişini anımsıyordum.

Titriyordum ve mutsuzdum, ama kendimi dünyanın tüm düzensizliğine açmaktan haz duyuyordum. Annemi bunaltan derde kendimi kaptırmamayı becerebilir miydim? Günlerce eve gelmedi. Zamanımı kendimi harap etmekle ya da ağlamakla; onu beklemekle geçiriyordum.

GÜLME, GÖZYAŞLARINDAN DAHA KUTSAL VE HATTA DAHA ANLAŞILMAZDIR.

Annem de gözlerimin çukura kaçtığını gördü. Gülümseyerek:

— Bunu değiştireceğiz, dedi. Bu akşam bitkin durumdayım, yatmaya gidiyorum.

— Biraz bana benziyorsun, anne. Aynada şu etrafı mor halkalı gözlerine baksana...

— Vallahi doğru. Muzipliğini asık suratından daha çok seviyorum senin.

Bunun üzerine içtenlikle güldü ve beni kucakladı.

Onu ertesi gün öğle yemeğinde gördüm. Haykırdı:

— Artık seni bu kadar asık suratlı görmek istemiyorum. Réa sana ne ad takmış biliyor musun?

— Réa mı?

— Henüz tanımıyorsun onu, doğru. Onunla merdivende karşılaşmışsın. Çok güzel bir kız, ama besbelli güzel kızlar seni korkutuyor. Réa seni elbette görmüş ve kendisine sözünü ettiğim o yakışıklı delikanlıyı tanımış. Şimdi bana seni soruyor: "Asık Surat şövalyemiz nasıllar?" Sanıyorum, daha az yalnız yaşamanın zamanı geldi. Senin yaşında bir delikanlı kadınlarla buluşur. Bu akşam Réa ile birlikte çıkacağız. Yas giysisi giymeyeceğim; sen de kibar giysiler giyeceksin. Ha, unutuyordum: Réa benim büyük dostum. Hayran olunası biridir, profesyonel dansözdür, dünyanın en çılgın kızıdır. Saat beşte onunla birlikte eve geleceğim, canın isterse, tanışırsınız. Dışarıda akşam yemeğine gitmeden önce, serinletici bir şeyler içeriz.

Yavaş yavaş, tümcelerine şarkı havası vererek, gülüyordu.

— Peki anne, dedim kekeleyerek.

Şaşırıp kalmıştım. Kendi kendime yüzündeki bu gülmenin bir maske olduğunu söylüyordum.

Annem bu sırada ayağa kalktı. Sofraya geçtik.

— Yanıtının cesaret verici olmadığını bilmiyor değilsin. Hiç kuşku yok, iki kişilik zevk ve eğlenceyi üstlenmek gerekecek.

Kahkahayı basıyordu. Ama üzücü gerçek –ki seviyordum bu gerçeği– durmadan kendini gösteriyordu maskenin altından.

— Anne! diye haykırdım.

— Annen, dedi bana, seni hırpalamak zorunda kalacak.

Ellerini uzatarak yanaklarımdan tuttu.

— Göster kendini.

— ...

— İnsanın annesini sevmesi, zeki, yakışıklı olması, beni korkutan... derin bir ciddilik sergilemesi her şey demek değidir. Bu ciddilik başkalarının neşesini bilmiyorsa seni nereye vardıracak.

Cinayeti, ölümü düşünüyordum... Yüzümü saklıyordum.

— Sen de ciddisin, dedim.

— Koca budala! Canım, bu bir numara! Eğer uçarılığın yoksa, aptalın birinden başka bir şey olamazsın.

Kurup da içine sığınmış olduğum sistem çöküyordu. Annem kimi zaman keyifliydi. Ama hiçbir zaman beni olduğum yere çivileyecek tuzaksız bir neşesi, bir coşkusu yoktu.

Ciddiğimle alay ederek ya da beni zorla güldürerek keyifli halini elden bırakmadan öğle yemeği yedi.

— Görüyorsun, dedi, içmedim, ama çok canlıyım. Derinliğinle gu-

rur duy. Bu derinlik beni şu güzel duruma getirdi! Söyle bana, ama hiç şakaya kaçmadan: Korkuyor musun?

— Canım... hayır.

— Yazık.

Yeniden kahkahayı bastıktan sonra çekip gitti.

Yemek odasından çıkmadım, gidip bir köşede, başım önümde oturdum.

Boyun eğeceğimi önceden biliyordum. Hatta anneme alay etmekte haksız olduğunu bile gösterebilirdim. Artık ben de hafiflik göstereceğimden kuşku duymuyordum... Bu sırada aklıma ya ben de yapmacık bir hafiflik gösterirsem diye bir düşünce geldi, annem de beslemediği bir duyguyu besliyormuş gibi gösterebilmişti, Bu şekilde, içine kapanmak istediğim bir binayı koruyabilirdim. Benden sonuna kadar, gitgide daha dibe batmamı, annemin beni götüreceği yere gidip onunla bir bardak içki içmemi, bardağı, o ister istemez, başıma dikmemi isteyen yazgımın çağrısına tam da bu yolla yanıt verebilirdim. Neşesi beni büyülüyordu, ama, bu neşenin, beni rahatlatarak, en tehlikeli olana gidip de en büyük esrimeyi sağlama arzuma en iyi yanıt veren şeyin habercisi olduğunu kabul etmem gerekmez miydi? Annemin sonunda beni gittiği yere götüreceğini bilmiyor muydum? Bu, kuşkusuz, en rezilce şeydi. Şimdi beni baştan çıkarıyorsa, bunu görünüşteki saygınlığının iğrençliğe vardırdığı aşırılıklarla yapmıyor muydu? Annem nasıl utançtan saygınlığa, gilveden ciddiliğe sürekli bir kayma içinde ise, benim düşüncelerim de Réa'nın akla gelebilen hafifliğinin şaşırtıcı kıldığı değişken görüş açısı içinde karmakarışık duruma geliyorlardı. Şöyle düşünüyordum:

— Annem bana o kadın arkadaşını tanıtmak istiyor, ama buna bakarak, o kadından beni mahvetmesini istediği sonucunu çıkarmam da delilik değil mi?

Annemim arkadaşı olan bir dansözün, onun düzensiz yaşamını herhalde paylaştığı düşüncesi geliyordu hemen aklıma. Böylece heyecan içinde bekliyordum. Réa şimdiden beni çekiyordu. Ne diyorum, beni büyülüyordu; o Réa ki, çok korktuğum, ama çok korksam da tüm düşüncelerimin konusu olan sosyeteye sokabilecekti beni.

Bunlar mutluluk verici düşünceler değildi, ama bana yönelttikleri tehdit, büyük korkumdan doğacak olan aşırı sevincin tehdidi idi. Böylece Réa'nın tasarladığım o çılgın imgesi sonunda beni tedirgin etmeye

başlamıştı. Sayıklıyordum: Onu ilk öneride soyunurken görüyordum; rezilliğiyle annemi kaçmaya zorlayarak, babamın resimlerindeki edebe aykırılıkları imgelemimi dolduran kızlara benzeyen, bu doymak bilmez kıza bırakıyordu beni. Çocukça, bu düşlere dalıyordum. Bunlara inanmıyordum, ama şimdiden o kadar baştan çıkmıştım ki, şaşkına dönmek ve şehvet açısından utancın içine daha çok gömülmek için, en belirgin sahneleri kuruyordum kafamda.

Bu coşkulu anları bugün yeniden gözümde canlandırmak kolay değil. Bu anlarda başkaldırım ürkütücü bir zevkin doymazlığı ile birleşiyordu, soluğum kesiliyordu, soluğumun kesildiği ölçüde de haz duyuyordum. Sonunda beni bir oyunun söz konusu olduğuna inandıran şey, yalnızca bu oyuna kattığım, benim kaçmamı sağlayan hile değil, bir güçlük ortaya çıktığında, sahip olduğum yetenek ve beceriklilikti. Kendimi felç olmuş gibi hissedebilirdim: Büyük salona girip de lüks duvar kaplamaları ve perdelerin fonunda annemle kadın arkadaşını, birer kırmızı elbise giymiş ve güleç halde gördüğümde bir an dilim tutuldu; şimdiden olduğum yere çivilenmiştim, ama duyduğum büyük hayranlıktan. Gülümseyerek ilerledim. Annemin bakışıyla karşılaştım; bu bakışta beğeni okudum. Gerçekten de alışık olmadığım bir özenle şık giyinmiş, taranmıştım. Yaklaştığımda titremiyordum. Güzel Réa'nın elini hatta biraz uzunca öptüm. Réa'nın parfümü, dekoltesi –ve göz kırpması– de beni aynı derecede etkiledi, odamda içine daldığım erotik düşlerin gerçekleşmesi de en az bu kadar içtenlikle etkilerdi.

— Bana kızmayın Madam, dedim Réa'ya, eğer, nasıl desem ki, şaşırıp kalmışsam; ama başım dönmemiş olsaydı, karşınızda daha çok sıkılacaktım.

— Ne kadar eğlendirici! dedi Réa baygın baygın bakarak. Ne kadar genç, kadınlarla konuşmayı ne kadar iyi biliyor, ne kadar da güzel yalan söylüyor...

Ben elbette Réa'nın bana sunduğu dünyaya aittim. Ama annem kahkahalarla gülmeye başlayınca, onu duydum ve gördüm: Az önce düşünmediğim varlığı ve bu edepsizce gülme keyfimi kaçırdı. Ansızın korkunç bir tedirginlik hissettim.

— Sizi kızdırdım, dedi Réa, ama Pierre –sevgili arkadaşım, izin verin de ona böyle, adıyla sesleneyim– eğer, Pierre, yalan söylemezseniz, mutlu olurum.

Réa'nın yanılması beni şaşırttı.

— Pierre, dedi annem, arkadaşımın yanına otur. Anladığıma göre, o senin de arkadaşın.

Kanepedeki yeri işaret etti.

Annemle Réa kuşkusuz, düşündüğüm gibi, bir partnerle birlikte olan iki eğlence düşkünüydü. Réa bana yanında yer açtıktan sonra yaklaştı. Su gibi akan şampanyanın sarhoşluğu şimdiden belli oluyordu.

Yanımdakinin dekoltesi beni gerginleştiriyordu. Kıpkırmızı kesilmiştim.

— Ama Pierre, diyordu Réa, eğlenmeyi sevmiyor musunuz? Anneniz eğlenmeyi sever...

— Madam...

— Her şeyden önce bana Réa deyin. Tamam mı?

Elimi tuttu, sonra okşadı ve bacağının üstüne koydu. Bu kadarı da fazlaydı! Kanepenin içine gömülmüş olmasaydım, kalkıp kaçardım. Ama zayıflık gösterdiğime ve ondan kaçmamam gerektiğine de kesinlikle inanırdım...

Réa sesindeki o hafif yapmacıklı hali bıraktı.

— Doğru, dedi, içkili, eğlenceli bir yaşam sürüyorum, ama, bakın, hali vakti yerinde bir aileden geliyorsam da, bundan hiçbir zaman pişmanlık duymadım... Bakın, Pierre, böyle bir yaşam süren kadınlar sizi korkutmamalı. İşte, anneniz bizden daha iyi...

— Daha iyi mi? diyerek Réa'nın sözünü kesti annem. Yüzündeki gülücük maskesi düşünce, ansızın, yeniden eski haline dönmüştü. Daha beter olan kimi tanıyorsunuz? Pierre'in bunu bilmesini isterdim...

— Sevgili arkadaşım, onu üzüyorsunuz, ama neden?

— Réa, onun gözünü açmak istiyorum. Pierre, şampanya ver!

Annemin içine düşmekte olduğu durumdan kaygılanarak, şişeyi alıp bardakları doldurdum.

Uzun boyluydu, kırılgandı ve bende, ansızın, artık dayanacak hali kalmamış gibi bir izlenim bıraktı. Gözleri kinden parlıyor, yüz çizgileri karışıyordu.

— Bunu bilmeni kesinlikle istiyorum.

Réa'yı kendine doğru çekti ve onu hemen çırpınmalı bir biçimde öptü.

Bana doğru döndü.

— Mutluyum! dedi bağırarak. Şunu bilmeni istiyorum: Ben annelerin en kötüsüyüm...

Yüzü buruşuyordu.

— Hélène, dedi Réa, iğrençsin...

Ayağa kalktım.

— Pierre, dinle beni, dedi annem (yeniden sakinleşmişti; kullandığı dil çılgıncaydı, ama ciddiydi de, tümceleri rahatça birbirini izliyordu). Bugün senden bunun için gelmeni istemedim. Ama sana artık daha çok katlanmak istemiyorum. Gözlerinde küçümsemeyi, korkuyu okumak istiyorum. Nihayet seni görmüş olduğum için mutluyum: Artık dayanacak halin kalmamıştı. Babanı nasıl unuttuğumu görüyorsun. Mutlu olmak kadar insanı kötülüğe iten başka hiçbir şey yoktur, bunu benden öğrenmiş ol.

Sarhoştum, ama yine de, içeriye girdiğimde kendisi de sarhoş olan annemin artık ayakta duracak gücünün kalmadığını anladım.

— Anne, dedim, bırak da çekip gideyim.

— Oğlumun, annesinin kötü davranışını suçüstü yakalayacağı gün burada olmamasını düşünemem, dedi beni görmeden.

Ansızın beni yatıştıran, kendime getiren bir rahatlıkla ekledi:

— Burada kal. Seni bütün yüreğimle seviyorum, hele bana küçümseyerek bakmak hakkını sana tanıdığım şu sırada.

Gülümsemesi şimdi iyi tanıdığım mutsuz bir gülümsemeydi, sanki istemdışıydı: Altdudağını yutmuştu sanki.

— Hélène! diye bağırdı, açıkça düş kırıklığına uğramış olan Réa.

Ayağa kalktı.

— Sevgilim, dedi ona annem, Pierre'le akşam yemeği yemek istemez misin? Onunla hemen yatmak da ister miydin ha?

— Hélène! dedi Réa. Şimdi gidiyorum. Allahaısmarladık, Pierre, umarım yakında görüşürüz.

Réa kibarca dudaklarımdan öptü. Çekip gidiyormuş gibi yapıyordu. Şaşırıp kalmıştım. Zil zurna sarhoştum.

Annem de ayağa kalktı. Réa'ya sanki üstüne atılıp dövmek istiyormuş gibi baktığını gördüm.

— Gel! dedi.

Elinden tutarak onu bitişikteki odaya sürükledi. Onları göremiyordum, ama salonlar bağıntılıydı; eğer o sırada şampanya beni uyutmamış olsaydı, soluklarını duyabilirdim.

Uyandığımda annem, elinde içki bardağı, bana bakıyordu.

Réa da bana bakıyordu.

— Gözlerimiz parlıyor, dedi annem.

Réa gülüyordu, gözlerinin parladığını gördüm.

— Şimdi gidelim, arabacı bizi bekliyor, dedi annem.

— Ama, dedi Réa, önce neşelenelim.

— Şişeyi boşaltalım, dedi annem. Bardağını al, hepimize içki ver.

— Bardaklarınızı alın, dedi Réa, içelim.

Keyfimize diyecek yoktu. Ansızın Réa'yı coşkuyla dudaklarından öptüm.

Merdivene koştuk. İçmeye ve böyle yaşamaya karar verdim.

Ömrüm boyunca.

Arabada birbirimizin üstüne yığılmıştık. Annem bir koluyla Réa'nın beline sarılmıştı, Réa ise hafifçe onun omzunu ısırıyordu. Réa tuttuğu elimi çıplak bacağının olabildiğince yukarısına bastırıyordu. Anneme bakıyordum: Işıl ışıl görünüyordu.

— Pierre, dedi, beni unut, beni bağışla, mutluyum.

Hâlâ korkuyordum. Bu kez belli etmeyeceğimi düşündüm.

Restoranda annem kadehini kaldırıp konuştu:

— Görüyorsun, Pierre'ciğim, sarhoşum. Bu, her gün böyle. Söylesene ona, Réa.

— Evet Pierre, dedi bana Réa, her gün böyle. Eğlenip keyfimize bakmayı seviyoruz. Ama annen erkeklerden pek hoşlanmıyor. Ben ikimizin yerine onlardan hoşlanıyorum. Annen hayran olunası bir kadın.

Düşler içindeki Réa anneme bakıyordu. İkisi de ağırbaşlı görünüyordu.

Annem benimle sevecenlikle konuşuyordu:

— Artık sana mutsuz gibi görünmediğim için mutluyum. İtiraf edilemez kaprislerim var ve bunları sana itiraf edeceğim için de fazlasıyla mutluyum.

Gözleri artık dalgın dalgın bakmıyordu.

— Ne istediğimi biliyorum, dedi muzipçe gülümseyerek. Ama gülümsemesi, belirir belirmez, soluğu kesiliyormuş gibi bir hareket sergileyen kalın dudaklarında yok oldu. Ne istediğimi biliyorum, diye yineledi.

— Anne, dedim şaşkın şaşkın, ne istediğini bilmek istiyorum. Bilmek ve bundan hoşlanmak istiyorum.

Réa bize bakıyor, annemi inceliyordu. Ama biz, annemle ben, o gürültülü masaların ortasında, bir çöl yalnızlığı içindeydik.

— Ne mi istiyorum? dedi annem, bundan ölecek olsam da, *tüm* arzularıma boyun eğmek.

— Anne, en çılgınca arzulara mı?

— Evet, oğlum, en çılgınca arzulara.

Gülümsedi, ya da daha doğrusu, gülme eylemi dudaklarını kıvırdı. Sanki, gülerken, beni yemesi gerekiyormuş gibi.

— Pierre! dedi Réa. Çok içtim, ama annen öyle çılgın ki onu görerek ölümden korkuyorum. Sana söylememeliydim: Korkuyorum. Bunu düşünmen gerekirdi. Çok içtim, ama yaşayabilir miyiz? Biliyorsun, Pierre, ben annene âşığım. Ama sen onu mahvediyorsun. Gülmesini engelliyorsun, annen de ancak gülerek yaşayabilir.

— Ama, dedim, Réa, annem gülerek bana bakıyor. Anne, ne yapabilirim? İsterdim ki... Çok içtik.

Annem ansızın toparlandı:

— Réa ile sen çok içtiniz. Pierre, uyurken elimin alnında olduğu zamanı anımsa. Ateşten titriyordun: Mutsuzluğum, bana vermiş olduğun titreme mutluluğunu aşırılıklarım içinde hiçbir zaman bulamamaktan ileri geliyor. Pierre, Réa beni anlamadı. Belki sen de kulak tıkayacaksın. Ama güldüğümü gördün: Gülerken senin öldüğünü sandığım anı düşünüyordum. Pierre? Ah, vız gelir bana, ağlayacağım şimdi. Bana hiçbir şey sorma!

Eğer insanüstü bir çaba gösterip kendini tutmasaydı hıçkıra hıçkıra ağlayacağını anladım.

— Réa, dedi, sen haklıydın. Şimdi, lütfen güldür beni!

Réa bana doğru eğildi. Bana öyle ahlâksızca bir öneride bulundu ki üçümüzü de hasta eden davranışların karmaşıklığı içinde, kahkahayı basmaktan kendimi alamadım.

— Yinele, dedi bana annem.

— Eğil, dedi Réa, yineleyeceğim.

Annem Réa'ya doğru eğildi. Aynı çocuksu kahkaha o kadar hoşumuza gitti, Réa'nın ahlaksız önerisi de o kadar çılgınca ve yersizdi ki iki büklüm karınlarımız elâlemin önünde sarsılmaya başladı. Yemek yiyenler de çoktan neşelenmişler, olup bitenden hiçbir şey anlamadıkları için de alık alık bize bakıyorlardı.

Kimileri duraksıyordu, bizler, korkunç çabalarımıza karşın, zincirlerimizden boşanmıştık, deliler gibiydik; kahkahalarımız, hissettiğimiz duraksama karşısında daha da çoğaldı: Tüm restoran, nedenini bilmediği için meraktan çatlayarak, ama acı çekecek ve öfkelenecek de-

recede gülmeye başladı. Bu uygunsuz gülme gitgide kesildi, ama sessizlik içinde, bir kız, sonunda, dayanamayıp yeniden kahkahayı bastı: Salonda gülmeler yeniden başlamıştı. Gizlice yemek yiyenler, tabaklarının üstüne iyice eğilmiş durumda, gitgide büyüden kurtuluyor, ama artık birbirlerine bakmaya cesaret edemiyorlardı.

Ben sonuncu zavallı, hâlâ gülüyordum. Réa bana alçak sesle dedi ki:

— Beni düşün, kaçamayacağını düşün...

— Evet, dedi annem, kaçamayacağını düşün!

— Sıkıştıracağım seni, dedi Réa; yüzü duygularını gizliyordu.

O önerisini bu kez artık beni güldürmeyen, ama arzumu körükleyen sözcüklerle yineledi.

— Senin köpeğinim, diye ekledi. Kirliyim, kızana geldim. Eğer salonda olmasaydık, hemen kollarının arasında çırılçıplak olurdum.

Annem de içkilerimizi tazelerken bana dedi ki:

— Seni Réa'ya veriyorum, sana da Réa'yı.

İçtim. Üçümüzün de yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

— Kötü bir davranışta bulunacağım, dedi Réa. Elini masanın altına koy. Bak.

Réa'ya bakıyordum: Yalnızca eli, masanın altında, ne yaptığını gizliyordu.

Bardağımı dolar dolmaz başıma dikiyordum.

Réa bana dedi ki:

— Bir ormanda, Pierre, beni yere devirebilirdin.

— Artık gücüm yok, dedim Réa'ya.

— Deliyim ben, dedi.

— Daha içmek istiyorum. Gücüm de kalmadı. Götürün beni!

Şaşkın bir halde, yavaşça ağlıyordum.

Annem de dedi ki:

— Biz deliyiz. Réa, biz aklımızı kaçırdık. Üçümüz de sarhoşuz. Çok güzeldi. Lütfen, Pierre, artık ağlama. Eve döneceğiz.

— Olur anne! Yeter artık! Çok güzeldi, çok da iğrençti.

Ansızın üstümüze çekmeye başladığımız bakışların verdiği korku bizi dondurmuştu.

Annemi çok dingin, kendinden çok emin gördüm. Farkında olmadan kendimi arabada bulmuştum. Uykuya dalmıştım. Réa ile annem bu çılgınlığın kendilerini bu kadarla bırakmadığını çoktan biliyorlardı...

Ama uslu uslu (artık hiçbir şey görmüyordum), beni yatağa yatırmalarına izin verdim.

Annem ertesi gün öğle yemeği sırasında benimle konuştu.

Siyahlar giymişti, soğukkanlıydı ama bastırılmış bir çılgınlık içinde olduğu izlenimi vermekteydi. Her zamanki gibi beni salonda, kanepede bekliyordu. Yanına gidip onu öptüm, kucakladım. Neredeyse hastaydım, titriyordum.

Hareketsiz, öylece duruyorduk. Sonunda sessizliği bozdum.

— Mutluyum, dedim ona, ama mutluluğumun süremeyeceğini pekâlâ biliyorum.

— Dünden memnun kaldın mı?

— Evet, sana tapıyorum, ama...

— Ama ne?

— Her şeyi değiştirmek gerekecek...

— Elbette...

Bana daha sıkı sarıldı. Bu çok hoştu, ama ona dedim ki:

— Şunu iyi hissediyorsundur: Birbirimize sarılmış durumdayız, ama bundan duyduğum mutluluk bir zehir kadar acı.

— Sofraya geçelim, dedi.

Oturduk ve yemek odasının düzeni, sofradaki yemekler beni yatıştırdı. Buz kovasında bir şişe vardı, ama tek bir şişe.

— Anladın mı? diyerek devam etti annem, zevk ancak kurt meyvenin içinde olduğu anda başlar ve yalnızca, mutluluğumuz zehirle yüklü olursa çok hoştur. Gerisi çocukça şeylerdir. Sana acele ettirdiğim için bağışla beni. Bunu yavaş yavaş öğrenmek için vaktin vardı. Çocukluktan daha duygulandırıcı, daha dokunaklı bir şey yoktur. Ama sen o kadar saftın, bense o kadar bayağılaşmıştım ki elbette seçmek zorundaydım. Senden vazgeçebilirdim, yoksa konuşmalıydım... Bana dayanacak gücün olduğunu sandım. Zekân olağanüstü, ama annenin ne olduğunu görmeye itiyor seni: Öyleyse, kuşkusuz korkmakta haklısın. Bu zekân olmasaydı, sanki utanç duyuyormuşum gibi, belli etmezdim hiçbir şeyi. Kendimden utanç duymuyorum. Çabuk, aç şu şişeyi... İnsan soğukkanlı davranırsa duruma elbette katlanabilir, hem sen de benden daha korkak değilsin... Soğukkanlı davranmak baş dönmesinden bile daha iyidir... Ama şarabın etkisiyle, neden en kötünün yeğ olduğunu daha iyi biliyoruz...

Kadehlerimizi kaldırıyoruk, bu sırada ben de duvar saatine bakıyordum.

— Akrep, dedim anneme, bir an bile durmak bilmiyor. Yazık...

Biliyordum, biliyorduk ki yaşadığımız kaypaklık içinde, çabucak

kayıp gitmeyen, çabucak yok olmayan hiçbir şey yoktu.

Annem yine şampanya istedi.

— Yalnızca bir şişe, dedi.

— Evet belki bir şişe, ama yine de...

Yemek bittiğinde kanepede kendimizi yeniden birbirimize sarılmış durumda bulduk.

— Senin Réa ile olan gönül ilişkine içiyorum, dedi annem.

— Ama ben Réa'dan korkuyorum.

— Onsuz mahvolurduk. Aklı başımda olmamı ona borçluyum: Bu kız o kadar çılgın ki. Sen de bugün onun kolları arasında yatışabileceksin. Görüyorsun, saat iki. Yedide dönmüş olacağım. Üçümüz birlikte akşam yemeği yiyeceğiz, ama sen geceyi Réa ile geçireceksin.

— Sen gidecek misin?

— Evet, gideceğim. Bunu biliyorum. Akrebi durdurmak isterdin. Ama? Sen içimi yakıyorsun benim, seni mutlu edemem. Gitmeyip kalsaydım, seni mutsuz kılmak hoşuma gidecekti. Beni iyi tanımanı istiyorum. Ben, tüm beni sevenleri mutsuz kılarım. İşte bu yüzden aldırmazlık içinde kullanabildiğim kadınlarda bulmak istiyorum zevkimi. Acı çektirmekten tiksinmiyorum, ama bu yorucu bir zevk. Sana gelince...

— Anne, bana acı çektirdiğini biliyorsun...

Güldü, ama iki anlama gelebilen bu gülme bir gün önce restoranda bana ölümden söz ettiği sıradaki gülmeye benzeyen, gözyaşlarına dönüşmeye pek yakın bir gülmeydi...

— Ben gidiyorum, dedi.

Ama yanaklarını öpücüklere boğuyordu.

— Çabuk, çok çabuk, diye ekledi. Annenin kafadan çatlak olduğunu biliyorsun.

Ağlamaya başladım.

Hemen acıma tek çare olacak şeyi düşündüm.

Bu çare onu yüceltmekti, ona boyun eğmekti.

Réa'nın arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Réa'nın içinde yittiği açık saçıklığı, şehveti düşünüyordum. O fotoğraflar bana yol gösteriyorlardı. Réa soluğumu tıkayan, beni kıpkırmızı yapan ve bu kez artık organlarımın durmamacasına acıyla kasılmasına neden olan sözcükler fısıldamıştı kulağıma. Réa bana yol göstermişiti, elimi içine girilebilir o ıslak yere doğru yöneltmiş, beni öperken ağzıma kocaman bir dil sok-

muştu. Gözlerinin parladığını gördüğüm Réa, zil zurna sarhoşluktan ve annemin kendisine verdiği zevkten kahkahalarla gülüşünü hâlâ duyduğum Réa. O fotoğraflarda donup kalmış, soluğu kesilmiş ve yatışmamış kızların cinsel yaşamına benzeyen bir güzel kız yaşamı düşünüyordum onun için. Ama Réa bunların içinde en güzeliydi ve benim gözümde içine gömülmeye karar verdiğim cinsel hazzın sonu gelmeyen gürültülü hareketliliğini simgeliyordu. Bunakça kendi kendime yineliyordum: "Réa'nın kıçı." Genç erkekliğime sokak dilinde sunduğu sözcüktü bu. Réa'nın görmek istediğim ve, daveti üzerine, cinsel zevkim için kullanmak niyetinde olduğum o yeri simgeleşiyordu: Bana açtığı şey kahkaha tapınağıydı, kendisi de aynı zamanda amblem ya da mezar başı söylevi, tuvalet rezervuarıydı. Ben böyle gülmüyordum: Benimki, kuşkusuz, kahkahaydı, ama sönüktü, üzgün, sinsi bir gülmeydi, mutsuz gülmeydi. Réa'nın bana vücudunun önerdiği yeri, bizi hep utandıran o komik pis kokunun yeri, bana mutluluk duygusu veriyordu –tüm öteki mutluluklardan daha değerli bir mutluluk–, kimsenin istemeyeceği türden utanç verici bir mutluluk söz konusuydu. Ama utanmaz olan Réa, o, benim vahşice tatmakta sabırsızlandığım bu mutluluğu verdiği için çok sevinecekti. Öpmem için, annemin temiz alnı yerine, bana çılgınca uzatacağı şey, vereceği o tuhaf armağan dolayısıyla ona teşekkür ediyordum. Çılgınlığın doruk noktasındaydım ve bu coşku içinde şöyle mırıldandım:

— Bana sunduğun o adlandırılamaz zevki senden *adlandırarak* sunmanı istiyorum.

Bu sırada Réa'nın ağzından çıkmış sözcükleri kullandım, heceleri vurgulayarak söyledim ve bunların bayağılığının tadını çıkardım.

Bu sözcükleri yinelediğimde –kıpkırmızı kesilmişitim– Réa'nın aynı şeyi anneme önerdiğinin, annemin de bu işi yaptığının bilinci içindeydim. Düşüncemin bana sunduğu her şeyden bir bakıma soluğum kesiliyordu, ama soluğumun kesilmesi zevkimi çoğaltıyordu. Nedensiz gülümseme ve can çekişmenin ikili duygusu içindeydim. Beni titreten, bende şehvet uyandıran spazmdan ölecektim. Ve Réa'nın o edebe aykırı önerisini gerçekten dile getirmek istediğimde, bunu, umutsuzluk içinde, yüksek sesle söyleyerek, ölmek istedim. Biliyordum ki, hayatta iken, çabucak bu pisliğe yeniden dönecektim. Çünkü zevklerimizin en itiraf edilemez yanları bizi en sağlam şekilde bağlarlar. Öyleyse, budalaca, günah çıkartmaya, az önce annemle vardığım anlaşmadan vazgeçmeye karar verebilirdim. Önceden, Tanrı düşünce-

sinin baştan çıkma düşüncesine kıyasla yavan olduğundan kuşku duyabilir miydim? Yalnızca, bana önerilen adlandırılamaz haz (annemin bunu sevdiğini sanıyordum) titrememe değerdi.Yalnızca bu haz trajikti: Onda yıldırımın şüpheli tadı ve korku veren parlaklığı vardı. Günah çıkarmamın hileli olacağını ve artık hiçbir şeyin şimdi duymakta olduğum, dün de duymuş olduğum iğrençlik arzumdan beni kurtaramayacağını biliyordum. Bu tat ya da ölümle ilgili olarak, kendi kendime, ölümü yeğlediğimi, ölüme ait olduğumu, kendime o iğrenç, gülünç hazzın kapısını açarak ölümü çağırdığımı söyleyecek cesaretim olmadığını biliyordum artık.

Şaşkınlık içinde, günah çıkarmak için karşıma ilk çıkacak olana başvurmaya karar verip de kiliseye doğru giderken, kararsızlığımı ölçüp biçiyordum. Hatta, hemen eve dönüp dönmeyeceğimi ve annem eve döner dönmez de, Réa'nın yanına gitmekten söz edip etmeyeceğimi bilmiyordum. İçimde kayıp gitmeyen hiçbir şey yoktu. Yakın bir düşüşten kuşkulanabilir miydim? Annemi öfkelendirmek korkusuyla bu düşüşü çabuklaştırmaktan başka bir şey de düşünmüyordum. Günah çıkarma yerinde, az sonra unutabileceğimi, papaza duyduğumu söylediğim, ama aslında duymadığım bu pişmanlığa sırt çevireceğimi pekâlâ bilerek, kendimi suçlamakta acele ettim. Annemin suç ortağı olduğu her şeyle kendimi suçlamak söz konusu olduğunda, isyan ettim ve durdum. Dışarıya çıkmayı düşündüm ve günaha girmeye meydan okumanın anneme ihanet etmeyi reddetmekle karıştığı bir korkaklıkla sözlerime son verdim ancak. Günaha girmenin sarhoşluğu çok hoşuma gidiyordu, kaygımın sarhoşluğu içinde de Réa'nın çıplaklığını düşünerek haz duydum. Tanrı düşüncesi bir an bile aklıma gelmedi ya da daha çok Tanrıyı aradıysam, bu işi çılgınlık içinde, günaha girmenin büyük zevki içinde yaptım. Yalnızca kötülüğün dehşetini, içimde huzurun temelini yıkma duygusunu aradım. Huzuru, korkmuş olmayı istemekle beslediğim kuşkudan kurtulduğumu hissettim. Annemin itiraf edilemez rolü ile ilgili hiçbir itirafta bulunmamış mıydım? Büyük günah işlemiştim ve bundan haz duyuyordum. Az sonra annemi yeniden görecektim; yüreğim hop ediyor, sevinçle dolup taşıyordu. Annemin hoşlandığı utancı düşünüyordum; kaygı içinde bunu düşünüyordum; hatta bu çılgınca bir kaygıydı, ama kaygıdan yakında büyük zevkimin doğacağını biliyordum. Anneme karşı duyduğum saygıya hiçbir kuşku karışmıyordu. Bununla birlikte bu büyük kaygı zevki, onun o sevecen öpücüklerini düşündükçe, soluğumu tıkıyordu. Annemin o sevecen suç

ortaklığından şimdi kuşku duyabilir miydim? Korkudan titrediğim ölçüde daha yoğun bir şekilde tattığım bir mutluluğun doruk noktasındaydım. Annem, düşünüyordum da, kötülükte benden ilerdeydi. Çünkü kötülük iyiliklerin en çok arzu edilebilir ve en çok ulaşılamaz olanıydı. Bu düşünceler mutlu kafamın içinde alkol gibi mayalanıyor, kaynıyor ve aşırı mutluluk içimde yoldan çıkıyordu. Dünyaya sahipmişim gibi bir duygu içindeydim ve haykırdım:

— Artık mutluluğumun sınırı yok! Anneme benzemeseydim, onun gibi iğrençlikten sarhoş olduğumdan, coştuğumdan emin olmasaydım, mutluluğu tadacak mıydım!

Kararlı arzum beni şimdiden sarhoş ediyordu. O gün içkinin mutluluğuma yeni bir sarhoşluk eklemiş olduğunu düşünmüyorum. Gülerek eve, anneme döndüm. Buna şaşmış gibi göründü, hele ona kiliseden geldiğimi söylediğimde. Şöyle bitirdim sözümü:

— Réa'nın bana ne önerdiğini biliyorsun. Anne, bak nasıl gülüyorum: Dua ederken Réa'nın önerdiğini yapmaya karar verdim.

— Ama, Pierre, daha önce hiçbir zaman kaba olmamıştın! Öp beni, sarıl bana bakayım.

— Ah anne! Ne büyük bir suç ortaklığı bu!

— Evet, Pierre'im! Ne büyük bir suç ortaklığı ya! Buna içelim!

Mırıldandım:

— Anne, anne!

Onu öpüyordum.

— Şampanya hazır, dedi. Uzun süredir daha neşeli olduğumu anımsamıyorum. Hazırlanalım. İçelim! Araba Réa'yı almaya gitti. Şimdi seninle birlikte içiyorum, ama arabanın sesini duyunca gidip en güzel elbisemi giyeceğim: Kızar bakalım sen! Birazdan bir restoranın özel, ayrı bir bölümünde yemek yiyeceğiz. Sizin yaşınızdaymışım gibi, sizinle birlikte eğlenmek, gülmek istiyorum. Ama yemekten sonra sizi yalnız bırakacağım.

— Sana tapıyorum, anne! Ama ben boşuna...

— Sen boşuna...

— Eğer gidersen üzülürüm...

— Ama biliyorsun pekâlâ, artık senin yaşında değilim. Senin yaşındayken, Pierre, giysimi böğürtlenlere takılıp yırtıyor, ormanda yaşıyordum.

Bardakları doldurdum.

— Seninle ormanda yaşamak isterdim. İçelim.

— Hayır, Pierre, ormanda tek başıma dolanıyordum. Çılgındım. Ve doğrusu, bugün aynı şekilde çılgınım. Ama ormana at üstünde gidiyordum, eyeri çözüyor, giysilerimi çıkarıyordum. Pierre, dinle beni, atı ormana salıyordum. İşte bu sırada babanla yattım. Senin yaşında değildim: On üç yaşındaydım ve azgındım. Baban beni ormanda buldu. Çıplaktım, atımla birlikte, ikimizin de orman hayvanı olduğunu sanıyordum...

— Demek ben o zaman peydahlandım!

— Evet, o zaman! Ama bana göre, senin o serseri babanın bu işte hiç, neredeyse hiç rolü yoktu. Yalnız kalmayı yeğliyordum, ormanda yalnızdım, çıplaktım, ata çıplak biniyordum. Öyle bir durumdaydım ki bu duruma yeniden kavuşamazsam ölecektim. Kızları ya da hayvanları düşlüyordum: Beni tedirgin edeceklerini de biliyordum. Baban beni tedirgin etti. Ama tek başıma, atın üstünde kıvranıyordum, korkunçtum ve...

Annem ansızın ağlamaya başladı, hıçkırıklara boğuldu. Ona sarıldım.

— Çocuğum, diyordu, orman çocuğum! Sarıl bana: Sen ormandaki yapraklardan, haz duyduğum nemden oldun, ama babanı istemiyordum, kötüydüm. Beni çıplak bulduğunda ırzıma geçti, ama yüzünü kan içinde bıraktım: Gözlerini çıkarmak istiyordum. Bunu beceremedim.

— Anne! diye haykırdım.

— Baban beni gözetlemişti. Sanıyorum beni seviyordu. O zamanlar teyzelerimle birlikte yalnız yaşıyordum. Bu yaşlı budalaları belki biraz anımsıyorsundur...

Evet, dedim başımla işaret ederek.

— Bu bunaklar hep bana göre hareket ederlerdi. Seni İsviçre'de dünyaya getirttik. Ama dönüşte babanla evlenmem gerekti. Senin yaşındaydı, Pierre, yirmi yaşında. Adamı son derece mutsuz ettim. İlk günden başlayarak, hiçbir zaman bana yaklaşmasına izin vermedim. İçmeye başladı. Bu da elbette bağışlanabilir bir şeydi. "Hiç kimse," diyordu bana, "yaşadığım karabasandan kuşkulanmıyor. Gözlerimi çıkarmana izin vermeliydim." Beni bir hayvan gibi arzuluyordu ve ben on altı yaşındaydım, yirmi yaşındaydım. Ondan kaçıyor, ormana atıyordum kendimi. Atla gidiyordum ve dikkat ettiğim için, hiçbir zaman beni yakalayamadı. Ormanda hep kaygı içinde oldum, ama ondan da korkuyordum. Her zaman kaygı içinde buldum zevkimi, ama o ölünceye kadar, her gün biraz daha çok hasta oldum.

— Anne, yaprak gibi titriyorum ve şimdi, korkarım ki Réa...

— Réa gelmek için hazır değil. Vaktinde gelemezdi. Seninle bugün konuşacağımı bilmiyordum... Olsun, daha ilk dakikada seninle konuştum. Seninle daha önce konuşabilir miydim? Senin babanın kabalığı konusunda benimle konuştuğunu duyabilir miydim? Pierre, ben iğrenç bir kadınım! Bunu sana ağlamadan söylüyorum: Baban öyle sevecen, öyle de mutsuzdu ki.

— Ondan nefret ediyorum.

— Ama onu ben bozdum, dedi annem.

— Senin ırzına geçmiş, ben de bunun sonucu iğrenç bir şeyim! Bana onun yüzünü kan içinde bıraktım dediğinde mutsuz oldum, ama o yüzü seninle birlikte parçalardım, anne!

— Pierre! Sen onun oğlu değilsin, ormanda yaşadığım kaygının meyvesisin. Ormanda çıplakken, hayvanlar gibi çıplakken ve titremekten tat alırken duyduğum dehşetten peyda oldun. Pierre, çürümüş yaprakların içinde yan gelip yatarak saatlerce haz duyuyordum. Sen bu hazdan doğdun. Seninle hiçbir zaman alçalmayacağım, ama şunu bilmelisin, Pierre: İstersen babandan nefret et, ama benden başka hangi anne senin doğumuna neden olan o insanlık dışı azgınlıktan sana söz edebilirdi? Yalnızca bir çocuktum, ama öyle şehvetliydim ki arzu içimde anlaşılabilir bir ölçüyü aşarak, ürküntü verecek biçimde tutuşuyordu. Sen büyüdün ve ben hep senin için kaygılandım, nasıl kaygılandığımı biliyorsun.

Altüst olmuştum; ağlamaya başladım. Annemin benim yaşamım için duyduğu korkuyu düşünerek ağladım, ama ne önemi vardı, bu gözyaşları son derecede derin, ağır bir acıyla yüklenseler de; dışıma taşıyorlardı, çünkü nihayet içimde her şeyin, tüm yaşamın hassas noktasına dokunuyorlardı.

— Ağlıyorsun, dedi annem, nedenini bilmiyorsun, ama ağlamaya devam et...

— Anne, dedim, bunlar mutluluk gözyaşları, öyle sanıyorum... Artık bir şey bilmiyorum...

— Bir şey bilmiyorsun bu konuda. İzin ver de konuşayım. Beni dinlemeye çabala. Ben de ağlayacak yerde, konuşmayı yeğliyorum. İsterdim ki Réa geldiğinde onu elinde mendille değil de içki bardağıyla karşılayasın. Sana babanla benim, ikimizin, bu dairede geçirdiğimiz senin düşündüğünden çok farklı yaşamdan söz etmedim. Kadınlardan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum. Şimdiye kadar sev-

dimse, yalnızca ormanda sevdim sanıyorum. Ormanı sevmiyordum, hiçbir şeyi sevmiyordum. Kendimi sevmiyordum, ama ölçüsüzce seviyordum. Şimdiye kadar yalnızca seni sevdim, sende sevdiğim şey, sakın yanılayım deme, sen değilsin. Sanıyorum ki ben yalnızca aşkı seviyorum ve aşkta bile sevme kaygısını seviyorum yalnızca, bu kaygıyı da ancak ormanda hissettim ya da ölüm günü... Ama güzel bir kadınla sıkılmadan, rahatça eğleniyorum, tam olarak, kaygısızca: Rahatlıyorum: Sanıyorum, sana yalnızca düzensiz bir zevk ve eğlence düşkünlüğünün bana büyük haz verdiğini söylersem, hiçbir şey açıklamamış olurum. Ama ilk önce, baban benden en küçük bir doyum elde etmeden ben kızlarla ilişkide oldum ve çabucak zavallı adamı bundan yararlandırmak geldi aklıma: Düzenli durumlara karşı duyduğum tiksinmeye iyi yanıt veriyordu bu düşünce. Rezillik şuydu: Onu yatak odama alıyor ve bize katılmasını istiyordum. İyi anlamadın mı yoksa? Sık sık kızlarla birlikte eve dönüyordum. Bunlardan biri babanla, öteki de benimle sevişiyordu. Bazı bazı, kızlar erkek de getiriyorlardı, ben de bunlarla ilgileniyordum. Hatta bazı bazı arabacıyla bile... Her akşam yeni bir orji için gerekli kişiler bulunmalıydı, sonra babanı dövüyordum herkesin önünde. Her an onu küçük düşürmeye çalışıyordum, ona kadın kıyafeti giydiriyordum, palyaço kıyafeti giydiriyordum ve yemeğe geçiyorduk. Bir hayvan gibi yaşıyordum ve baban söz konusu olduğunda acımasızlığım sınır tanımıyordu. Çıldırıyordum. Pierre, yakında etkisini yitirmiş bir tutkunun ne olduğunu öğreneceksin: Bu, başlangıçta iğrenç bir şeydir, bir genelev zevkidir, rezilce bir yalandır, sonra çöküş ve uzayıp giden ölümdür.

— Anne! Bu kadarı da fazla...

— İçelim! Ama sakın unutma, artık özgür değilim: Çılgınlıkla bir anlaşma imzaladım ve bu gece sıra sende, imzalama sırası sende.

Annem gülüyordu. Beni tiksindiren, kanımı donduran rezilce bir gülüştü bu.

— İstemiyorum, dedim. Seni bırakmayacağım. Benimle tatlı tatlı konuşuyordun, ansızın, sanki bir yabancı gibi, sanki kötülüğümü istiyormuşsun gibi konuşmaya başladın.

— Seni çıldırtıyorum!

— Evet, korkuyorum. Bana ormandaki yaşamından söz et!

— Hayır, yaşamım artık çirkeften başka bir şey değil. Haklısın, beni baban alt etti.

— Hiçbir zaman! diye haykırdım. Kendine bak! Bana bak: Görü-

yorsun, ben orman eğlencelerinin çocuğuyum.

— Şehvet çocuğu mu? diye sordu.

— Pekâlâ biliyorsun bunu, şehvet çocuğu!

Anneme baktım. Ona sarıldım. Fırtınalı bir dinginliğe yeniden dönüyordu yavaş yavaş. Bu dinginlik arzunun dinginliğiydi, aşırı arzusunun ışıldamasıydı. Gözlerinde şu huzurlu mutluluğu okuyordum ve bu mutluluğun kaygısına karşı çıkmadığını, onu yumuşattığını, tatlılaştırdığını biliyordum. Kendisini yıkan acının büyük olduğunu, akla gelebilecek her türlü korkuyu bastıran cesaretinin ise daha büyük olduğunu biliyordum. Derin acıyı sinsice dindiren çabucak bozulabilir büyüye inanıyordu. Ve neşe şimdiden bizi birlikte harekete geçirip annemin böğürtlenler ve çılgınlık içinde kutsal yolunu bulduğu o zevk dünyasına geri getiriyordu. Bu sırada alaycılığım, alaycılığımın hafif bir kımıldayışı bana vaktiyle gücümü tüketen, şimdiyse bana bu şehvet yüklü titremeyi sağlayan ve artık önünde hep gülümseyeceğim şeye meydan okuma gücünü veriyordu.

Bu dingin sessizlik ve bizim için anlaşılmaz olan bu mutluluk içinde anneme bakıyordum. Mutluluğum karşısında şaşırıyordum, arzunun beni, yalnız kaldığımda yaşadığım o aşırı kudurganlığa daha az sürüklediği, bir uyuşturucu gibi, ama acımasız bir bilinçlilikle, bana sonsuz olanağın sarhoşluğuna kapısını açan tam bir kötülüğün düş ve düşüncelerine dalmaya ittiği ölçüde oluyordu bu şaşkınlık. Başka bir deyişle, bana açıkça, elle tutulur rahatlamalar sağlayabilecek Réa'dan daha çok, yine de kendisinden yalnızca utançla belli belirsiz bir esrime bekleyebildiğim annem şaşırtıyordu beni. Réa kuşkusuz beni çekiyordu, ama onda arzuladığım, zevk almanın kolaylıklarından daha çok, annemin düzensizliklerine bağlı olan şeydi, annemde sevdiğim de, benim için, cinsel hazzın izleyemeyeceği, hoş bir doyum haline dönüştüremeyeceği çılgınca bir düzensizlik olanağı idi. İçkinin verdiği sarhoşluk ya da tek başıma kaldığımda yaşadığım taşkınlık içinde, artık annemi değil, yalnızca kadın arkadaşını düşünebilmiştim. Şimdi, yanılgımdan kuşku duymuyor ve bir gün önce Réa'ya dokunmadaki, onu öpmedeki amacımın yalnızca, dolambaçlı bir şekilde, annemde benim için erişilemez olan şeye onda erişebilmek olduğu fikrine alıştırıyordum kendimi.

Bir an uzaklaşmak zorunda kaldım. Réa çıkageldi. Döndüğümde, gülüşme ve öpüşme gürültüleri içinde, bardakları doldurup herkesin

eline verdim. Şampanya onları coşturuyordu. Réa hemen, inler gibi, dedi ki:

— Ama Pierre, hâlâ beni öpmedim.

— Birazdan dönerim, dedi annem. Güzel bir giysi giyeceğim.

Hemen Réa'yı kucaklayıp sarıldım.

— Pierre, dedi Réa, sana söz verdim, anımsa...

Kıpkırmızı kesildim.

— Annen de bana anımsattı. Gülüştük.

— Sıkıntılı bir durum, dedim.

Bana meydan okuyarak, dudaklarımın ruja bulandığını görüp gülerek önümde dikildi.

(Ruja bulanmış dudaklarımla ve aynada görünen yüzümün şaşkınlığıyla alay eden Réa, imgesini bende zevk ve eğlencenin tadı olarak kalmış dudak boyası tadından ayıramadığım Réa, önümde, kendiliğinden, öylesine yoğun bir müstehcenliği ele verme anına asılı kalmış Réa, kafamdan hiç çıkmıyordu: Réa hâlâ bugün de bana aynı şekilde bakıyor, ama bugün o güzel yüzü [pekâlâ, o iğrenç yüzü de diyebilirim] taşan şampanyanın büyüsünden uzaklaştı. Bu yüz içimde şimdi yalnızca zamanın derinliklerinden ortaya çıkıyor.

Kuşkusuz, bu kitabın yansıttığı tüm yüzler için de aynı şey söz konusu. Ama, ötekiler arasında, Réa'nın anısının bir ayrıcalığı var, çok çabuk kaybolan bir görüntüye bağlı olmak ve üstünde müstehcenliğinin belirdiği bir fon perdesi saplantısı şeklinde devam etmek ayrıcalığı söz konusu. Bu fon perdesi annemin intiharının, bir yıl sonra Réa'yı sürükleyeceği manastır olacaktır. Önünde, bu kitabın ulaşamayıp başka yöne sapacağı bir sığınak açılan mutlu Réa...

Gerçekten de bana gurur veren şu: Bu mutsuz kitabı okurken, bu ada layık tek iyiliği, kendisini aldatmayan tek iyiliği kazanmaya layık kişiye mutsuzluğu, yalnızca mutsuzluğu bekletmek.

Réa bu gülünç özveriyi sonuna kadar götüremedi. En azından, sınırsızca, vücudunu, neşesinin içtenliğini ve gülünçlüğünü arnağan etmeyi sınırlı bir eyleme bayağı bir şekilde dönüşmekten kurtarmalıydı.)

Yukarıdaki satırlardaki örtük dehşet yüzünden, annemin orada bulunmayışının olanaklı kıldığı sahneyi atlıyorum. Bu sahnenin, güldürücü yanlarını betimlemiş olsaydım, böylece, Réa'nın manastıra girişiyle daha sonra öğrendiğim korkunç amacını göstermek istemiş olacaktım.

Réa, kendiliğinden, yakasını bırakmayan dehşetin fark edilmesine izin veremezdi. Hem bu dehşet yakasını bırakmıyor muydu gerçekten? Kuşkusuz, bir uçurumun kenarında eğlenirken, kayıp da yalnızca etekliğini tutan böğürtlen korkunç bir şekilde düşmesini engellediğinde, uçurumun ancak farkına varan bir çocuk gibiydi. O çocuk ki yine de uçuruma meydan okumaktan geri durmamıştı.

Réa, uygunsuz bir durumdan kurtulduğunda gülerdi.

Ama ben o gözleri, öteki dünyadan, mühtehcenliklerinin derinliklerinden bakan o gözleri unutabilir miydim?

Şimdi Réa gülüyordu, bu kez sevecenlikle gülüyordu.

— Kafamı altüst ettin, diyordu.

Bir solukta yanıt verdim:

— Benim de kafam altüst.

— Anneni çağırıyorum.

Annem ayaklarının ucuna basa basa içeriye girdi.

Umulmadık bir kapıdan girdi.

Gözlerimi kapatan ellerini hissettiğimde, karşı konulmaz bir dürtüyle, yine de intiharından bir gün önce taktığı kara kurt maskesi gibi kendisine yabancı kahkahasını koyverip kulağıma hafifçe "Hu!" diye bağırdığında, hiç kimsenin çocukluğun o mutlu düzensizliğine daha sapkınca kavuşmadığını düşündüm. Annem o harika giysisi içinde son derece güzeldi. Sırtının dekoltesi uygunsuzluğun sınırındaydı. Ona sarılmakla heyecanım, o kadın arkadaşının bana az önce verdiği sınırsız uygunsuzluğun heyecanını sürdürüyordu. Bugün hiçbir benzerinin olmadığını düşündüğüm çılgınca bir altüst oluş yüzünden ölmek isterdim o sırada.

Réa, mutluluktan pesbembe olmuş haliyle içki bardaklarını dağıtıyordu.

Beni omzuna bastırarak, alçak sesle dedi ki:

— Bakir delikanlım! Sevgilim! Senin kanımın. Annenle birlikte mutluluğumuza içelim!

Annem kadehini kaldırdı:

— Aşkınıza! dedi. Kanımı donduran o rezil konuşma tarzına ansızın yeniden kavuşmuştu.

Réa ile birlikte ona karşılık verdik. İçmekte, zihinlerimizin ateşine uygun olacak çılgınca bir sarhoşluğa geçmekte acele ediyorduk.

— Anne! dedim. Yemeğe gidelim. Zaten içtim, ama yine içmek istiyorum. Daha çok hayran olunacak, daha olağanüstü bir anne var mı?

Kar beyazı kocaman tüylerle süslü kocaman siyah bir şapkası vardı; bu şapka sarı saçlarının oluşturduğu görünmez bir yapının üzerine oturtulmuştu; giysisi ten rengindeydi: Annem, boylu bosluydu ama, bana çok küçük, hafif, sırf omuzdan ibaret, tanrısal bakışlara sahip gibi görünüyordu: Bu iddialı, aşırı süsler içinde sanki daldaki hafif kuş, daha doğrusu kuşun hafifçe ötüşüydü.

— Bu süsler içinde neyi yitirdiğini biliyor musun, anne?

— ...

— Ağırbaşlılığını anne, tüm ağırbaşlılığını! Sanki dünyanın tüm ciddiliğinin ağırlığını yok ediyorsun. Artık annem değilsin. On üç yaşındasın. Artık annem değilsin: Orman kuşumsun. Başım dönüyor, anne. Şimdiden başım çok hızlı dönüyor. İnsanın aklını kaybetmesi daha iyi değil mi? Ben aklımı kaybettim.

— Şimdi, dedi annem, Réa'yı sana bırakıyorum. Ben başka kadın dostlarımla birlikte yemek yiyeceğim. Beni aynı evde bekliyorlar, ama, sizinki kadar saygısızlıktan korunan başka bir salonda yemek yiyecekler.

Kekeleyerek dedim ki:

— Başka kadın dostlarla mı?

— Evet, Pierre, başımda ne bu şapkayı, üstümde ne bu giysiyi uzun süre rahat bırakmayacak başka kadın dostlarla.

— Ah, anne. Ben boşuna...

— Ama, Hélène, dedi Réa, bizimle yemek yiyeceksin, Hansi seni zaten çok daha sonra bekliyor.

— Birlikte çocuklar gibi güleceğimizi söylemiştin anne. Gülelim diye giyinmemiş miydin? Seni taparcasına sevmek için seninle birlikte gülmek istiyorum.

— Ama kalırsam, siz nasıl eğleneceksiniz? Beklemek öyle güçtür ki.

— Masanın altından eğleniriz, dedi Réa. Gülmek için. Sen gidince de ciddi olarak eğleniriz.

— Neden olmasın? dedi annem. Doğrusu, bugün gülme havamdayım. Ama Pierre, korkabilirdin sen. Unutma ki bugün şapkam başımda durmuyor, daha çok ormandaki bir hayvan gibiyim. Yazık, beni olduğum gibi seveceksin. Ormanda ne olduğumu düşünüyorsun? Kudurmuştum. Gülmek için giysim de yoktu üzerimde.

— Korkuyorum, doğru, ama korkmak istiyorum. Anne, beni korkudan titret.

— Öyleyse iç, dedi annem. Şimdi de bana bak!

Bakışlarını benden kaçırıyordu. Gülmekten katılıyordu. Edepsizleşmiş ve sinsileşmişiti, artık bana karşı yalnızca kin duyuyormuşa benziyordu, *alt dudağı göçmüştü.*

— Gülelim, diye bağırdı Réa. Şimdi güldürelim bu delikanlıyı. Pierre, şimdi budala olma zamanı. Durmadan içelim. Hélène de az sonra gülecek. Birazdan görüşmek üzere, Hélène... Pierre o kadar ciddi ki.

— Pierre çocukların en budalası, dedi annem. Onu güldürelim.

— Çılgın kadınlar arasında budala olmak da o kadar hoş bir şey ki, dedim. Korkmayın! Güldürün beni. Yine içki istiyorum!

Réa yeniden yüzümü ruja bulayıp, beni öyle faka bastırarak gıdıkladı ki deli gibi tepinip durdum.

— İnelim, dedi annem, araba geldi.

Arabada büyük karışıklık başladı. Çılgın kahkahalar atılıyordu. Réa kudurmuştu. Arabadan çıktığında üstünde etekliği yoktu. Önü adamakıllı açık uzun külotuyla merdivene koştu. Annem, Réa'nın etekliği kolunda, koşarak onu izledi. Ben de elimde onun o tuhaf şapkası, aynı hızla ikisini izledim.

Koşuyorduk, gülüyorduk.

Bir garson yol verip bizi selamladı, kapıyı açtı; annem ve biz içeriye girer girmez kapıyı çarparak kapattı.

Soluk soluğa kalmış olan annem Réa'yı devirip üstüne atıldı.

Ansızın durup sonra ayağa kalktı.

— Pierre, dedi, çok içtim, deliyim ben. Beni durdurmak gerekirdi, ama Réa ne kadar hoş, ne kadar güzel külotlu haliyle! Pierre! Eminim, böyle külotla kalmış bir genç kızla yiyeceğin ilk akşam yemeği olacak bu. Benim için oyunbozanlık etmek ne kadar da üzücü. Çılgın kadınları oynamaya devam edemezdik. Şimdi, ayıldım. Şimdi, sizi bırakacağım.

— Hayır, anne, bizimle yemek yiyeceksin.

Yüzüm kızarmış durumda, ciddi ciddi anneme bakıp ellerini tuttum. Çılgınlığın doruk noktasındaydım. Gizlice, masanın altından Réa beni okşuyordu. Annem de bakışlarıyla tırmalarcasına bana bakıyordu.

Çok alçak sesle, mırıldandım:

— Hiç kımıldamamak istiyorum.

Annem uzun bir süre bana baktı. Réa kanepede aramızda sıkışmıştı; o uzun külotu çözülmüş, sol eli pembe giysisinin içinde kaybolmuştu.

— Ama masada bardaklar boş. Yazık, dedi annem.

— Şişeyi kapıyorum şimdi, dedi Réa.

Ayağa kalktı, ama düğmeleri açılmış olan külotu, aşağıya kaydı. Annem altdudağı ağzının içine göçmüş bir halde gülümsedi.

Şişeyi Réa'nın elinden aldım. Kıçı açık durumda, oturdu ve elleri yeniden o gizli uğraşlarına başladılar.

— Hélène, dedi Réa alçak sesle, henüz "özel salon" kıyafetinde değilim. Korsajımı çıkarmalısın. Görüyorsun, meşgulüm.

Réa üstünde yalnızca göğüslerini açıkta bırakan, ama çoraplarını tutan siyah dantelden bir "sözde" korse bırakmıştı.

Yalnız kalsaydık, kaçardım, Réa'dan korkardım, diye düşündüm.

— Artık sizi bırakacak cesaretim yok, dedi annem inilder gibi.

— Şimdi yemeğimizi yiyelim, dedi Réa, ellerini serbest bırakarak. Ama önce içelim.

Annemle ben, aramızda içki içmekte olan Réa'nın üstüne eğildik. Aldığımız zevk öyle büyüktü ki yalnızca o anda sessizliğimiz ve yüzümüzün kızarıklığı ele veriyordu bu zevki. Birkaç dakika boyunca annem ve ben Réa'yı, biraz önce onun bizi kullandığı kadar sinsice kullandık. Yemek yedik: Yeniden annemin öfkeli bakışlarıyla benim bakışlarım birbirlerine kenetlendi. Sonunda oyunumuz yarıda kesilmek zorunda kaldı. Réa inleyerek dedi ki:

— Şampanya, Pierre, bana şampanya ver, artık aç değilim. Beni sinirlendirdiniz. İçmek istiyorum ve masanın altına devrilinceye kadar da içmeyi sürdüreceğim. Koy, Pierre, silme doldurmanı istiyorum bardağımı, benimkini de, kendininkini de, durmamacasına içelim, artık senin sağlığına değil, kendi keyfime içiyorum: Senden ne beklediğimi biliyorsun. Zevki sevdiğimi öğreneceksin: Çılgınca seviyorum zevki. Beni iyi dinle: Çılgınca seviyorum ve kendimi korkutacak derecede seviyorum. Annen...

— Gitmiş, dedim. Bu yüzden boğazım sıkışmıştı.

— Duymadık gittiğini. Bizi rahatsız mı ediyordu? Burada olsun isterdim; ama o istemiyordu. Ne kadar da korkuyoruz, tuhaf bu. Korkmasaydık, bu iş canımızı sıkacaktı!

— Of! dedi. Gülmüyordu.

Bu sözcük, onun gibi beni de sıçratmıştı. Üstüne atlayıp onu edepsizce öptüm.

— Unutmuştum, dedim. Çıplaksın.

— Çırılçıplağım, dedi. Senin sahip olduğun ilk kızım, ama en utanmazıyım.

Dilim gitgide daha çok edepsizleşiyordu. Réa'ya anneme bakıyormuşum gibi baktım.

— Réa, dedim ona, utanmazın biri olup olmadığımı bilmiyorum, ama acımasızın biriyim.

Réa ile sevişmiş, ama daha çok öfkemi ondan almıştım. Annem beni bırakmıştı, ağlamak isterdim, ama kucaklaşmalarımızdaki bu sarsılmalar beni boğan şiddetli hıçkırıklardı.

Gökyüzünden yansıyan bu parlaklık ölümün kendi parlaklığı. Başım gökyüzünde dönüyor. İnsanın başı asla ölümünde döndüğünden daha iyi dönmez.

Annemin bana esinlediği şiddetli tutkuyu yaşarken, onun, hatta bir şaşkınlık anında bile metresim olabileceğini asla, bir an bile düşünmedim. Duyduğum ve doğrusu beni umutsuzluğa düşüren sonsuz saygının bir nebzesini yitirseydim, bu aşk ne anlam taşıyabilirdi? Beni dövmesini arzu ettiğim oldu. Bu arzudan, bazı bazı yakamı hiç bırakmasa da, tiksiniyordum; bu arzuda hilemi, korkaklığımı görüyordum! Annemle aramızda hiçbir zaman, olası herhangi bir şey meydana gelmedi. Annem bunu arzulasaydı, bana vereceği acıyı severdim, ama önünde alçalamazdım: Onun gözünde alçalmam ona saygı göstermek mi olurdu? Bu hayran olunası acıdan haz duymak için karşılığında onu dövmek zorunda kalırdım.

Hansi'nin bir gün bana annemin ona söylemiş olduğu bir sözü yi-

nelediğini anımsıyorum. (Hansi, kendisi ile doyasıya bir mutluluk içinde uzun süre yaşayabildiğim tek kız.) Hansi: Annem onu baştan çıkarmak istemişti, ama çabası tümüyle boşuna olmuştu. Ayrıldığımızda, çok iyi bir adamla evlendi. Bu adamı ben de tanıdım, Hansi'ye mutlu, dengeli bir yaşam sağladı; ondan bir çocuğu oldu Hansi'nin, bu çocuğu da her görüşümde sevinç duydum. Ayrılmamızdan sonra, ender de olsa, benimle yatmayı sürdürdü; beni artık eskiden sevdiği gibi sevmiyordu, herhalde beni iyileştirmek istiyordu, gerçekten de beni düzenli, ama yine de ölçüsüz bir cinsel hazzın sessiz karanlığına her zaman geri döndürerek yatıştırıyordu. Annemin ona söylediğine göre, kötülük, ondan istediği şeyi yapması değil, bu şeye dayanmayı istemesiydi. Annem onu öyle bağışlanamaz bir orjinin içine sürüklemek istiyordu ki yalnızca ölüm buna son verebilirdi. Annemin çılgın karakterini bilmesine karşın, Hansi, bu karakterde soğuk bir ironiden başka bir şey görmüyordu. Aşırı zevkin tehlikesinden kuşku duyduğundan değil, tam tersine, annem için olduğu kadar kendisi için de utanılacak zevk yoktu da ondan; annemin, eğer akılla uzlaşmazsa, ölüme götüren arzunun hakkından gelme olanaksızlığını kabul etmekle yetindiğini düşünüyordu. Hansi'nin insanı çıldırtabilecek olan acımasızlığı, düşüncesine oldukça önemli bir temel oluşturuyordu. Annem herhalde yine de ironiye kaçmadan konuşuyordu. Hansi çok kurnaz ve çok zekiydi. Bununla birlikte, annemin apaçık soğukkanlılığını ya da, tam da kendisinin kullandığı sözcüklerle yinelersek, "açık saçık görkemi"ni gizleyen şeyi ancak oldukça belli belirsiz bir biçimde sezebildi önceden. Belli belirsiz de olsa, en azından, pekâlâ seziyordu bunu: Annem onu çok korkutuyordu, annem ki onun için, Hansi için çok önemliydi. Kuzinim olan, ama çok daha sonra tanıdığım Charlotte dışında, hiçbiri Hansi kadar önemli değildi. Ama Charlotte, annem gibi, şehvetle ölümün aynı saygınlığa –aynı bayağılığa–, aynı şiddete ve yine de aynı hoşluğa sahip olduğu bir dünyaya aitti.

Annemle olan gönül ilişkilerimin en karanlık yanı, onun tüm yaşamını sarmış bulunan ve yavaş yavaş benim yaşamımı da saran hovardalıkla uyuşan az sayıda riskli dönemin bu ilişkilerin içine soktukları belirsizlikti. En azından iki kez, çılgınlığın bizi, daha derin ve cinsel birleşmenin beceremeyeceği kadar savunulamaz bir biçimde birleştirmesine izin verdiğimiz doğrudur. Annemle ben bunun bilincine vardık ve daha kötüsünden kaçınmak için elbette göstermek zorunda kaldığımız

korkunç çaba içinde, gülerek daha ileriye gitmemize ve erişilmez olana erişmemize izin veren sapmanın doğru olduğuna inandık. Ama sevgililerin yaptıkları şeyi yapmayı hoş görmemeliydik. Hiçbir zaman doyum bizi birbirimizden ayırmadı, sonsuz mutluluğun insanı uykudan ayırmadığı gibi. Nasıl Iseult ile Tristan'ın arasında aşklarının cinsel zevkine son veren bir kılıç var idiyse, Réa'nın çıplak bedeni ve çevik elleri de, sonuna kadar, bizi sarhoşlukta ayırıp, tutuşturan tutkuda olanaksızın göstergesini koruyan korkulu bir saygının göstergesi olarak kaldı. Bunun sonucunu açıklamak için daha uzun süre bekleyebilecek miyim? Annem tam da sonunda boyun eğmek ve beni kendisine doğru hazırlayan şeyi, kendisini bana doğru hazırlayan şeyi çarşafların terine bırakmak zorunda kalacağını anladığı gün, artık duraksamadı: Kendini öldürdü. Bu aşkın bir ensest aşkı olduğunu da söyleyebilecek miyim? İçine dalmakta olduğumuz çılgınca cinsel haz her türlü kişisel özellikten uzak ve annemin ormanda çırılçıplak yaşadığı, babamın onun ırzına geçtiği sıradaki o öylesine şiddetli cinsel hazza benzer değil miydi? Annemin karşısında beni çoğu zaman kıpkırmızı yapan arzuyu, ayrım gözetmeden, bir başka kadının kollarında giderebilirdim. Annemle ben kolayca arzu içinde olan kadın ya da erkek durumuna geçiyor ve bu durumda kuduruyorduk, ama ben annemi arzulamıyordum, o da beni arzulamıyordu. Ormanda olduğunu bildiğim sıradaki gibiydi, ellerini tutuyordum ve önümde ahlâksız bir kadına benzediğini ve sözcüğün gerçek anlamıyla çılgın olduğunu biliyordum ve ben çılgınlığını paylaşıyordum. Bu çılgınlığımızın sarsıntısını bir cinsel birleşmenin bayağılığında dile getirseydik, gözlerimiz o acımasız oyunlarını durduracaklardı: Annemin bana bakarak kendinden geçtiğini artık görmeyecektim, annem de benim kendisine bakarak kendimden geçtiğimi artık görmeyecekti. Olası bir açgözlünün mercekleri altında olanaksız şeyimizin arılığını kaybetmiş olacaktık.

Hatta anneme âşık mıydım? Anneme karşı *hayranlık duydum*, ama onu sevmedim. Onun bakımından da, ben onun gözünde orman çocuğuydum, eşi görülmemiş bir cinsel hazzın meyvesiydim: Bu meyveyi, bana ender olarak gösterdiği, ama beni büyüleyen, çılgınca bir sevecenliğin de yinelemesi olan, kaygılı ve neşeli, çocukça yürekten bağlılığı içinde beslemişti. Onun çocuk oyunlarının şaşkınlığından doğmuştum ve sanıyorum ki annem hiçbir zaman bir erkeği sevmedi, beni de hiçbir zaman Hansi'nin beni sevdiği anlamda sevmedi, ama yaşamında

ancak bir tek şiddetli arzusu oldu, o da beni büyülemek ve kendisinin içinde mahvolmuş olmayı istediği rezillik içinde beni mahvetmekti; benim gözümü açar açmaz alaycı, öfkeli oldu, sevecenliği ahlâkımı bozmak, bende artık yalnızca içine battığım kokuşmuşluğu sevmek gibi oburca bir isteğe dönüştü. Ama kuşkusuz kendisinin en iyi yanı olduğu gibi, beni yönelttiği bir şaşkınlığın yolu da olan ahlak bozukluğunun, kendi isteğiyle çocuk dünyaya getirmenin gerektirdiği bir sona ulaşma olduğunu düşünüyordu. Sevdiği şey, her zaman, karnının meyvesiydi, beni seveceği bir erkek olarak görmek kadar hiçbir şey ona yabancı olmadı. Hiçbir zaman aklı fikri bir erkekte olmadı; bir erkek, onun içinde yanıp tutuştuğu, kendisiyle birlikte varlıkların sessiz, adsız ve ayrımsız güzelliğinin iğrenç bir şekilde yok olmasını isteyeceği çöle ancak onu doyuma ulaştırmak için girdi. Bu cinsel haz dünyasında yumuşaklığa yer olabilir miydi? Yumuşak olanlar İncil'in şu tümceyle çağırdığı bu haz dünyasından sürülmüştür: *violenti rapiunt illud.** Annem beni egemenliği altındaki bu şiddete hazırlıyordu. İçinde, bana karşı, mistiklerin dedikleri gibi, Tanrı'nın insana nasip ettiği aşka benzeyen, şiddete çağıran, hiçbir zaman huzura yer bırakmayan bir aşk vardı.

Bu tutku Hansi'ye karşı beslediğim aşkın, Hansi'nin bana karşı beslediği aşkın çok uzağındadır. Bunu, annem bizi sevecenlik dünyamızdan sürünceye kadar, uzun süre denedim. Hansi'yi kaybetmekten ödüm kopuyordu, susamış birinin kaynak suyunu araması gibi, ben de onu arıyordum. Hansi bir taneydi: Onun yokluğunda başka hiçbir kadın beni avutamazdı. Annem Mısır'dan döndüğünde, bu dönüşe sevinmedim. Onun hemen mutluluğumuzu bozacağını düşünmekte haksız değildim. Kendi kendime, babamı öldürdüğümü söyleyebilirim: Belki de annem dudaklarına kondurduğum öpücüğün sevecenliğine boyun eğmekten öldü. Bu öpücük, daha ilk anda, beni çileden çıkardı ve hâlâ bu yüzden dişlerimi gıcırdatıyorum. Tam da annemin kendini öldürdüğü gün, bu ölüm bana öylesine o öpücüğün sonucuymuş gibi geldi ki, ağlamaya başladım (ama gözyaşı dökmeden duyulan acı, belki acıların en sert olanı). Düşündüğümü söylemeye ancak cesaret ediyorum: Annemle beni birleştiren aşk öteki dünyaya aitti. İşkence çekmek isterdim (bunu isterdim diye, hiç olmazsa kendi kendime söylüyorum!): Kuşkusuz gücüm yetmezdi, bununla birlikte işkenceme aldırış etme-

* ... sert olanlar onu (gökyüzünün egemenliğini) ele geçiriyor... (Matta'ya göre İncil, XI,12) (ç.n.)

mek isterdim. Annemi yeniden görmeyi, hatta onun o hep kaçan görüntüsünü, ansızın insanı inlemeye zorlayan görüntüsünü kurnazca ortaya çıkarmayı arzulamıyorum. Zihnimde her zaman kitabımın gösterdiği yeri var. Çok zaman anneme taptığımı sanıyorum. Ona tapmaktan vazgeçebilecek miyim? Evet: Benim taptığım Tanrı'dır. Ama, Tanrı'ya inanmıyorum. Öyleyse ben deli miyim? Yalnızca bildiğim şu: İşkenceye aldırış etmiyorsam, bunu düşünmek ne kadar aldatıcı olsa da, anneme bakarak sorduğum, annemin de bana bakarak sorduğu soruya yanıt verirdim. Şu dünyada Tanrı'ya değilse neye aldırmazlık edilir ki? Elbette düşüncelerim öteki dünyaya ait (ya da dünyanın sonuna ait: Kimi zaman yalnızca ölümün, tüm yaşamların bütünü olan o pis sefahatın, özellikle en pis olanının sonucu olduğunu düşünüyorum; bu koskoca dünyamızın, damla damla, dileğimi yerine getirmeyi sürdürdüğü çok doğru).

Oda hizmetçisi kadın hazır olan öğle yemeği için beni çağırdığında, Hanımefendi'nin o sabah Paris'ten ayrıldığını bildirdi. Annemin bana bıraktığı mektubu verdi.

Hasta uyanmıştım.

Sinirlerimin bozukluğu içinde bir bulantı tüm benliğimi sardı. Acımın arasında, annemin mektubunun sertliğini hissettim.

"Biraz ileri gittik", diyordu, "ve öyle ileri gittik ki, şimdi seninle artık bir anne gibi konuşamam. Bununla birlikte, sanki bizi hiçbir şey birbirimizden ayıramazmış, sanki seni tedirgin etmemem gerekirmiş gibi konuşmalıyım seninle. Çok gençsin, dua ettiğin o zaman, çok yakın. Elimden bir şey gelmiyor. Yaptıklarım için kendi kendime kızıyorum. Ama alışmışım, çılgınlığımın beni aşmasına şaşabilir miyim. Sana şimdiki gibi seslenmem için, sanki dayanma gücüne sahipmişiz, sanki sahip olmalıymışız gibi, senin de hissetmen gereken bir cesaret gerek bana. Belki, tümcelerimde, ne kadar üzücü olsalar da, eğer anlaşılamaz bir dünyada, yalnızca aşırılıklarımızla ilgili arı bir dostluk bizi birleştirseydi, bunların ulaşacakları şeye sende ulaşmaya çalıştığımı anlayacaktın. Bunlar bana boş laflar gibi geliyor. Bunlar karşısında isyan ediyorum, ama güçsüzlük ve isyan benim ne olduğum gerçeğini değiştirmiyor.

Uzun bir süre, aylar, belki yıllar boyunca seni görmekten vazgeçiyorum. Şimdi, bana öyle geliyor ki, bu mektupta, kalkıştığım bu çok

uzun yolculuk dolayısıyla senden ayrılmış durumdayken, eğer seninle karşılıklı konuşsaydım hoş görülemeyecek olan şeyi sana söyleyebilirim. Tümüyle senin görmüş olduğun gibiyim. Seninle bir kez konuştum mu, senin gözünde, senin önünde, olmayı sevdiğim şey olmamaktansa ölürdüm. Tanığı olduğun o zevkleri seviyorum. Onları o derece seviyorum ki, senin de onları benim kadar umutsuzca sevdiğini bilmeseydim, benim için önemli olmaktan çıkardın. Ama sevdiğimi söylemek çok az gelir. İçimdeki gerçeği açığa vurmadan yaşamaktan bir an vazgeçsem, boğulurdum. Zevk benim tüm yaşamım. Hiçbir zaman seçim yapmadım ve içimde zevk olmaksızın hiçbir şey olmadığımı ve yaşamımın beklentisi olan her şeyin var olmayacağını biliyorum. Böylesi, ışıksız evren, çiçeksiz sap, yaşamsız varlık olurdu. Söylediğim iddialı bir şey, ama özellikle, beni tutan, hatta, içinde kaybolup da artık hiç görmeyecek, artık hiçbir şey bilmeyecek derecede beni kör eden şaşkınlık yanında yavan kalır. Sana yazarken, sözcüklerin güçsüzlüğünü anlıyorum, ama, gitgide, güçsüzlüklerine karşın, sana erişeceklerini biliyorum. Sana eriştiklerinde beni durmadan yere yıkan şeyi, beni gözlerimin yalnızca akı görünür durumda yere yıkan şeyi bulacaksın. Delilerin Tanrı hakkında söyledikleri, bu kadar çılgın bir gerçeğin bana attırdığı çığlığın yanında hiç kalır.

Şimdi, dünyada birleşmiş olan her şey bizi ayırıyor. Bundan böyle artık düzensizlik olmaksızın buluşamayız, zaten düzensizlik içinde de artık buluşmamız gerekmeyecek. Seni bana bağlayan, beni sana bağlayan şey artık hoş görülemez olan şeye varıncaya kadar her şeye bağlı ve biz bizi bağlayan şeyin derinliğiyle ayrıyız. Elimden ne gelebilirdi? Seni yaralamak, seni mahvetmek. Bununla birlikte, susmaya rıza göstermiyorum. Seni çok üzeceğim, ama konuşacağım. Çünkü seni yüreğimden çekip aldım ve bir gün ışığa kavuştuysam, bunu nedeni, sana gebe kaldığım sıradaki çılgınlığı sana anlatmış olmam; ama yüreğimi ve seni zevkimden, evet, zevkimden ve senin zevkinden, Réa'nın elinden geldiğince bize verdiği şeyden, nasıl ayırt edebilirdim? Bundan söz ediyorum: Çünkü beni sessizliğe zorlayan şeyin, başıma geldiğine göre, bu olduğunu biliyorum. Ama yüreğimden, seni içinden çekip çıkardığım, içinden, acımın beni senin yanında inletmesini, acının seni benim yanımda inletmesini isteyen bu kan bağını sonsuza dek çekip aldığım bu çocuk yüreğinden söz ediyorsam, burada yalnızca acı ve inleme değil, el ele bakıştığımızda bizi alıp götüren o neşeli çılgınlık da söz konusu. Çünkü işkencemiz elbette bizi coşturan zevkti – Réa'nın

çok alçak bir yere koyduğu, gerektiği kadar alçak bir yere koyduğu şeydi. Réa beni gerçekten sevmedi: Oysa ben onun yanında kıvranıyor ve senin önünde ve yokluğunda kıvrandığım gibi, kendimden geçiyordum; sana gebe kaldığımda da kendimden geçtim. Artık susamam ve istemesem de içimde hâlâ inleyen, sayıklayan şey beni konuşturuyor. Seni yeniden göremezdim. Yaptığımız şeyi yeniden yapamayız, ama yine de seninle birlikteyken yeniden yapmaktan başka bir şey düşünemezdim. Ve yazarak seninle konuşamayacağımı biliyorum, ama hiçbir şey konuşmamı engelleyemezdi. Paris'ten ayrılıyorum, olabildiğince uzağa gidiyorum, ama, ister senden uzakta, ister senin yanında olayım, her yerde aynı çılgınlığın içine atılacağım, çünkü içimdeki zevk hiç kimseyi beklemez, yalnızca benden, durmamacasına sinirlerimi geren içimdeki dengesizlikten doğar. Bunu görebilirsin, söz konusu olan sen değilsin, senden vazgeçiyor ve seni kendimden uzaklaştırmak istiyorum, ama sen söz konusu isen, bu çılgınlık içinde olmayı isterim, bunu görmeni, bunun seni mahvetmesini isterim. Sana yazarken bu çılgınlığın içine düştüm: Tüm varlığım kendi içinde kasıldı, acım içimde haykırıyor, beni kendimden koparıp alıyor, tıpkı benim, dünyaya getirirken seni kendimden koparıp almayı bildiğim gibi. Bu kıvranma içinde, onun utanmazlığı içinde, artık aşktan çok kin belirten bir çığlıktan başka bir şey değilim. Kaygıdan kıvranıyorum, şehvetten de. Ama bu aşk değil, bendeki yalnızca azgınlık. Azgınlığım seni dünyaya getirdi. Bu azgınlık için sessizlik zorunlu, ama dün sana bakarken senin onun çığlığını duyduğunu anladım. Seni sevmiyorum, yalnız kalıyorum, ama bu kaybolmuş çığlığı sen duyuyorsun, onu hep duyacaksın, seni hep yaralamaya devam edecek, ben de ölünceye dek aynı durumda yaşayacağım. İçinde zevkin doruk noktasında olduğum bir öteki dünyayı bekleyerek yaşayacağım. Tümüyle bu öteki dünyaya aitim ben, sen de tümüyle ona aitsin. Ölümün kendilerini aydınlatmasını sabırla bekleyen insanların tırtıkladığı bu dünya hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum. Ben ölümün soluğu içinde yaşıyorum, bir an bunun zevkin soluğu olduğunu unutsaydım, senin için var olmayı sürdüremezdim. İki anlamlı zevkin demek istiyorum. Sana ormandan ve orada aradığım ahlakı hiçe sayan davranışlardan söz ettim. Ormandaki cinsel zevkim kadar hiçbir şey ari, hiçbir şey ondan daha olağanüstü, daha şiddetli değildi. Ama attığım bir ilk adım var: Bu ilk adım olmasaydı zevk de olmazdı ve ormanda bu dünyayı yıkıp ötekini bulamayacaktım. Ormanın girişinde bu küçük kızın giysilerini çıkartan, Ingerville'de çatı ka-

tında okuduklarıydı. Bu çatı katından sana geriye bir döküntü bırakıyorum. Yatak odamdaki tuvalet masamın bir çekmecesinde *Genelevler, önü açık külotlar* başlıklı bir kitap bulacaksın. Bu kitap basitliğine –ki yalnızca başlığı basit değil– karşın sana soluksuz kalma düşüncesini aşılayacaktır; beni kurtaran bu düşünce oldu. Yerde önünde babanın o resimlerini gördüğümde nasıl orman havasını soluduğumu bilemezsin. Aynı tozlar içinde! Kirlenmiş yüzünü öpebilirdim. Çatı katının tozları! Biliyordum ben, hangi durumda... Kendim için istediğim tek durumda, hiçbir zaman adını koymayacağım, senin için istediğim, öyle ki azgınlığım tutup da senin için isteyip susuzluktan kuruduğum günkü durumda: Herkesin önünde hiç kimsenin utanmadan edemediği şu durumda. O sırada, senin düşüşüne ve bundan ötürü kapılacağın umutsuzluğa susamış mutsuz biri olarak ben, donuk gözlerimi gördüğünü düşlüyordum. Hiçbir zaman olmadığım kadar eminim şimdi... ve kendimi reddederdim... Ama seni yalnızca ormandaki değil, çatı katındaki krallığıma da sokmak istedim. Karnımda sana coşku bağışladım ve seni içine birlikte gömüldüğümüz çukura iterek sana kendi coşkumu bağışladım, yani bir başka bağışta daha bulundum. Tüm ötekilere sırt çevirdiğin için seninle gurur duyuyorum, bunu hissediyor musun? Ama eğer sinsice–ya da budalaca– ötekilerin yanında yer alıp da benim çatı katımın krallığını kabul etmeseydin seni boğardım.

Réa ile birlikte gidiyorum. Seni tanımadığın Hansi ile yalnız bırakıyorum. Hansi'yi yoldan çıkaramadım, buna da biraz üzüldüm, ama o bir genç kız – sahte bir genç kız mı? Belki; ama öyle olsa da, onu senin yatağına bırakıyorum. Kabul ediyorum, yarın seni kimin beklediğini kim bilebilir. Artık Hansi'nin yanında, vaktiyle beşiğinin üstünde gülen tanrıçalar olduğundan kuşkulanmayacaksın. Onu beklediğin sırada gelecek tanrıçalar aynı zamanda benim çatı katımın tanrıçalarıdır..."

Daha önce söyledim; mektubu okuduğumda midem bulanmıştı: Ne annemle olan ilişkilerimin aldığı niteliği ne de onun baştan çıkarmış olduğu bir kızla randevunun beni içine düşürdüğü durumu açıkça düşünemiyordum. Belki de çok hoş olan boğucu bir huzursuzluktan kurtulmayı ummak bana boşuna gibi geliyordu. Annemin gitmesiyle rahatlamıştım ve içinde kaybolduğum siste, bana öyle geldi ki bu mektup pekâlâ beklediğim, beni korkunç bir mutsuzluğa gömen, ama sevme gücü verecek olan mektuptu.

Annem Hansi ile randevumu Réa ile akşam yemeği yediğimiz eve benzeyen bir evde saptamıştı. İki gün önce benden ayrıldıktan sonra Hansi'yi başka bir katta bulmuştu: Kuşkusuz ilk akşamın bunaltıcı anısını yaşamamak istedi (ya da Hansi istedi). Bu arada ben beklemekle geçirdim zamanımı. Dayanılmaz bir beklemeydi doğrusu, ama bekleme ertelemeyi sağlar. Bu zamanı annemin mektubunu on kez okumakla geçirdim. Bu mektup beni sarhoş ediyordu, hatta bana öyle geldi ki onu anlamak için, sarhoşluğu onun bana açtığı sıkıcı dünya ile daha iyi birleştirmek için içmiş olmam gerekirdi. Randevu salonuna tam vaktinde girdim: Ne oturabilir ne de kapıyı kapatabilirdim, en ufak bir nedenle kaçabilirdim, ama aynalar, yaldızlı süsler ve avizeler beni korkutuyorlardı. Garson bana zili ve pelesenk ağacından bir dolabın içinde gizli tuvaleti gösterdi. Bu ateşli, buğulu havada bana öyle geldi ki ansızın Hansi içeri giriyor ve dolabın kapısını yeniden açmış olan geniş favorili yaşlı garson ona alçak sesle: "Bu iyi görünüşlü genç sizden önünüzde bu tuvaleti kullanmak isteyecek" diyor ve eliyle ağzını hafifçe kapatarak: "Bu iğrenç bir şey!" diye ekliyordu. Kendimi yaz ortasında et kokusunun ağır olduğu bir mezbahada sandım. Burada boğazıma sarılmak üzere olmayan hiçbir şey yoktu. Annemin mektubunun altındaki ek yazıyı anımsadım: "Tanımadığı bir gençle bu kadar karanlık, şüpheli bir evde buluşmak düşüncesi Hansi'yi de korkutmuş. Senden daha çok korkuyor. Her şeye karşın, merakına yeniliyor. İhtiyatlı olmayı sevmiyor. Annenin senden son isteği şu: Onu bulacağın salon sanki bir peri masalı sarayının içindeymiş gibi bak Hansi'ye."

Coşku içinde ayakta dururken, duvarları kaplayan ya da tavanı oluşturan aynalarda sonsuza yansımış olan görüntümle uykuya dalmış olduğumu ya da düş gördüğümü, tam bir karabasanın beni yok ettiğini sanıyordum. Bu huzursuzluğa kendimi öyle kaptırmıştım ki kapının açıldığını duymadım. Hansi'yi ancak aynada gördüm: Hemen yanımdaydı, gülümsüyordu, ama bana öyle geldi ki elinde olmayarak hafifçe titriyordu. Geriye dönüp bakmadan ben de titriyor, gülümsüyordum, ona:

— Sizi duymadım... dedim.

Bir şey söylemedi. Gülümsemeye devam ediyordu. Bu çoğaltılmış ışıklar altında, hiçbir şeyin belirgin olamayacağı, bir süre için durmuş zamandan yararlanıyordu.

Bu düşsel yüzün yansısına uzun uzun baktım.

— Belki, dedim, nasıl sade bir şekilde geldiyseniz, o şekilde gözden kaybolacaksınız...

— Beni masanıza davet etmiyor musunuz?

Gülüyordum, oturduk ve uzun süre bakıştık. Eğlendik, ikimiz de, yüreğimiz daralıncaya kadar. Kekeledim:

— Nasıl gözüm korkmasın ki?

— Şu anda, dedi, sesinizin büyüsü altındayım, hemen bu büyünün etkisinde kaldım, ben de sizin kadar çekingenim, ama çekingen olmak da çocukça bir şey. Eğer gözünüzü korkutuyorsam, Tanrı'ya şükür, bundan mutluymuş gibi görünüyorsunuz: Görüyorsunuz, ben de sıkıntıdayım, ama sıkıntıda olmaktan mutluyum. Buraya (gözlerini çepeçevre salonda gezdirdi) sizinle buluşmaya gelen, hem de sizi tanımadan gelen bu kız hakkında ne düşüneceksiniz?

— Hayır, dedi, hemen yanıt vermeyin! Anneniz bana sizden söz etti, ama siz benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz.

Zili çalıp çağırdığım o kocaman favorili yaşlı garson, bardakları doldurarak yavaş yavaş bize hizmet etmeye başladı.

Bu adamın varlığının ve ölçülü davranışının neden olduğu fazladan sıkıntının bu lüks randevuevinde güldürücü bir yanı vardı: Sahip olmadığımız, ancak herhalde bu adamın bize yükleyeceği bir suç ortaklığıyla kendimizi birbirimize bağlı, ama önce eğleniyor hissettik. Bu suç ortaklığını onun bize yükleyeceğini önceden düşünmek komik de olsa, çok hoş bir şeydi.

Garson sonunda gülümsedi.

— Sanıyorum, dedi Hansi bana, ağlayabilseydim, durum benim için o kadar boğucu olmazdı. Ağlayamıyorum, ama ağlasaydım, duruma daha uygun olacaktı.

— Çıkmamızı istemez misiniz? diye sordum. Yürüyebiliriz.

— Hayır, dedi. Çünkü sizin de benim gibi bu tatlı huzursuzluk içinde olduğunuzu sanıyorum yine de. İçeriye girerken kabul ettiğim şeyi her kadın evlendiğinde kabul eder. Annenizin bana yaptığı öneri üzerinde karar vermeme neyin neden olduğunu size söyleyebilirim. Benim bir serüven düşkünü ya da en azından kaşarlanmış bir serüven düşkünü olmadığımı biliyorsunuz, bunu annenizden öğrenmişsinizdir: Deneyimim, içinde yer almaktan korkmadığım duruma denk değil. Sizin de bundan benim kadar tedirgin olacağınızı anlar anlamaz o kadar baştan çıkmıştım ki sevinçten zıplayabilirdim. Ama, benim, gerçekten

de, namuslu kız dedikleri türden bir kız olduğumu düşünmeyin. Böyle boyanıp koku sürdüğüme göre, namuslu bir kız olur muyum. İsterseniz başımıza geleni en kaba sözcüklerle dile getirebilirim. Benden bunu yapmamı istemeyeceğinizi ve bana karşı kızların en budalası olsam bile yine de saygı göstereceğinizi pekâlâ bildiğim için, size bundan söz ediyorum. Ama...

— Ama, dediniz...

— Bir koşulla... Sizin heyecanlanmanız ve beni de zevk alışkanlığım varmışçasına, o derece heyacanlanmış bilmeniz koşuluyla. Size dosdoğru bakıyorum, ama, cesaretim olsaydı, gözlerimi indirirdim.

Kızardım (ama gülmem kızarmamı yalanlıyordu).

— Buna çok sevindim, ama yine de bana gözlerimi indirttiğiniz için mutluyum.

Ona bakıyordum, ama kızarmışsam ve ona bu kadar uzun süre boyunca hayranlık duymamı sağlayabiliyorsa, içimdeki kışkırtmaya engel olamazdım.

Âşık bir erkek, kadın teslim olmak üzereyse, bunu öğrenir öğrenmez, öldüreceği tavşana bir hazine gözüyle bakan bir ev kadınına benzer.

— Sizi öldürmek zorunda olduğum için çok mutsuzum, dedim. Mutsuz olmak zorunda değil miyim?

— Bu kadar mutsuz musunuz?

— Sizi öldürmemeyi düşlüyorum.

— Ama gülüyorsunuz.

— Mutlu olmayı düşlüyorum – her şeye karşın.

— Ya size âşık olsaydım?

— Ya etkisi altında bulunduğum büyü hiçbir zaman bozulmasaydı?...

— Gelirken hoşunuza gideceğimi, sizi eğlendireceğimi ve eğleneceğimi düşünüyordum. Heyecanlıydım, hâlâ öyleyim. Ama sizi seveceğimi bilmiyordum. Yüzünüzü dönün!

Aynaların altındaki divanı gösteriyordu.

— Gerçek bir genç kız olmamaktan ve gözümün önünde bir cellat kütüğü –hem de ne kütük– olmasından korkuyorum. Bununla birlikte sizi arzuluyorum. Bu salona ya da daha doğrusu buna benzer bir başkasına daha önce geldim. Asla bir şey yapmamış olmayı isterdim. Belleğimde bunca görüntü olmamasını isterdim, ama aşk yapmayı sevmeseydim, burada olur muydum? Ancak bana şimdi sahip olmamanız için

size yalvarıyorum. Sizi kucaklayamamak benim için büyük acı. Ama yine de aynı zamanda benim gibi sizin de acı çekmenizi istiyorum. Sizi kucaklayıp öpmek istemiyorum, hatta bunu yapamam. Bana acı çektiğinizi ve yanıp tutuştuğunuzu söyleyin. Acımla ve sizin acınızla heyecan duymak istiyorum. Tümüyle size ait olduğumu bilseniz de önemi yok. İlk önce size aittim, gelmiş olduğuma göre... Şimdi, gördüğünüz bu titreme içinde yine size aitim.

Ellerini eğip bükerek, hafifçe gülerek, ama bu titreme içinde ağlamaya hazır durumda konuşuyordu. İzleyen sessizlik uzun sürdü, ama artık gülmüyor, yemek yiyorduk. Görünmeyen bir gözlemci gözlerimizin donuk sabitliğinde tiksinti görmüş olabilirdi.

Yeniden, üzgün üzgün, konuştu Hansi: Sesi beni sarhoş etmeyi sürdürüyordu, sanki, onu işittiğimde, içimde ansızın yakıcı kordan parlak bir alev çıkıyormuş gibiydi.

— Neden kollarınızın arasında değilim? Bunu sormayın bana, ama beni lanetlemekte olmadığınızı söyleyin.

— Sizi lanetlemiyorum, dedim: Bana bakın! Eminim, huzursuzluğumuzdan haz duyuyorsunuz. Aynı zamanda, bana bu huzursuzluktan daha büyük mutluluk veremeyeceğinizi biliyorsunuz. Olabileceğimizden daha sıkı sıkıya birleşmiş değil miyiz... cellat kütüğü üstünde?

— Bunu biliyorsunuz! Huzursuzluk sayesinde size teslim oluyorum. Yineleyin şunu: Benim hissettiğimi siz hissettiniz!

— Daha büyük bir mutluluk düşünemiyorum.

Elim elindeydi, eli kıvrıldı: Hansi'nin anlaşılmaz bir kasılma içinde olduğunu gördüm. Onu gevşeten gülümsemede ise zevkin geride kalan ironik tadı vardı.

Zaman geçiyordu, ellerimizin arasından akıyordu.

— Beni yatıştırdınız, dedi. Şimdi gitmeme izin vereceksiniz. Uyumak ve uyanmak istiyorum: O zaman çıplak kalırız, siz de içimde olursunuz. Beni öpme, sonra senden ayrılamam.

— Neden ayrılacakmışız?

— Artık bana hiçbir şey sorma: Evimde uyumak istiyorum. On iki saat uyuyacağım. Bunun için ne gerekiyorsa yapacağım. Uyandığımda, senin geldiğini biliyor olacağım. Uyanmak için ancak zamanım olacak.

Bakışları belli belirsiz şekilde donuklaşıyordu.

Sanki, o yalınlığı içinde, önümde uykuya dalmak üzereydi.

— Benimle birlikte uyumak ister misin? diye sordu.

Yanıt vermedim.

— Bu, olanaksız, biliyorsun! Bana evime kadar eşlik edeceksin. Seni yarın bekleyeceğim. Yemeğe gideriz. Sonra da beni bırakmayacaksın.

Açık arabada pek az konuştuk. Atın tırıs gidişini, kamçının şaklamasını, harika bir sessizlik içindeki bulvarların olağanüstü canlanmasını unutmadım. Bir an, gizlice, çaktırmadan, sanki benimle alay ediyormuş gibi güldü.

Arabadan indik ve ben yalnız kaldım. Yürümek istiyordum. Hansi'nin mutluluğunun beni içine düşürdüğü bedensel durum keyfimi kaçırıyordu. Kasıklarımdaki ağrılar beni sıkıştırıyorlardı. Gerçek bir kramp yüzünden ancak küçük adımlarla, topallaya topallaya yürümek zorunda kaldım. Restoranın o çiğ ışıkları altında duyduğum huzursuzluğu düşündüm. Bana öyle geliyordu ki, bizi alabildiğine çıldırtan sohbetimizin bir soyunma sırasındaki beceriksizliğe benzer bir beceriksizliği olmuştu, özgürlüğün esrimesinden –bunun son utanmazlığı, ortaya çıkan görüntüdür– de yoksun kalmamıştık. Evime dönmek için bir başka arabayı durdurdum. Acı çekiyordum, iki büklüm durumda, gülünç oluyordum, bununla birlikte son derece uyarılmış durumdaydım. Bu üzücü hazzın ve acı verici azgınlığın içine kapandım. Çok mutlu mu yoksa tersine çok mutsuz mu olduğunu söyleyemeyeceğim, ancak sonunda şaşılacak aşırılıkta bir boşalmayla kurtulduğum bir düş hali içinde, art arda gelen görüntüleri kontrol edemiyordum.

Geç uyandım, gözlerimin etrafında mor halkalar oluşmuştu. Hemen Hansi'nin evine koşmalıydım. Bu coşkulu acelecilik içinde, kendi kendime onu çılgınca sevdiğimi yinelemek için ancak vaktim oldu. Bedensel olarak hâlâ acı çekiyordum, ama acılarım azalınca, mutluluğumun gerçekliğini kabul ettim.

Girdiğim dairede, güzel hizmetçi kızın beni oturttuğu derin berjer koltukta beklemek zorunda kaldım. Derin bir kaygı aldı beni. Ansızın gerçek ortaya çıkıyordu. Üzerinde düşünmem için bana zaman bırakılmıştı: "Dün," diye düşündüm, "Hansi hakkında hiçbir şey öğrenemezdim. Bugün gerçeklik ortada: Sevmiş olduğum, kuşkusuz hâlâ da sevdiğim ve sevmekten vazgeçemeyeceğim genç kız, aşk ticareti yapıyor... Bu lüks döşenmiş yer, girişteki cilveli kız (çok güzeldi, gülümseyerek bana şöyle demişti: Hanımefendi özür diliyor, belki biraz bek-

lemeniz gerekeceğini size söylememi rica etti)... Peki, bir gün önce, benden hemen ayrılmamasının olanaksızlığı ya da annemin, benim amacım uğruna onu, bedeni emre hazır bir kız yerine koyarak yaptığı densizlik ne anlama geliyordu? Ona beni az önce kiminle aldattığını hemen soracağım." O kadar mutsuzdum ki çekip gitmeyi düşündüm, ama bunu düşünür düşünmez de böyle bir şeyi yapamayacağımı anladım. Gitmeyecektim. Alnımdaki teri sildim: Dayanacak halim kalmamıştı. Annemin mektubunu yeniden okumak aklıma geldi. Bu bile olanaksızdı. En saçma, en yersiz tutkunun beni soktuğu acınacak durumun içine gömülmeliydim. Düşüncemi bu tutkunun nesnesi üzerinde toplamaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. "İhanet edilmiş olmaktan yakınabilir miydim? Yok canım, çünkü Hansi'nin bana ait olduğunu kabul etmek zorunda kalmış olurdum. Zaten onu suçlayamazdım. Elimde en ufak bir kanıt yoktu. Eğer Hansi, sandığım gibi, hoppa bir kız ise, çabucak sayısız yalanları içinde boğulur, bu yalanları, şimdiden onu kaybetmek düşüncesi beni korkuttuğuna göre, daha iyi yutardım." Düşüncem saçmaydı: Bir an, söylediklerini anımsayınca, beni aldatmak istiyorsa, bana bunları söylemiş olmayacağına inanmaya koyuluyordum. Acı çekiyordum ve Hansi'nin içimde çok canlı olan görüntüsü beni büyülüyordu. Arabada bana çaktırmadan gülerek baktığını anımsadım (onu göreceğimi düşünmemişti): O sırada öyle güzeldi ki, bunu düşününce, benimle her zaman alay etmesini, bir porno kitapta okuduğum gibi, beni dövüle dövüle pestili çıkmış, yediği darbelerden, köle olmaktan haz duyan bir köle yapmasını isterdim.

Kapıda anahtar sesini duydum. Hansi, soluk soluğa, koşup geldi.

— Seni beklettim, dedi. Bak, uyumadım.

Elinde kırbaç, kızıl saçları parlak silindir şapkasının altındaki Hansi, siyah amazon giysisinin içinde yalnızca büyüleyici değildi: Az önce beni baskısı altına alan saplantının somut örneğiydi.

Sanki beni keşfetmiş gibiydi! Güleç, muzip haliyle bileklerimi tuttu.

— Kostümüm seni şaşırtıyor. Onu seviyorum, onu giymeyi seviyorum. Sakın onu benim ahlâksızlığımın üniforması gibi görme. Şehvetliyim ve bunu sana göstermeye can atıyorum: Ama (kırbacı gösteriyordu) bunu kullanmak hoşuma gitmiyor. Düş kırıklığına mı uğradın? Sesi de öyle güzel ki...

Benim yüzüm uzundu ve kırbaç şakladı. Güler yüzle, hayvana meydan okuyan bir hayvan eğiticisi kadın gibi soğukkanlılıkla gözdağı verdi ve bana doğru ilerledi.

— Gel önüme! diye bağırdı. Çizmelerime bak!

Meydan okumayı bıraktı: Kahkahayı bastı ve giysisini yukarı kaldırarak cilası parlayan iki çizmeyi gösterdi.

Kırıttı.

— Uysal değilsin.Yazık! Ama şunu söylemeliyim ki bunları giyen benim ama, öpmen için sana fırsat vermeyeceğim: Bir şeye yaramaz bunlar. Şimdi söyle bakalım, seni üzen ne? Pişmanlık mı duyuyorsun?

Yalnızca o konuşuyordu, çok ateşliydi. Kırbacı yeniden eline alıp ucunu sertçe şaklattı.

— Beni böyle keyiflendiren ne, biliyor musun? Çünkü, içeriye girerken, kendi kendime dedim ki: Ben ona aitim, o da bana ait. Üstümdeki her şeyi çıkarayım, ister misin? Şapkamın kalmasını yeğler misin? Ya çizmelerimin? Artık ne istersen onu yapmak istiyorum. Kırbacı ister misin? Beni öldüresiye dövmek ister misin? Bundan hoşlanmıyorum. Yalnızca sana ait olmaktan ve senin oyuncağın olmaktan hoşlanıyorum. Üzgünsün, görüyorum, ama ben sevinçten çılgına döndüm. Arabanın o ağır ağır gidişine ve, artık uyuyamadığım için, ormana gitme düşüncesine dayanacak durumda değildim. Sevmekten hiçbir zaman acı çekmedim, hiçbir zaman sevmedim, ama senden ayrı kaldığım zaman sayıklayıp durdum. Neden dün senden beni bırakmanı istedim?

— Evet, Hansi, evet, neden benden seni bırakmamı istedin?

— Pierre, bilmek istiyordum. Çılgındım. Yeniden yalnız kalmak istiyordum. Yalnız olmak istiyordum. Pierre, hiçbir zaman gece olmasa, gündüzün ne olduğunu bilebilir miydin? Ama, geceleyin, Pierre, gündüzü beklerken, bu bekleyiş korkunç oluyordu.

Üzgün halim sürüp gidiyordu. Hansi'nin sızlanmalarına karşı ilgisizdim, ilgisiz olduğum, ona kollarımı açamadığım için de mutsuzdum.

Sanıyorum beni anlamıştı. Ansızın haykırdı:

— Bunu unutmuştum Pierre, gece düşünüyordum uyuyamadığım için, sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!

— Hiçbir şey bilmek istemiyorum...

— Eğer bu bedeni satıyorsam, eğer kendimi en çok parayı bastırana veriyorsam, beni sever miydin?

Hüzünlü bir tavırla yanıt verip başımı önüme eğdim:

— Bana vız gelir. Ne olursa olsun seni seveceğimi biliyorsun.

— Ne kadar üzgünsün. Kuşku mu duyuyordun?

Başım hâlâ önüme eğikti.

— Senin hakkında ne biliyorum ki? Dün akşam beni bırakmak için yalan söylemiş olmandan korktum.

— Sana yalan söylemedim. Ama öyle bir yerde akşam yemeği yemeyi kabul eden bir kızın fahişelik yaptığını düşündün? Böyle düşündün mü?

— Düşündüm. Bunu kabul ederdim, ama o zaman yaşama zevkini yitirirdim. Sık sık bu zevki yitiriyorum.

— Beni seversen, yeniden kavuşursun ona. Sarılıp öp beni!

Silindir şapkası yere düştü ve mutluluk beni tüketti.

Bu şehvet yüklü tükeniş ne kadar sürdü bilmiyorum, ama Hansi bana dedi ki:

— Kötü alışkanlıklarım yok, kötü alışkanlıklardan nefret ederim, ama bir erkeği ona verdiğim şehvetle öldürebilirim. Biliyor musun neden?

— ...

— Çünkü kendim şehvetten ölüyorum.

Ağızlarımız bu aşırı sevinç duygusu içinde yeniden birleşti. En uç noktada, dilin hafif bir hareketi tüm yaşamın taşma, aşma noktasına varıyordu: Bir duygunun yoğunluğu ve içtenliği, içinde yitmemiş hiçbir şeyin bulunmadığı bir uçuruma açılıyordu, derin bir yaranın ölüme açılması gibi.

— Yemek yemeliyiz, dedi Hansi.

— Yemeliyiz, dedim ben de.

Sözcüklerin anlamını unutmuştuk. Bakışırken, bizi sonunda şaşırtan şey, bakışlarımızın ne kadar donuklaştığını görmek oldu: Sanki öteki dünyadan geri gelmiştik. Büyük bir arzu içinde, artık gülümseyecek gücümüz kalmamıştı.

— Tüm giysilerimi çıkarmak istiyorum, dedi Hansi. Yatak odama gel, ben banyoya gidip üstümü değiştireceğim. Benimle yatak odamdan konuşabilirsin.

Hansi benim çocuksu aceleciliğimi paylaşıyordu.

— Ama çizmelerimi kendi kendime çıkarmayı bilmiyorum, diye sızlandı.

Herhalde hizmetçisini çağırmıştı. Sabırsızlık göstermiş olmalı ki çizme çıkarma işi uzun sürmedi.

Hafif bir dantel sabahlık giymiş olarak geri geldi. Çoktan dudaklarını uzatmıştı, kollarının arasında bana dedi ki:

— Bedenim sana teslim olmak için adamakıllı sabırsızlanıyor. Bu-

nu hissediyor musun? Giyinmeyeceğim, çünkü öğle yemeğinden sonra yatağa gireceğiz... Elbette istersen?

Bu mutluluk içinde mutsuz olmam gerektiğini anladım. Hansi hizmetçi kızın bilgisi altında benim gibi bir yabancıya kendini verebiliyordu. Bunun açıklaması şöyleydi: Bu işe alışıktı. Hansi merakımın önüne geçti:

— O derece âşığım, o derece acele ediyorum ki seninle konuşmak için ancak vakit buldum. Sana daha önce yalan söyledim. Bunun farkına vardım.

— ...

— Üzülme. Sana söyledim, sen benim ilk sevgilim değilsin. Birazdan üçüncüsü olacaksın. Ama seni bırakmayacağım. İlk ikisi ile ancak birer gece kaldım. Ancak...

— Ancak...

— Kötü alışkanlıklarımın olmadığını, kötü alışkanlıklardan nefret ettiğimi ileri sürüyorum, ama yalan söylüyorum. Bu bence bir anlamda doğru. Belki bu bir kötü alışkanlık değil. Ama hizmetçi kız çok güzel. Ne düşünüyorsun bu konuda?

— Kızardın. Sakın şimdiden beni aldatmayı düşünmeyesin? Sana şehvetli olduğumu söyledim. Nasıl yaşadığımı bilmek istiyorsun. Varlığım çok yerinde ve başıma buyruk yaşıyorum, ama Loulou olmasaydı, her karşıma çıkana kendimi verebilirdim. Gece olduğunda yalnız kalmayı sevmiyorum.

İnledim.

— Ya dün akşam?

— Mutsuzsun. Kıskandın mı yoksa?

— Bana yalan söylememiş olmanı isterdim.

— Dün akşam ilacın dozunu iki misline çıkardım, ama uyuyamadım. Bu sabah sana karşı duyduğum arzuyu bastırmak için –öyle çılgın bir durumdaydım ki– senin yerine onunla yatmayı düşlüyordum. Bu işi yapsam da pişmanlık duymazdım. Sana anlatırdım bunu, hiç kuşkum yok, beni bağışlardın. Ama ormana gidip bu çılgın kızı dörtnala koşturarak azgınlığını sona erdirmeye karar verdim. Şimdi senin kollarına, dudaklarına sahibim ve neredeyse çıplağım. Ahlâksız değilsem de, zevke ve eğlenceye aşırı derecede düşkünüm ve gülmeye bayılırım. Şimdi sabırsızlıktan deliriyorum. Ama artık dayanacak gücünün kalmamasını bekliyorum. Loulou'nun çizmelerimi çıkarırken ba-

na banyoda alçak sesle ne dediğini biliyor musun? Onun ne kadar eğlendirici olduğunu düşünemezsin.

— Ona Loulou diye mi sesleniyorsun?

— Loulou dikkat çekici bir ad, öyle değil mi? Bir gün ormana gelip Loulou ile benim önünde eğlendiğimizi görmeni isterdim: Loulou Amazon kılığında öyle güzel ki.

— Loulou mu?

— Ben de Loulou kadar oda hizmetçisiyim. Eğlenen bir kız ve oyunlarımız hiçbir zaman masum sayılmaz.

— Hansi, dedim, bilmiyorum neden, ağlamak istiyorum.

Hansi, kuşkusuz gözlerime dolan bu yaşların mutluluk gözyaşları olduğunu anlamadı. Budalalığını kabul ediyor ve yaşamın, aşkın zevki ile birlikte, birbiriyle yarışırcasına, şehvet ve güzellik dağıttığını görmekten mutluluk duyuyordum.

— Hayır Pierre, seni hiçbir zaman ağlatmayacağım. Seni ağlayacak derecede, sevinçten ağlayacak derecede seviyorum. Aşkımızın mutlu olmayacağından hiçbir zaman kuşku duyma. Ama önünde çırılçıplak kalmak üzereyim. Şimdiden de çıplak olduğum duygusu içindeyim ve senin önünde utanmayı bırakıp konuşmak istiyorum. Utanmanın sırası değil artık. Çılgınca yaşayalım: Birazdan bana sahip olmanı isteyeceğim. Ama Loulou'nun bana banyoda ne söylediğini henüz bilmiyorsun.

— Hansi, hayır, şimdi bilmek istemiyorum.

— Bağışla beni, Pierre, o kadar çılgınım ki, senin için o kadar çıldırıyorum ki, artık ne dediğimi bilmiyorum. Saçma sapan konuşuyorum ve şimdiye kadar hiç kimse beni şu gördüğün duruma sokmadı. Seninle bu kadar budalaca konuşuyorsam, sana karşı duyduğum arzu beni şaşkına çeviriyor da ondan. Aşağılanacak biriyim ben, ama böyleyim. Artık dayanamıyorum, şirret bir kadınım adeta: Devir beni!

Üstündeki dantelleri çıkardı denemez, daha doğrusu yırttı: Beni deviren de kendisi oldu. Soyunmama da yardım etti. Halının üstünde kendimizi kudurmuş halde bulduk.

Bu çılgınlığın içine dalmış durumda yatakta günlerce kaldık; ender olarak örtünüyorduk, ancak Loulou bize şarapları, etleri getirdiğinde, bunlara saldırıyorduk. Azalan gücümüzü yeniden toplamak için Bourgogne şarabı içip duruyorduk. Bir akşam, kendi kendimize, gitgide belki sanrılı, belki deli olduk diyorduk, Hansi durmadan değişik içkiler istiyordu.

— Loulou bu konuda ne düşünüyor, bilmek istiyorum, dedi.

Loulou bize şampanya getirdi. Hansi ona dedi ki:

— Loulou, artık hiçbir şey bilmiyoruz. Birbirimize başımıza ne geldi diye soruyoruz. Kaç gündür yataktayız ha? Belki de yakında yatakla bütünleşiriz, ne dersin?

Loulou gülerek yanıt verdi:

— Bugün dördüncü gün. Doğru: Hanımefendi bana yıpranmış gibi geliyor. Cesaret etsem, ayni şeyi Beyefendi için de söylerdim.

— Gitgide, dedi Hansi, nerede olduğumu bile bilmiyorum.

— Kuşkusuz, düşlere dala dala...

— Kuşkusuz: Düşlere dala dala!

İki genç kız kahkahayı bastı.

— Birlikte içeceğiz, dedi Hansi. Pierre'le ben aynı bardaktan içeriz.

— Hanımefendi bana kendisine sen diye seslenmeme izin veriyor mu?

Hansi büsbütün kahkahayı bastı.

— Elbette, dedi, birbirimize sen diye seslenelim, eğer Pierre izin verirse.

— Senin adın Pierre mi? diye sordu bana Loulou.

— Yeniden yaşama dönüyorum, dedi Hansi.

— Pierre, dedi Loulou, ahlâksız olduğumuzu sanma. Benim alışkanlıklarım vardır. Hizmetçi kız biraz tuhaftır. Hansi, değil. Ama sabunlu tahtalar üstünde kaymak her zaman hoştur.

— İnsanları inandırıyorum, dedi bana Hansi, hatta, inandırmak hoşuma gidiyor, ama bunu her zaman başaramıyorum.

— Ben de yeniden yaşama dönüyorum, dedim.

Beni sinirlendiren bu anlaşılmaz dilin neden hoşuma da gittiğini bilmiyordum.

— Düşlere dalacak gücün var mı acaba? diye sordu Hansi.

— Elbette, dedim, yaşama yeniden döndüm, ama düşlere daha iyi dalmak için.

— Sizi düşlerinizle baş başa bırakmalıyım, dedi Loulou.

— Nasıl istersen, dedi Hansi, ama önce şişeyi bitir, ötekini aç, son içkimizi içelim. Düşlere dalacağız, sonra sen döneceksin, sana yeni düşlerden söz edeceğiz.

Loulou adamakıllı coşku içinde, konuşmadan, içti.

Bizi görmeden, Hansi'nin örtülerin altında sinsice yeniden oyuna

başladığını görmeden ayağa kalkarken, dedi ki:

— Hanımefendi öyle mi düşünüyor? Hizmetçi kız düşlere dalacak durumdayken, canı bu işi her zaman tek başına yapmayı istemez.

Bu diyalog beni şaşırttı. Ne Hansi'nin Loulou'dan, ne de Loulou'nun Hansi'den ne istediğini artık anlıyordum. Hansi beni o kadar güzel yatıştırmış, o derece zevke boğmuştu ki... ilk günün huzursuzlukları çok uzakta kalmıştı. Bu huzursuzlukları arzulamıyordum, ama bu dilin düşündürdüğü bu gelişmelerden (Réa'nın aşırı serbestliği bana bunun örneğini vermişti) korkmuyordum. Annemin varlığı onları kaygıda birleştirmişti, ama kaygı daha da güçlendirebileceği bir zevki engellemez. Yavaş da olsa, anlayış göstererek, Hansi'nın o ateşli sinirliliğine kollarımın arasında son verdim: Onu ilk kez gördüğüm günden bu yana alınan yolu, şehvetin bana kapısını açtığı şeyi ölçüp biçiyordum. Tek başıma ve sinsice içine girdiğim bu geniş alanda bugün korkusuzca ve pişmanlık duymadan yaşıyordum. Önce yaşamış olduğum din korkusunu kullanıyor, bu korkuyu zevkimin gizli bir nedeni yapıyordum. Bedenin içsel yaşamı öyle derin ki... bize o korkunç çığlığı attırıyor; bu çığlığın yanında dindarlığın coşkusu korkakça bir mırıldanmadan başka bir şey değil. Aşılmış bir dindarlık olsa olsa can sıkıntısıdır. Yalnızca tenin güçlükleri, sorunları, kendi yalanları, başarısızlıkları, korkuları, yol açtığı yanlış anlamalar, beceriksizlikler namusluluğun var olma nedenini sağlarlar. Cinsel zevk yaşlılığın, çirkinliğin ve yoksunluğun tüm şekillerinin sınırlandırdığı lükstür. Bu lüks bana verilir verilmez, öfke içinde gördüm ki papazlar bu lüksün karşısına çaresiz bir iktidarsızlıktan yakınmayı koyuyorlar, bunu da tetikleyen cinsel uyarı hareketi oluyor. Ateşli bir dindarlıktan içimde hâlâ yaşamayı sürdüren şey, şehvet yüklü bir yaşamın neden olduğu esrimeyle birleşiyor, acının o büyük kalıntısından ayrılıyordu. Kısa zamanda, zevkin hiçbir zaman değiştirmediği yüz bana artık canlı gibi görünmez oldu, kokuşmuş eğlenceler beni baştan çıkardı ve o gün Loulou'dan orada kalmasını isteyebilirdim. Bu güzel kızın gözü önünde sevişmek düşüncesi beni eğlendiriyor, Hansi'nin belirsiz tutumu canımı sıkıyordu. Loulou ile yatsa Hansi, bunu hiç kıskanmazdım, ama onun ne istediğini öğrenmek istiyordum.

Bu düşünceler Hansi'nin kolları arasında aldığım zevki azaltamazdı, dördüncü gün, yitip gidecekmişçesine coşarak akan bir ırmak kadar güçlü oldum. Hiçbir kadın bana, bu şekilde, akıp giden, ama çok

hızlı akıp gitmeyecek olan bitmez tükenmez mutluluk duygusunu vermedi. Yara kuşkusuz öldürücü, ne önemi var: Sonsuzluğa dek!...O anda, benim aşkım gibi sonsuz, yüreğimin derinliklerinden daha gizli ve bir cinayetten daha bilinçli olan bu mutluluğa katılamayacak olan Loulou'nun zavallı yaşamını düşünmüş olduğuma üzüldüm.

Şiddet yüklü bir yaşam aşamasına geliyordum, Hansi de benimle birlikte geliyordu; bu aşamada ona Loulou için "boğ onu", "dilini yala onun" diyebilirdim, önce, kayıtsızlık içinde, olabiliri olanaksızdan, arzu edilebiliri gülünçten ayırmadan. Eğer beni yıldırım çarpsaydı, kulağımın dibinde vızlayan sineği duymazdım. Yıldırımın içinde yaşıyor ve kız arkadaşımla konuşurken, orda yeniden şöyle söylemek arzusunu duyduğum boş noktaya ancak yavaş yavaş ulaşıyordum (bu arada, arzunun bıraktığı yaşamın o iç karartıcı kum yığınının içine inmiştim):

— Az önce, Loulou'nun sana söylediğini, alçak sesle sana banyoda söylediğini bana yinelemek istiyordun.

Hansi bir şey anlamadan bana uzun uzun baktı. Sonra bir düşten çıkmış gibi göründü ve dedi ki:

— Elbette. Loulou'dan ayrılmam gerekirdi. Ne olursa olsun, sana ondan söz edecek ve onun benim için şimdi ne olduğunu, belki daha önce ne olduğunu anlatacağım.

Gülümsedi. Gülümsemenin çekiciliği bir kez daha dudakların hoşluğuna, hoşluk doymazlığa, sonra şiddete dönüştü...

Ardından dinginlik geri geldi. Ona dedim ki:

— Bu kez bitkin olduğumu düşünüyorum. Öldüm.

— Yemek yemeliyiz, dedi. Belki akşam yemeği zamanıdır?

— Saatimi kurmadım...

— Zili çalıp Loulou'yu çağıracağım...

— Zili çalıp Loulou'yu çağırmak ha... Demek ki o senin hizmetçin... bunu bana söylememiş miydin?

— Evet, Loulou benim oda hizmetçim, ama baksana, bundan daha basit ne var ki...

Hansi'yi gülme krizi tuttu.

— Senin ağzını kapamak istiyordum, dedi. Ama gücüm kalmadı, çift görmeye başladım. Loulou'yu çağıracağım.

— Önce bana ondan söz et.

— Önce onu çağıracağım.

— Onun önünde mi konuşacaksın?

— Neden olmasın?

— İyi düşün!

— Gücüm kalmadı.

— Bana önce Loulou'dan söz et.

— Banyoda kırbacım sandalyenin üstündeydi, ayaklarımda da çizmeler vardı. Loulou çizmelerin burunlarına bakıyordu; bana dedi ki: "Bu sabah Hanımefendi'nin sapıkça meraklarının olmaması yazık." Şimdi çağırıyorum onu, ne olursa olsun, seninle onun önünde konuşacağım. Ama bu daha güç ve öldüm ben. Bir bilsen, konuşmak istiyorum, seninle her şeyi yapmak istedim, konuşmak istiyorum. Rezillik insanı tüketiyor, tükenme de beni daha rezil yapıyor. Konuşacağım.

Loulou kapıya vurdu.

— Gir, Loulou. Esniyorum. Bu akşam ahlâksızlığım üstümde. Önce, karnımız aç. Yemek yemek istiyoruz, yemek ve içmek. Sonra Pierre'e her şeyi anlatırsın: Kırbacımdan hoşlandığını, hizmetçim olmadığını, komediyi çok ileriye götürdüğümüzü. Uykuya dalıyorum. Pierre, düş görmemekten bıktım şimdiden.

— Yemek hazır değil, ama Hansi de uykuya daldı. Gerçekten, Pierre, Hansi sana hiçbir şey söylememiş.

— Anladığım kadarıyla, senin yerini almışım, ama Hansi seni kırbaçlıyor, sen de bundan hoşlanıyorsun. Bu onun da hoşuna gidiyor mu?

— Gerçekten de Pierre, dedi Loulou, benim yerimi aldın. Bir anlamda, çünkü Hansi beni hiçbir zaman sevmedi.

— Beni sevdiğini mi düşünüyorsun?

— Pierre, büyük bir felaket gibi geldi bana bu, Hansi öyle büyük bir çılgınlığa kaptırdı ki kendisini, ne kadar üzgün olsam da, bundan çok mutluyum.

— Loulou, dedim, güzelsin, senin yerini aldığım için kendimi çok budala hissediyorum. Kıskançlığın olmayacağı bir dünya düşlüyorum. Ama yine de Hansi'yi kıskanabileceğimi sanıyorum. Seni kıskanmadım. Senin hakkında, onun herhalde tanımış olduğun öteki sevgilileri hakkında düşündüğüm gibi hiç düşünmedim; sanki her zaman yaptığı bir şeymiş gibi, beni kabul etmekten çekinmediğini görünce çılgına dönmüştüm.

— Ama hayır, Hansi neredeyse kızoğlankız; onun erkeklerden hoşlanmadığını düşünüyordum. Yanılmışım, ama o aşktan hoşlanır. Her akşam doyuma ulaşmak istiyordu. Ancak geçen akşam... Beni dövmesi için yalvardım: Beni dövmek seni aldatmak demek değildi. Şimdi

uyuyor; söylesene, beni dövseydi, kızar mıydın?

— Bilmiyorum, o kadar yorgunum ki, acı çekiyorum, artık ne düşündüğümü de bilmiyorum. Sanmıyorum, ama Loulou, o seni dövdüğünde, doyuma ulaşıyor musun?

— Ben ulaşırım, ama Hansi ulaşmaz.

— Doyuma ulaşmıyor, ama eğleniyor demek.

— Hayır, acınacak biriyim ben, her şeye katlanıyorum, ama bu onu eğlendirmiyor; acımasız o, ama duyarsızlıktan, acı çektiğimi bildiği halde hiçbir haz duymuyor, ama beni çok üzdüğünü de biliyor. Güzel olduğumu söyledin, Pierre, güzelim: Yanınızda bir hayvan gibi yaşıyorum. Hansi'yi yatılı okuldan bu yana seviyorum. O cinsel haz duymayı hep sevdi. İkimiz de çocukken, benimle oynardı: O hanımefendi, ben de oda hizmetçisiydim. Çocukluktan kurtulmadı. Hâlâ oynuyoruz ve şimdi ben kılık değiştirmiş durumda yaşıyorum. Hansi bana senin, beni yanında tutmasını kesinlikle kabul etmeyeceğini söyledi.

— Ama Loulou, bu senin için kabul edebileceğim bir şey değil!

— Sen kabul et, Pierre, senin kölen olurum, ikinizin de kölesi olurum.

— Ama Loulou, korkuyorum, karşılık olarak Hansi'den ne beklediğini bilmiyorum, ama benden bekleyecek hiçbir şeyin yok, değil mi?

— Hansi'den hiçbir şey beklemiyorum. Beni dövmekten vazgeçmemesini istiyordum. Biliyorum, bu bitti. Senden hiçbir şey beklemiyorum. Beni içki içmeye davet edebilirsiniz...

— Buna şaşırmış mıydım? Ama sanıyorum ki bu senin için kısa sürede dayanılmaz bir şey olacak, meğerki...

— ... Meğerki...

— Hansi... seninle eğlenmeyi hâlâ istiyor olsun...

— ... bunu isterdin yani...

— İsteyip istemeyeceğimi bilmiyorum, ama o istiyorsa, kıskanmazdım.

— Hansi'nin beni içki içmeye davet etmesi canını sıkmıyor mu?

— Hatta, sanırım, nasıl söylesem, bundan heyecan duyuyorum. Buna gereksinimim yok, ama, nihayet, ölçüyü kaçırmıştık, sen geldin, sonra da... Eminim ki Hansi...

— Bu giz aramızda kalsın, Hansi, kendisini çok kaptırmış... ama bunu kabul etmek istemiyor. Kimi zaman bunu şakaya alıp nefret ettiğini ileri sürüyor... Seninle bir gizi paylaştığım için sevinçliyim. Elini öpmek isterdim. Biliyorum: Mazoşizm kadar can sıkıcı bir şey yok.

Ama ben bundan yararlanıyorum, kimseyi kızdırmayacak kadar da güzelim! Bir sapık kadın, başka kadınlardan hoşlanıyorsa, çok rahattır. Erkekler daha ciddi, ama daha can sıkıcı efendilerdir. Kadınlardan hoşlanan mazoşist kadınlar değerli dostturlar, her işe yararlar... Dostluğun bana cesaret verdi. Kuşkusuz hizmetçi önlüğümü geri vermeyeceğim.

— Loulou, git şampanya getir. Hansi hâlâ uyuyorsa, dostluğumuza içeriz. Biliyorsun, Hansi'yi seviyorum, ama sen onun yanına geldiğinde onu arzuladığımı bilmeni de isterim.

Loulou şampanya getirdi, ben de gidip, Hansi'nin uyuduğu odanın dışında bir yerde onunla oturdum.

— Oda hizmetçisi kıyafetimi çıkardım, dedi Loulou, ama akşam yemeği için yeniden hizmetçi kıyafetiyle olacağım, yemek hazır.

Şişeyi açtım. Loulou'ya bardağını uzattım.

— Aynı kadını seviyoruz, dedim. Bu suç ortaklığına içeceğiz!

Bardakları art arda devirdik. Mutluydum, gülüyordum.

— Seni öpeceğim, Loulou, ama yanaklarından... Bana kızmayacaksın: Hansi'ye susadım.

— Ama Pierre, ben erkeklerden hoşlanmam, sende Hansi'nin mutluluğunu seviyorum. Oysa, üçümüz de bunu aynı şekilde anlıyoruz. Onu uyandıralım, size yemeğinizi getiririm. İkimiz de benden söz ettik, ama onun hakkında sana hiçbir şey söylememiş sayılırım, bir ara, eğlenceyi hiç sevmediğini söylemem dışında... bundan da söz etmek istemedik...

Odasına gidip Hansi'yi uyandırdım ve ona coşkumu belirttim.

— Harika, dedi beni kucaklayarak, ama çok açım, önce yemek yiyelim.

Loulou bize hizmet etti. Yemeğimizi yedik. Az konuşuyor, çok içiyordum. Hansi esniyordu. Yemek yerken bir çöküş duygusuna karşı savaşıyorduk. Başımız ağrımaya başlamıştı: Artık birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yoktu. Yiyor, çok şiddetli bir acıyı dindirmek umuduyla içiyorduk. Hansi:

— Yine de mutluyum, dedi, göz sinirlerim ağrıyor, ama seni görüyorum.

— Evet, benim de gözlerim ağrıyor, ama seni görüyorum, fazla acı çekmemenin tek çaresi, yine sevişmek.

— Sevişecek gücün kalmadı senin.

Kendimi gururlu gibi göstermek istedim ve elini tuttum Hansi'nin: Bilmiyorum, beni şaşırtan güçsüzlük mü yoksa Loulou'nun içeriye girişi mi yoksa ikisi mi oldu; ama elini aşağıya indirecek yerde öptüm. Sonra kendimi koyuverdim, dudaklarım aralandı, mendilimle alnımdaki teri sildim.

— Senin yüzünden acı çekmek hoş: Ama bu, yine de acı, dedim.

— Hanımefendi isterse, hemşire başlığımı giyip geleyim, dedi Loulou Hansi'ye.

— Bize sedye ve erkek hastabakıcı gerek, dedi Hansi, sen bir şey yapamazsın. Ama az sonra senden bu yaşlıları yataklarına götürmeni isteyeceğiz. Bayılmayı, Loulou, bayılmayı bekliyorum: Hepsi bu kadar. Gülüyorum, senin de sık sık benim kadar gülmekten öldüren biri olmanı diliyorum. Ama acı acı gülüyorum, bu dileğim artık geçmişte kaldı. Şimdi... yemek yiyecek gücüm bile yok.

Rengim atmıştı; bir elimle güçsüzlüğümü işaret ettim. Benim de artık konuşacak gücüm kalmamıştı.

— İşte, mutluluğun dik âlâsı! dedi Loulou.

Loulou'nun şakacı haline gülemediğim ve bundan tat alamadığım için yüzümü buruşturdum. Tersine, korkunçluğunu hissettiğim o kararlaştırılmış suç ortaklığı yüzünden acı çekiyordum. Tiksinme ve mutluluk birbirine karışıyordu.

Hansi hemen ayaklarını sürüyerek yatağına gitti.

Ama ben uyuyamadım. Boş yere, yanında acı çekerek, düşünerek, kalçalarını, böğürlerini okşadım; onlara uzun uzun baktım: Bunlar, her yanlarını sarmış gibi görünen, güzelliklerinin anlamı olarak duran, sevmiş olduğum namuslu Tanrı'ya uygunsuzluklarıyla meydan okuyan hazzın çılgınca aşırılığını dile getirmeyi sürdürüyorlardı. Acımın içinde ve Hansi'nin acısının düşüncesi içinde, tersinin yerini almış olduğu bu hazzı, çoktan geçmişin uzak karanlığı içine gömülmüş bu hazzı, yaşamış olduğum Tanrı sevincine, Tanrı'nın verdiği sevince karşılık gibi görüyordum. Şimdiki acı, bana öyle geliyordu ki, bedenlerin ve bizi aldatan bu mutluluğun lanetlenmesine uygun olmalıydı. Ama, tersine, acı çekerek, kendi kendime, tiksinti içinde, cinsel hazzın kutsal olduğunu söyledim: Bir duayı izleyen esrime de belki kutsaldı, ama her zaman kuşkuluydu, kendimi zorlamam, dikkatimi toplamam gerekiyordu, ama sonra bolca yaşanıyordu bu esrime. Bununla birlikte, hiçbir zaman beni aşan, beni soluk soluğa bırakan, bağırtan, adamakıllı güçlü, aşırı bir bolluk aşamasına ulaşmıyordu. Ya da, ulaşsa bile, kafamda

pek tuhaf bir biçimde neden olduğu tedirginlikten kuşkulanmalıydım; bu tedirginliğe zekânın şu çocuksu oyunları da katılıyordu. Hansi ile benim içinde yittiğimiz esrimede önce çıplak karınlarımız birleşiyordu, sonra karınlarımızın çıplak kalması, sınırlamalardan kurtulması için didinip durmuş sınırsız bir sevişme geliyordu. Bizi birimizi ötekinin içinde kaybolmuş durumda bırakan bu sınırların kaldırılması bana papazın kilisenin şapelindeki vaazlarından daha derin, daha kutsal gibi görünüyordu. Ben bunda Tanrı'nın ölçüsünü görüyordum; bu ölçüde şimdiye kadar ancak sevişmenin sınırsızlığını, ölçüsüzlüğünü, çılgınlığını gördüm. Böylece, tiksinti içinde, eğer Tanrı laneti söz konusu olsaydı, bana verecekleri neşeden ancak bu kadar uzak kalacağımı bilerek Hansi'nin kalçalarını öptüm. Ama, derin olmayan bu mutsuzluk içinde, kendi kendime şöyle söyleyecek güce sahip oldum: Hansi'nin kalçalarını seviyorum, onları Tanrı'nın lanetlemesini de seviyorum; ben tiksinti içindeyken, onları bu kadar derinden yücelten bu laneti önemsemiyorum. Onları öpüyorsam, Hansi'nin üstlerinde dudaklarımın öpücüğünü hissettiğini biliyorsam, onlar yücedir. Bunun üzerine, örtüleri çekip attım: Artık güçsüz tutkumun nesnesini görmüyordum. İnen bir satır gibi, uyku ve düş beni içinde gerçekten yaşadığım dünyadan ayırdı; yanımda çıplak bedenler çoğaldı; yalnızca şehvet yüklü, saldırgan olmayan bir tür dans, parçalama zevkine olduğu kadar zina yapma zevkine de dalıyor ve kendini en bayağı zevke vererek, aynı zamanda acıya, ölümün soluğunu kesmeye göz dikiyordu. Böyle bir dans çirkinliğin, yaşlılığın, pisliğin, güzellikten, incelikten, gençliğin parlaklığından daha az bulunur olduklarını söylüyordu. Sular yükseliyormuş gibi bir duygu içindeydim: Sular, bu çirkef; ve yakında bu yükselme karşısında sığınak bulamayacaktım. Boğulmakta olan kişinin gürül gürül sulara açık boğazı gibi, lanetin gücüne, mutsuzluğun gücüne kendimi teslim edecektim.

Karabasanımın gelişmesi öyle pek basit olmadı ve başını anımsadığım halde sonunu unuttum. Elli yıl sonra, anımsıyorum belki, ama yalnızca, yirmi yaşında, anında çarpıldığımı anımsıyorum. Düşün kendisini anımsamıyorum, ama bende bıraktığı izlenimi anımsıyorum, bu izlenimi de kuşkusuz elimden geldiğince sistemleştirdim. O zaman, şiddet yüklü Tanrı'nın sakladığım imgesini Hansi'nin şehvet yüklü imgesiyle, ve her ikisini de gücü, dehşeti sonsuz olan bu çirkefle birleştirdim. Dindar olduğum zamanlar çarmıhtaki İsa ve yaralarının iğrençliği üzerinde düşünmüştüm. Şehvette aşırıya kaçılmasından ileri gelen

acı verici tiksinme, içinde çılgınlığa ait olmayan tek bir duygunun bulunmadığı bu korkunç karışımın kapılarını açmıştı bana.

Duyarsızlığım, tinsel uyuşukluğum beni şaşırtan gelişmeler göstermişlerdi. Sanki morfinin içinde boğulmuş sinirlerim artık hiçbir şey duyumsamıyorlarmış gibiydi. Önceleri beni tümüyle allak bullak ettiğini sanmış olduğum dini bile artık düşünmüyordum. Hansi'ye verdiğim haz, onu bana iten şehvet arzusu, bedeninin derin çıplaklığını kendime çekmenin, bu çıplaklığı keşfedip de buna şaşırmanın mutluluğu, vaktiyle benimle konuşan, beni çağıran, bana işkence eden Tanrının varlığının bana vermiş olduğu titremenin, irkilmenin ve görüşün yerini alıyordu.

Annemden çabucak haber almıştım. Yokluğundan acı çekmiyordum, mektuplarında da bana Mısır'da sürdüğü yaşamdan edepsizce söz ettiğinde, annem beni hafifçe incitse de eğlendirdi aynı zamanda. Kendi kendime diyorum ki, ben, Hansi... Annem çıldırmıştı, azmıştı, ama bana mutlu olduğunu söylüyordu: Toparlanacak yerde, her gün biraz daha kendini dağıtmaktan mutlu olduğunu söylüyordu. Bunu bana yazış nedenini keşfedebilirdim: Ama ona hayrandım, ona imreniyordum ve mutluluğum için ona teşekkür ediyordum.

"Baban," diye yazıyordu bir gün, "beni doğru yolda alıkoyuyordu. Ayyaşlığının utancına yapay bir saygınlıkla çare bulmaya çalışıyordum! Bugün, tanınmadığım, hatta, postrestant gişesi dışında, sahte bir adla yaşadığım Mısır'da yavaş yavaş Kahire'nin yüz karası oluyorum: O kadar çok şey yapıyorum ki beni parmakla gösteriyorlar. Babandan daha edeplice sarhoş oluyorum... ama kadınlarla görünüyorum. Düşün ki Réa beni frenliyor! Bana erkeklerle çıkmam için yalvarıyor. Erkeklerle çıkıyorum! Bu daha beter, diyor Réa. Aynı akşam onunla çıkıyorum: Bizi bir restoranda kapının önüne koydular. O kadar rezilce davranmıştık ki... Sana bunu yazmamam gerekirdi, ama güzel Hansi bana son mektubumun seni güldürdüğünü yazmış. Daha fazlasını istemiyorum. Üstünde bulunduğum inişte, kendimi tutamaz oldum: Ne kadar çabuk kaydığımı hissetsem, o ölçüde gülüyor ve kendime hayranlıkla bakıyorum. Sana böyle yazdığım için de kendime hayranım ve mektubumun sana layık olduğunu düşünmek de beni sevince boğuyor.

Güldüğünü ve senin de kendisi kadar düşçü olduğunu (bunu Hansi yazdı) öğrendiği için çok mutlu olan rezil annen.

MADELEINE"

Biraz daha erken gelseydi, bu mektup beni çok üzmüş olacaktı. Beni korkuttu, ama hemen, benim için beklenmedik olan, ancak annemin densizliğinin beni sürüklemiş olduğu "düş" atmosferi içinde böyle yaşadığıma çok sevindim. O anda annemin baştan çıkarıcı, gerçeğe de oldukça yakın bir görüntüsünü oluşturdum zihnimde: Annemin böyle davranmaya hakkı vardı, daha gergin, daha güçlü bir insan düşünemezdim, üstelik cüretin ta kendisi ve meydan okuduğu uçurumun bilincinde olan birini. Ona hemen yanıt verdim:

"... Beni korkutuyorsun anne, ama korkmayı seviyorum, o derecede ki seni korktuğum ölçüde de seviyorum. Ancak, bir umut beslemenin bana yasak olduğunu düşünmek beni üzüyor: Ama cesaretim sana hiçbir zaman aşılmış olma duygusu vermeyecek. *Bundan utanç duyuyorum*, ama yine de bunu düşünmek hoşuma gidiyor. Bana yasak olmayan tek cüret seninle gurur duymak, senin yaşamınla gurur duymak, seni *uzaktan* izlemekten gurur duymak. Ama Hansi'nin çok özel uysallığından ötürü kendimi tedirgin hissetmeye –çok ender olarak– yeni yeni başlıyorum. Bunu ona söylemiyorum, önemsemeden seninle paylaşıyorum yalnızca. Ama, onun ahlâkını bozmak için ne gücüm ne de isteğim olacaktır."

Yanıt geldi – ilkiyle aynı mürekkebin kullanıldığı neşeli bir mektubun altında ek olarak:

"Hansi'nin ahlâkını tek başına bozamazsın: Senin yanlışın, zevki ahlâk bozukluğuna yeğlemende yatıyor. Belki, çok ileride bir gün, el ele veririz."

Bu önerinin doğuracağı mutsuz sonucu ölçüp biçmem gerekirdi. Ama bunun nasıl farkına varacaktım? Bugün düşüncesizliğime şaşıyorum. Arzularım beni her yana çekiştirip duruyorlardı. Hansi gibi, zevkimi can sıkıcı ani huy değiştirmelerden safça korumak istiyordum, bunlara ancak sefahatın hastalıklı buluşları yanıt veriyordu. Bu buluşlardan Hansi gibi korkuyordum. Ama çoğu zaman onların kenarından geçmekten hoşlanan Hansi, zamanı geldiğinde gerileyeceğinden emin olarak, bu işi bal gibi yapıyordu. Şimdi, daha beterinin umudu içinde, dilim susuzluktan sarkmış ve kurumuş bir durumda sefahat beni büyülüyordu. Sonunda ben de Hansi gibi davranıyor ve geriliyordum, ama hiçbir zaman bu işi yapabileceğimden emin değildim. Hatta zamanında gerilemeyi hiçbir zaman beceremediğim olma konusunda deneyimim

vardı. Hansi'yi seviyordum, onun sürekli zevk isteğini, sefahattan duyduğu tiksintiyi de (sanki şehvet, bedenlerin değil de zekânın bir zevki olmaksızın, sefahat olmaksızın sürebilirmiş gibi) seviyordum. Bunu çok geç anladım. Hansi hiçbir zaman susuz kalmış bir dilin sarkmasına izin vermiyordu: Gölgesiz olmasını istediği, hiçbir zaman, sefihler gibi, mutsuzluk içinde aramayacağı bir mutluluğu seviyordu. Mutluluğumuz geçiciydi, bir yanlış anlamaya dayanıyordu. Düşüncem, derin kanım olduğunu sandığım şeyi ona söylüyordum, ama aynı zamanda, tehdit yüklü olduklarını bilmem gereken satırlarına yanıt olarak anneme şunu yazıyordum: "Güzel kızıl saçlı kızımız hakkındaki tasarın tüm sırtım boyunca bana çok hoş bir ürperti verdi. Korkudan mı? Hayranlıktan mı? Bilmiyorum. Elini tutmak isterdim."

Gücümü annemin uzakta oluşundan alıyor, onu artık ancak bir bulutun arasından görür gibi görüyor ve şimdiki zaman içinde yaşıyordum. Şimdiki zaman, akşama bir sürü dantelinin içinden uzun bacaklarını ve yaldızlı karnını ortaya çıkaracağım o "güzel kızıl saçlı kız". Hansi beni, tavlayan öpücüklere boğacaktı. Onu o kadar da çekingen bulmuyordum. Ama annem benim o iri kızıl saçlımın eline geçmemesi gereken ayrı bir sayfada şöyle yazıyordu: "Büyük 'ayı', bedenin zevkinden daha pis olan zekânın zevkinin, daha temiz ve ağzı körelmeyen tek zevk olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyecek. Sefahat benim gözümde beni kör eden ve beni bitiren zihnin kara parıltısıdır. Ahlâk bozukluğu şeylerin derinliğinde bulunan zihin kanseridir. Ahlâksızlaştıkça, kendimi daha aklı başında hissediyorum ve sinirlerimin bozulması benim içimde yalnızca düşüncelerimin derinliklerinden gelen bir yıkımdır. Yazıyorum, ama sarhoşum ve Réa masanın altından beni korkutuyor. Büyük 'ayı'yı kıskanmıyorum, ama onun Réa'dan daha aklı başında olduğunu hissettiğime üzülüyorum."

Hansi de aynı zamanda annemden mektuplar alıyor, bunların neşeli taşkınlıkları ona mektupların densizliklerini unutturuyordu. Bu mektuplar bana ilk gönderilenlere benziyorlardı.

Hansi hep anneme hayran kalmış, ama bundan çabucak ürkmüştü. Buna aldırış etmiyordu: Ama annemin dönüşünü arzu ederken, benim gibi bu dönüşten korkmaktan da kendini alamıyordu.

Bir gün anneme verdiği yanıtı gösterdi:

"... Pierre annesinin dönüşünü sabırsızlıkla bekliyor, ben de aynı duygu içinde sevgilimin dönüşünü bekliyorum. (Karşılaşmamızdan bir

gün önce annemin sarılıp öpmelerinin tadını almıştı.) Eğer her akşam çocuğunun kolları arasında olmasaydım... senin kollarını ya da o genç kız göğüslerini düşlerdim. Ama her gün Pierre'in o sel gibi akan düş dünyasına açık olmam gerekiyor ve, aynı şekilde, gün geçmiyor ki onda şiddetli bir acıya yol açmayayım. Senin sayende o kadar mutluyum ki, biliyorum, onu sana geri vermeliyim, ama sana borçlu olduğum bu mutluluk beni aşıyor: Kollarının arasında güleceğim, bu sana olan gönül borcumu dile getiren bir gülme olacak; ama Pierre ile benim birbirimize verdiğimiz hazlardan utanç duyarak, benim arzuma, bizim iki âşık bedenimizin karışmış olduğu gibi karışan senin doymak bilmez arzunun yol açtığı zevklerden mutlu olarak güleceğim. Seni kucaklayıp öpüyor ve Pierre'den beni bağışlamasını istiyorum. Şu sırada onu düşüncemde aldatıyorum, ama, onu severken sana sadık olduğumdan kuşku duymadığım gibi, yine düşüncemde, dilimi senin dişlerinin arasına sokarak ona sadık kalıyorum. Ama sen de, geldiğinde bedenimi öpücüklerinden sakınırsam, beni bağışlayacaksın, çünkü en değerli olan şeyi Pierre'e ayırıyorum. Kendimi bir zevkten yoksun bırakmam kendimi hasta etmem demektir, ama senin o Pierre'ciğin için kendimi bir zevkten yoksun bırakmam biraz da senin için yoksun bırakmam ve kendimi çok mutlu kılmam demektir."

Hiçbir şey söylemedim: Yalnızca Hansi'ye teşekkür ettim, ama onun densizliklerle dolu bu geri çevirmesinin beni mutlu edecek yerde üzdüğünü düşündüm. Hansi'nin ara sıra annemle eğlenmesi hoşuma giderdi. Onun istemiş olduğu gibi, annemle içki içme, sonra da yavaş yavaş kendinden geçme düşüncesinden nefret ediyordum. Ama, mektuplarının aşırılıklarını –her zaman değil– yüreğimi sıkıştırsalar da, seviyordum. Hiçbir zaman Hansi'nin annemin sevgilisi olduğunu unutmamıştım. Daha ilk anda bu ilişki hoşuma gitmişti, şimdi de yeniden kurulmasını ve sürmesini isterdim. Hansi mektubunu okurken beni çok şaşırtmış, mektubun sonu da, beklenen bir son olmasına karşın, düş kırıklığına uğratmıştı: Beni tek avutan Hansi'nin ağzını değil, bedenini sakınacağına söz vermiş olduğu düşüncesiydi. Annemin Hansi'yi önümde öpeceğini düşündüm utanmadan. Böyle bir yakınlık, bedeni sakınmanın, sınırsız olsa, beni dehşete düşürecek olan şeyi sınırlandırması oranında arzuma yanıt veriyordu.

İrademin yavaş yavaş çöktüğünü ve annemin dönüşünün, insanı dehşet içinde bırakıp, her şeyi yok edecek bir kasırga olacağını yeni

yeni hissediyordum. Ama o sırada "büyük ayı"nın mektubunun buharlaşmış tümceleri beni coşturmuştu.

— Nerenin kızıl olduğunu görmek istiyorum, dedim Hansi'ye.

Alaycı haliyle, kabul etti. Kendi kendime, onun bana benzediğini ve sevgilisi olan kadınlardan birinin ya da ötekisinin söz konusu olduğunu, bir çağrıştırma da olsa, bunların zamansız varlıklarının onu "düşe" ittiğini söyledim. Saat beşte, o gün, "yaldızlı kapı"nın gizlerini açtı. Ancak sabahleyin saat üçte kapadı bu gizleri. Bize hizmet eden, sonra da davet ettiğimiz Loulou ertesi gün bana neyin bizi bu hale getirdiğini sordu.

— Şaşırıp kaldım bu işe, diyordu Loulou. Hansi, önümde, başını arkaya devirmişti, gözlerinin yalnızca akı görünüyordu. Onu benim önümde hiç öpmemiştin. Onu okşamak için, üstünü hiç bu kadar çok açmamıştın. Gözün hiçbir şeyi görmüyordu.

— Gözüm seni de görmüyordu...

Loulou bana gülümsüyordu, giysisini yukarıya kaldırdı. Muzipliği ve kibarlığı, bacaklarının düzgün hatları ve müstehcenliğinin çekiciliği, nihayet ağırbaşlılığı, kendini geri çekmesi bana, bir binbir gece masalı kişisinden çok, kötü bir büyüyle hizmetçiye dönüşüp, sefih bir arzunun somut örneği olmuş zengin ve çok güzel bir kızı düşündürüyordu.

Gitgide, gençliğe, paraya ve güzelliğe sahip olan, dünyanın ve dünyadaki insanların, onun arzularının aşırılığına yanıt vermek için yaratılmış olduğunu düşünen mutlu bir insan sanıyordum kendimi. Mutsuzluğun kendisinin de –ve safça, bunu bildiğim için gururluydum– siyah rengin palete kattığı gibi, bir derinlik olanağı kattığı bir mutluluktan artık kuşku duymuyordum. Mutluydum, mutluluğun doruk noktasındaydım. Çocuksu ya da ciddi bir hoşnutluk elde etmek koşuluyla –sinsice bir ironiyle– gündüzleri, bu tatsız dünya ile ilgileniyordum. Akşam olunca da şenlik yeniden başlıyor, Loulou'nun önünde şimdiye kadar hiçbir şeyi sarhoşluktan yararlanmadan kabul etmemiş olan Hansi sonunda uzlaşmayı kabul ediyordu.

— Ne de olsa, çekinmekle budalalık ediyorum, dedi bana.

Bir dolaptan birkaç değişik kılık çıkardı. Loulou gelip ona bunlardan birini giydirdi: Bu, saydam kumaştan bir giysiydi. Banyodan dönüp gelmiş olan iki kadından Hansi'ye hayran kaldım, Loulou ise bana, giysinin biraz kapattığı şeyin açıkça görülmesine, yırtmaçların zaten ola-

nak verdiğini gösterdi. Böyle bir değişikliğe çok sevinip, şaşırmıştım.

Ama neden olduğu eğlenceden haz duymuşsa da, keyfi yerinde değildi Hansi'nin:

— Eğlenceli bir şey bu, dedi, ama bir koşulla: Zamanında durmalı.

— Bu daha da eğlenceli, dedim.

— Pierre, zamanında duracağına söz ver bana! Öğleden sonra canım sıkılıyordu, Loulou hoşuma gitti. Seni aldattığım duygusunu yaşamadım.

— Hansi, tersine, eminim ki bu akşam aramızda daha tam bir sevişme olacak.

— Haklısın, ama Loulou'nun önerdiği şeyi yapmayı kabul etmiyorum. Yalnız bırak bizi, Loulou. Pierre'in sabırsızlandığını hissediyorum, kendimin de. Seni birazdan çağıracağım.

Daha kapının kapandığını bile duymadan, Hansi, kollarımın arasında sırtüstü yatmış bir halde, adeta kuduruyordu.

— Seni seviyorum, dedi, haklısın, seni daha tam bir biçimde seveceğim, hatta seni daha mutlu edeceğimi sanıyorum.

Zevk uçurumunun öyle derinine indik ki Hansi'ye şöyle dedim:

— Az önce seni tanımıyordum ve şimdi seni olabileceğinden biraz daha çok seviyorum: Benim yüreğimi parçalıyorsun, ben de senin yüreğini adamakıllı parçaladığımı sanıyorum.

— Uyumadan önce içki içmek istiyorum, dedi bana Hansi. Ayrılalım şimdi birbirimizden; eminim ki Loulou gittiğinde ikimiz de aynı aman dileme durumunda olacağız. Giyin ve bana giysimi ver.

Gülümsedi, çünkü bu giysinin giysiye benzer hiçbir yanı yoktu, ama Hansi onu uygun bir şekilde üstüne oturttu.

— Rica ederim, dedi Hansi, beni az önceki kadar arzulasan bile, bana yaklaşma. Pekâlâ biliyorsun ki oyun beni korkutur.

Ama gülerek, kaygıdan değişmiş sesiyle şunları eklemeden önce başını büyük bir sevecenlikle bacağımın üstüne koydu:

— Her şeye karşın biraz... uygunsuz davransaydım, beni paylamaz mıydın? Ama bunu kötüye kullanma. Bu akşam tüm haklara sahip olan benim. Kabul eder misin? Her ne kadar... Beni istediğimden daha çoğunu yapmaya zorlama. Şunu unutma: Neredeyse her zaman hayır dedim ben...

Ansızın afacanca bir neşe içinde haykırdı.

— Korktuğumuz için bu, kuşkusuz çok eğlenceli olacak!

— Giysini düzeltebilirdin, ama bu belki boşa çaba olur, dedim ona, yeniden karmakarışık bir hal alan bu giysiyi süzerek.

— Ne istiyorsun? dedi. Seni şaşırtan bir hava içindeyim, ama bunun hoşuna gittiğini düşünüyorum.

— Bunun bu kadar hoşuma gideceğini hiç sanmamıştım, ama elbette hoşuma gidiyor, çünkü sen de benim gibi kaygılısın ve sonuna kadar gidemeyeceksin.

— Sesin boğuk! Benimki de öyle. Loulou'nun geldiğini duyuyorum.

Loulou şişeleri buza koydu. İlk önce, Loulou'nun her zamankinden daha sinsice, özellikle de daha belirsiz gülümsemesi dışında hiçbir şey dikkatimi çekmedi.

— Loulou, dedi ona Hansi, bugün eğleniyoruz. Beni öper misin?

Loulou kayar gibi kanepeye gitti ve bu arada Hansi'ninkiyle yırtmaçları aynı olan bir giysi giymişti; ağzını Hansi'nin doymaz bilmez diline açtığında, giysinin büyük parçalarını, çıplak kıçını gösterecek şekilde, kaydırarak açmıştı...

Ama Hansi Loulou'yu iterek hemen ayağa kalktı.

— Bu iş beni susattı, dedi.

— Onu öpebilir miyim? dedi Loulou beni işaret ederek.

Öfkelenen Hansi ona bakmakla yetindi.

— Ama Hansi, dedi Loulou, onunla kimse ilgilenmiyor.

— Yazık, dedi bana Hansi, kollarının arasına gel.

Hansi bu öpüşme sırasında öyle kendinden geçti ki içinde eridiğimiz bu esrimeyi paylaşan Loulou ansızın sıçrayıp yandaki koltuğa uzandı.

Hansi ona oldukça sert bir tekme attı.

— İçmek istiyoruz, dedi, adamakıllı hararet bastı.

Ben de ekledim:

— Evet, Loulou, artık dayanamıyoruz.

Ayağa kalkıp, Loulou'nun aceleyle şampanya doldurduğu tepsideki kocaman bardaklara hayranlıkla baktım.

Huzursuzluğumdan haz duyuyordum.

— Ellerinin arasında içmek istiyorum, dedi Hansi Loulou'ya.

Yarı yarıya çömelmiş olan Loulou, Hansi'yi iki elinin içine aldı; Hansi oturmaksızın Loulou'nun üstüne abandı: Hansi bana bakıyordu, bana kendisini açtığı, ama yine de biraz kapattığı bakışıyla.

Aynı zamanda içtim.

Loulou da içti, bardakları doldurdu. Artık konuşmuyorduk...

— Bir bardak daha içeceğim, dedi Loulou, sizden sonra sarhoş olmak istemiyorum. Sonra, Hanımefendi ellerimin arasında içecek, Beyefendi izin verirse...

Yeniden sessizliğe gömüldük. Hansi de yeniden Loulou'nun üstüne abandı: Hansi bacaklarını adamakıllı açmıştı; doymak bilmeden içiyor, ama gözlerini benden ayırmadan, benimle birlikte de dinleniyordu. Böyle bir görkem dayanılır gibi değildi.

Yemek salonuna geçtiğimizde çoktan sarhoştuk, ama aynı zamanda sessizdik. Bekliyordum. Hansi bekliyordu ve Loulou üçümüz arasında en az hasta olanımız gibi görünmüyordu bana. Açılmış eteklerine bakılırsa, büyük bir kuraldışılık olanağı bulunduğu ve kim bilir, böyle bir şeyin çok yakın olduğu sezilebiliyordu. Ama bir düğme yeterliydi, Hansi'nin dekoltesi kapandı. Soğuk olarak sunulan bir akşam yemeği sofrasına oturduk.

.....

.....

Metnin izlenmesi işte burada güçleşiyor. Üç kişi doruk noktasında bir orjinin içine dalıyor ve Georges Bataille en açık saçık sözcüklerden oluşan betimlemeli bir söz dağarcığı ile müsveddesinin ilk sayfalarından bu yana kullandığı dolaylamalar arasında duraksıyor. Not halindeki eklemelerin çok belirli yeri yoktur ve köşeli ayraçlar arasında olan, ancak çizilmemiş birçok bölüm belirsizdir. Kitabın sonunda hiçbir temize çekme görülemediği için bir ya da bir başka değişkeyi seçerken keyfi olarak yazarın yerine karar vermemizin olanaksız olduğu anlaşılacaktır. Dolayısıyla, bu 16 sayfanın bir özetini, içine en önemli okunaklı bölümleri katarak veriyoruz.

Kudurganlıklarından bitkin düşmüş olan Pierre, Hansi ve Loulou uyuyorlar. Pierre gecenin ortasında uyanıyor. Loulou'nun yüzünde Hansi'nin kırbacının bıraktığı bir iz vardır.

.....

.....

İyi uyuyamadım. Gecenin ortasında uyandığımda yemek salonunda olduğumuzu gördüm. Uyanıp kendime gelerek, duvarlar boyunca, ipek

kumaş kaplı bir kanepe ile çevrili salondaki olağanüstü mobilyaların anlamını kavradım. Bu çok geniş kanepe birçok kişinin çılgınca eğlenmesi için düzenlenmişti: Kapılı bir dolap Loulou'ya, gerektiğinde, salondan ayrılmadan sofrayı toplama olanağı veriyordu. Saflığıma şaşıyordum: Daha önce bu geniş kanepenin üstünde sevişmiştik, ama Hansi'nin burasını bu amaçla yaptırmış olduğunu hiç düşünmemiştim. O sırada, uyku sersemiydim ve düzensizce uzanmış bu çıplak kadın bedenlerinin karşısında yeniden uyuyakalarak sıkıntılı bir düş gördüğümü sanıyordum. Hoşuma gidiyordu, ama uyanamıyordum bu düşten. Ayın bazı bazı bulutların arasından çıktığı bir gökyüzü parçasından gelen azıcık ışıkta, Loulou'nun yarası yüzünden biçimsizleşmiş yüzünü görebilmiştim. Hansi, bana nefret ettiğini söylediği, benim de çoğu zaman nefret etmesine üzüldüğüm şeyi yapmıştı, ama böyle partilere adanmış mobilyalar onun bu işe alışık olduğunu gösteriyordu. Onu kınamak gibi bir düşüncem yoktu, onu seviyordum ve bu oyunlardan en büyük zevki almıştım: Bunları, tanımadan, düşüncemde sevmiştim, ama aslında, aldığım tat önce, babamın o fotoğraflarının önündeki yalnızlığım ya da Réa, annem ve benim aramızda geçen, beni korkutmuş o sahneler sırasında ancak acınacak bir şekilde kendini göstermişti. Eskiden boşalmalarımı izleyen ve Réa'yla tanışmamı izlemiş olan ruh halime kavuşuyordum. Ateşim çıkmıştı ve Hansi'nin evine geldiğim ilk akşamdan bu yana ilk kez sıkıntıdan boğulacak gibi oluyordum.

Bu durumda yine uykuya daldım, sonra yeniden uyandım: Hansi kanepenin üstünde ağlıyordu. Yüzükoyun yatmıştı ve ağlıyordu. Ya da, daha doğrusu, bir yumruğuyla ağzını kapatmış, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Ona doğru gittim ve yavaşça ondan odasında yatmak üzere benimle gelmesini istedim. Bir şey söylemeden beni izlemeyi kabul etti ve gözyaşlarını tutarak yeniden titremeye ancak yatağında başladı. Loulou'nun uyuyan bedeninin, yüzünde o yara iziyle, hâlâ yemek salonunda olduğunu düşünüyordum.

— Hansi, dedim, hiçbir zaman bu işe yeniden başlamayacağız.

Yanıt vermedi, ama gözyaşlarını da tutamadı.

Ancak uzun bir süre sonra Hansi bana boğuk bir sesle dedi ki:

— Pierre, sana bir açıklama borçluyum, ama korkunç bir açıklama...

Şöyle devam etti:

— Bu işi istemeden yaptım, şimdi de her şeyin mahvolduğunu his-

sediyorum... Annen...

Hüngür hüngür ağlamaya başladı.

— Bu çok güç... Artık dayanamıyorum. Seni çok seviyorum, ama her şey mahvoldu. Bırak beni.

Durmadan ağlıyordu, sonunda, hıçkırıklar içinde, şunları söyledi:

— Daha önce annenin sevgilisi olduğumu, halen de *öyle olduğumu* biliyordun; onun bizim az önce giriştiğimiz oyunların içine gömüldüğünü de biliyorsun. Yolculuğu çıktığa güne kadar beni bu oyunların içine sürüklemek için her çareye başvuruyordu. Bu çok güç değildi. Loulou hep evdeydi. Uzun süredir, o iğrenç oda hizmetçisi kılığında, benim sevgilimdi; bu kılıktan hoşlanıyordu: Bu ilişki, o çocukluk oyunlarımızı devam ettiriyordu; bu oyunlar sırasında, sert bir karakteri olan Loulou beni kendisini dövmeye, aşağılamaya zorluyordu. Alışkanlıklarımızda her zaman bir tür çılgınlık oldu, Loulou beni egemenliği altına alıyordu, bana isteğini zorla kabul ettiriyordu. Ancak beni öfkeden kendimden geçecek duruma getirdiği anda mutlu oluyordu. Bu sırada az önce gördüğün gibi bilinçli bir çılgınlığın içinde oluyordum. Annen Loulou'nun suç ortaklığını o kadar çabuk elde etti ki kız beni paylaşmayı kabul etmeyerek hemen bu parti önerilerinde benden yararlanmanın tek yolunu buldu. Seviştiğimizde yaptığımız gibi, ancak oda hizmetçisi oyununu sürdürmeyi kabul etmiştim. Ama annen beni sarhoş edip amacına ulaştığı gün işin en kötü tarafı başladı: O gün biraz önce davrandığım gibi davranmıştım. Ve Loulou'yu annenin önünde dövdüm!

Pierre'in annesi demek ki Hansi'yi bu toplu zevk ve eğlencelere sürüklemiştir. Şimdi de dönmek üzere iken ona isteğini bildirmektedir: Her şey yeniden başlamalı, ama bu kez Pierre'in önünde.

.....

.....

— Kabul etmedim, dedi Hansi.

Haykırdım:

— Kuşkusuz!

Ama, kaygının içinde, annemin çılgınca önerisine yanıt vermek,

bu önerinin mutsuzluk ve büyük acı içeren harika yanını elimin tersiyle itmemek arzusu gizlice sürüp gidiyordu. Hansi'yi seviyordum, ama onda, aşka gömülme olanağını ve annemin o karanlık, karışık eğlencelerinin büyük korkusunu seviyordum; bu büyük korkuyu yaşarken bunların hoşluğunu seviyordum, bu hoşluğa, acıya açık olma ve bir ölüm tehdidi duygusu karışıyordu. Güçlü bir biçimde o "Kuşkusuz" sözcüğünü söyler söylemez, yalnızca annemin beni tümüyle kendisine bağladığını değil, beni bu kadar uzaktan içine sürüklediği uçurumu arzu ettiğimi hissettim. Hansi'yi kaybedebileceğimi düşününce, şimdiden, hıçkırıklara boğulacak gibi oluyordum. Ama Hansi'nin o taşkınlık gecesinin anısı bana içimden şöyle dedirtiyordu: "Hansi, sen de kenarda kalamayacaksın, aynı kasırga seni de sürükleyecek."

Pierre ile Hansi Loulou'nun yanına dönerler.

— Senin önünde eğlenmek istiyoruz, dedi ona Hansi. Bizim için her şey bitti, annesi dönüyor. Sevin; acı çekecek ve acımızı paylaşman için sana yardım edeceğiz, bu acıyı sevince dönüştürmek için.

Loulou zar zor konuşarak sordu:

— Ne zaman dönüyor?

— Bilmiyoruz, ama şimdiden evi çılgınlık sarıyor. Ne kadar kötü davranırsan, canımızı sıkan şeye o ölçüde daha iyi yanıt vereceksin.

Biraz sonra Loulou bana dedi ki:

— Lütfen, benden en kötü olan olan şeyi isteyin. Daha pis bir şey yapamaz mıyım? Ne kadar yazık. Pierre, annenin Kahire'de nasıl eğlendiğini biliyor musun? Geceleyin sokakların gizli pis köşelerinde erkeklerle neler yaptığını? Senin yerine benim onunla sessizce ne kadar gurur duyacağımı düşünmüyorsun. O şimdi gemide. Ama tüm geceler

bu böyleydi: Dudaklarımı aralamadan konuşamıyorum şimdi, mutluyum. Ya da daha doğrusu, ölmek üzereyken, annenin ayaklarını öpseydim mutlu olurdum.

Hansi ile ben onu bir tür acılı ve ateşli çırpınma içinde sarılıp öptük. Hansi de artık kendini salıyordu ve annemi düşünmek, onu da, Loulou'yu ve beni olduğu kadar, aynı yorucu, mutsuz, acı verici esrime içinde bırakıyordu. Artık içmiyorduk bile. Acı çekiyorduk ve bundan acı bir biçimde haz duyuyorduk.

Gün boyunca bitkin durumda, hafif bir uykudan, yatışmış acıya, şehvetin tortusu olan bir şehvete benzeyen bir uykuya geçiyorduk. Dairenin Hansi'nin gizli dediği bölümünde kapanıp kalmıştık; içeriden, girişin engellenmesi zor değildi, burada Hansi'nin yatak odasıyla birlikte banyo ve büyük yemek salonu vardı. Kimi zaman bir halının, kimi zaman da bir kanepenin üstüne uzanıyorduk. Çıplaktık, yorgunduk, gözlerimiz çökmüştü, ama güzel görünüyorlardı, sanki ara sıra gerdiğimiz ve umulmadık bir hareketle kırılan bir yaydan boş bir anafor gürültüsü çıkardığımız oluyordu. Ansızın koridorun kapısına vurulduğunu duyduk.

Banyonun dış girişine vurulmuştu. Kuşkusuz, vuran kimse evi iyi tanıyordu. Uzun süredir ikinci gecenin çöktüğünü düşünüyordum. Robdöşambrımı giyip kapıyı açtım. Kapının yanında kimse yoktu, ama koridorun ucunda, zayıf bir ışık altında, soyunuyormuş –belki de giyiniyormuş– gibi görünen iki kadın gözüme çarptı. İşleri bittiğinde, uzaktan, ikisinin de maskeli olduklarını gördüm; başlarında çok parlak, ipek silindir şapkalar vardı. Gerçekten de giyiniklerdi, ama üstlerinde birer gömlek ve bol bir uzun külot kalmıştı. Aynı şekilde içeriye girdiler, ama konuşmuyorlardı. Bunlardan biri kapının içeriden kolunu indirdi, sonra banyodan yatak odasına, oradan da salona geçtiler; burada sonunda sevgilim Hansi ile oda hizmetçisi Loulou'yu uyandırdılar. Yüzlerindeki kurt maskeleri ve boyaları onları tanımamı engelliyordu. Çabucak anladım ki biri kuşkusuz annemdi, öteki ise Réa: Konuşmuyorlardı, çünkü, böylece, kaygımı çoğaltmayı umuyorlardı. Ve benden bekledikleri kaygı da kendi kaygılarıyla uyum içindeydi. Biri Loulou'nun kulağına bir şeyler söyledi, o da bunları yineledi. Bana öyle geliyordu ki, her şeyden önce, konuşma benimle ilgiliydi. Kaygımla ilgiliydi. Dünden bu yana zamanı, kendilerini bizim kadar bitkin düşürmüş oyunlara harcamışlardı. Bu dört kadının küstahça neşesinden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bunlardan birinin annem, ötekinin de Réa

olduğundan kuşku duymuyordum. Bizi son derece heyecanlandıran bir ortamdan ayırabilecek başka kadınlarla –ya da başka erkeklerle– gelmedik, diyorlardı bize.

.....

.....

Ansızın kendimi annemin karşısında buldum, bedenini sıkan her şeyden kurtulmuş, yüzünü örten kurt şekilli maskeyi çekip atmıştı ve yan yan bakıyordu, sanki bu yan yan gülümsemeyle, altında ezildiği ağırlığı kaldırmış gibiydi.

— Beni tanımadın, dedi. Bana ulaşamadın.

— Seni tanıdım. Şimdi kollarımın arasındasın. Son soluğumu vereceğim sırada, bundan daha tükenmiş olmayacağım.

— Artık düşünmemek için sarılıp öp beni, dedi. Ama dilini ağzıma sok. Şimdi, hemen mutlu ol, sanki mahvolmamışım, sanki harabeye dönmemişim gibi. Seni bu ölüm ve kokuşmuşluk dünyasına sokmak istiyorum, bu dünyanın içine kapanmış olduğumu çoktan pekâlâ hissediyorsun: Bu dünyayı seveceğini biliyordum. Şimdi benimle birlikte kendinden geçmeni istiyorum. Seni ölümümün içine sürüklemek istiyorum. Sana vereceğim kısa bir kendinden geçme anı, onların içinde üşüdükleri o budalalık ortamına bedel değil mi? Ölmek istiyorum, "tüm gemilerimi yaktım", hiç geriye dönüş olanağım yok artık. Senin kokuşman benim eserimdi: En arı ve en şiddetli olan neyim varsa sana veriyordum, yalnızca giysilerimi çıkaran şeyi sevme arzusunu. Bu kez, artık bunlar sonuncu giysilerim.

Annem önümde gömleğini ve külotunu çıkardı. Çıplak olarak yatağa girdi.

Ben de çıplak olarak yanına uzandım.

— Ben öldükten sonra senin yaşayacağını ve yaşadıkça da iğrenç bir anneye ihanet edeceğini biliyorum. Ama, daha sonra, birazdan seni benimle birleştirecek olan kucaklaşmayı anımsarsan, kadınlarla yatma nedenimi unutma. Şimdi senin o paçavra babandan söz etmenin zamanı değil: Bir erkek miydi o? Biliyorsun, ben gülüp eğlenmeyi seviyordum, belki de buna son vermedim, ne dersin? Son ana kadar, seninle alay edip etmediğimi hiçbir zaman öğrenemeyeceksin... Yanıt vermene izin vermedim. Yine de korkup korkmadığımı ya da seni çok fazla sevip sevmediğimi biliyorum. Her türlü arzudan daha tam, daha korkunç bir uçurumun gerçekliği olan bu neşe içinde seninle birlikte titre-

meme izin ver. İçine gömüldüğün şehvet şimdiden o kadar büyük ki seninle konuşamıyorum: Ama bunu senin güçsüzlüğün izleyecek. O sırada çekip gideceğim ve sana yalnızca son soluğunu vermek için seni beklemiş olan kadını bir daha hiçbir zaman görmeyeceksin. Ah, dişlerini sık oğlum, sen penisine benziyorsun, arzumu bir bilek gibi büken, aşırı arzuyla dolup taşan penisine.

Ölü adam

Edouard öldüğünde Marie'nin içinde bir boşluk oluştu, vücudunu uzun bir titreme baştan başa dolaşıp onu bir melek gibi yüceltti. Çıplak göğüsleri, çaresizlik duygusuyla bitkin düştüğü düşsel bir kilisede dikilmişti. Dalgın, ağır bir esrime içinde kendinden geçmiş, şaşkın haliyle ölünün yanında ayakta duruyordu Marie. Umutsuz durumda olduğunu fark etmişti, ama umutsuzluğunu umursamıyordu. Edouard ölürken yalvararak kendisinden çırılçıplak soyunmasını istemişti.

Ama zamanında soyunamamıştı! İşte, şimdi orada, saçı başı dağınık durumdaydı: Yalnızca göğüsleri, yırtılmış giysisinden fırlamıştı.

MARIE ÖLÜ EDOUARD İLE YALNIZ KALIYOR

Zaman korkunun bize boyun eğdirdiği yasaları reddetmişti. Marie giysisini çıkarttı ve mantosunu koluna aldı. Çılgındı ve çıplaktı. Kendini dışarıya atıp geceleyin sağanak altında koşmaya başladı. Ayakkabıları çamurların içinde şaklıyor, yağmur da sel gibi üstüne akıyordu. Çok sıkıştı ama kendini tuttu. Huzur veren koruda yere uzandı. Uzun uzun işedi, bacakları sidik içinde kalmıştı. Yerde, çekilmez, çılgınca bir sesle şarkı mırıldanmaya başladı:

... çıplaklıktır bu
ve de acımasızlıktır...

Sonra ayağa kalktı, yeniden yağmurluğunu giydi ve Quilly'de o küçük otelin kapısına kadar koştu.

MARIE EVDEN ÇIPLAK OLARAK ÇIKIYOR

Şaşırıp kalmış durumda, kapının önünde durdu, içeriye girmeye cesaret edemiyordu. İçeriden gelen çığlıkları, kızların ve sarhoş erkeklerin şarkılarını duyuyordu. Titrediğini hissetti, ama titremekten haz duyuyordu.

Şöyle düşündü: "Gireceğim ve beni çıplak görecekler." Duvara dayanmak zorunda kaldı. Mantosunu açıp uzun parmaklarını yarığının içine soktu. Kaygıdan donmuş bir halde kulak kesildi, parmaklarındaki iyi yıkanmamış cinsel organ kokusunu kokladı. Otelde kıyamet kopuyordu, ama ansızın sesler kesildi. Yağmur yağıyordu. Bir mahzen karanlığında, ılık bir rüzgâr yağmuru savuruyordu. Bir kadın sesi melankolik bir kenar mahalle şarkısı söylüyordu. Geceleyin dışardan duyulan kalın ve duvarlar yüzünden boğuklaşmış bu ses yürek parçalayıcıydı. Şarkı bitti. Ardından alkışlar ve tepinmeler, sonra da tempolu bir alkış geldi.

Marie karanlıkta hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Elinin tersiyle ağzını kapatmış, güçsüzlüğü ile baş başa, ağlıyordu.

Marie içeriye gireceğini bildiği için titremeye başladı.

Kapıyı açtı, salonda iki üç adım yürüdü: Kapı bir hava akımıyla arkasından kapandı.

Sonsuza dek kapanmış bu kapıyı düşlediğini anımsadı.

Birtakım çiftlik işçileri, otelin sahibesi ve içeride çalışan orospular Marie'nin yüzüne dikkatle ve uzun uzun baktılar.

Girişte, kımıldamadan öylece kaldı; çamur içindeydi, saçları ıpıslaktı, bakışları kötüydü. Geceleyin kopan fırtınadan çıkıvermiş gibiydi (dışarıda esen rüzgârın sesi duyuluyordu). Yağmurluğu örtüyordu onu, ama yakasını açtı.

MARIE OTELİN SALONUNA GİRİYOR

Alçak sesle sordu:

— İçki içebilir miyim?

Otel sahibesi tezgâhtan seslendi:

— Kalvados olur mu?

Küçük bir kadehi tezgâha sürdü.

Marie almadı.

— Bir şişe ve büyük bardaklar istiyorum, dedi.

Hâlâ alçak olan sesi sertti.

Ekledi:

— Onlarla birlikte içeceğim.

Parayı ödedi.

Çizmeleri tozlu bir çiftlik işçisi oğlan çekinerek:

— Eğlenmeye mi geldiniz? diye sordu.

— Evet öyle, dedi Marie.

Gülümsemeye çalıştı: gülümsemesine şaşırdı.

Oğlanın yanına oturdu, bacağını bacağına yapıştırdı ve elini tutarak bacaklarının arasına götürdü.

Oğlan, yarığa dokununca inledi:

— Vay canına!

Kıpkırmızı kesilen ötekiler susuyorlardı.

Kızlardan biri ayağa kalkıp Marie'nin mantosunun eteğini kaldırdı:

— Bakın şuna, dedi, altı çıplak!

Marie ses çıkarmadı ve çabucak bir bardak içkiyi başına dikti.

— Hanım sütü seviyor, dedi otel sahibesi.

Marie acı bir tat alarak geğirdi.

MARIE ÇİFTLİKTE ÇALIŞAN OĞLANLARLA İÇKİ İÇİYOR

Marie üzgün üzgün:

— Geçti, dedi.

Islanmış siyah saçları, lüleler halinde yüzüne yapışmıştı. O güzel başını salladı, ayağa kalktı, mantosunu çıkardı.

Salonda içmekte olan bir hödük kalkıp ona doğru yöneldi. Kollarını iki yana açmış durumda sendeliyordu. Bağıra bağıra:

— Çıplak kadınlar bizimdir! dedi.

Otel sahibesi üstüne çullandı:

— Şimdi burnunu koparırım senin...

Adamın burnunu tutup sıktı.

Adam bağırdı.

— Hayır, dedi Marie, orasını tutmak daha iyi.

Sarhoş adama yaklaştı ve düğmelerini çözmeye başladı: Donundan ölgün bir kamışı ortaya çıkardı.

Kamış kahkahalara yol açtı.

Marie, hayvan gibi cesurca, bir dikişte, ikinci bardağı yuvarladı.

Otel sahibesi yavaşça, gözleri fener gibi parlayarak, arkadan onun yarığını elledi:

— Çok iştah açıcı, yenecek gibi, dedi.

Marie bardağını bir kez daha doldurdu. İçki lık lık diye ses çıkararak midesine indi.

Ölesiye lıkır lıkır içiyordu. Bardak elinden düştü. Kıçı çirkin ve iyice yarıktı. Hoşluğu salonu aydınlatıyordu.

MARIE BİR SARHOŞUN KAMIŞINI
DIŞARIYA ÇIKARIYOR

O işçilerden biri, kin dolu bakışlarıyla, bir kenarda oturuyordu. Çok yakışıklı bir adamdı, yepyeni, uzun lastik çizmeler giymişti.

Marie, elinde bardağı, ona yaklaştı. Görkemliydi, yüzü kıpkırmızıydı. Bacakları, gevşek çoraplarının içinde titriyordu. İşçi şişeyi alıp lıkır lıkır içmeye başladı:

Güçlü, akıl almaz bir sesle bağırarak:

— Yeter! dedi ve boş şişeyi küt diye masanın üstüne koydu.

Marie sordu:

— Başka ister misin?

Bir gülümsemeyle karşılık verdi: Marie'yi tavlamış gibi davranıyordu.

Gidip mekanik piyanoyu kurdu. Geri gelirken, kollarını çember şeklinde açıp hafifçe bir dans adımı attı.

Marie'yi elinden tuttu, edepsiz bir java dansı yaptılar.

Marie, midesi bulanarak, başını arkaya atmış durumda kendini tümüyle bu dansa kaptırdı.

MARIE PIERROT İLE DANS EDİYOR

Otelin sahibesi ansızın ayağa kalkıp:

— Pierrot! diye bağırdı.

Marie yere düşmek üzereydi: Yakışıklı işçinin kollarından kurtuldu; adam sendeledi.

Kaymış olan o ince vücut büyük bir gürültüyle yere devrildi.

— Hay kaltak! dedi Pierrot.

Ağzını ceketinin koluna sildi.

Otel sahibesi koştu. Diz çöküp özenle Marie'nin başını yukarıya kaldırdı: Dudaklarından tükürük ya da daha doğrusu salya sızıyordu.

Bir kız ıslak bir havlu getirdi.

Marie az sonra kendine geldi. Güç bela konuşup:

— İçki! dedi.

— Bir bardak içki ver, dedi otel sahibesi kızlardan birine.

Bir bardak içki verdiler Marie'ye. İçtikten sonra:

— Bir daha! dedi.

Kızın doldurduğu bardağı Marie ellerinden kaptı. Sanki zamanı yokmuş gibi içti.

Bir kızla otel sahibesinin kollarında dinlenirken, başını kaldırdı:

— Bir daha! dedi.

MARIE SARHOŞ VE CANSIZ DÜŞÜYOR

Marie'nin çevresinde toplanmış olan işçiler, kızlar ve otel sahibesi onun ne diyeceğini bekliyorlardı.

Marie'nin ağzından yalnızca bir sözcük çıktı:

— ... tan, dedi.

Sonra başı ağır bir şekilde yeniden düştü. Marie hastaydı, hasta...

Otel sahibesi sordu:

— Ne dedi?

Kimse yanıt veremedi.

MARIE KONUŞMAK İSTİYOR

O zaman otel sahibesi yakışıklı Pierrot'ya:

— Em onu! dedi.

— Onu bir sandalyeye oturtalım mı? diye sordu kızlardan biri.

Bir grup insan Marie'yi yakalayıp kıçının üstüne sandalyeye oturttular.

Pierrot diz çökerek Marie'nin bacaklarını omuzlarına attı.

Yakışıklı oğlan bir fatih edasıyla gülümseyip dilini kılların içine daldırdı.

Hasta ama düşler içinde olan Marie mutlu gibi görünüyordu; gözlerini açmadan gülümsedi.

PIERROT MARIE'Yİ EMİYOR

Marie kendisini düşler içinde, donmuş, ama yaşamını durmadan lağıma boşaltıyormuş gibi hissetti.

Güçsüz bir arzu içinde bir gerilim yaratıyordu: Alt tarafını serbest bırakmak istiyordu. Etraftakilerin dehşetini aklına getirdi. Artık Edouard'dan ayrı değildi.

Çıplak vajina ve kıç: Islak kıç ve vajinanın kokusu yüreğini ferahlatıyor ve kendisini ıslatan Pierrot'nun dili ona ölü soğukluğu gibi geliyordu.

Alkolden ve gözyaşlarından sarhoş olmuştu, ağlamayı kesip, ağzını açmış, bu soğukluğu içine çekiyordu: Otel sahibesinin başını kendine çekti ve kadının çürük dişlerle dolu ağzına dudaklarının şehvet deryasını açtı.

MARIE OTEL SAHİBESİNİ DUDAKLARINDAN ÖPÜYOR

Marie otel sahibesini geri itti ve kadının saçları dağılmış bir halde, sevinçle coşan yüzünü gördü. Bu erkeksi kadının yüzü sarhoşlukla karışık bir tatlılıkla ışıldıyordu. O da sarhoştu. Zil zurna sarhoştu: Gözlerinden bağlılık gözyaşları akıyordu.

Bu gözyaşlarına bakıp da hiçbir şey görmeyen Marie ölünün ışığı içinde yüzüyormuş gibi yaşıyordu.

— Susadım! dedi.

Pierrot soluk soluğa emmeye devam ediyordu.

Otel sahibesi hemen ona bir şişe getirdi.

Marie tadını çıkara çıkara içerek şişeyi boşalttı.

MARIE ŞİŞEDEN
İÇİYOR

... Bir itişip kakışma, bir korku çığlığı, kırılan bir sürü şişe gürültüsü. Marie'nin oylukları hoppa bir kadının oylukları gibi çırpındı. Bağırmakta olan işçiler itişip kakışmaya başladılar. Otel sahibesi Marie'ye yardım etti, onu kanepenin üstüne yatırdı.

Esrik gözleriyle hâlâ boş boş bakıyordu Marie.

Rüzgâr, bora dışarıda kasıp kavuruyordu ortalığı. Gecenin karanlığında kapı, pencere kanatları çarpıyordu.

— Dinleyin, dedi otel sahibesi.

Ağaçlar arasında rüzgârın uzun uzun, çılgın bir kadının çağrısı gibi inleyerek uğuldadığı duyuldu.

Bu sırada kapı ardına kadar açıldı ve güçlü bir esinti salona doldu.

Çıplak olan Marie hemen ayağa kalktı.

— *Edouard*! diye bağırdı.

Duyduğu kaygı yüzünden, sesi rüzgârın uğultusunun devamıydı sanki.

MARIE DOYUMA ULAŞIYOR

Bu kötü geceden, şemsiyesini güçlükle kapatarak, bir adam çıktı: Sıçanı andıran silueti kapı aralığında belirdi.

— Çabuk olun, kont hazretleri! Girin, dedi otel sahibesi sendeleyerek.

Cüce karşılık vermeden ilerledi.

— Sırılsıklam olmuşsunuz, diye devam etti kadın, kapıyı kapatarak.

Küçük adam insanı şaşırtacak derecede ciddiydi, şişmandı, kamburdu, kocaman kafası omuzları hizasındaydı.

Marie'yi selamladı, sonra işçilere doğru döndü.

— Merhaba Pierrot, dedi oğlanın elini sıkarak, lütfen paltomu al.

Pierrot Kont'a paltosunu çıkarması için yardım etti. Kont Pierrot'nun bacağına bir çimdik attı.

Pierrot gülümsedi. Kont kibarca herkesin elini sıktı.

— İzninizle, dedi eğilerek.

Kont Marie'nin masasına oturup, karşısına geçti.

— Şişeleri getirin, dedi.

— Sandalyenin üstüne işeyecek derecede içtim, dedi bir kız.

— Şimdi de sıçacak derecede için, yavrum...

Ellerini ovuşturarak ansızın durdu, Kont.

Elbette laubalice.

MARIE BİR CÜCEYLE KARŞILAŞIYOR

Marie kımıldamadan duruyor, Kont'a bakıyordu, başı dönmekteydi.

— Doldur, dedi

Kont bardakları doldurdu.

Marie yeniden, uslu uslu:

— Tan sökerken öleceğim... dedi.

Kont çelik mavisi rengindeki gözleriyle ona dikkatle, uzun uzun baktı.

Sarı kaşları, çok geniş alnındaki kırışıklıkları ortaya çıkararak yukarı kalktı.

Marie kadehini kaldırıp:

— İç! dedi.

Kont da kadehini kaldırdı ve içti. Bir dikişte bardaklarını boşalttılar.

Otel sahibesi gelip Marie'nin yanına oturdu.

— Korkuyorum, dedi ona Marie.

Gözlerini Kont'tan ayırmıyordu.

Hıçkırık tutar gibi oldu: Yaşlı kadının kulağına eğilip çılgınca bir sesle fısıldadi:

— Adam, Edouard'ın hayaleti!

— Hangi Edouard? diye sordu kadın alçak sesle.

— O öldü, dedi Marie aynı ses tonuyla.

Kadının elini tutup ısırdı.

— Seni orospu seni, diyerek bağırdı kadın. Ama elini kurtarıp Marie'yi okşadı ve onu omzundan öpüp Kont'a:

— Ama yine de tatlı şey, dedi.

MARIE EDOUARD'IN HAYALETİNİ GÖRÜYOR

Kont da sordu:

— Edouard kim?

— Kim olduğunu unutmuşsun, dedi Marie.

Bu kez sesi kısılmıştı:

— İçir ona, dedi otel sahibesine.

Gücü kalmamış gibi görünüyordu.

Kont bardağını başına dikti ve açıkladı:

— Alkol beni pek etkilemez.

Şişman, koskocaman kafalı küçük adam Marie'ye tasalı gözlerle, uzun uzun dikkatle baktı, sanki niyeti onu tedirgin etmekti.

Adam, dimdik başı omuzlarının arasında, her şeye aynı şekilde bakıyordu.

Seslendi:

— Pierrot!

Pierrot yaklaştı:

— Bu genç kız, dedi cüce, kamışımı kaldırıyor. Burada oturmak ister misin?

O oturunca, Kont sevinçle ekledi:

— Lütfen, Pierrot, bana otuzbir çek. Bunu kızdan rica etmeye cesaretim yok...

Gülümsedi.

— O, senin gibi, ucubelere alışık değil.

Bu sırada Marie kanepenin üstüne çıktı.

MARIE KANEPENİN ÜSTÜNE ÇIKIYOR

— Korkuyorum, dedi Marie. Sen bir sınır taşına benziyorsun.

Kont karşılık vermedi. Pierrot onun kamışını eline aldı.

Gerçekten de bir sınır taşı gibi duygusuzdu Kont.

— Def ol, dedi ona Marie, yoksa üstüne işerim...

Masanın üstüne çıkıp çömeldi.

— Bak, buna pek sevinirim, diye karşılık verdi ucube. Boynu kazık gibiydi: Konuşurken, yalnızca çenesi oynuyordu.

Marie işedi.

Pierrot, yüzüne sidik çarpmakta olan Kont'a var gücüyle otuzbir çekiyordu.

Kont kızardı, sidiğe bulanmıştı. Pierrot sanki düzer gibi otuzbir çekmeye devam ediyordu ve kamıştan gelen meni adamın yeleğine fışkırdı. Cüce baştan ayağa hafif ürpermelerle hırıldıyordu.

MARIE KONT'UN ÜSTÜNE İŞİYOR

Marie hâlâ işiyordu.

Şişelerin ve bardakların arasındaki masanın üstünde, elleriyle üstünü başını sidiğe buluyordu.

Bacaklarını, kıçını ve yüzünü de sidik içinde bırakmıştı.

— Bak, dedi, güzelim ben.

Çömelip, cücenin başı hizasındaki vajinasının dudaklarını iğrenç bir şekilde açtırdı.

MARIE KENDİNİ SİDİĞE BULUYOR

Marie'nin yüzünde acı bir gülümseme belirdi.

Kötü bir tiksinti görüntüsü...

Ayaklarından biri kaydı: Vajinası cücenin başına çarptı.

Kont dengesini kaybedip yere düştü.

İkisi de bağırıp çağırarak, inanılmaz bir gürültüyle yere kapaklandılar.

MARIE UCUBENİN ÜSTÜNE DÜŞÜYOR

Yerde korkunç bir dalaş başladı.

Marie kudurup cücenin kamışını ısırdı. Adam bağırdı.

Pierrot Marie'yi yere serdi. Kollarını haç şeklinde iki yana açtı: Ötekiler bacaklarını tutuyorlardı.

Marie inledi:

— Bırak beni.

Sonra sustu.

Sonunda, gözleri kapalı, güçlükle soluyordu.

Gözlerini açtı. Pierrot, kıpkırmızı kesilmiş, ter içinde, onun üstündeydi.

— Düz beni, dedi Marie.

MARIE CÜCENİN
KAMIŞINI ISIRIYOR

Düz onu Pierrot, dedi otel sahibesi.

Kurbanın etrafında dört dönüp duruyorlardı.

Marie bu hazırlıklardan sıkılıp başını yeniden yere bıraktı. Ötekiler onu yere uzatıp bacaklarını açtılar. Çabuk çabuk, gürültüyle soluyordu.

Bu sahne, ağır gelişimi içinde, bir domuzun boğazlanması ya da bir tanrının mezara indirilmesi sahnesini andırıyordu.

Pierrot donunu çıkarmıştı, Kont ille de onun çırılçıplak olmasını istedi.

Güzel oğlan bir boğa gibi saldırdı: Kont penisin kolayca girmesine yardım etti. Kurban titredi, çırpındı. İnanılmaz bir öfkeyle yüklü, göğüs göğüse savaş.

Ötekiler, bu taşkınlık karşısında, dudakları kurumuş, şaşkına dönmüş durumda, seyrediyorlardı.

Pierrot'nun erkeklik organının birleştirdiği iki beden çırpınarak yerde yuvarlanıyordu. Sonunda, işçi, vargücüyle dayanarak, soluk soluğa, kurumuş ağzıyla haykırdı, Marie ona bir ölüm kasılmasıyla karşılık verdi.

MARIE PIERROT
TARAFINDAN DÜZÜLÜYOR

... Marie kendine geldi.

Bir koruluktaki ağaç dallarında kuş cıvıltıları duydu.

Son derece hoş olan bu cıvıltılar ağaçtan ağaca geçerek hemen kayboluyorlardı. Islak otların üstüne uzanmıştı Marie; gökyüzünün duru olduğunu gördü: Bu sırada tan sökmekteydi.

Anlaşılmaz bir boşlukta asılı, soğuk bir mutluluk duyup üşüdü. Bununla birlikte, yavaş yavaş başını kaldırmak istemiş, başı bitkinlikten yeniden yere düşmüş olsa da, ışığa, yapraklara, koruluğu dolduran kuşlara sadık kalıyordu. Bir an çocukluğundaki çekingenlikleri anımsar gibi oldu. Kont'un o güçlü, kocaman başının üstüne eğilmiş olduğunu fark etti.

MARIE ORMANDAKİ KUŞLARI
DİNLİYOR

Marie'nin cücenin gözlerinin içinde okuduğu şey ölümün ısrarıydı: Bu yüz, korkunç bir saplantının edepsizleştirdiği sonsuz bir düş kırıklığını yansıtıyordu yalnızca. Tiksintiyle irkildi ve ölüm yaklaştığı için çok korktu.

Dişlerini sıkarak diz çökmüş olan ucubenin önünde dikildi.

Ayakta titriyordu.

Geri çekilip Kont'a baktı ve kusmaya başladı.

— Görüyorsun, dedi.

— Rahatladın mı? diye sordu Kont.

— Hayır.

Önündeki kusmuğu gördü. Yırtık mantosu onu iyice örtmüyordu.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu.

— Sizin evinize, diye yanıt verdi Kont.

— Benim evime, diyerek inledi Marie. Yeniden başı dönmeye başlamıştı.

— Benim evime gitmeyi isteyecek kadar şeytan mısın sen?

— Evet, dedi cüce, bazen şeytan olduğumu söylüyorlar.

— Şeytan ha, dedi Marie, sıçarım ben onun önünde!

— Biraz önce kustunuz ya.

— Sıçarım da.

Çömelip kusmuğunun üstüne sıçtı.

Ucube hâlâ diz çökmüş durumdaydı.

Marie bir meşe ağacına dayandı. Ter içindeydi, kendinden geçmişti.

Dedi ki:

— Tüm bunların hiç önemi yok. Ama *evimde* korkacaksın... Şimdi çok geç...

Başını salladı ve ansızın vahşice cücenin üstüne yürüdü, adamı yakasından çekip bağırdı:

— Geliyor musun?

— Seve seve, dedi Kont.

Neredeyse alçak sesle ekledi:

— Bana layık o.

MARIE KUSMUĞUN
ÜSTÜNE SIÇIYOR

Kont'un söylediğini duymuş olan Marie ona bakmakla yetindi.

Kont ayağa kalktı:

— Şimdiye kadar hiç kimse benimle bu şekilde konuşmadı, diye mırıldandı.

— Çekip gidebilirsin, dedi Marie. Ama gelirsen...

Kont sert bir biçimde onun sözünü kesti:

— Sizi izliyorum. Kendinizi bana vereceksiniz.

Marie sertliğini sürdürüyordu:

— Şimdi tam zamanı, dedi. Gel.

Hızlı hızlı yürüdüler.

Eve vardıklarında tan söküyordu. Marie parmaklığı itti. İki yanı yaşlı ağaçlarla kaplı bir yola girdiler: Güneş bu ağaçların tepesini altın sarısına dönüştürdü.

Marie tüm huysuzluğu içinde güneşle barışık olduğunu biliyordu. Kont'u odasına soktu.

— Tamam, dedi kendi kendine. Hem bitkin, hem kin dolu, hem de kayıtsızdı.

— Soyun, dedi Kont'a, seni yandaki odada bekliyorum.

Kont acele etmeden soyundu.

Yapraklar arasından sızan güneş ışınları duvarda benekler oluşturuyor ve bu ışık benekleri dans ediyorlardı.

MARIE İLE CÜCE
EVE GİRİYORLAR

Kont'un kamışı kalktı.

Kamışı uzun ve kırmızımtıraktı.

Çıplak vücudu ve bu kamış korkunç derecede çirkindi. Köşeli ve çok yüksek omuzları arasında kalan yüzü pek solgun ve alaycıydı.

Marie'yi arzuluyor ve düşüncelerini bu arzuyla sınırlıyordu.

Kapıyı itti. Acıklı bir çıplaklık içindeki Marie, kışkırkıcı ama çirkinleşmiş bir halde, onu bir yatağın önünde bekliyordu: Sarhoşluk ve yorgunluk onun canına okumuştu.

— Neyiniz var? diye sordu Marie.

Ölü adam, düzensizlik içinde, odayı doldurmuştu...

Kont yavaşça kendi kendine mırıldandı:

— ... bilmiyordum...

Bir mobilyaya dayanmak zorunda kaldı: *Kamışı iniyordu...*

Marie'nin yüzünde korkunç bir gülümseme belirdi.

— *Tamam!* dedi.

Sağ elindeki kırık bir ampulü gösteririrken budalaca bir görünüşü vardı.

Sonunda yere düştü.

... Sonunda, Kont mezarlığa art arda, ağır ağır giden iki cenaze arabası gördü.

Cüce, dişlerinin arasından ıslık çalar gibi bir ses çıkararak:

— Kız anamı belledi... dedi.

Kanalı görmedi ve içine düşüverdi.

Hantal bir gürültü, bir an için suyun sessizliğini bozdu.

Geriye güneş kalmıştı.

MARIE ÖLÜ ADAMI
TOPRAĞIN İÇİNDE
İZLİYOR

Gözün öyküsü

Gözün Öyküsü kuşkusuz George Bataille'ın ilk kitabı. 1928'de Lord Auch adıyla yayımlandı. "Gözün Öyküsü'nün Devam Planı" ilk defa 1967 baskısında yer aldı.

Yayıncının notu

Kedi gözü

Yalnız büyütüldüm ve anımsayabildiğim kadarıyla, aklım hep cinsellikle ilgili şeylere takılır, kaygılanırdım. Yaşıtım olan bir genç kıza, Simone'a, X... plajında rastladığımda on altı yaşlarındaydım. Ailelerimiz uzaktan akraba olduklarından, ilişki kurmakta gecikmedik. Tanıştıktan üç gün sonra, Simone'la ben, villasında yalnız kalmıştık. Siyah bir önlük giymiş, kolalı bir yaka takmıştı. Onun da, o gün, önlüğünün altında çıplakmış gibi göründüğü için daha da şiddetli bir hal alan bu kaygımı paylaştığını sezmeye başlıyordum.

Dizlerinin üstüne kadar çıkan siyah ipek çoraplar giyiyordu Simone. Onu henüz kıçına kadar (Simone için kullandığım bu sözcük bana

seksle ilgili en güzel sözcüklerden biri gibi geliyordu) görememiştim. Ancak, önlüğünü hafifçe kaldırırsam, arkasını çırılçıplak göreceğimi düşünüyordum.

Koridorun bir köşesinde kedi için süt dolu bir tabak bulunuyordu.

— Tabaklar üstlerine oturmak için yapılmışlardır, dedi Simone. Bahse girer misin? O tabağın üstüne oturacağım.

— Buna cesaret edemeyeceğine bahse girerim, dedim, soluğum kesilerek.

Hava sıcaktı. Simone tabağı küçük bir sıranın üstüne koyup karşıma geçti, gözlerini bana dikip, kıçını sütün içine daldırarak oturdu. Yüzüme kan hücum etmişti ve titriyordum; o, pantolonumu geren sertleşmiş kamışımı seyrederken, ben bir süre önünde öylece kalakaldım; ayaklarının dibine uzandım; kımıldamıyordu artık, beyaz sütün içinde yüzen "pembe ve kara et"ini ilk kez gördüm. İkimiz de, yüzlerimiz kıpkırmızı kesilmiş durumda, uzun süre kımıldamadan, öylece kaldık.

Simone, ansızın ayağa kalktı: Süt baldırlarından çoraplarına kadar süzüldü. Bir ayağı sıranın üstünde, ayakta, tepemde mendiliyle silindi. Ben de yerde kıpırdayıp durarak, elimle kamışımı ovuşturuyordum. Birbirimize dokunmadan, neredeyse aynı anda doyuma ulaştık. Ama annesi eve döndüğünde, alçak bir koltuğa oturup, genç kızın anasının kollarında büzüldüğü bir andan yararlanarak, görünmeden önlüğü kaldırıp elimi onun sıcacık bacaklarının arasına daldırdım.

Yeniden otuzbir çekme sabırsızlığı içinde koşarak evime döndüm. Ertesi gün, gözlerimin etrafında mor halkalar oluşmuştu. Simone yüzüme dikkatle, uzun uzun baktı, başını omzuma gömüp: "Artık bensiz otuzbir çekmeni istemiyorum" dedi.

İşte böylece aramızda öyle sıkı fıkı, öyle zorunlu bir aşk ilişkisi başladı ki birbirimizi görmeden bir hafta geçirmemiz hemen hemen olanaksızdı. Bu konuda neredeyse hiçbir zaman konuşmadık. Benimle birlikteyken benimkilere benzer, ancak anlatılması güç duygular yaşadığının farkındaydım. Arabada hızla gittiğimiz bir günü anımsıyorum. Bisikletli genç ve güzel bir kızı ezmiştim, tekerlekler neredeyse kızın boynunu koparmıştı. Uzun süre kızın ölü halini seyrettik. Kısmen mide bulandırıcı, kısmen de çok hoş bu etin uyandırdığı dehşet ve umutsuzluk duygusu, genellikle birbirimize baktığımızda içimizde uyanan duygunun aşağı yukarı aynıydı. Simone genelde doğal bir kızdı; uzun boyluydu ve güzeldi; ne bakışlarında ne sesinde umut kırıcı bir şey vardı. Ama cinsel istek duygularını altüst eden şeylere öylesine susa-

mıştı ki, bu konuda en ufak bir çağrı, yüzüne kanı, ani dehşeti, cinayeti; sonsuz mutluluk ve vicdan rahatlığını yok edici her şeyi çağrıştıran bir nitelik veriyordu. Kendisiyle paylaştığım, yüzündeki bu sessiz, mutlak kasılmayı kıçını tabağın içine daldırdığı gün ilk kez gördüm. Doğrusu, böyle anlar dışında dikkatle pek bakışmıyorduk. Ancak, boşaldıktan sonra, kısa gevşeme dakikaları içinde dinginleşip eğleniyorduk.

Bununla birlikte, burada, sevişmeden uzun süre geçirdiğimizi söylemeliyim. Yalnızca, o oyunlarımızı oynamak için tüm fırsatlardan yararlanıyorduk. Kesinlikle utanmaz değildik, tersine; ama bir tür tedirginlik ikimizi de utanca meydan okumaya zorluyordu. Nitekim, benden artık tek başıma otuzbir çekmememi isteyeli çok kısa bir süre geçmişti ki (bir yarın tepesinde bulunuyorduk), pantolonumu çıkartıp beni yere yatırdı, eteklerini toplayıp karnımın üstüne oturdu ve kendinden geçmeye başladı. Spermimle ıslanan bir parmağını kıçına sokmuştum. Sonra, başı karnımın altında kalacak şekilde yere uzandı ve dizleriyle omuzlarımdan destek alarak kıçını havaya kaldırıp bana yaklaştırdı, ben de başımı bu kıçın hizasında tutuyordum.

— Şimdi kıçıma gelinceye kadar havaya işeyebilir misin? diye sordu.

— Elbette, diye yanıt verdim, ama giysin ve yüzün sidik içinde kalacak.

— Neden olmasın, diye sonuca bağladı; ben de dediği gibi yaptım, hemen sonra da onu yeniden suladım, ama bu kez beyaz spermle.

Bu sırada denizin kokusu ıslak kumaşların, çıplak karınlarımızın ve spermin kokusuna karışıyordu. Akşam oluyordu ve otları ezerek yürüyen birinin ayak seslerini duyduğumuz sırada hâlâ kıpırtısızca bu pozisyondaydık.

— Kıpırdama, diye yalvardı Simone.

Ayak sesleri kesilmişti, yaklaşanın kim olduğunu göremiyorduk, ikimiz de soluklarımızı tutmuştuk. Simone'un böyle yukarı kalkmış kıçı doğrusu bana güçlü bir yakarış gibi geliyordu: Kusursuz bir kıçtı bu; dar ve hoş kaba etlerinin ayrığı derindi. Yaklaşmakta olan o bilinmeyen erkek ya da kadının da birazdan dayanamayıp soyunmak zorunda kalacağından kuşku duymuyordum. Ayak sesleri yeniden duyulmaya başladı; gelen neredeyse koşuyordu ve çok güzel bir genç kızın, Marcelle'in, kız arkadaşlarımız arasında en saf ve en duygulandırıcı olanının ortaya çıktığını gördüm. Bulunduğumuz durumda, parmağı-

mızı bile oynatamayacak derecede kasılıp kalmıştık. Ve ansızın hıçkıra hıçkıra ağlayarak otların içinde olduğu yere yığıldı zavallı arkadaşımız. Ancak o zaman, birbirimizden ayrılıp, bu kendinden geçmiş bedenin üstüne atıldık. Simone kızın etekliğini kaldırdı, külodunu çekip çıkardı ve büyük bir coşkuyla, bana kendininki kadar güzel yeni bir kıçı gösterdi. Bu kıçı kudurmuşçasına öptüm. Artık tek gizlediği şeyi hıçkırıkları olan o tuhaf Marcelle'in beline bacaklarını dolayan Simone'un kıçını da okşuyordum.

— Marcelle, diye bağırdım, yalvarırım, artık ağlama. Beni dudaklarımdan öpmeni istiyorum.

Simone da onun tüm bedenine sevgi dolu öpücükler kondurarak güzel düz saçlarını okşuyordu.

Hava fırtınaya çevirmiş ve geceyle birlikte düşmeye başlayan iri yağmur damlaları çok sıcak ve havasız bir günün yol açtığı bitkinlikten sonra bizi rahatlatmıştı. Denizden korkunç bir gürültü gelmeye başlamıştı bile; bu gürültüyü art arda uzun gök gürültüleri bastırıyor ve çakan şimşekler sessizliğe gömülmüş genç kızların mıncıklanmış kıçlarının sanki güpegündüzmüş gibi görülmelerini sağlıyordu. Üçümüzün bedenleri hoyratça bir taşkınlıkla coşmuştu. İki genç ağız kıçım, taşaklarım ve kamışım için çekişiyordu, ben de tükürük ve spermden ıpıslak olmuş bacaklarımı durmadan açıyordum, sanki bir canavarın pençesinden kurtulmak istiyormuşum gibi; ama bu canavar, hareketlerimin şiddetinden başka bir şey değildi. Sonunda sıcak bir yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı; sular bedenlerimizin üstünden sel gibi akıyordu. Şiddetli gök gürlemeleri her defasında bizi sarsarak kudurganlığımızı artırıyor ve her şimşek çakışında cinsel organlarımızı görüp üst üste çığlıklar atıyorduk. Simone bir çamurlu su birikintisi bulmuştu, burada her yanını çamura buluyordu: Çamurla mastürbasyon yapıyor, kırbaç gibi vuran sağanak altında doyuma ulaşıyordu; başım çamura bulanmış bacaklarının arasındaydı; yüzü o birikintinin içine gömülü olduğu halde, Marcelle'in beline bir kolunu dolayıp, bir eliyle bacaklarını kuvvetle çekip ayırarak, kıçını hareket ettirip duruyordu onun.

*Normandiya dolabı**

Bu dönemden başlayarak, Simone kıçıyla yumurta kırmak gibi tuhaf

* Fransada, tahtadan yapılan, iki kapılı, dekoratif, geleneksel büyük dolap. (ç.n.)

bir çılgınlığa kaptırdı kendini. Bu arnaçla salondaki bir koltuğa tepesi üstü yerleşip, sırtını koltuğun arkalığına dayıyor, bacaklarını bana doğru sarkıtıyordu, ben de otuzbir çekerek spremimi yüzüne fışkırtıyordum. Bu sırada yumurtayı kız deliğinin tam üstüne koyuyordum. Derin yarığın içinde bu yumurtayı oynatmaktan zevk alıyordu. Spermim fışkırmaya başladığı sırada, kalçaları yumurtayı kırıyor, o da doyuma ulaşıyordu ve ben, yüzümü kızına daldırarak, bu bol miktardaki pisliğe bulanıyordum.

Annesine yakalandık bu oyun sırasında, ama, son derece yumuşak bu kadın, örnek olacak bir yaşam sürmüş olmasına karşın, bizi ilk kez yakaladığında tek sözcük söylemeden oyunumuza seyirci kalmakla yetinmişti, onun için kendisini fark etmemiştik. Kapıldığı dehşetten ağzını açamadığını düşünüyorum. İşimizi bitirdikten sonra çabucak etrafı toparlamaya başlamıştık ki onu ayakta, kapıda gördük.

— Hiçbir şey görmemiş gibi yap, dedi Simone ve kızını silmeye devam etti.

Acele etmeden dışarıya çıktık.

Birkaç gün sonra, Simone bir garajın çatısında benimle jimnastik yaparken annesinin üstüne işedi. Kadın onu görmeden altında durmuştu. Zavallı dul kenara çekilip bize öyle üzüntülü gözlerle ve öyle umutsuz bir tavırla baktı ki bu, oyunlarımızı daha da çok kışkırttı. Simon kahkahalar atarak emekler durumda ve kızını yüzüme doğru tutuyordu. Eteğini kaldırıp, annesinin karşısında onu çıplak görmekten mest olmuş bir halde otuzbir çektim.

Marcelle'e sokakta rastladığımızda onu görmeyeli bir haftadan fazla olmuştu. Bu sarışın, utangaç ve safça dindar kız bizi görünce öyle kızardı ki Simone onu alışılmadık bir sevecenlikle kucakladı.

— Sizden özür diliyorum, dedi Simone ona alçak sesle. Geçen gün olanlar kötüydü. Ama bu şimdi arkadaş olmamıza engel değil. Söz veriyorum: Artık size dokunmaya kalkışmayacağız..

İradesi adamakıllı zayıf olan Marcelle bizi izleyip, birkaç başka arkadaşla birlikte Simone'un evine çaya gelmeyi kabul etti. Ama çay yerine bol bol şampanya içtik.

Marcelle'in yüzünün kızardığını görmek bizi heyecanlandırmıştı. Simone'la ben karşılıklı olarak aklımızdan geçenleri anlamıştık ve bundan böyle asla geri basmayacağımıza emindik. Evde Marcelle'in dışında üç güzel genç kız ve iki oğlan vardı. Bu sekiz kişi içinde en büyüğümüz henüz on yedisinde bile değildi; içkinin güçlü bir etkisi oldu,

ama benim ve Simone'un dışında, hiç kimse istediğimiz gibi etkilenmemişti. Bir gramofon bizi bu sıkıntıdan kurtardı. Tek başına çılgınca çarliston dansı yapmaya başlayan Simone herkese kıçına kadar bacaklarını gösteriyordu ve aynı şekilde dans etmeye davet edilen diğer genç kızlar da çekingenlik göstermeyecek kadar neşelenmişlerdi. Pantolon giymişlerdi, ama pantalonları pek bir şey gizlemiyordu. Yalnızca, sarhoş olup sesi çıkmayan Marcelle dans etmeyi kabul etmedi.

Sonunda zilzurna sarhoşmuş gibi yapan Simone bir örtüyü eline alıp havaya kaldırarak bahse tutuşmayı önerdi:

— Ben, dedi, herkesin önünde bu örtüye işeyebileceğime bahse girerim.

Ne de olsa, maskara, çok konuşan yeniyetmelerin bir toplantısıydı bu. Erkeklerden biri Simone'un yapamayacağına bahse girdi ve bahsi kaybedene verilecek cezayı saptamak kazananın keyfine bırakıldı... Elbette Simone bir dakika bile duraksamadan örtüyü adamakıllı ıslattı. Ama bu gözüpekliği onu büsbütün allak bullak etmişti, tüm o çılgın gençler de kendilerinden geçmeye başlıyorlardı.

— Mademki ceza keyfe göreydi, dedi Simone boğuk bir sesle bahsi kaybedene, ben de herkesin önünde donunuzu indireceğim.

Bu iş kolayca yapıldı. Oğlanın donunu indiren Simone, gülünç görünmemesi için onun gömleğini de çıkardı. Bununla birlikte, ciddi hiçbir şey olmamıştı: Ancak, Simone, arkadaşının kamışını bir eliyle hafifçe okşamıştı. Onun aklı yalnızca, bir süredir gitmesine izin verilmesi için bana yalvaran Marcelle'deydi.

— Size dokunmayacağımıza söz verdik, Marcelle, neden gitmek istiyorsunuz?

— İşte öyle, diye yanıt verdi inatla. (Ürküntü veren bir öfkeye kapılmak üzereydi.)

Simone herkesi dehşete düşürerek ansızın yere yuvarlandı. Sanki sara nöbetine tutulmuş gibi, giysileri darmadağınık durumda, kıçı havada, bunalım içinde, gitgide daha şiddetli bir şekilde sarsılıyor ve soyduğu gencin ayaklarının dibinde yuvarlanırken anlaşılmaz birtakım sözler söylüyordu.

— Üstüme işe... Kıçımın deliğine işe... diye yineliyordu bir tür doymazlıkla.

Marcelle gözlerini ayırmadan bir noktaya bakıyordu: Kıpkırmızı kesilmişti. Bana, giysisini çıkarmak istediğini söyledi beni görmeden. Çekip çıkardım giysisini, hemen sonra da iç çamaşırlarını: Yalnızca

çoraplarını ve jartiyerini üstünde bıraktı. Benim kendisine mastürbasyon yapmama ve dudaklarından öpmeme henüz izin vermişti ki salonun ortasından bir uyurgezer gibi geçerek Normandiya dolabına ulaştı ve Simone'un kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra kendisini buraya hapsetti.

Bu dolapta kendi kendine doyuma ulaşmak istiyor ve rahat bırakılması için yalvarıyordu.

Şunu da söylemeliyim: Hepimiz adamakıllı sarhoştuk ve çekinmeden bir güzel birbirimizin üstüne devrilmiştik. Çıplak kalan oğlan penisini bir genç kıza emdiriyordu. Simone ayaktaydı, eteğini kaldırmış, kıçını dolaba sürtüyor; dolapta Marcelle'in hızlı hızlı soluyarak doyuma ulaşmaya çalıştığı duyuluyordu.

Ve ansızın inanılmaz bir şey oldu: Tuhaf bir su sesi duyduk, dolabın kapısının altından önce bir sızıntı, ardından sel gibi bir akıntı gördük. Zavallı Marcelle dolabında, doyuma ulaşırken bir yandan da işiyordu. Bu olayı izleyen sarhoş kahkahaları; yere düşen bedenler, havaya kalkan bacaklar ve kıçlar, ıslak etekler, akan spermlerle tam bir ahlâksızlığa dönüştü. Kahkahalar, irade dışı hıçkırıklar gibi patlak veriyor, ama kıçlara ve kamışlara saldırışları engellemeyi pek başaramıyordu. Bununla birlikte, biraz sonra, zavallı Marcelle'in şimdi kendisi için hapishane haline gelen o derme çatma helada, tek başına, gitgide daha şiddetle hıçkıra hıçkıra ağladığı duyuldu.

.....

.....

Yarım saat sonra, biraz ayıldığım için, Marcelle'in dolaptan çıkmasına yardım etmek aklıma geldi. Zavallı kız umutsuzluk içindeydi, ateşten tir tir titriyordu. Beni görür görmez hastalık derecesinde, korkunç bir dehşete kapıldı. Yüzüm solgundu, kan lekeleri içindeydi, üstüm başım perişandı. Arkamda, pis ve çıplak bedenler şaşırtıcı bir düzensizlik içinde yerde yatıyorlardı. Kırılan bardak parçaları içimizden iki kişiyi adamakıllı yaralamış, kan içinde bırakmıştı. Kızlardan biri kusuyordu, üstelik birkaç kez öylesine çılgınca bir gülme krizine tutulmuştuk ki kimimiz giysilerini, kimimiz koltuğunu ya da döşemeyi ıslatmıştı; bunun sonucunda insanı irkilten bir kan, sperm, sidik ve kusmuk kokusu yayılmıştı; Marcelle'in boğazını yırtarcasına attığı çığlık beni daha da korkuttu. Bu arada, Simone'un sırtüstü, bir eli vajinasının kıllarında, yüzünde dingin bir ifade, uyumakta olduğunu söylemeliyim.

Marcelle, çirkin homurtular çıkarıp sendeleye sendeleye kendisini dolaptan dışarıya attı ve bana bir kez daha baktıktan sonra sanki ölümle karşılaşmış gibi geriledi; yere yığılıp art arda korkunç çığlıklar atmaya başladı.

İşin tuhafı, bu çığlıklar beni yeniden yüreklendirmişti. Birileri koşup geleceklerdi, bu kaçınılmazdı. Ama bir an bile kaçmayı ya da rezaleti örtbas etmeyi düşünmedim. Tam tersine, gidip korkmadan kapıyı açtım: Ne görülmemiş bir manzara ve sevinçti bu! Odaya giren anne ve babaların dehşet yüklü bağırışlarını, umutsuz çığlıklarını, ölçüsüz tehditlerini kolayca hayal edebilirsiniz! Bozguncu çığlıklar ve öfkeli beddualar arasında, ağır ceza mahkemesi, zindan, idam cezası sözcükleri kullanılmaktaydı. Arkadaşlarımız da haykırmaya koyulmuştu. Ta ki gözyaşları ve çığlıkların birbirine karıştığı çılgınca bir patırtıya yol açana dek: Sanki birer meşale gibi tutuşturulmuşlardı.

Ama ne korkunç şeydi bu! Bu delilerin traji-komik çılgınlığını hiçbir şey durduramayacak gibi geldi bana. Çırılçıplak kalmış olan Marcelle, bir yandan el ve kol hareketleri yaparken, dayanılmaz bir tinsel acıyı ve dehşeti çığlıklarıyla dile getiriyordu; onu boşuna zaptetmeye çalışan kolların arasında annesinin yüzünü ısırdığını gördük.

Anne ve babaların bu baskını onda kalan son sağduyu kırıntısını da yok etmişti ve sonunda polis çağırmak zorunda kalındı; tüm komşular bu görülmemiş skandala tanık olmuşlardı.

Marcelle'in kokusu

Annemle babamdan hiç haber yoktu. Ama yine de tam bir bunak ve Katolik general olan babamın gazabına uğramamak için oradan kaçmanın ihtiyatlı bir hareket olacağını düşündüm. Villamıza arka kapıdan girdim. Belli bir miktar para yürüttüm. Sonra, beni babamın odasından başka her yerde arayacaklarından emin olarak, bu odada banyo yaptım. Annemin masasının üstüne şöyle bir not bırakarak akşam saat onda kent dışına çıktım: "Lütfen, peşime polis takmamanızı rica ederim. Yanımda bir tabanca var. İlk kurşunu polise, ikincisini kendime sıkarım."

Asla caka satmak istememiştim, uzlaşılmaz bir skandal düşmanı olan ailemi bocalatmak istiyordum yalnızca. Bununla birlikte, bu notu işi ciddiye almadan, gülerek yazdığım için, cebime babamın tabancasını koymakta bir kötülük görmemiştim.

Neredeyse bütün gece deniz kıyısında yürüdüm, ama, kıyı kıvrımlı olduğundan, X...'den çok uzaklaşmadım. Yürüyerek dinginleşmek istiyordum. Bu taşkınlık içinde ister istemez Simone ve Marcelle ile ilgili düşler kuruyordum. Yavaş yavaş, kendimi öldürebileceğim düşüncesi aklıma geldi ve sonunda tabancayı elime alarak umut ve umutsuzluk gibi sözcüklerin anlamlarını yitirdim. Ama, bezginlik içinde, her şeye karşın yaşamıma bir anlam vermek zorunluluğunu hissettim. Birtakım olayları arzu edilebilir olarak kabul ettiğim ölçüde yaşamımın anlamı olacaktı. *Simone* ve *Marcelle* adlarının, saplantı şeklinde kafamdan hiç çıkmamalarını da kabullendim. İstediğim kadar güleyim, en garip davranışlarımı durmadan onlarınkilerle birleştiren tuhaf bir bileşim yüzünden huzursuz oluyordum.

Gün boyunca bir korulukta uyudum. Gece bastırınca Simone'un evine gittim; duvardan atlayarak bahçeye geçtim. Arkadaşımın odasında ışık vardı, pencereye birkaç çakıl taşı attım. Simone aşağıya indi. Neredeyse hiç konuşmadan denize doğru yürümeye başladık. Buluştuğumuz için sevinçliydik. Hava kararmıştı ve ara sıra giysisini kaldırıp kıçını avuçluyordum: Ama hiç zevk almıyordum. Simone yere oturdu, ben de ayaklarının dibine uzandım. Birazdan ağlayacağımı hissettim. Nitekim de öyle oldu, kumların üstünde uzun süre hıçkıra hıçkıra ağladım.

— Ne oluyor? dedi Simone.

Şakadan bir tekme attı bana. Ayağı cebimdeki tabancaya çarptı. Korkunç bir patlamayla birlikte çığlığı bastık. Yaralanmamıştım, sanki başka bir dünyaya adım atmışım gibi, kendimi ayakta buldum. Simone'un da benzi atmıştı, bitkindi.

O gün mastürbasyon yapmayı düşünmedik.

Uzun uzun dudak dudağa öpüştük, bunu daha önce denememiştik.

Birkaç günü böyle geçirdim; gece geç vakit eve dönüyorduk. Simone'un odasında yatıyorduk, ben gece oluncaya kadar saklanıyordum. Simone bana yemek getiriyordu. Otoriter olmayan annesi (o skandal günü çığlıkları duyar duymaz evi terk etmişti) durumu kabulleniyordu. Hizmetçilere gelince, para sayesinde uzun süredir Simone'un kulu kölesiydiler.

Marcelle'in akıl hastanesine kapatılması ve kapatıldığı hastane ile ilgili ayrıntıları hizmetçilerden öğrendik. İlk günden başlayarak aklımızın tümüyle takıldığı şeyler o, deliliği, yalnızlığı, ona ulaşma, belki onu kaçırtma olanaklarıydı.

Bir gün Simone'u yatakta sevişmeye zorladım.

— Delisin sen! diye bağırdı. Ama, bak, yavrum, bu işi bir anne gibi yatakta yapmak hoşuma gitmez! Macelle'le ise...

— Nasıl olur? dedim düş kırıklığı içinde, ama aslında onunla aynı düşüncedeydim.

Sevgi dolu bir tavırla düşüncesini yineledi ve hülyalı bir sesle ekledi:

— ... bizim sevişti̇ğimizi görünce... çişini tutamayacaktır... işte böyle...

Bacaklarımın üstünde hoş bir sıvının aktığını hissettim. O işini bitirince ben de onu suladım. Ayağa kalkıp başının üzerinde durdum ve yüzünü sperme buladım. Sperme bulanmış haliyle çılgınca doyuma ulaştı. Mutluluk dolu kokumuzu içine çekiyordu.

— Marcelle gibi kokuyorsun, dedi hâlâ ıslak olan kıçımın altından başını uzatarak.

Sık sık, aşk yapmak gibi acı veren bir isteğe kapılıyorduk. Ama Marcelle'i beklememek gibi bir düşünce artık aklımızdan geçmiyordu; kızın çığlıkları hâlâ kulaklarımızı tırmalıyor ve en karışık arzularımızda yer ediyordu. Bu koşullarda gördüğümüz düş uzun bir karabasandan başka bir şey değildi. Marcelle'in gülümsemesi, gençliği, hıçkırıkları, yüzünü kızartan utanç duygusu, ter içinde kalıncaya kadar kızarması, giysilerini parçalar gibi çıkarışı, o yuvarlak güzel kalçalarını kirli dudaklara bırakışı, kendisini dolaba kapattıran çılgınlığı, orada çişini tutamayacak derecede kendinden geçerek mastürbasyon yapması, tüm bunlar sonsuz arzularımızı saptırıyor, bozuyordu. O skandal sırasında davranışları her zamankinden daha korkunç olan Simone (örtünmemişti bile; tam tersine, bacaklarını açmıştı) kendi utanmazlığının, Marcelle'in çığlıklarının ve çıplaklığının sonucu olan beklenmedik orgazmın o zamana kadar düşlediklerinden çok daha şiddetli olduğunu unutamıyordu. Her defasında, gözünün önüne gelen o kudurmuş, sayıklayan ya da kızarmakta olan Marcelle hayali aldığı zevke şaşırtıcı bir güç kazandırıyor, kıçı ancak o zaman önümde açılıyordu, sanki kutsallığa hakaretin her şeyi genellikle korkunç ve iğrenç duruma getirmesi gerekirmiş gibi.

Zaten kıçın bataklık bölgeleri –ki bunlar ancak suların yükseldiği, fırtınaların koptuğu günlere ya da yanardağlardan yayılan boğucu buhar ve gazlara benzerler ve fırtınalar ya da yanardağlar gibi ancak felaket benzeri bir şeyle birlikte faaliyete geçerler–, Simone'un yalnızca

şiddetin habercisi olan bir kendini bırakma içinde benim hipnonize olmuş gibi bakmama izin verdiği bu umut kırıcı bölgeler, artık benim için hapishanesinde işkence görmüş ve karabasanların kurbanı olmuş bir Marcelle'in yeraltı ülkesiydi yalnızca. Hatta artık tek bir şey anlıyordum: Çığlıklarla kesilen hıçkırıklar içindeki genç kızın yüzünü bu derece harap eden, orgazmdı.

Simone da fışkıran menime bakarken aynı zamanda Marcelle'in adamakıllı kirlenmiş ağzını ve kıçını görüyordu artık.

— Yüzüne menini fışkırtabilirdin, dedi bana, "tütmesi için" kıçını menime bulayarak.

Güneş lekesi

Başka kadın ve erkekler artık bizi ilgilendirmez olmuşlardı. Yalnızca, Marcelle'i düşünüyor, kendi isteğiyle kendisini asmasını, gizlice gömülmesini, öldükten sonra hayaletinin ortaya çıkmasını düşlüyorduk çocukça. Bir akşam, iyice bilgi topladıktan sonra, bisikletle arkadaşımızın kapatıldığı hastanenin yolunu tuttuk. Bir saatten az bir zamanda yirmi kilometre kat edip, denize hâkim bir yarın üstündeki tek yapı olan, etrafı bahçeyle çevrili bir şatoya vardık. Marcelle'in 8 numaralı odada kaldığını biliyorduk, ama onu bulmak için şatonun içine girmemiz gerekiyordu. Bu odaya ancak demir parmaklıkları keserek pencereden girmeyi umut edebilirdik. Onu bulmak için çare düşünemezken tuhaf bir görüntü dikkatimizi çekti: Duvardan atlamış, kendimizi şiddetli rüzgârın ağaçları salladığı bu bahçede bulmuştuk; bu sırada birinci katta bir pencerenin açıldığını ve bir gölgenin bir çarşafı demir parmaklıklardan birine bağladığını gördük. Çarşaf hemen rüzgârda şakladı, pencere biz gölgenin kime ait olduğunu anlayamadan kapandı.

Fırtınaya kapılmış bu koskocaman beyaz çarşafın çıkardığı gürültüyü hayal etmek kolay değil: Denizin ve rüzgârın gürültüsünü kat kat bastırıyordu. Simone'u ilk kez kendi utanmazlığından başka bir şey için kaygılanmış görüyordum; yüreği çarparak bana iyice sokuldu ve gözlerini ayırmadan bu hayaletin gece vakti ortalığı kasıp kavurmasını seyretmeye başladı, sanki çılgınlığın ta kendisi bu iç karartıcı şatonun üstüne bayrağını dikmişti az önce.

Kımıldamadan duruyorduk. Simone kollarının arasında büzülmüştü, bense yarı afallamış durumdaydım; ansızın rüzgâr bulutları yarar gibi oldu ve ay son derece tuhaf, son derece yürek parçalayıcı bir ay-

rıntıyı öyle belirgin bir biçimde aydınlattı ki Simone'un boğazında bir hıçkırık düğümlendi: Büyük bir gürültüyle rüzgârda yayılan o çarşafın ortasında ay ışığının açıkça aydınlattığı ıslak geniş bir leke vardı...

Kısa bir süre sonra bulutlar yeniden ayı örttü: Her şey gölgede kaldı.

Ben, soluk soluğa, saçlarım rüzgârdan dağılmış durumda, ayakta, bir zavallı gibi ağlarken, Simone, otların içinde olduğu yere yığılmış, kendini tutamayarak ilk kez şiddetli çocuk hıçkırıklarıyla sarsılıyordu.

İşte, biraz önce o ışıksız pencereyi açan hiç kuşku yok zavallı arkadaşımız Marcelle'di, hapishanesinin demir parmaklıklarına o şaşırtıcı tehlike işaretini asan da oydu. Herhalde yatağında öyle büyük bir arzuyla kendi kendini tatmin etmişti ki çarşafın üstüne işemişti; daha sonra onu çarşafı kuruması için demir parmaklıklara asarken görmüştük.

Bu bahçede, pencereleri demir parmaklıklı bu sahte eğlenme ve dinlenme evinin önünde ne yapacağımı bilemiyordum. Simone'u çimenler üzerinde uzanmış durumda bırakarak uzaklaştım. Bir an tek başıma soluk almaktan başka bir şey istemiyordum, ama, binanın giriş katında demir parmaklıkları olmayan bir pencerenin aralık bırakılmış olduğunu fark ettim. Cebimdeki tabancayı yokladım ve içeriye girdim: Burası sıradan bir salondu. Bir el fenerinin yardımıyla bir bekleme odasına, sonra da bir merdivene ulaştım. Hiçbir şeyi seçemiyor, hiçbir sonuca varamıyordum; odalar numaralanmamıştı. Zaten hiçbir şey anlayacak durumda değildim, büyülenmiş gibiydim. Hatta o sırada neden pantolonumu çıkarıp bu iç sıkıcı arama taramaya don gömlekle devam ettiğimi bilmiyordum. Geriye kalan giysilerimi teker teker çıkarttım ve bir sandalyenin üstüne koydum, yalnızca ayakkabılarım kalmıştı ayaklarımda. Sol elimde fener, sağ elimde tabanca, rasgele yürüyordum. Hafif bir gürültü duyunca feneri söndürdüm. Düzensiz soluklarıma kulak vererek, kımıldamadan öylece kaldım. Hiçbir ses duymadan uzun kaygılı dakikalar geçirdikten sonra fenerimi yeniden yaktım: Atılan küçük bir çığlığı duyunca öyle çabuk kaçtım ki giysilerimi sandalyenin üstünde unuttum.

İzlendiğimi hissediyordum; dışarıya çıkmakta acele ettim; pencereden atlayıp iki yanı ağaçlı bir yolda gizlendim. Geriye dönüp bakar bakmaz çıplak bir kadının pencere aralığında dikilmekte olduğunu gördüm: O da benim gibi bahçeye atlayıp dikenli çalılıklara doğru koşarak kaçmaya başladı.

Bu sıkıntılı dakikalarda bilmediğim bir bahçenin iki yanı ağaçlı bir yolunda rüzgâra verdiğim çıplaklığımdan daha garip bir şey olamazdı. Her şey olup biterken sanki bu dünyayı terk ettiğim duygusu içindeydim, oldukça ılık esen rüzgâr da bir çağrıyı akla getiriyordu. Tabancayı ne yapacacağımı bilemiyordum: Üstümde cep yoktu. Biraz önce geçerken gördüğüm o kadını, öldürmek istiyormuşçasına izliyordum. Öfkeli doğa güçlerinin gürültüsü, ağaçların ve o çarşafın çıkardığı sesler, içine düştüğüm bu karışıklığı tamamlıyordu. Ne niyetimin ne hareketlerimin anlaşılabilir bir tarafı vardı.

Durdum; biraz önce o gölgenin kaybolduğu çalılığa gelmiştim. Coşmuştum, elimde tabancayla çevreme bakıyordum: Bu sırada sanki bedenim yarıldı; tükürükler içinde bir el kamışımı yakalamış ona otuzbir çektiriyordu; salyalı ve ateşli bir öpücük kıçımın derinliğine giriyor, bir kadının çıplak göğüsleri, çıplak bacakları ani orgazm titremesiyle birlikte benim bacaklarıma yapışıyordu. Menimi Simone'un yüzüne fışkırtmak için ancak geriye dönecek zaman buldum; elimde tabanca, şiddeti fırtınanınkine eşit bir ürperti içimi sarıyor. dişlerim takırdıyor, ağzım köpürüyordu; kollarım, ellerim kasılmış bir halde tabancamı sıktım ve istemeden, körükörüne ateş ettim: Şato yönünde korkunç üç el silah sesi duyuldu.

Simone ile ben, sarhoş ve gevşemiş durumda, birbirimizden ayrılmış ve hemen kendimizi köpekler gibi çimenlerin üstüne atmıştık. Fırtına öyle şiddetliydi ki silah sesleri şatodakileri uyandırmamıştı. Çarşafın sakladığı pencereye bakarken, sarsılan pencerenin açılıp da o gölgenin ikinci kez ortaya çıktığını gördüğümüzde, bir merminin bir camı çatlattığını da şaşkınlıkla fark ettik.

Sanki kanlar içinde kalmış ölü Marcelle gözümüzün önünde pencereden düşecekmiş gibi, afallamış, bu kıpırtısız görüntünün altında ayakta duruyorduk, rüzgâr öyle kudurmuştu ki sesimizi bile duyuramıyorduk ona.

— Giysilerini ne yaptın? diye sordum Simone'a bir süre sonra.

Beni aramış, ancak bulamayınca, sonunda benim gibi şatonun içini keşfe çıkmıştı anlattığına göre. Ama, pencereden girmeden önce, "daha rahat" olacağını düşünerek soyunmuştu. Ve arkamdan gelirken, benden korkup kaçmış, giysisini de bir daha bulamamıştı. Herhalde rüzgâr alıp götürmüştü. Bu sırada Simone Marcelle'i gözlüyor ve neden benim de çıplak olduğumu sormayı aklına bile getirmiyordu.

Penceredeki genç kız gözden kayboldu. Bize çok uzun gelen bir süre geçti; sonra odasında ışıkları yakıp temiz havayı solumak üzere yeniden pencereye geldi ve denize doğru bakmaya başladı. Parlaklığını yitirmiş düz saçları rüzgâra kapılmıştı, yüzünün çizgilerini seçebiliyorduk. Hâlâ çocuksu bir saflıkla küfreder gibi görünen bakışlarındaki vahşi kaygı ifadesi dışında, değişmemişti. On altı yaşından çok, on üç yaşında gibi gösteriyordu. Hafif bir geceliğin içindeki ince, ama dolgun, diri, gösterişsiz bedeni sabit bakışları kadar güzeldi.

Sonunda bizi fark ettiğinde yaşadığı şaşkınlıkla yeniden canlanmış gibiydi. Bağırarak bir şey söyledi, ama hiçbir şey anlamamıştık. Ona işaret ediyorduk. Kulaklarına kadar kıpkırmızı kesilmişti. Simone ağlayacak gibiydi, sevecenlikle alnını okşuyordum; Marcelle'e öpücükler gönderdi, o da gülümsemeden karşılık verdi. Simone sonunda bir elini karnı boyunca kaydırarak, kıllarına kadar indirdi. Marcelle de aynı şeyi yaptı ve bir ayağını pencerenin pervazına koyup beyaz ipek çoraplarının sarı tüylerine kadar sardığı bir bacağını gösterdi. İşin tuhafı, beyaz bir jartiyer takmış, beyaz çoraplar giymişti; kıçını bir elimle avuçladığım esmer Simone'un jartiyeri ve çorapları ise siyahtı.

Bu sırada, bu fırtınalı gecede, iki genç kız kısa ve ani hareketlerle karşılıklı kendilerini tatmin ediyorlardı. Bakışları aşırı bir coşku içinde sabitleşmişti, neredeyse hareketsiz ve gergin duruyorlardı. Görünmeyen bir canavar sanki Marcelle'i sol eliyle sımsıkı tuttuğu demir parmaklıktan söküp alıyordu: Onun kendinden geçmiş durumda sırtüstü yere devrildiğini gördük. Karşımızda yalnızca boş bir pencere, karanlık geceyi delerek, yorgun gözlerimizin önüne yıldırımdan ve tandan oluşan bir dünyayı seren dikdörtgen şeklinde bir delik kalmıştı.

Kan sızıntısı

Sidik bana güherçileyi ve yıldırımı anımsatır, bilmiyorum neden, ayrıca bir taşra çamaşırhanesinin çinko damında yağmurlu bir güz günü bırakılmış gözenekli topraktan yapılan antika bir oturağı. Akıl hastanesindeki o ilk geceden bu yana bu üzüntü verici imgeler, zihnimin karanlık bir bölümünde, Marcelle'in ıslak cinsel organı ve çökmüş yüzüyle birleşip öylece kaldılar. Bununla birlikte, imgelemimdeki bu görüntü sık sık bir ışık ve kan sızıntısıyla ıslanmış oluyordu: Marcelle, gerçekten, kan değil de, duru, hatta benim gözümde, ışıltılı bir sidik fışkırmasıyla ıslanmadan doyuma ulaşamıyordu. Önce şiddetli, hıçkı-

rık gibi kesik kesik, sonra rahatça koyverilen bu fışkırma insanüstü bir sevinç taşkınlığı ile aynı zamanda gerçekleşiyordu. Bir düşün en ıssız, en cüzzamlı yanlarının bu anlamda yalnızca bir istek oluşu da şaşırtıcı değildir. Bu yanlar bir parıltının ısrarlı bekleyişine yanıt verirler, öyle ki bu parıltı Marcelle'i yere düştüğü sırada sonsuza dek saran, boş pencerenin oluşturduğu aydınlık deliğin görüntüsünün aynısıdır.

O gün, Simone'un ve benim, yağmursuz fırtınada, o düşman karanlığın içinde, kuşkusuz Marcelle'i yeniden bunaltacak can sıkıntısı aklımızı kurcalarken, üzerimizde giysilerimiz olmadan şatodan uzaklaşmamız, hayvanlar gibi kaçmamız gerekiyordu. Buraya kapatılmış zavallı kız hüznün ve öfkenin somut örneğiydi; bu duygular durmadan bizi ahlâksızlığa sürüklüyorlardı. Kısa bir süre sonra (bisikletlerimizi bulmuştuk), birbirimize, bisiklet üstünde, yalnızca ayaklarımızda ayakkabılar, çıplak vücudumuzun sinir bozucu, ilke olarak pis bir görüntüsünü sunabiliyorduk. Utancın, yorgunluğun ve karanlığın ortak yalnızlığı içinde, hızla pedal çeviriyor, gülmüyor, konuşmuyorduk.

Yorgunluktan bitmiştik. Bir yamacın ortasında, titremeye başlayan Simone durdu. Ter içinde kalmıştık; Simone'un dişleri takırdıyor, tir tir titriyordu. Vücudunu silmek için çoraplarından birini çıkartım: Sıcak bir koku vardı çorabında; hasta yataklarının, sefahat yataklarının kokusuydu bu. Simone yavaş yavaş düzelir gibi oldu, eskisi kadar kötü değildi ve minnettarlığını belirtircesine bana dudaklarını uzattı.

Çok büyük kaygılar içindeydim. X...'den hâlâ on kilometre uzaktaydık ve durumumuz göz önüne alındığında her ne pahasına olursa olsun tan sökmeden önce dönmemiz gerekiyordu. Bu gezinin sona ermeyeceğini sezdiğim için umutsuzluğa düşerek ayakta zor duruyordum. Giyinik insanlardan oluşan gerçek dünyayı terk ettiğimizden bu yana geçen zaman o kadar uzakta kalmıştı ki erişilemez gibi görünüyordu. Bu kişisel sanrı, bu kez, insan toplumunun, örneğin toprak, atmosfer ve gökyüzü karşısında gördüğü toptan karabasan gibi, sınır tanımadan gelişiyordu.

Bisikletin meşin selesi Simone'un çıplak kıçına yapışıyor, Simone da bacaklarını oynatıp pedalları çevirirken ister istemez mastürbasyon yapmış oluyordu. Arka lastik, bu bisikletli kızın çıplak kıçının yarığında kayboluyordu. Tekerleğin bu çabuk dönme hareketi, tutkumla, seleye yapışmış o kıçın uçurumuna beni çoktan sürükleyen penisimin sertleşmesiyle özdeşleşiyordu zaten. Rüzgâr biraz dinmişti, gökyüzünün bir bölümünde yıldızlar görünmeye başlamıştı; aklıma şöyle bir düşün-

ce geldi: Penisimin sertleşmesinin tek çaresi ölüm olduğundan, Simone'la ben öldürülürsek, kişisel görüntümüzün evreninin yerini arı yıldızlar alacak, böylece bana cinsel aşırılıklarımın sonu gibi görünen şey yani geometrik ve çok parıltılı bir akkor haline gelme (ötekiler bir yana, yaşamla ölümün, varlıkla yokluğun üst üste çakışması) rahatça gerçekleşecekti.

Ama bu görüntüler hâlâ süren bir bitkinlik hali ile erkeklik organının akıl almaz sertleşmesi arasındaki çelişkiye bağlıydılar. Simone'un bu sertleşmeyi görmesi karanlık yüzünden güçtü, üstelik ben pedal çevirirken her defasında kalkan sol bacağım, Simone'un görmesini engelliyordu bu durumu. Bununla birlikte bana gecenin karanlığında Simone'un gözleri bedenimin bu kopma noktasına çevriliymiş gibi geliyordu. Selenin üstünde gitgide artan sert hareketlerle kendi kendini tatmin ediyordu. Demek ki çıplaklığının çağrıştırdığı fırtına bende olduğu gibi onda da dinmemişti. Boğuk iniltilerini duyuyordum; zevkten tümüyle kendinden geçti ve çıplak bedeni çakıl taşlarının üstünde sürüklenen bir çelik gürültüsü içinde yamaca fırladı.

Onu kımıltısız, başı bir yana sarkmış durumda buldum: İki dudağının birleştiği yerde ince bir kan sızıntısı vardı. Bir kolunu kaldırdım, ama kol yeniden düştü. Dehşetten titreyerek bu cansız bedenin üstüne eğildim ve ona sarıldığım sırada, ister istemez tüm bedenim acı ve kanın neden olduğu kasılmalarla sarsılmaya başladı, budalalar gibi altdudağım sarkmış, dişlerim meydana çıkmıştı; yüzüm berbat durumdaydı.

Yavaş yavaş yaşama geri dönen Simone beni ayıltan bir hareket yaptı. Cesedini kirlettiğimi sandığım sırada geçirmiş olduğum bunalımın beni içine attığı yarı uyku durumundan çıktım. Üstünde hâlâ bir jartiyer kemeri ile bir çorabı bulunan bedeninde hiçbir yara bere izi görülmüyordu. Yorgunluğuma aldırış etmeden, onu kucağımda taşıyarak yola kadar götürdüm; gücüm yettiğince hızlı yürüyordum (gün ağarmaya başlıyordu). Villaya ulaşabilmeyi ve bu hayran olunası arkadaşımı canlı olarak mutluluk içinde yatağına yatırmayı yalnızca insanüstü bir güç sayesinde başarmıştım.

Terden yüzüm yapış yapıştı. Gözlerim kanlı ve şişti, kulaklarım uğulduyor, dişlerim takırdıyordu, ama sevdiğim insanı kurtarmıştım, yakında Marcelle'i yeniden göreceğimizi düşünüyordum; böylece, ter içinde kalmış ve üstüne yol yol tozlar yapışmış bedenimle Simone'un yanına uzandım ve sızlanmadan kendimi uzun karabasanlara bıraktım.

Simone'un geçirdiği bu pek önemli olmayan kazayı dingin bir dönem izledi. Ama bir türlü iyileşememişti Simone. Annesi geldiğinde ben banyoya geçiyor, çişimi yapmak ya da yıkanmak için bundan yararlanıyordum. Kadın ilk kez banyoya girmek istediğinde kızı bunu engellemişti.

— Girme, dedi, içeride çıplak bir adam var.

Simone annesini kapı dışarı etmekte hiç gecikmiyor, ben de yatağın yanında bir sandalyeye yerleşiyordum. Sigara içiyor, gazete okuyordum. Ara sıra ateşten yanan Simone'u kollarımın arasına alıyordum; banyoda benimle birlikte çişini yapıyordu. Sonra onu bidede özenle yıkayıp temizliyordum. Güçsüzdü ve elbette uzun süre ona dokunmadım.

Bir süre sonra bana klozetin içine yumurta atturmaktan zevk almaya başladı; bunlar hemen batan katı yumurtalar ya da içi az çok boşaltılmış yumurtalardı. Oturup bu yumurtaları seyrediyordu. Onu klozetin üstüne oturtuyordum: Bacaklarının arasından kıçının altındaki yumurtalara bakıyordu; sonunda sifonu çekiyordum.

Bir başka oyun da bidenin kenarında bir yumurtayı kırıp, kırılan bu yumurtayı kıçının altında boşaltma oyunuydu. Kimi zaman o yumurtanın üstüne işiyor, kimi zaman da ben pantolonumu indirip bidenin dibindeki yumurtayı yutuyordum; yeniden sağlığına kavuştuğunda, bana önümde, sonra da Marcelle'in önünde aynı şeyi yapacağına söz verdi.

Aynı zamanda Marcelle'i, elbisesi üstünde, eteklerini sıyırmış durumda, ama ayakkabıları ayağında, yarı yarıya yumurta dolu bir banyoya yatırıp, yumurtalar kırıldıkça çişini yapturmayı düşünüyorduk.

Simone ayrıca benim Marcelle'i çıplak, kıçı yukarıda, bacakları kıvrılmış, başı aşağıda olmak üzere kollarından tutacağımı düşlüyordu; kendisi de, üstünde sıcak suya batırılmış ve vücuduna yapışan, ancak göğsünü açıkta bırakan bir bornozla beyaz bir sandalyenin üstüne çıkacaktı. Ben de göğüs uçlarını şimdi dolu, ama az önce ateşlenmiş bir ruhsatlı tabancanın namlusuna sokarak memelerini tahrik edecektim, tabancanın dolu oluşu önce bizi sarsacak, ama sonra namludan güzel bir barut kokusu alacaktık. Bu sırada Simone, Marcelle'in gri renkli anüsüne yüksekten bol bol taze krema dökecek, kendisi de bornozunun içine ya da, bornoz açılırsa, Marcelle'in sırtına ya da başına işeyecekti, öte yandan ben de aynı şeyi yapabilecektim. O zaman, boynum

baldırları arasında sıkışmış olacağından, Marcelle de beni sulayabilecek, aynı zamanda çiş akıtan kamışımı ağzına alabilecekti.

Bu tür düşlerden sonra Simone benden kendisini klozetin yanındaki örtülerin üstüne yatırmamı rica ediyor, klozetin kenarlarına kollarını dayayarak, faltaşı gibi açılmış *gözlerini yumurtalara* dikmek için başını eğiyordu. Ben de onun yanına yerleşiyordum; yanaklarımız, şakaklarımız birbirine değiyordu. Yumurtaları uzun uzun seyre dalmak bizi dinginleştiriyordu. Çekilen sifonun gürültüsü Simone'u eğlendiriyordu: O zaman saplantısından kurtuluyor, keyfi yerine geliyordu.

Bir gün, sonunda, saat altı güneşinin eğik ışınları banyoyu aydınlattığı sırada, içi yarı yarıya boşalmış bir yumurta suya gömüldü ve tuhaf bir gürültü çıkararak içi suyla dolup gözlerimizin önünde dibe battı; bu olay Simone için çok büyük bir anlam taşıyordu, gerildi ve sanki gözümü dudaklarının arasında emiyormuş gibi, uzun süren bir doyuma ulaştı. Sonra, bir göğsü emercesine bir inatla emilen bu göze sürekli bakarak, başımı kendine doğru çekip oturdu ve suda yüzen yumurtaların üstüne vargücüyle ve büyük bir haz duyarak işedi.

Artık ona iyileşmiş gözüyle bakabilirdim. Genellikle ne kendisinden ne de benden söz etmediği halde, özel konularından söz açarak bana sevincini belirtti. Biraz önce kendisini tümüyle rahatlatmak isteğine kapıldığını gülümseyerek itiraf etti. Daha uzun süre zevk almak için kendini tutmuştu; gerçekten de bu isteği karnını geriyor ve kıçının açmak üzere olan bir çiçek gibi şiştiğini hissediyordu. O sırada elim yarığının içindeydi; bana aynı durumda kalmasının son derece hoş olduğunu söyledi. Ve işeme sözcüğünün kendisine neyi düşündürdüğünü sorduğumda, bir usturayla gözleri *deşme*'yi, kırmızı bir şeyi, güneşi diye yanıt verdi. Ya yumurta? diye sorduğumda ise, dananın başının rengi dolayısıyla, bir dana gözünü dedi; zaten yumurtanın beyazı gözün beyazıydı, sarısı da gözbebeğiydi. Ona göre gözün biçimi, yumurtanın biçiminin aynıydı. İleride dışarı çıktığımızda, benden, güneşin alnında, tabancayla ateş ederek havada yumurta kırmamı istedi. Bu iş bana olanaksız gibi görünüyordu, bu konuda gülünç nedenler ileri sürerek benimle tartıştı. Neşe içinde sözcüklerle oynuyor, kimi zaman *göz kırmak*, kimi zaman da *yumurta oymak* diyerek, ipe sapa gelmez düşünceler ileri sürüyordu.

Ve ekledi: Ona göre, kıç kokusuyla, osuruk kokusu barut kokusundan farklı değildi, sidiğin fışkırması da "ışık gibi gördüğümüz bir silah patlaması"ydı. Kalçalarının her biri kabuğu soyulmuş bir katı yumur-

taydı. Klozet için ise kabukları soyulmuş ve sıcak, az pişmiş, rafadan yumurtalar getirtiyorduk: Simone birazdan bu yumurtaların üstünde tümüyle rahatlayacağına söz verdi. Kıçı hâlâ bana söylediği durumda. avcumdayken, bu söz verişten sonra içimizde giderek şiddetlenen bir fırtına kopuyordu.

Bir hasta odasının da çocuksu bir şehveti yeniden bulmak için çok uygun bir yer olduğunu söylemek gerekir. Az pişmiş, rafadan yumurtaları beklerken, Simone'un göğüslerini emiyordum. O da benim başımı okşuyordu. Annesi yumurtaları getirmişti. Geriye dönüp bakmadım. Geleni bir hizmetçi sanarak, işime devam ettim. Annesinin sesini tanıdığımda yine kımıldamadım, artık bir an için bile göğüslerden vazgeçemezdim; sanki bir doğal gereksinimi giderecekmişim gibi. gösterişe kaçmadan, ama sınırları aşmanın sevinci içinde ve kadının çekip gitmesini arzulayarak pantolonumu indirdim. Kadın odayı terk ettiğinde hava kararmaya başlıyordu. Banyoda ışıkları yaktım. Simone klozetin üstünde otururken, birer sıcak yumurta yedik, kalan yumurtaları üstünde, özellikle de kalçalarının yarığında gezdirerek arkadaşımın vücudunu okşamaya başladım. Simone bir süre, kıçının altında çıplak gibi görünen, suya batmış, kabukları soyulmuş bu beyaz ve sıcak yumurtalara baktı; onların suya dalarken çıkardığı sese benzer bir ses çıkartarak bu suya dalma olayını izledi.

Şunu da söylemeliyim: O gün bu gündür aramızda bir daha bu tür bir şey olmadı; *bir tek istisna dışında,* yumurtalardan söz etmeyi bırakmıştık. Ne zaman yumurta görsek, gözlerimizde bulanık bir soru belirtisi, kızarmadan birbirimize bakamaz olmuştuk

Öykünün sonu, bu sorunun yanıtsız kalmayacağını ve yanıtın bu yumurta oyunlarıyla içimizde açılan boşluğu ölçüp biçtiğini gösterecektir.

Marcelle

Simone'la ben saplantılarımızla ilgili her türlü anıştırmadan kaçınıyorduk. Yumurta sözcüğünü sözcük dağarcığımızdan çıkarmıştık. Birbirimizden aldığımız zevkten söz etmez olmuştuk. Marcelle'in bizim için ne ifade ettiğini de konuşmuyorduk aramızda. Simone'un hastalığı süresince bu odada kaldık, tıpkı, okulda ders bitip de sınıftan çıkmayı sabırsızlıkla beklediğimiz gibi, Marcelle'e döneceğimiz günü bekliyorduk. Yine de, o günü belli belirsiz bir biçimde de olsa ara sıra hayal

ediyorduk. Bir ip, düğümlü kalın bir ip ve bir demir testeresi hazırladım; Simone bunları dikkatle inceledi. Bir çalılığın içinde bıraktığım bisikletleri getirip dikkatle yağladım. Kızlardan birini arkama alıp dönmek istiyordum, bu amaçla benimkine ayrıca ayaklarımın pedaldan kurtulmasını engelleyen bir çift ayak çengeli taktım. Marcelle'i hiç olmazsa bir süre benim gibi Simone'un odasında barındırmaktan daha kolay bir şey yoktu.

Simone'un benimle birlikte hastaneye gelebilmesi için altı hafta geçti. Gece yola çıktık. Gündüz kesinlikle ortalıkta görünmemeye devam ediyordum, dikkat çekmemek için de birçok nedenimiz vardı. "Hastane" ve "şato" sözcükleri belleğimde o hayalet çarşafın ve delilerle dolu bu sessiz yerin anısıyla birleştiği için, belli belirsiz bir biçimde perili bir şato olarak düşündüğüm bu yere ulaşmakta acele ediyordum. İşin tuhafı, kendimi her yerde rahatsız hissettiğim halde, şimdi *evime* gittiğim düşüncesi içindeydim.

Duvarı aşıp karşımızda binayı bulduğumuzda gerçekten de bu duygum doğrulandı. Yalnızca Marcelle'in ardına kadar açık penceresinde ışık vardı. Yolda bulup odasının içine attığımız çakıl taşları genç kızın dikkatini çekti; bizi tanıdı ve birer parmağımızı dudaklarımızın üstüne koyarak kendisine verdiğimiz talimata uydu. Ama niyetimizi belirtmek için ona hemen düğümlü kalın ipi gösterdik. Ucuna kurşun bağlanmış ipi fırlattım; demir parmaklığın arasından geçen ipi bana geri yolladı. Güçlük çıkmadı. İp yukarıya çekilip bağlanmıştı, ben de pencereye tırmandım.

Marcelle kendisini öpmek istediğimde önce geri çekildi. Benim demir parmaklığı testereyle kesişimi büyük bir dikkatle izlemekle yetindi. Bizimle gelmek üzere giyinmesini söyledim ona yavaşça; üstünde bir bornoz vardı. Bana sırtını dönüp, ipek çoraplarını giydi ve cildi insanı şaşırtıcı bir arılıkta ve zariflikte olan kıçının değerini arturan, canlı kırmızı renkli kurdelelerden oluşan bir jartiyer taktı. Ben kan ter içinde, parmaklığı kesmeye devam ediyordum. Marcelle belini tümüyle örten bir gömlek giydi; düzgün belinin uzun hatları saldırganca kıçında son buluyor, bir ayağı sandalyenin üstündeyken kıçı iyice ortaya çıkıyordu. Pantolon yerine gri renkli yünlü kumaştan pilili bir etek giydi ve sırtına siyah, beyaz ve kırmızı kareli bir kazak geçirdi. Böylece giyinmiş durumda ve ayaklarında alçak topuklu ayakkabıları, yeniden gelip yanıma oturdu. Bir elimle o düz, sarı saçlarını okşuyordum; öyle sarıydı ki saçları ağarmış gibi görünüyorlardı. Bana sevgiyle bakı-

yordu; sessiz sevincim onu duygulandırmıştı sanki.

— Evleneceğiz değil mi? dedi sonunda. Burası kötü, insan acı çekiyor...

O sırada, geri kalan günlerimi bu gerçekdışı görüntüye adamamayı bir an bile düşünemezdim. Uzun uzun alnından ve gözlerinden öptüm. Bir eli farkında olmadan bacağının üstüne kaydığında, gözlerini adamakıllı açarak bana baktı, ama elini çekmeden önce, pantolonumun kumaşının üstünden, dalgın dalgın beni okşadı.

O kahrolası demir parmaklık uzun bir çabadan sonra pes etti. Demiri var gücümle ayırarak, geçecek kadar yer açtım. Gerçekten de Marcelle geçti, bir elimi açıkça bacaklarının arasına sokup yardım ederek onu aşağıya indirdim. Yerde kollarının arasında büzüldü ve beni dudaklarından öptü. Ayaklarımızın dibinde olan Simone, gözleri yaşlarla pırıl pırıl olmuş durumda, kızın bacaklarına sarılıyor, baldırlarını öpüyordu; baldırların üstüne önce yanağını dayamakla yetinmişti, ama bir sevinç ürpertisine engel olamayıp, kızın üstünü açtı ve dudaklarını yapıştırarak vajinasını doymak bilmezcesine öpmeye başladı.

Simone'la ben, Marcelle'in olup biteni anlamadığını fark etmiştik. "Perili şato"nun müdürünün onu kocasıyla birlikte gördüğünde geçireceği şaşkınlığı hayal ederek gülümsüyordu. Simone'un varlığının pek farkında değildi; gülerek onu kimi zaman, siyah saçları ve sessizliği yüzünden kurt sanıyor, ayrıca, arkadaşımın başını bacaklarının arasına uzanmış bir köpek başı gibi görüyordu. Bununla birlikte, kendisine "perili şato"dan söz ettiğimde, kapatıldığı hastanenin söz konusu olduğundan kuşku duymuyor ve burasını düşündüğünde, sanki karanlıkta bir hayalet belirmiş gibi dehşete kapılıp benden uzaklaşıyordu. Ona kaygıyla baktım ve o yaşta bile sert bir yüze sahip olduğumdan, ben de onu korkutuyordum. Neredeyse aynı anda benden *Kardinal geri döndüğünde* kendisini korumamı istedi.

Ay ışığında bir korunun kenarında yere uzanmıştık, yarı yolda bir süre dinlenmek, özellikle de Marcelle'i seyredip öpmek istiyorduk.

— Kim bu Kardinal? diye sordu Simone.

— Beni dolaba kapatan adam, dedi Marcelle.

— Neden Kardinal? diye haykırdım.

Neredeyse hemen yanıt verdi:

— Çünkü o, giyotin papazı.

Dolabı açtığımda beni görünce geçirdiği korkuyu anımsadım; o sırada başımda hâlâ bir karnaval ya da maskeli balo kıyafeti aksesuarı

olan, çiğ kırmızı renkli bir Frigya başlığı vardı, ayrıca üstüm başım biraz önce sevişti̇ğim bir kızın yaralarından akan kanla kaplıydı.

Böylece, o an kapıldığı büyük korku yüzünden, Marcelle'in zihninde, giyotin papazı "Kardinal" ile başında Frigya başlığı, kan içinde kalmış bir cellat birbirine karışıyordu; dindarlıkla papazlara karşı duyduğu tiksintinin tuhaf bir biçimde kesişmesi böyle bir karışmanın nedenini açıklıyordu; bana göre ise bu karışma, hem benim yadsınamaz sertliğime, hem de eylemlerimin zorunluluğunun sürekli olarak bende uyandırdığı kaygıya bağlıydı.

Ölü kadının açık gözleri

O an bu buluşum karşısında şaşırmıştım. Simone da şaşırmıştı. Marcelle kollarımın arasında yarı uyku halindeydi. Ne yapacağımızı bilmiyorduk. Eteği yukarıya doğru sıyrılmıştı; uzun bacaklarının son bulduğu yerdeki jartiyerinin kırmızı kurdeleleri arasından vajinasının kılları görülüyordu. Bu sessiz, devinimsiz çıplaklık bize bir tür esrime duygusu veriyordu: Sanki bir soluk bizi ışığa dönüştürebilirdi. Bu devinimsizliğin sürmesini ve Marcelle'in iyice uykuya dalmasını istediğimiz için artık kımıldamıyorduk.

İçsel bir şaşkınlık duygusu beni tüketiyor, eğer Simone ansızın, hafifçe kımıldamamış olsaydı neler olabileceğini bilemiyordum; Simone kızın bacaklarını açtı; sonunda olabildiğince ayırdı ve bana donuk bir sesle kendisini daha fazla tutamayacağını söyledi; bu sırada titreyerek giysisinin içine işedi; aynı anda benim menim de külotumun içine fışkırdı.

Bunun üzerine, başımı düz bir taşa dayayarak otların arasına uzandım ve gözlerimi Samanyolu'na diktim. Samanyolu bana göre, takımyıldızların tepesinde yer alan, yıldız menileriyle göksel sidikten tuhaf bir gedikti. Gökyüzünün tepesinde açılmış, görünüşe göre, sonsuz büyüklüğün içinde parlaklaşmış amonyaklı buharlardan oluşan bu çatlak –tam sessizlik içinde bir horoz ötüşü gibi, yırtınır boşlukta bu buharlar–, bir yumurta, oyulmuş bir göz ya da benim taşa yapışmış ve sersemlemiş başım simetrik görüntülerini oradan sonsuza dek yansıtmaktaydılar. O tiksinti verici anlamsız horoz ötüşü benim yaşamımla özdeşleşiyordu: Yani şimdi, bu çatlak, kırmızı renk, dolapta neden olduğu düzensiz çığlıklar yüzünden ve aynı zamanda horozlar boğazlandığı için Kardinal bendim...

Başkalarına evren dürüst gibi görünür. Dürüst insanlara, gözleri kör edildiği için, dürüst gibi görünür evren; onun için de bu insanlar müstehcenlikten korkarlar. Horoz sesi duyduklarında ya da yıldızlı gökyüzünü gördüklerinde hiç kaygılanmazlar. Genellikle "tensel zevkler"den yavan olmaları koşuluyla tat alınır.

Ama artık hiç kuşku yoktu: "Tensel zevkler" diye adlandırılan şeyden yavan oldukları için hoşlanmıyordum. Ben herkesin "pis" bulduğu şeylerden hoşlanıyordum. Tersine, her zamanki, alışılmış şehvetten hiç hoşnut değildim, çünkü bu, şehvet düşüncesini kirletir yalnızca, ne olursa olsun, yüce ve çok arı özüne dokunmaz. Benim bildiğim şehvet yalnızca bedenimi ve düşüncelerimi değil, önünde hayal ettiğim her şeyi, özellikle de yıldızlı evreni kirletir...

Ben Ay'ı, annelerin kanıyla, o iğrenç kokulu aybaşı kanıyla özdeşleştiririm.

Marcelle'i onun için gözyaşı dökmeden sevdim. Eğer öldüyse, suç benim. Eğer karasabanlar görüyorsam, Marcelle'i düşündüğüm için saatlerce bir mahzene kapandığım oluyorsa da, onu başaşağı edip saçlarını klozete daldırmaya yeniden başlamaya hazırım mesela yine. Ama o öldü ve ben en beklemediğim anda beni ona yaklaştıran olaylarla yetiniyorum... Böyle olmasa, ölü Marcelle'le aramda herhangi bir ilişki görmem olanaksız; günlerimin çoğunu kaçınılmaz bir can sıkıntısı içinde geçirmeme de bu neden oluyor.

Şimdi Marcelle'in kendini nasıl astığını anlatmakla yetineceğim: O Normandiya dolabını tanıyınca dişleri takırdamaya başladı. Bunun üzerine bana bakarak benim Kardinal olduğuma inandı. Durmadan bağırıp çağırdığı için susturmanın tek çaresi onu yalnız bırakmaktı. Yeniden odaya girdiğimizde kendini dolabın içinde asmıştı.

İpi kestim: Gerçekten ölmüştü. Onu halının üstüne yatırdık. Simone kamışımın kalktığını fark edince bana eliyle otuzbir çekti; yere uzandık ve onu cesedin yanında düzdüm. Simone'un kızoğlankız olması bize acı verdi, ama acı duymaktan da mutluyduk. Simone ayağa kalkıp cesede baktı; Marcelle şimdi onun için bir yabancıydı, Simone da benim için öyleydi. Ne Simone'u ne de Marcelle'i seviyordum; hem bana ölmüş olduğumu söyleseler bile, şaşmazdım. Bu olaylar bana öylesine yabancı geliyorlardı. Simone'a bakıyordum; bu sırada hoşuma giden şey, bunu tam olarak anımsıyorum, onun uygunsuz davranışlar sergilemeye başlamasıydı. Ceset onu sinirlendirmişti. Kendisiyle aynı

biçimdeki bu varlığın onu hissetmemesine dayanamıyordu. Özellikle ölünün açık gözleri kasılmasına neden oluyordu. O dingin yüzün üstüne işedi, gözlerin kapanmaması şaşırtıcı görünüyordu. *Üçümüz de* dingindik, en umut kırıcı olan şey de buydu. Benim için can sıkıntısının her türlü belirtisi bu an'a ve ölüm denen o komik engele bağlıdır. Bu, benim başkaldırmadan, hatta bir suç ortaklığı duygusuyla böyle düşünmemi engellemez. Aslında coşku olmayışı olayları anlamsızlaştırdı; ölü Marcelle bana canlı olduğu zamankinden daha yakındı; elbette, bence, anlamsız varlığın her türlü hakka sahip olduğu ölçüde.

Simone'un can sıkıntısından, öfkesinden dolayı Marcelle'in üstüne işemiş olması ölümü anlamaya ne kadar yabancı olduğumuzu gösteriyor. Simone çok öfkeliydi, kaygılıydı, ama saygılı olmaya hiç niyeti yoktu. Marcelle yalnızlığımız içinde o kadar bize aitti ki onu herhangi bir başka ölü gibi görmüyorduk. O, başkalarının ölçülerine indirgenemezdi. O gün bizi denetimi altına almış olan karşıt itkilerimiz birbirlerini etkisiz duruma getirip basiretimizi bağlıyorlardı. Sanki sesi yansıtmayan bir mekândaki sesler gibi, davranışların etkisiz olduğu bir dünyada, çok uzakta tutuyorlardı bizi.

Müstehcen hayvanlar

Açılacak bir soruşturmanın yol açacağı sıkıntılardan kaçınmak için İspanya'ya gitmeye karar verdik. Simone çok zengin bir İngilizin yardımına güveniyordu; adam ona kendisini kaçırıp bakımını sağlamayı önermişti.

Villadan gece ayrıldık. Bir kayık çalarak İspanyol kıyısının ıssız bir noktasında karaya çıkmak kolay oldu.

Simone San Sebastian'a gitmek üzere beni bir korulukta bıraktı. Ortalık kararırken döndü, güzel bir arabayı kullanmaktaydı.

Bana Sir Edmond'u Madrid'de bulabileceğimizi, adamın kendisine gün boyunca Marcelle'in ölümü ile ilgili çok ayrıntılı sorular sorduğunu, hatta birtakım plan ve krokiler çizmeye zorladığını anlattı. Sir Edmond sonunda bir hizmetkârını balmumundan sarı peruklu bir manken almaya göndermiş, manken geldiğinde, gözleri açık olarak Marcelle'in pozisyonunda yere yatırılmış, Simone da onun yüzüne işemek zorunda kalmıştı. Sir Edmoned genç kıza dokunmamıştı.

Simone, Marcelle'in kendini asmasından sonra adamakıllı değişmişti. Gözleri dalıp dalıp gidiyordu, sanki başka bir dünyada yaşıyor-

du. Her şey canını sıkıyormuş gibi görünüyordu. Bu yaşama yalnızca ender olan, ama eskisinden çok daha şiddetli orgazmlar sayesinde bağlı kalıyordu. Örneğin vahşilerin kahkahaları uygar insanların kahkahalarından ne kadar farklıysa, bu orgazmlar da normal, bildiğimiz zevklerden o kadar farklıydı.

Simone'un yorgun gözleri önce müstehcen ve hüzün verici bir şey görmek için açılıyordu...

Bir gün, Sir Edmond ufak tefek, çok hoş bir Madridli sokak orospusunu getirtip basık, dar ve penceresiz bir domuz ahırına kapattırdı; kız, don gömlek, dişi domuzların karınlarının altındaki gübreli su birikintisin içine kapaklandı. Kapanan kapının önünde, çamurun içinde, Simone uzun uzun bana kendisini düzdürdü; bu sırada Sir Edmond da otuzbir çekiyordu.

Genç kız hırıltılar çıkararak benden kaçtı, kıçını iki eliyle kavrayıp, adamakıllı geriye attığı başını yere vurmaya başladı; böylece birkaç saniye soluk almadan gerilip kaldı; elleriyle, tırnaklarını da batırarak kıçını açıyordu vargücüyle; ansızın kıvrandı ve korkunç bir gürültüyle kendini kapının demirlerine çarpıp yaralandı, boğazlanmış bir kümes hayvanı gibi çırpınmaya başladı yerde; Sir Edmond ısırması için bileğini uzattı. Kasılmalar onu uzun süre altüst etti, yüzü tükürük ve kan içindeydi.

Bu gibi krizlerden sonra her zaman gelip kendini kollarına atardı; kıçı kocaman avuçlarımda, kımıldamadan, konuşmadan, bir çocuk gibi, ama üzgün haliyle öylece kalırdı.

Bununla birlikte, Simone, Sir Edmond'un çaba harcayıp bize sağladığı bu müstehcen eğlencelere boğa güreşlerini yeğlemeye devam ediyordu. Bu güreşlerde üç aşama onu büyülüyordu: Birincisi hayvanın kapalı olduğu yerden kocaman bir sıçan gibi hızla arenaya çıkışı; ikincisi boynuzlarının bir kısrağın böğrüne, kafasına kadar saplanışı; üçüncüsü ise gülünç kısrağın arenada bir o yana bir bu yana koşturması, gereksiz yere çifte atışı ve bacaklarının arasından iğrenç beyaz, pembe ve sedefsi gri renklerde bir bağırsak yığınının sarkmasıydı. Hayvanın patlayan sidik torbası ansızın kumların üstünde bir birikinti oluşturduğunda, Simone'un burun delikleri titriyordu.

Simone'un kaygısı tüm boğa güreşi boyunca sürüyor, saldıran boğanın durmadan öfkeyle, boşlukta körü körüne, kırmızı renkli kumaşa o korkunç boynuz darbelerinden birini indirişini, matadoru havaya atı-

şını görmenin dehşetini, içindeki dayanılmaz bir arzunun ifadesi olarak yaşıyordu. Zaten şunu da söylemek gerekir ki, o korkunç hayvan matadora bir parmak uzaklıktan kısa aralarla ve durmadan pelerinin içinden geçerken, insan, her defasında, tam ve yinelenen bir biçimde, aşk oyunlarını yaşıyormuş gibi bir duyguya kapılır. İnsan ölüme çok yakın olduğunu da böyle hisseder. Bu tür mutlu geçişler enderdir ve bunlar izleyicilerde gerçek bir çılgınlığa yol açar; kadınlar bu çok dokunaklı anlarda öyle bir cinsel haz duyarlar ki bacak ve göbek altı kasları gerilir.

Boğa güreşleri konusunda Sir Edmond bir gün Simone'a, amatör matador da olabilen, güçlü İspanyol erkeklerinin, arena kapıcısından ölen ilk boğanın kızartılmış yumurtalarını istemesinin son zamanlara kadar âdet olduğunu söyledi. Bu yumurtaları oturdukları yere, yani ilk sıraya getirtip ikinci boğanın ölmesini izleyerek yiyorlarmış. Simone anlatılanlara büyük bir ilgi duydu ve, bir sonraki pazar günü, yılın ilk boğa güreşine gideceğimiz için, Sir Edmond'dan ölen ilk boğanın yumurtalarını getirtmesini istedi. Ama bir koşulu vardı, bunları çiğ istiyordu.

— Peki ama, dedi Sir Edmond, çiğ yumurtaları ne yapacaksınız? Çiğ olarak yemeyeceksiniz, değil mi?

— Onları önümde bir tabakta istiyorum, dedi yalnızca.

Granero'nun gözü

7 Mayıs 1922'de La Rosa, Lalanda ve Granero Madrid arenalarında boğalarla güreşeceklerdi. Belmonte Meksika'nın, Lalanda ile Granero da İspanya'nın büyük matadorlarıydılar. Genellikle Granero'nun aralarında en iyisi olduğu kabul ediliyordu. Yirmi yaşında, yakışıklı, boylu poslu, çocuksu bir rahatlık içindeki Granero çoktan popüler olmuştu. Simone ona karşı ilgi duyuyordu; Sir Edmond bu ünlü matadorun o akşam güreşten sonra bizimle birlikte olacağını söylediğinde, büyük bir sevinç duymuştu.

Granero'nun öteki matadorlardan farkı şuradaydı: Kesinlikle bir kasap görüntüsü yoktu, kızların düşlediği bir prensti, tam bir erkekti, tığ gibiydi. Matador giysisi, bu bakımdan, boğanın kendisine doğru her sıçrayışında, bir fışkırmayı andıran dümdüz, dimdik, gergin bir çizgi görüntüsü kazandırıyordu bedenine (kıçına da kalıp gibi oturuyordu). Ölmek üzere olan ve kan ter içindeki postundan buğular çıkan bo-

ğanın karşısında parlak kırmızı renkli kumaş, güneşte pırıl pırıl parlayan kılıç, değişimi tamamlayıp oyunun büyüleyici yanını ortaya koyuyordu. Tüm bunlar İspanya'nın kavurucu gökyüzü altında oluyordu; bu gökyüzü düşünülebileceği gibi tümüyle renksiz ve amansız, ama güneşli ve ışıl ışıldır, cansız ve bulanık, kimi zaman gerçekdışı bir parlaklıktadır, öyle ki ışığın parlaklığı ve sıcağın şiddeti cinsel duyguların özgürlüğünü, tam olarak tenin yumuşak ıslaklığını çağrıştırır.

Güneşin parlaklığının bu ıslak gerçekdışılığını 7 Mayıs'taki o boğa güreşine bağlıyorum. Burada satın alıp özenle sakladığım eşyalar yalnızca sarı ve mavi renkli bir yelpaze, ayrıca Granero'nun ölümü ile ilgili olarak hazırlanmış bir bröşür. Bir gün gemiye bindiğim sırada bu hatıra eşyalarının içinde bulunduğu valiz denize düştü (bir Arap bunları bir sırıkla sudan çıkardı); şimdi kötü durumdalar, ama kirlenmiş, şişmiş olsalar da, o toprağa, o yere, o tarihe bağlılar: Benim için artık suda bozulma görüntüsünden başka bir şey değil bu.

Simone'un yumurtalarını beklediği ilk boğa kapkara bir canavardı; arenaya girmeden önce kapatıldığı yerden yıldırım gibi çıkıp, tüm çabalara ve bağırıp çağırmalara karşın daha güreş başlamadan üç atın karnını deşti. Hatta bir defasında bir atla binicisini sanki güneşe sunmak istercesine havaya kaldırdı, her ikisi gürültüyle boynuzların gerisinde yere düştü. Granero tam zamanında öne çıktı: Boğayı pelerininin içine alıp, hayvanın öfkesine meydan okudu. Çılgınca alkışlamalar sürerken, genç adam canavarı pelerini içinde ha bire döndürüyordu; hayvan, her defasında, saldıracakmış gibi ona doğru yükseliyor, o da korkunç bir darbeden kıl payı kurtuluyordu. Sonunda boğanın, bu güneş canavarının ölümü açıkça gerçekleşti. Kurban, sarhoşlara özgü bir kararsızlık içinde önce çöküyor, sonra bacakları havada yere serilip can verirken alkışların sonu gelmiyordu.

Sir Edmond'la benim aramda ayakta duran Simone –o da benim kadar coşmuştu– alkışlar bittikten sonra oturmak istemedi. Tek sözcük söylemeden elimden tutup beni arenanın, sidik kokusunun egemen olduğu bir dış avlusuna götürdü. O, azmış olan kamışımı dışarıya çıkarırken ben de elimi onun kıçına attım. Böylece, üzerinde minik sineklerin lekeler oluşturduğu bir güneş ışınıyla aydınlanan, leş gibi kokan tuvaletlere girdik. Genç kız soyununca, pembe renkli kamışımı salyalı, kan rengindeki etine daldırdım; kamışım bu aşk mağarasına girerken, bir yandan da elimle kudurmuşçasına anüsüyle oynayıp duruyordum: Aynı zamanda başkaldırmış olan ağızlarımız birbirine karışıyordu.

Boğanın orgazmı, kamışım içerdeyken, aralanmış vajina da sperm içinde yüzerken, bizi mahvederek sanki paralayan orgazmdan daha güçlü değildir.

Göğüslerimizin içinde hızla çarpan kalplerimiz –göğüslerimiz ateş gibi yanıyor, ille de çıplak kalmak istiyorlardı– yatışmak bilmiyordu. Simone, hâlâ zevk içindeki kıçıyla, ben kaskatı kamışımla, ilk sıraya geri döndük. Ne var ki arkadaşımın oturması gereken yere bir tabağın içinde iki boğa yumurtası konmuştu; yumurta büyüklüğünde ve biçimindeki bu erbezleri sedef gibi parlak beyaz renkte idiler, ama kandan hafifçe pembeleşmişlerdi, her biri bir göz yuvarını andırıyordu.

— Bunlar çiğ boğa yumurtaları, dedi Simone'a Sir Edmond, hafif bir İngiliz aksanıyla.

Simone tabağın önünde diz çökmüştü, çok büyük bir tedirginlik içindeydi. Ne istediğini bildiği halde, ne yapacağını bilmediği için öfkeliydi. Benim otursun diye aldığım tabağı elimden çekip yeniden yerine koydu.

Sir Edmond'la ben etrafın dikkatini çekmekten korkuyorduk. Güreş uzayıp gidiyordu. Simone'un kulağına eğilip ne yapmak istediğini sordum:

— Budala, dedi, çıplak kıçımla, tabağın üstüne oturmak istiyorum.

— Olamaz, dedim, otur yerine.

Tabağı kaldırıp onu oturmaya zorladım. Yüzüne uzun uzun baktım. Anladığımı görmesini istiyordum (o süt dolu tabak aklıma gelmişti). O andan sonra artık yerimizde duramaz olmuştuk. Bu tedirginlik öyle bir duruma geldi ki dingin Sir Edmond bile bunu bizimle paylaştı. Güreş kötüydü, ne yapacağını bilmeyen kaygılı matadorlar saldırgan olmayan boğalarla karşı karşıydılar. Simone güneşli bir yerde oturmamızı istemişti; dudaklarımızı bile kurutan bir ışık ve nemli sıcaklık buğusu içinde kalmıştık.

Simone hiçbir şekilde eteğini kaldırıp kıçını o yumurtaların üstüne koyamazdı; tabağı elinden bırakmamıştı. Granero geri gelmeden önce onu yeniden düzmek istedim, ama kabul etmedi; atların karınlarının deşilmesi, ardından, kendi deyimiyle, "anıyla şanıyla" bağırsakların sel gibi dışarıya dökülmesi onu sarhoş ediyordu (o dönemde atların karnını koruyan zırhlar henüz yoktu).

Güneş ışınları bizi gitgide tedirginliğimize, içimizdeki açıkça görülme, çırılçıplak kalma gibi güçsüz bir arzuya uygun bir gerçekdışılığın içine çekiyordu. Güneşten, susuzluktan ve azgın cinsel duygu-

lardan yüzümüz buruşmuş durumda, üçümüz, artık içindeki öğelerin uyuşmaz oldukları bu üzücü yozlaşmayı paylaşıyorduk. Granero'nun arenaya yeniden girmesi hiçbir şeyi değiştirmedi. Boğa güvensizlik içindeydi, güreş uzayıp gidiyordu.

Bundan sonra olup bitenler geçişsizce, hatta aralarında açıkça bir bağ olmaksızın gerçekleşti; bu da aralarında bağ bulunmamasından değil, benim bunları orada değilmişim gibi izlememden ileri geliyordu. Kısa bir süre sonra, Simone'un yumurtalardan birini ısırdığını dehşet içinde gördüm, Granero da ilerleyip boğaya kırmızı şalı tutmuştu; sonra Simone, kanı beynine sıçramış durumda, ağır bir müstehcenlik duygusu içinde, vajinasını açıp içine öteki yumurtayı koydu; boğanın yere devirdiği Granero korkuluğun altında sıkışmıştı, bu korkuluğun üstüne boğa vargücüyle üç boynuz darbesi indirdi; boynuzlardan biri sağ göze ve başa saplandı. Sıralardan yükselen yıldırımla vurulmuşçasına bağırıp çağırmalar Simone'un kasılmasıyla aynı zamana geldi. Simone oturduğu taş zeminden kalkıp sendeledi ve düştü, güneş gözünü alıyor, burnu kanıyordu. Birkaç adam koşup gelerek Granero'yu götürdü.

Sıralardaki seyircilerin tümü ayaktaydı. Cesedin sağ gözü aşağıya doğru sarkmıştı.

Sevilla'nın güneşi altında

Aynı büyüklükte ve aynı yoğunlukta iki yuvar karşıt ve eşzamanlı şekilde hareket etmişti. Beyaz bir boğa yumurtası Simone'un "pembe ve kara" etinin içine girmiş, bir göz genç adamın başından çıkmıştı. Ölüme olduğu kadar gökyüzünün bir tür sidik şeklinde sıvılaşmasına da bağlı olan bu rastlantı bir an Marcelle'e geri götürdü beni. Bu çok kısa anda ona dokunuyormuşum gibi oldum.

Her zamanki sıkıntı yeniden başladı. Keyfi kaçmış olan Simone Madrid'de bir gün daha kalmak istemedi. Bir zevk ve eğlence kenti olarak bilinen Sevilla'yı yeğliyordu.

Sir Edmond "meleksi arkadaşı"nın kaprislerini yerine getirmek istiyordu. Güney'de, Madrid'dekinden daha da yozlaşmış bir ışık ve sıcaklıkla karşılaştık. Sokaklarda görülen çiçeklerin bolluğu cinsel duyguları körüklüyordu.

Simone hafif, beyaz giysisinin içinde çırılçıplaktı; giysinin ipek kumaşının altından jartiyeri, hatta bazı pozisyonlarda vajinasının kılları görünüyordu. Bu kentte her şey onu yakıcı bir zevk yumağı haline ge-

tırmek için elbirliği ediyordu. Sık sık, sokaklarda, o geçerken, bir kamışın pantolonu gerdiğine tanık oldum.

Sevişmekten neredeyse hiç vazgeçmiyor, ama orgazma ulaşmaktan kaçınıp, kenti gezmeye bakıyorduk. Uygun bir yerden bir başkasını aramak üzere ayrılıyorduk: Örneğin, bir müze, bir bahçede iki yanı ağaçlı bir yol, bir kilisenin gölgesi ya da akşamları ıssız bir sokak. Arkadaşımı soyuyor ve kamışımı vajinasına ok gibi saplıyordum. Aletimi çabucak kutusundan çekip çıkarıyordum ve rastgele yolumuza devam ediyorduk. Sir Edmond uzaktan bizi izliyor ve ara sıra bizi *iş üstünde yakalıyordu.* O zaman kıpkırmızı kesiliyor, ama yaklaşmıyordu. Otuzbir çektiği oluyorsa da bunu gizlice, uzakta yapıyordu.

— İlginç, dedi bir gün, bir kiliseyi göstererek, burası Don Juan kilisesi.

— Ee, ne olacak?

— İçine yalnız girmek ister misiniz? diye sordu Sir Edmond, Simone'a.

— Ne düşünce, değil mi?

Düşünce saçma olsun ya da olmasın, Simone girdi ve onu kapıda bekledik.

Geri döndüğünde oldukça şaşırmıştık: Kahkahalarla gülüyor, konuşamıyordu. Gerek gülmesinin bana bulaşması yüzünden, gerekse yakıcı güneşin de etkisiyle, ben de gülmeye başladım, sonunda Sir Edmond da nasibini aldı.

— Bloody girl!* diye bağırdı İngiliz. Anlatamaz mısınız ne oldu? Don Juan'ın mezarının üstünde gülüyoruz, farkında mısınız ha?

Sir Edmond gitgide daha çok gülerek ayaklarımızın altındaki geniş bir bakır levhayı gösterdi; anlattığına göre, levhanın altında kilisenin kurucusunun mezarı vardı, kurucunun da Don Juan olduğu söyleniyordu. Yaptıklarına pişman olan Don Juan, en aşağılık insanların ayakları altında ezilebilmek için giriş kapısının altına gömülmeyi istemişti.

Makaraları büsbütün koyverdik. Simone gülerken bir yandan da işiyordu. Bacaklarından sızan sidik levhanın üstüne aktı.

Olayın bir başka sonucu oldu: Simone'un ıslanmış olan giysisinin kumaşı vücuduna yapışıp saydamlaşmıştı: kapkara vajinası açıkça görülüyordu.

Simone sonunda dinginleşti.

— Ben üstümü kurutmak için içeriye gidiyorum, dedi.

* Allahın cezası kız! anlamında. (ç.n.)

Bir salonda buluştuk, ancak burada Simone'un gülmesini haklı çıkaracak hiçbir şey görmedik; oldukça serin bir yerdi, kırmızı kalın pamuklu perdelerin arasından ışık giriyordu. Tavanın oymalı bir çatısı vardı, duvarlar beyaz badanalıydı, ama heykeller ve resimlerle süslüydü; yaldızlı tahtadan bir sunak ve sunağın yine yaldızlı tahtadan arkalığı yerden çatının kirişlerine kadar arka duvarı kaplıyordu. Süslemeleriyle, kıvrım ve burma biçiminde bezemeleriyle sanki Hint hazineleriyle dolu gibi görünen olağanüstü güzellikteki bu mobilya, gölgeler ve altın gibi parıltılar sayesinde bir vücudun güzel kokulu gizlerini çağrıştırıyordu. Valdès Leal'ın kapının sağında ve solundaki iki ünlü tablosunda çürümekte olan cesetler betimlenmişti: Bir papazın gözçukuruna koca bir sıçan girmekteydi...

Cinsel istek uyandıran bu görkemli şeylerin tümü, gölge oyunları, perdelerin kırmızı ışığı, zakkumların tazeliği ve kokusu, aynı zamanda Simone'un utanmazlığı beni zıvanadan çıkarıyordu.

Günah çıkarma yerinden çıkan tövbekâr bir kadının ipek çoraplar içindeki iki ayağını gördüm.

— Kadın geçerken görmek istiyorum onları, dedi Simone.

Günah çıkarma yerinin yanında önümde bir yere oturdu.

Kamışımı eline vermek istedim, ama menim gelinceye kadar otuz bir çekmekle tehdit edip, kabul etmedi.

Oturmak zorunda kaldım; ıslak ipeğin altından vajinasının kıllarını görüyordum.

— Göreceksin bak, dedi bana.

Uzun bir bekleyişten sonra, çok güzel bir kadın, ellerini kavuşturmuş olarak, solgun ve esrik yüzüyle günah çıkarma yerinden çıktı: Başını arkaya atmış, gözbebeklerinin yalnızca akı görünür durumda, bir opera hayaleti gibi ağır adımlarla salondan geçti. Gülmemek için dişlerimi sıktım. Bu sırada günah çıkarma yerinin kapısı açıldı.

İçinden sarışın, henüz genç ve çok yakışıklı, bir azizinki gibi içine çökmüş avurtları ve feri sönmüş gözleriyle bir papaz çıktı. Kabinin eşiğinde, ellerini kavuşturmuş, gözlerini tavanda bir noktaya dikmiş olarak duruyordu. Sanki göksel bir görüntü kendisini yerden koparıp götürecekti.

Kuşkusuz o da günah çıkartan kadın gibi gözden kaybolacaktı, ama benim şaşkın bakışlarım altında Simone onu durdurdu. Bu gönül gözüyle gören adamı selamlayıp günah çıkartmak istediğini söyledi...

Papaz soğukkanlı ve esrimeye doğru kayan haliyle bu tövbekâr ka-

dına yerini gösterdi: Burada bir perdenin arkasında, bir dua iskemlesi vardı; sonra tek sözcük söylemeden yeniden kabindeki kendine ait bölmeye girip, kapısını kapattı.

Simone'un günah çıkarması ve Sir Edmond'un ayini

Şaşkınlığımı kolayca zihninizde canlandırabilirsiniz. Simone perdenin arkasında diz çöktü. O fısıldayarak konuşurken ben de bu şeytanlığın sonucunu sabırsızlıkla bekliyordum. İğrenç herifin, kabininden fırlayıp dinsiz kızın üstüne atılacağını gözümün önüne getiriyordum. Oysa hiç de böyle bir şey olmadı. Simone, o kafesli küçük pencereden, alçak sesle durmadan konuşuyordu.

Sir Edmond'la, birbirimize soru sorar gibi bakışıyorduk ki sonunda durum açıklığa kavuştu. Simone yavaş yavaş uyluğunu ellemeye, bacaklarını açmaya başlamıştı. Bir dizini dua iskemlesinin üstünde tutarak kımıldanıp duruyordu. İtiraflarına devam ederken giysisini tümüyle yukarıya kaldırdı. Hatta bana mastürbasyon yapıyormuş gibi geldi.

Ayaklarımın ucuna basa basa ilerledim.

Simone, gerçekten de, papazın yanında, kafese dayanmış, bedeni gerilmiş, bacakları ayrık durumda, parmakları vajinasının kılları arasında, mastürbasyon yapıyordu. Ona dokunabiliyordum, kalçalarına attığım elim deliğine ulaştı. Bu sırada şu sözleri açıkça duydum:

— Peder, daha en büyük günahımı söylemedim.

Bu sözleri bir sessizlik izledi.

— En büyük günahım, peder, sizinle konuşurken mastürbasyon yapmam.

Bu kez birkaç saniye süren fısıltılar duyuldu. Sonunda neredeyse yüksek sesle:

— İnanmıyorsan gösterebilim, dedi Simone.

Ve Simone ayağa kalktı, kabinin penceresinin önünde kendini gösterdi: Emin ve hareketli eliyle mastürbasyon yapıp kendinden geçiyordu.

— Bana bak, papaz efendi, diye bağırdı kabinin duvarına şiddetli yumruklar indirerek, ne yapıyorsun o bölmende ha? Sen de otuzbir mi çekiyorsun?

Ama papazın bölmesinden hiç ses gelmiyordu.

– Öyleyse kapıyı açıyorum!

İçeride, gönül gözüyle gören adam oturmuş, başı önünde, damla damla ter akan alnını kurulamaktaydı. Genç kız alttan cübbenin içini yoklamaya başladı: Papaz sesini çıkarmıyordu. Simone o iğrenç kara cübbeyi sıyırıp pembe renkli ve sertleşmiş uzun bir kamışı ortaya çıkardı: Papaz yalnızca yüzünü buruşturarak ve dişlerinin arasından ıslık gibi bir ses çıkararak başını arkaya attı. Kendini Simone'a teslim etti, Simone da onun hayvansı kamışını ağzına aldı.

Sir Edmond'la ben donakalmıştık, kımıldayamıyorduk. Duyduğum hayranlık beni olduğum yere çivilemişti. Esrarengiz İngiliz yaklaştığında ne yapacağımı düşünemez durumdaydım. Adam Simone'u kibarca bir kenara çekti, sonra onu bileğinden tutarak, papaz denen o solucanı deliğinden çıkartıp ayaklarımızın dibine taşların üstüne uzattı. İğrenç herif ölü gibi yatıyordu, salyaları yere akmaktaydı. İngilizle ben onu kollarımızda ayin eşyası yerine taşıdık.

Pantolonunun önü hâlâ açıktı, kamışı sarkmış, beti benzi atmıştı; direnç göstermiyor, ancak güçlükle soluyordu; mimari bir şekli olan bir koltuğa oturttuk onu.

— Señores, dedi zavallı adam, benim ikiyüzlü biri olduğumu mu sanıyorsunuz ha!

— Hayır, dedi Sir Edmond, kesin bir tavırla.

Simone papaza sordu:

— Adın ne senin?

— Don Aminado.

Simone bu papaz leşine tokadı indirdi. Tokadı yiyince, leşin kamışı yeniden kalktı. Simone soyundu; çömelip, yerdeki giysilerinin üstüne bir dişi köpek gibi işedi, sonra papazın kamışını tutup ona otuzbir çekti ve kamışı ağzına alıp emdi. Ben de Simone'u arkadan düzdüm.

Sir Edmond bu sahneyi tipik bir *hard labour** sahnesi izler gibi izliyordu. İçine sığındığımız salonu dikkatle inceledi. Bir çivide asılı küçük bir anahtar gördü.

— Nedir bu anahtar? diye sordu Don Aminado'ya.

Papazın kasılan yüzünün kaygılı halinden, bunun kutsal kâsenin içinde saklandığı dolabın anahtarı olduğunu anladı.

Az sonra, İngiliz, aşk tanrıları gibi çırılçıplak çocuk melek resimleriyle bezenmiş bir altın kudas kabı ile geri döndü.

Don Aminado yere konmuş bu Tanrı kabına gözlerini ayırmadan bakıyordu; Simone'un, kamışını acıtan ısırmalarıyla da altüst olmuş o

* (İng.) Ağır iş cezası. (ç.n.)

güzel budala yüzü tümüyle ürkmüş bir hal aldı.

İngiliz kapıyı sürgülemişti. Dolapların içini karıştırırken kocaman bir kutsal çanak buldu. Bizden bir süre için o zavallıyı bırakmamızı rica etti.

— Görüyor musun, dedi Simone'a, az önce kudas kabı içinde mayasız ekmekler, şimdi de içine şarap konan kutsal çanak.

— Meni kokuyor bunlar, dedi Simone, mayasız ekmekleri koklayarak.

— Doğru, dedi İngiliz, gördüğün bu mayasız ekmekler küçük çörekler haline getirilmiş İsa'nın menisi. Şaraba gelince, kilise adamları bunun *kan* olduğunu söylüyorlar. Bizi kandırıyorlar. Eğer bu gerçekten kan olsaydı, kırmızı şarap içerlerdi, ama beyaz şarap içiyorlar, bunun pekâlâ sidik olduğunu bile bile.

Bu açıklama inandırıcıydı. Simone kutsal çanağı aldı, ben de kudas kabını: Don Aminado koltuğunda hafif bir titremeyle sarsıldı.

Simone önce adamın kafasına kutsal çanakla şiddetli bir darbe indirdi; bu, adamı sarstı, sonunda sersemleştirdi. Simone yeniden onun kamışını emmeye koyuldu. İğrenç hırıltılar çıkarmaya başladı papaz. Simone onu şehvet azgınlığının doruk noktasına getirip dedi ki:

— Hepsi bu kadar değil, dedi. İşemen de gerekiyor.

İkinci kez yüzüne vurdu papazın.

Adamın önünde soyundu, ona kendi elimle mastürbasyon yaptırdım.

İngilizin bakışları öyle sert, sersemlemiş genç papazın gözlerinin içine öyle dikiliydi ki olay kolayca gerçekleşti. Don Aminado, Simone'un, kamışının altında tuttuğu kutsal çanağı sidikle doldurdu gürültüyle.

— Şimdi de iç bakalım, dedi Sir Edmond.

Zavallı, iğrenç bir esrime içinde içti.

Simone yeniden kamışını emdi papazın; adam zevkten acıklı bir çığlık attı. Çılgınca bir hareketle, o kutsal oturağı duvara fırlatıp yamru yumru etti. Dört güçlü kol onu yakaladı; bacakları açık, bitkin durumdaydı; Simone kudas kabını papazın altında tutarak ona otuzbir çekiyordu; papaz domuz gibi bağırarak menisini mayasız ekmeklerin içine akıttı.

Leşi bıraktık. Gürültüyle taş döşemenin üstüne kapaklandı. Coşkunun yanında, apaçık bir kararlılık içindeydik. Papazın kamışı inmekteydi. Utancından yıkılmış, ağzı yere yapışmış durumda yerde yatıyordu. Taşakları boşalmıştı, günah işlemiş olması da mahvediyordu onu. İnlerken şöyle dediği duyuldu:

— Alçak günahkârlar...

Ve başka yakınmalar geveledi.

Sir Edmond onu ayağıyla itti; canavar irkildi, öfkeyle bağırmaya başladı. Gülünç bir haldeydi; kahkahaları koyverdik.

— Ayağa kalk, diye buyurdu Sir Edmond, *girl*'le sevişeceksin.

— Alçaklar, İspanyol adaleti... zindan... boğularak idam gibi tehditler savurdu boğuk bir sesle rahip.

— Söz konusu olanın kendi menisi olduğunu unutuyor, dedi Sir Edmond.

Önce bir yüz buruşturma, hayvanca bir titremeyle karşılık verdi, sonra dedi ki:

— ... boğularak idam... benim için de... ama *sizin için* önce...

— Budala, dedi İngiliz bıyık altından gülerek, *önce* ha! Seni bekleteceğimi mi sanıyorsun?

Budala herif Sir Edmond'a baktı; güzel yüzünü aşırı bir bönlük ifadesi kapladı. Tuhaf bir sevinç içinde ağzını açtı; ellerini kavuşturdu, gökyüzüne doğru kendinden geçmiş bir halde baktı. Bunun üzerine zayıf, ölgün bir sesle mırıldandı:

— ... şehit...

Öteki dünyada huzura erme umudu gelmişti zavallıya: gözleri parıldar gibi oldu.

— Bak, sana önce bir şey anlatacağım, dedi Sir Edmond. Biliyorsun, asılarak ya da boğazlanarak idam edilenlerin kamışları boğulma sırasında öyle sertleşir ki adamların menileri gelir. Sen de şehit olacaksın ama sevişerek.

Dehşete kapılan papaz doğruldu, ne var ki İngiliz onu kolunu bükerek yeniden döşeme taşlarının üstüne attı.

Sir Edmond adamın kollarını arkadan bağladı. Ben ağzına bir tıkaç koyup kemerimle bacaklarını bağladım. Kendisi de yere uzanan İngiliz papazın kollarını elleriyle bir mengene gibi sıkmaya başladı; bacaklarını da kendi bacaklarıyla kenetleyerek kımıldayamaz duruma getir-

di. Ben de diz çöküp, başını uyluklarımın arasına sıkıştırmıştım.

İngiliz, Simone'a:

— Şimdi, bu kilise faresinin üstüne ata biner gibi otur, dedi.

Simone giysisini çıkardı ve kıçı pörsümüş kamışa yakın olmak üzere, şehidin karnının üstüne oturdu.

İngiliz, yere uzanmış, kurbanın altından, konuşup duruyordu:

— Şimdi, boğazını sık, âdemelmasının tam arkasındaki boşluğa gitgide daha kuvvetlice bastır.

Simone sıktı: Adamın kımıltısız bedeni bir titremeyle kasıldı ve kamışı kalktı. Kamışı elime alıp Simone'un vajinasına soktum. Simone da boğazını sıkmaya devam ediyordu.

Adamakıllı kendinden geçmiş olan genç kız, sertleşmiş kamışı şiddetle vajinasına sokup çıkarmaya başladı. Papazın kasları gerildi.

Sonunda genç kız adamın boğazını öyle kararlı bir biçimde sıktı ki can çekişen adam daha şiddetli bir titremeyle sarsıldı: Kıçının meni içinde yüzdüğünü hissetti Simone. Bunun üzerine bıraktı papazı ve bir zevk fırtınası içinde kaykılıp kendini yere attı.

Simone yerde sırtüstü yatıyordu, uyluğundan ölen adamın menisi sızmaktaydı. Ben de kızı düzmek için yanına uzandım. Felç olmuş gibiydim. Aşırı bir cinsel istek ve o zavallının ölümü beni bitkin düşürmüştü. Ama hiçbir zaman da bu kadar mutlu olmamıştım. Simone'u dudaklarından öpmekle yetindim.

Genç kız marifetini görmek istedi ve beni bir kenara iterek ayağa kalktı. Çıplak kıçıyla çırılçıplak cesedin üstüne bir kez daha çıktı. Cesedin yüzünü inceledi, alnının terini sildi. Bir güneş ışını içinde vızıldayan bir sinek durmadan gelip gelip ölünün üstüne konmaktaydı. Simone kovdu bu sineği, ama, ansızın, hafif bir çığlık attı. Şöyle tuhaf bir şey olmuştu: Ölünün gözünün üstüne konmuş olan sinek yavaş yavaş gözün donuk yuvarının üstünde geziniyordu. Simone iki elinin arasına aldığı başını titreyerek sallıyordu. Onun çok derin düşüncelere dalmış olduğunu gördüm.

Her ne kadar garip görünse de, işin nasıl bir sona varabileceğine aldırış ettiğimiz yoktu. Eğer bizi tedirgin edecek biri gelirse, uzun süre öfkelenmesine meydan vermeyecektik... Her neyse... Simone, şaşkın halinden kurtulup ayağa kalktı ve duvara yaslanmış olan Sir Edmond'un yanına gitti. Sineğin uçup vızıldadığı duyuldu.

— Sir Edmond, dedi Simone, adamın omzuna yanağını dayayarak, bir şey istesem, yapar mısınız?

— Yaparım... belki, dedi İngiliz.

Simone beni cesedin yanına getirdi ve diz çökerek, papazın gözkapaklarını ayırdı, sineğin üstüne konmuş olduğu gözü adamakıllı açtı.

— Görüyor musun gözü?

— Evet, ne olmuş?

— Bu bir yumurta, dedi Simone adamakıllı yalın bir biçimde.

Şaşırmıştım, üsteledim:

— Ne demek istiyorsun sen?

— Oynamak istiyorum onunla da.

— Nasıl yani?

Ayağa kalktı, yüzü sanki kıpkırmızı olmuştu (çırılçıplaktı).

— Dinleyin, Sir Edmond, dedi, bu gözü hemen bana vermelisiniz, çıkarın onu.

Sir Edmond'un kılı bile kıpırdamadı, çantasından bir makas çıkardı, diz çöküp gözün çevresindeki etleri kesti, sonra parmaklarını gözçukurunun içine daldırıp, gerilmiş bağları da keserek gözü dışarıya çıkardı. O küçük beyaz yuvarı arkadaşımın avcuna koydu.

Simone bu çılgınlık örneğine baktı, tedirgin olduğu açıkça görülüyordu, ama duraksamadı. Bacaklarını okşayarak o gözü aralarına kaydırdı. Gözün tenini okşaması son derece hoş bir şeydi... horoz ötüşü gibi korkunç yanıyla!

Ama yine de eğleniyor, gözü kalçalarının yarığında kaydırıyordu Simone. Yere uzandı, bacaklarını ve kıçını yukarıya kaldırdı. Kalçalarını sıkarak gözü kımıldamaz duruma getirmeye kalkıştı, ama göz –parmakların arasından fırlayan bir fındık gibi– fırlayıp ölünün karnının üstüne düştü.

İngiliz beni de soymuştu.

Genç kızın üstüne atladım, vajinası kamışımı yuttu. Onu düzdüm: İngiliz de gözü bedenlerimizin arasında yuvarlayıp duruyordu.

— Kıçıma sokun onu, diye bağırdı Simone.

Sir Edmond gözü Simone'un yarığının üstüne yerleştirip, itti.

Sonunda Simone benden ayrılıp gözü Sir Edmond'un elinden aldı ve onu yeniden içine soktu. Bu sırada beni kendine çekti ve dudaklarımdan öyle ateşli bir şekilde öptü ki boşaldım: Menimi vajinasının kılları arasına fışkırttım.

Ayağa kalkıp Simone'un uyluklarını ayırdım: Yere yan yatmıştı; o anda sanıyorum kendimi hep beklediğim şeyin karşısında buldum; tıpkı uçuracağı kelleyi bekleyen bir giyotin gibi. Sanki dehşetten gözle-

rim dışarı uğramıştı; *Simone*'un kıllı vajinasının içinde, *Marcelle*'in donuk mavi gözünün sidikten gözyaşları dökerek bana baktığını gördüm. O taptaze kılların içindeki meni serpintileri de bu görüntüye acıklı bir hüzün katıyordu. Simone'un uyluklarını ayrık tutuyordum: Sımsıcak sidik gözün altından baldırların en alt bölümlerine doğru sel gibi akıyordu...

Sir Edmond ile ben uzamış siyah sakallarımızla, Simone da başında sarı çiçekli siyah ipekten gülünç şapkasıyla kiralık bir arabada Sevilla'dan ayrıldık. Yeni bir kente geldiğimizde, girişte, hep kılık değiştiriyorduk. Ronda'dan, başımızda tüylü, siyah birer fötr şapka, İspanyol papazları kıyafetinde, cübbelerimize sarınarak ve erkeksi hareketlerle kocaman purolarımızı tüttürerek geçtik; Simone da papaz okulu öğrencisi giysisi içindeydi ve her zamankinden daha meleksi bir hali vardı.

Böylece, yeri göğü sarı, ışıklar içinde uçsuz bucaksız bir oturağı andıran ülkeden, Endülüs'ten sonsuza dek tüydük. Orada her gün yeni bir kişilikle yeni bir Simone'un ırzına geçiyordum, özellikle de öğlene doğru, güneşin altında ve Sir Edmond'un kızarmış gözleri önünde.

Dördüncü gün İngiliz Cebelitarık'ta bir yat satın aldı.

Anımsamalar

Bir gün bir Amerikan dergisini karıştırırken iki fotoğraf dikkatimi çekti. Birincisi ailemin yerlisi olduğu uzak bir köyden bir sokağın, ikincisi ise buraya çok yakın bir şatonun yıkıntılarının fotoğrafıydı. Dağda bir kayalığın tepesinde bulunan bu yıkıntılarla yaşamımın bir bölümü arasında bir bağ vardır. Yirmi bir yaşımda yazları ailemin yanında geçiriyordum. Bir gün, aklıma geceleyin bu yıkıntılara gitmek geldi. Birtakım namuslu genç kızlar ve annem beni izlediler (bu kızlardan birini seviyordum, o da bu sevgime karşılık veriyordu, ama daha önce hiç konuşmamıştık: Çok sofu bir kızdı, Tanrı'nın kendisini çağıracağından korkarak, daha çok dinsel düşüncelere dalmak istiyordu). O gece zifiri karanlıktı. Bir saat yürüdükten sonra yıkıntılara vardık. Şatonun duvarlarının çevresindeki dik bayırları tırmanıyorduk ki beyaz ve ışıklı bir hayalet kayaların arasındaki bir oyuktan çıkarak yolumuzu kesti. Genç kızlardan biri ve annem kendilerini sırtüstü yere bıraktılar, ötekilerse çığlıklar atmaya başladılar. Daha başlangıçta bir oyun oynandığından emindim, ama yine de yadsınamaz bir dehşete kapıldım. Boğa-

zım sıkışır gibi olsa da bu şakadan vazgeçmesi için bağırarak hayalete doğru yürümeye başladım. Görüntü ortadan kayboldu: Ağabeyimin kaçtığını gördüm; kendisi bir arkadaşıyla anlaşıp bisikletle bizden önce buraya gelmiş, bir çarşafa sarınarak, ansızın yaktığı bir karpit lambasının ışığı altında bizi korkutmuştu. Dekor bu şaka için uygundu, mizansen kusursuzdu.

O dergiyi karıştırdığım gün, öykümdeki çarşaf bölümünü bir süre önce yazmış bulunuyordum. Öyküde çarşaf sol yandaydı, hayalet de aynı şekilde şatonun sol yanında görünmüştü. İki görüntü birbiriyle çakışıyordu.

Elbette şaşkınlığım daha çok artmıştı.

O günden sonra, kilise sahnesini, özellikle de gözün çıkarılması olayını ayrıntılarıyla kafamda kuruyordum. Bu sahne ile gerçek yaşamım arasında bir bağ olduğunu fark ederek, aynı sahneyi gerçekten de izlediğim ünlü bir boğa güreşinin öyküsüyle birleştirdim –buradaki tarih ve adlar gerçektir, Hemingway kitaplarında bunlara birçok kez anıştırmada bulunmuştur–, ilk önce hiçbir benzerlik kurmadım, ama Granero'nun ölümünü anlatırken, sonunda şaşkınlığa düştüm. Gözün çıkarılması bağımsız bir buluş değil, gözümün önünde gerçek bir adamın aldığı belirli bir yaranın (bu, yaşamımda gördüğüm tek ölümcül kaza) öyküde icat edilmiş bir kişiye aktarılmasıydı. Böylece belleğimde izi kalmış bu iki dikkat çekici görüntü, ben en aşırı müstehcenliği aramaya başlar başlamaz, tanınmayacak bir biçimle ortaya çıkmıştı.

Bu ikinci benzerliği kurmuş, bir süre önce boğa güreşi öyküsünü tamamlamıştım: Dostlarımdan bir doktora kitabın farklı bir versiyonunu okudum. Daha önce hiç soyulmuş boğa yumurtaları görmediğim için bunları, önceleri, boğanın cinsel organı gibi canlı kırmızı renkli olarak gözümde canlandırmıştım; o sırada bana *göz*'le *yumurta* arasında bir benzerlik kurmaya uygun görünmüyorlardı. Dostum bana yanıldığımı gösterdi. Bir anatomi kitabını açtık; burada hayvanlarla insanların erbezlerinin yumurta şeklinde olduklarını gördüm. Renkleri ve görünüşleri de gözyuvarlarınkilerin aynıydı.

Başka tür anılar zaten takıntılarımla ilgili görüntülerle birleşiyor.

Frengili (tabes hastası) bir babadan olmuşum. Annemi bana gebe bıraktığında çoktan körmüş ve ben iki ya da üç yaşıma geldiğimde de aynı hastalıktan felç geçirmiş. Küçük bir çocukken babama tapardım. Oysa felç ve körlük, öteki sonuçlardan başka şu sonuçları da doğur-

muştu: Bizim gibi tuvalete gidip çişini yapamıyordu; bu işi oturduğu koltuğundan özel bir kaba yapıyordu. Körlüğü yüzünden tam olarak üstüne örtemediği bir örtünün altından işiyordu önümde. Zaten en üzücü olan da bakış biçimiydi. Hiç görmediği için, gözbebekleri, geceleyin, gözkapaklarının yukarısında kayboluyorlardı: Bu genellikle çiş yapma sırasında meydana geliyordu. Kartal gagası gibi bir burnu vardı ve süzülmüş yüzünde gözleri faltaşı gibi açılıyordu. Genellikle, çiş yaparken, bu iki gözün neredeyse yalnızca akı görünürdü; o zaman bir şaşkınlık ifadesi gelirdi yüzüne. Bu gözlerin yalnızca babamın görebildiği ayrı bir dünyası vardı ve bu görüş babamda görünmeyen bir gülmeye yol açardı. Oysa, benim *yumurtaların* görüntüsüyle birleştirdiğim işte bu yalnızca akı görünen beyaz gözler; öyküde *göz*'den ya da *yumurta*'dan söz ediyorsam, sidik de bu yüzden ortaya çıkıyor.

Bu çeşitli ilişkileri fark edince, öykünün özünü (bütünüyle ele alındığında) çocukluğumun en üzüntülü olayına bağlayan yeni bir ilişki bulduğumu sanıyorum.

Ergenlik çağıma geldiğimde, babama karşı sevgim bilinçaltı bir tiksintiye dönüştü. Tabes hastalığının neden olduğu şiddetli ve gelip geçici ağrılar (doktorlar bunları en amansız olanları arasında sayıyorlardı) yüzünden durmadan haykırmalarından daha az tedirgin olmaya başladım. Sakatlıklarının onu mahkûm ettiği kötü kokulu pislik (üstüne kakasını da yaptığı oluyordu) o kadar da ağır gelmez oldu bana. Her konuda onunkine ters bir tutum ya da düşünce benimsemeye başladım.

Bir gece, annemle birlikte, sakat babamın odasında bağıra bağıra verdiği bir söylevle uyandık: Adam ansızın delirmişti. Çağırdığım doktor çabucak geldi. Babam kendi söz ustalığı içinde en mutlu olayları hayal ediyordu. Doktor annemle birlikte bitişik odaya geçtiğinde, çılgın babam gür erkek sesiyle bağırmaya başladı:

— SÖYLESENE DOKTOR, KARIMA BİNMEKTEN NE ZAMAN VAZGEÇECEKSİN?!

Gülüyordu. Gördüğüm ciddi eğitimin etkisini ortadan kaldıran bu tümce karşısında beni de korkunç bir gülme almış, yaşamımda ve düşüncelerimde bu sözlerin eşdeğerlerini bulmak gibi bilinçdışı sürekli bir zorunluluk duygusu içinde kalmıştım. Bu, belki de "gözün öyküsü"nü açıklıyor.

Yaşadığım kişisel acıların en önemlilerini sıralamaya nihayet son veriyorum.

Marcelle'le annemi özdeşleştiremem. Marcelle, bir gün, bir kahve-

de, önümde oturmuş olan on dört yaşındaki tanımadığım bir kız. Bununla birlikte...

Babamın delilik krizi geçirmesinden birkaç hafta sonra, annem de, büyükannem gözümün önünde onunla iğrenç bir şekilde kavga edince, aklını kaybetti. Uzun süren bir melankoli dönemi geçirdi. Saplantı haline getirdiği lanetlenmiş olma düşüncesi beni tedirgin ediyordu, bu yüzden onu sürekli olarak gözaltında tutmak zorunda kaldım. Bir çılgınlık yapmasından o kadar ürküyordum ki bir gece mermer kaideli iki ağır şamdanı şöminenin üstünden alıp kaldırdım: Uykuda olduğum sırada gelip beni bunlarla tepelemesinden korkuyordum. Sabrım tükenip de, onu, umutsuzluk içinde kollarını bükerek, doğru düşünmeye zorlamak isteyecek ve dövecek noktaya geldiğim oldu.

Annem bir gün yanında bulunmadığım bir andan yararlanıp ortadan kayboldu. Onu uzun süre aradık; erkek kardeşim tam zamanında yetişip onu çatıda henüz kendini asmış durumda buldu. Yeniden hayata döndü yine de.

Bir başka kez yine kayboldu. Onu dere boyunca arayıp durdum; derede boğulmuş olabilirdi. Koşarak bataklıkların arasından geçtim. Sonunda bir yolda karşı karşıya geldik: Neredeyse beline kadar ıslanmıştı, eteğinden derenin suları akıyordu. Derenin buz gibi soğuk, bulunduğu yerde boğulacağı kadar derin olmayan sularından (kış ortasındaydık) kendi kendine çıkmıştı.

Genelde hep bu anılara takılıp kaldığım söylenemez. Uzun yıllar sonra zaten beni etkileme güçlerini kaybettiler: Zaman onları etkisiz duruma getirdi. Ancak şekil değiştirmiş, tanınmaz olmuş durumda, şekil değiştirme sırasında da müstehcen bir anlam kazanarak, yeniden canlanabildiler.

Gözün öyküsü'nün devam planı

Simone gitgide daha kötüye giden on beş yıllık sefahattan sonra, bir işkence kampına düşer. Ama yanlışlıkla; işkence öyküleri, gözyaşları, talihsizliğin saçmalığı, Simone'un bir deri bir kemik kalmış bir kadın tarafından yüreklendirilip, Sevilla Kilisesi sofularının uzantısı olarak, sofulaşmanın sınırına gelmesi. Simone o zamanlar 35 yaşındadır. Kampa girdiğinde güzeldir, ne var ki yaşlılık aşama aşama, çaresi olmayan hasarlarla ona ulaşır. Bir dişi cellatla bir sofu kadın arasında şiddetli bir kavga sahnesi: Sofu kadın ile Simone öldüresiye dövülür, Simone günaha girmekten kurtulur. Sevişir gibi ölür, ama ölümün (namuslu) arılığı ve *saçmalığı* içinde: Ateş ve can çekişme, yüzünün şeklini değiştirir. Cellat ona vurur, ama o darbelere aldırış etmez, sofu kadının sözlerine aldırış etmez, can çekişme telaşı içindedir. Burada hiç de erotik bir zevk söz konusu değildir, bu ondan daha öte bir şeydir. Ama kurtuluşu yoktur. Mazoşistçe bir şey de değildir ve derinlemesine bakıldığında bu coşku insan imgeleminin tasarlayabileceğinden daha büyüktür, her şeyi aşar. Ancak temelinde yalnızlık ve anlamsızlık yatmaktadır.

Plan d'une suite de l'Histoire de l'œil

Après quinze ans de débauches de plus en plus graves, Simone aboutit dans un camp de torture, ... mais par erreur; récits de supplice, larmes, imbécillité du malheur,

Simone à la limite de la conversion, exhortée par une femme étrange, prolongeant les dévots de l'Eglise de Séville. Elle est alors âgée de 35 ans. Belle à l'entrée au camp, la vieillesse l'atteint par degrés, d'atteintes irrémédiables. Belle scène avec un bourreau femelle et la dévote: la dévote et Simone battues à mort,

Simone échappe à la tentation. Elle meurt comme on fait l'amour, mais dans la pureté (simplicité) et l'imbécillité de la mort, la fièvre et l'agonie la transfigurent. Le bourreau la frappe, elle est indifférente aux coups, indifférente aux paroles de la dévote, perdue dans le travail de l'agonie. Ce n'est nullement une joie érotique, c'est beaucoup plus. Mais sans issue. Ce n'est pas non plus masochiste et, profondément, cette exaltation est plus grande que l'imagination ne la peut représenter, elle dépasse tout. Mais c'est la solitude et l'absence de sens qui la fondent.